ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
Σελίδα τίτλου
Αριθμ. Πρωτ.: 1716
Ημερομηνία: 7/5/21

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΣΧΟΛΗ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΜΕΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΗ ΜΕΣΩ ΚΙΝΟΥΜΕΝΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ 'ΜΙΚΡΩΝ ΑΙΝΣΤΑΙΝ'.

Δημήτριος Γιαννόπουλος

Επιβλέπουσα: Παπαδάκη Ειρήνη

Επίκουρη καθηγήτρια

Άρτα, Μάιος, 2021

INTERMEDIATED MUSIC EDUCATION THROUGH CARTOONS. THE CASE OF 'LITTLE EINSTEINS'.

Εγκρίθηκε από τριμελή εξεταστική επιτροπή

Τόπος, Ημερομηνία

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

1. Επιβλέπουσα καθηγήτρια

   Ειρήνη Παπαδάκη

   Επίκουρη καθηγήτρια

2. Μέλος επιτροπής

   Νικόλαος Ανδρίκος

   Επίκουρος καθηγητής

3. Μέλος επιτροπής

   Αντώνης Βερβέρης

   Ακαδημαϊκός υπότροφος

© Γιαννόπουλος, Δημήτριος, 2021.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Δήλωση μη λογοκλοπής

Δηλώνω υπεύθυνα και γνωρίζοντας τις κυρώσεις του Ν. 2121/1993 περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ότι η παρούσα μεταπτυχιακή εργασία είναι εξ ολοκλήρου αποτέλεσμα δικής μου ερευνητικής εργασίας, δεν αποτελεί προϊόν αντιγραφής ούτε προέρχεται από ανάθεση σε τρίτους. Όλες οι πηγές που χρησιμοποιήθηκαν (κάθε είδους, μορφής και προέλευσης) για τη συγγραφή της περιλαμβάνονται στη βιβλιογραφία.

Γιαννόπουλος, Δημήτριος

Υπογραφή

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Καθώς με την περάτωση της παρούσας πτυχιακής εργασίας ολοκληρώνεται και το φοιτητικό μου ταξίδι θεωρώ καθήκον μου να ευχαριστήσω σε πρώτο βαθμό, όλους τους καθηγητές που συνυπήρξα στο τμήμα, από τους οποίους έλαβα χρήσιμες γνώσεις, με αποτέλεσμα να γίνω όχι μόνο καλύτερος μουσικός, αλλά και καλύτερος άνθρωπος. Μέσα από αυτές τις γραμμές, δεν μπορεί να αποτυπωθεί με λέξεις η ευγνωμοσύνη που νιώθω για την επιβλέπουσα επόπτρια μου κ. Παπαδάκη, η οποία, μου προσέφερε πολύτιμες συμβουλές για κάθε στάδιο του παρόντος πονήματος, ενώ παράλληλα ήταν πάντα υπομονετική απέναντι μου όταν αντιμετώπιζα δυσκολίες.

Τέλος, συλλογιζόμενος τα προβλήματα που πέρασα για να φθάσω ως εδώ, θα ήθελα να ευχαριστήσω μέσα από την καρδιά μου και συνάμα να αφιερώσω συνολικά αυτήν την δουλειά, στους ανθρώπους, που χωρίς την βοήθεια τους, δεν θα κατόρθωνα ποτέ να σπουδάσω. Παππού, γιαγιά και μητέρα σας ευχαριστώ για όλους τους αγώνες και τις θυσίες που κάνατε για εμένα. Σας αγαπώ πολύ.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η αλματώδης ανάπτυξη των σύγχρονων οπτικοακουστικών μέσων, δεν θα μπορούσε να μην επηρεάσει με δραστικό τρόπο και το περιβάλλον της μουσικής εκπαίδευσης. Τα εκπαιδευτικά κινούμενα σχέδια, με κεντρομόλο άξονα την επιχειρούμενη ανάδραση μεταξύ ηρώα και κοινού αποτελούν ακόμα μία μορφή μουσικής διαπαιδαγώγησης, που χρήζει επιστημονικής επεξεργασίας, ιδιαίτερα σε ότι αφορά την μελέτη του πομπού.

Στον ελληνικό χώρο η γνωριμία μας με τους μικρούς Αινστάιν ήρθε μέσα από την συχνότητα της κρατικής εκπαιδευτικής τηλεόρασης, την περίοδο 2012-2013. Στόχοι του παρόντος πονήματος αποτελούν η διερεύνηση της διαμεσολάβησης των μουσικών πληροφοριών του κινουμένου σχεδίου, καθώς και η καταγραφή των παιδαγωγικών μεθόδων, που χρησιμοποιούνται για την εκμάθηση του γνωστικού αντικειμένου στις προσχολικές ηλικίες.

Με αφορμή την περίπτωση των μικρών Αινστάιν αναλύονται πενήντα επεισόδια της σειράς, όπου καταγράφονται διεξοδικά, όλες οι ενέργειες των τεσσάρων πρωταγωνιστών, με σκοπό την πρόσκληση των λιλιπούτειων τηλεθεατών στην διδακτική θεωρία και πράξη, μέσω διάφορων μουσικών δραστηριοτήτων.

Τέλος, τα συμπεράσματα της εργασίας με δεδομένη την καθολική προτίμηση των δημιουργών του κινουμένου σχεδίου στο ρεπερτόριο της κλασσικής μουσικής ως άλλο εκπαιδευτικό υλικό εξετάζουν την ενδεχόμενη τυποποίηση ή εκδημοκρατισμό του περιεχομένου, με γνώμονα τους επικριτές και τους υποστηρικτές της μαζικής κουλτούρας αντίστοιχα.

Λέξεις-κλειδιά: εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο, ανάδραση, μουσική διαπαιδαγώγηση, διαμεσολάβηση, προσχολικές ηλικίες.

ABSTRACT

The rapid development of the contemporary audiovisual means could not but drastically affect music education. Educational cartoons, having as a centripetal axis the interaction between the main character and the audience, constitute another form of music education that requires scientific processing, mostly with regard to studying the transmitter.

In Greece our first meeting with the Little Einsteins was done through the frequency of the public educational television in the years 2012-2013. The present study aims at researching the intermediation of the music information of cartoons, as well as, at recording the pedagogical methods used to learn the known object at preschool age children.

Occasioned by the case of the Little Einsteins, fifty episodes of the TV series are analysed. every action of the four main characters to invite the tiny TV viewers to learn both theory and practice through various music activities is recorded in detail.

Finally, the conclusions of the present study, given the universal preference of the creators of the cartoon to classical music repertoire as educational material, examine the possible standardisation or democratisation of the content, in view of both the opponents and the proponents of massive culture respectively.

Keywords: educational cartoon, interaction, music education, intermediation, preschool ages.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ……6
ΠΕΡΙΛΗΨΗ……7
ABSTRACT……8
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ……...9
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΙΝΑΚΩΝ……11
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ/ΕΙΚΟΝΩΝ……...12
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....14
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ: ΜΑΖΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ……..17
1.1. Περί μαζικής κουλτούρας……...…….17
1.1.2.Το κατηγορητήριο της μαζικήκουλτούρας……19
1.1.3. Για μια υπεράσπιση της μαζικής κουλτούρας.....21
1.2. Μουσική παιδαγωγική και διδακτική της μουσικής.....24
1.2.1.Περί μουσικής παιδαγωγικής και αγωγής……..……..……24
1.2.2. Βασικές αρχές και στόχοι της μουσικής παιδαγωγικής…….……25
1.2.3. Τα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα των E. Dalcroze, Z. Kodaly και C. Orff…….27
1.2.4. Σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις και διδακτική της μουσικής……...29
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ: ΘΕΩΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΛΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ……...……..32
2.1 Ο ρόλος και η χρησιμότητα των επικοινωνιακών μοντέλων……..…….....32
2.2.Το γραμμικό μοντέλο επικοινωνίας.……...33
2.3.Η σημειωτική θεώρηση επικοινωνίας……34
2.4.Το μοντέλο επικοινωνίας Lasswell σε σύγκριση με το μοντέλο Shannon & Weaver……..….37
2.4.1.Το διαβιβαστικό μοντέλο Lasswell.....,37
2.4.2.Το μαθηματικό – τεχνικό μοντέλο Shannon & Weaver…….....38
2.4.3.Κριτική επισκόπηση μεταξύ διαβιβαστικού και τεχνικού μοντέλου επικοινωνίας……41
2.5.Η διαμεσολάβηση στην επικοινωνία και οι διάφορες πτυχές της……..43
2.5.1.Η θεωρία της διαμεσολάβησης στα Μ.Μ.Ε……43
2.5.2.Διαμεσολάβηση και νέα τεχνολογικά μέσα……44
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ: ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ,ΣΧΕΣΗ ΑΛΛΗΛΕΑΡΤΗΣΗΣ ΜΕ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ……..46
3.1.Θεωρητική προσέγγιση των κινουμένων σχεδίων…….46
3.1.1.Βασικά χαρακτηριστικά των κινουμένων σχεδίων……47
3.1.2.Ιστορική αναδρομή των κινουμένων σχεδίων……49
3.2.Μουσική και κινούμενα σχέδια……..53
3.2.1.Η εισαγωγή της μουσικής στα κινούμενα σχέδια……....53
3.2.2.Ο ρόλος της μουσικής στα κινούμενα σχέδια……..55

3.2.3.Ανάλυση μουσικών όρων των κινουμένων σχεδίων…….57
3.3.Το εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο……..58
3.3.1.Η είσοδος των νέων μέσων στην εκπαίδευση……...58
3.3.2.Εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο: Ωφελιμιστικά χαρακτηριστικά και δυνατότητες……..59
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ: ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ. ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΙΝΣΤΑΙΝ..61
4.1.Λίγα λόγια για το κινούμενο σχέδιο…….61
4.2.Μεθοδολογία και ερευνητικοί σκοποί……..62
4.3. Μικροί Αινστάιν και ανάλυση περιεχομένου……..63
4.3.1.Εισαγωγικό τραγούδι και τίτλοι αρχής……..63
4.4.Η αφηγηματική δομή και ο διττός ρόλος των μικρών Αινστάιν……..65
4.4.1.Οι τηλεοπτικοί ήρωες……68
4.4.2.Οι εκπαιδευτικοί μουσικής……75
4.5.Μικροί Αινστάιν και μοντέλα επικοινωνίας……78
4.5.1.Εκπαιδευτικές δυνατότητες και περιορισμοί των οπτικοακουστικών μέσων……...…78
4.5.2.Η διαδικασία της επικοινωνίας στους μικρούς Αινστάιν……..80
4.5.3.Διαμεσολάβηση και μορφές αλληλόδρασης…….83
4.5.4.Η μουσική ως μέσο επίλυσης προβλημάτων…….86
4.6.Μικροί Αινστάιν και μουσική παιδαγωγική……..…87
4.6.1.Περί βασικών αρχών της μουσικής παιδαγωγικής……87
4.6.2.Περί γνωσιολογικών στόχων……..…88
4.6.3.Περί ψυχοκινητικών στόχων……..…92
4.6.4.Περί συναισθηματικών στόχων……..…98
4.6.5.Μικροί Αινστάιν και μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα……98
4.6.6.Περί σύγχρονων παιδαγωγικών τάσεων……..100
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ…….....107
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ……..113
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ……..…249
Ελληνόγλωσση βιβλιογραφία……...252
Ξενόγλωσση βιβλιογραφία……...255
Διαδικτυακή βιβλιογραφία……...255

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΙΝΑΚΩΝ/ΣΧΗΜΑΤΩΝ

Σχήμα 1: Γραμμικό μοντέλο επικοινωνίας…….. 29
Σχήμα 2: Θεώρηση C.S.Peirce…….....31
Σχήμα 3: Θεώρηση Ogden και Richards……..32
Σχήμα 4: Θεώρηση Saussure……32
Σχήμα 5: Διαβιβαστικό μοντέλο Lasswell……...33
Σχήμα 6: Τεχνικό-μαθηματικό μοντέλο Shannon&Weaver……35
Σχήμα 7: Απεικόνιση αφηγηματική δομής μικρών Αινστάιν……..58
Πίνακας 1: Συγκεντρωτικός πίνακας επεισοδίων 1-50……...229

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΚΟΝΩΝ

Εικόνα 1: Ο γάτος Φέλιξ..…….43
Εικόνα 2: Κοκό η κλόουν..……...43
Εικόνα 3: Ποπάυ……...43
Εικόνα 4: Οπτικό θέατρο…….46
Εικόνα 5: Γκέρτι ο δεινόσαυρος……...46
Εικόνα 6: Λουλούδια και δέντρα…….46
Εικόνα 7: Γουόλτ Ντίσνεϊ και Μίκυ……46
Εικόνα 8: Ιστορία των παιχνιδιών……46
Εικόνα 9: Vitaphone……48
Εικόνα 10: Phonofilm……...48
Εικόνα 11: Ατμόπλοιο Γουίλι……...49
Εικόνα 12: Τραγούδι εισαγωγής μικρών Αινστάιν……...56
Εικόνα 13: Ο Κίμων……..59
Εικόνα 14: Η Άννα……60
Εικόνα 15: Η Λυδία……...61
Εικόνα 16: Ο Τζίμυ……...61
Εικόνα 17: Ο Ρόκετ……...62
Εικόνα 18: Ηχητικό παιχνίδι «σωστού-λάθους» (1)…….....65
Εικόνα 19: Ηχητικό παιχνίδι «σωστού-λάθους» (2)…….65
Εικόνα 20: Ομαδικό τραγούδι (1)……..... 65
Εικόνα 21: Ομαδικό τραγούδι (2)……..……...65
Εικόνα 22: Ομαδικό τραγούδι (3)…….……65
Εικόνα 23: Adagio…….66
Εικόνα 24: Moderato……66
Εικόνα 25: Allegro……...66
Εικόνα 26: Presto…….....66
Εικόνα 27: Ritardando……..75
Εικόνα 28: Accelerando……75
Εικόνα 29: Crescendo……...75
Εικόνα 30: Diminuendo……75
Εικόνα 31: Τονικό ύψος (1)…….……76
Εικόνα 32: Τονικό ύψος (2)……..76
Εικόνα 33: Τονικό ύψος (3)……...……...76

Εικόνα 34: Τονικό ύψος (4)……..76
Εικόνα 35: Παράδειγμα μελωδίας (1)…..…….77
Εικόνα 36: Παράδειγμα μελωδίας (2)……...77
Εικόνα 37: Παράδειγμα μελωδίας (3)... ……...77
Εικόνα 38: Παράδειγμα μελωδίας (4)……...77
Εικόνα 39: Μουσική ανάγνωση και γραφή (1)…….……...81
Εικόνα 40: Μουσική ανάγνωση και γραφή (2)…….81
Εικόνα 41: Μουσική ανάγνωση και γραφή (3)…….81
Εικόνα 42: Μουσική ανάγνωση και γραφή (4)…….81
Εικόνα 43: Μπιγκ Μπεν……85
Εικόνα 44: Κάστρο Νοϊσβανστάιν……85
Εικόνα 45: Κολοσσαίο……..85
Εικόνα 46: Παράδειγμα διαθεματικότητας (1)….……...86
Εικόνα 47: Παράδειγμα διαθεματικότητας (2)……86
Εικόνα 48: Παράδειγμα διαθεματικότητας (3)……86
Εικόνα 49: Παράδειγμα διαθεματικότητας (4)……86

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ιδέα της εκπόνησης του παρακάτω θέματος προέκυψε μέσα από την συμμετοχή μου στο μάθημα της κ. Παπαδάκη, «ΜΜΕ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ». Η πρώτη μου γνωριμία με τους μικρούς Αινστάιν έλαβε χώρα στα πλαίσια του εργαστηρίου του προαναφερθέντος μαθήματος, όπου όλοι οι φοιτητές που μετείχαμε, κληθήκαμε μέσω ενός μικρού αποσπάσματος, να αναγνωρίσουμε την διαδικασία της επικοινωνίας στο κινούμενο σχέδιο, καθώς και όλες τις υπόλοιπες λεπτομέρειες που σχετίζονταν με την διαμεσολάβηση των μουσικών πληροφοριών και του περιεχομένου ευρύτερα. Αναμφίβολα, σε προσωπικό επίπεδο, το στοιχείο που μου κέντρισε το ενδιαφέρον αποτέλεσε ο επιχειρούμενος διάλογος που επιδιώκουν οι τέσσερις μικροί πρωταγωνιστές με το κοινό, αντιμετωπίζοντας τα μυαλά των παιδιών προσχολικής ηλικίας, όχι απλά σαν τεράστιους αποθηκευτικούς χώρους που πρέπει να γεμίσουν, αλλά αντίθετα, με σπίρτα που πρέπει να ανάψουν. Έτσι, με δεδομένη την προσπάθεια διαφοροποίησης του συγκεκριμένου κινουμένου σχεδίου, σε σχέση με την μεταλαμπάδευση του γνωστικού αντικειμένου στους λιλιπούτειους τηλεθεατές αποφάσισα να αναλάβω μία μελέτη, η οποία θα εστίαζε ολιστικά στο ψυχογράφημα του πομπού, με βασικές προτεραιότητες την ανάλυση και την ερμηνεία των ενεργειών του, για να ανακαλύψω κατά πόσο μπορεί η εν λόγω τηλεοπτική σειρά, να αποτελέσει κινητήριο έναυσμα πρόσκλησης, υποβοήθησης ή και αντικατάστασης του παραδοσιακού εκπαιδευτικού στην μουσική διδακτική πράξη. Ως εκ τούτου, στο παρόν έργο μελετώνται τα εξής:

Το πρώτο κεφάλαιο της παρούσας εργασίας χωρίζεται σε δύο διαφορετικούς θεωρητικούς άξονες. Ο πρώτος, αφορά την μαζική κουλτούρα, όπου αρχικά επιχειρείται η εννοιολογική διασαφήνισή της, ενώ στην συνέχεια, καταγράφονται ενδελεχώς, οι απόψεις των υποστηρικτών και των επικριτών της. Το επόμενο θεωρητικό εργαλείο σχετίζεται με την μουσική παιδαγωγική. Αναλυτικότερα, επισημαίνονται οι βασικές αρχές και οι διδακτικοί στόχοι της, ενώ ακολούθως, γίνεται αναφορά στα σημαντικότερα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα, καθώς και στις σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις που αφορούν την διδασκαλία της. Κατόπιν, το δεύτερο κεφάλαιο διαιρείται επίσης, σε δύο διαφορετικές θεματολογίες. Στην αρχή εισαγόμαστε στις δύο κυριότερες επιστημονικές σχολές επικοινωνίας, την γραμμική και την σημειωτική, ενώ λίγο αργότερα πραγματοποιείται μία σύντομη αναφορά του ρόλου και της χρησιμότητας των αντίστοιχων μοντέλων. Έπειτα, η έρευνα επικεντρώνεται σε δύο συγκεκριμένα μοντέλα επικοινωνίας, το διαβιβαστικό και το μαθηματικό-τεχνικό, όπου με αφετηριακή βάση τις δομές και τα επιμέρους στοιχεία τους επιχειρείται μια κριτική

επισκόπηση, με στόχο την βαθύτερη κατανόηση των ομοιοτήτων και των διαφορών τους. Το έτερο θεωρητικό εργαλείο που εντάσσεται προς μελέτη είναι η διαμεσολάβηση, η οποία αναλύεται αφενός μεν, ως προς τους τρόπους που απαντάται μέσα από τα ΜΜΕ, αφετέρου δε, σε σχέση με τις μορφές που την συναντάμε στα σύγχρονα τεχνολογικά μέσα.

Εν συνεχεία, στο τρίτο κεφάλαιο του παρόντος πονήματος επιχειρείται μία εκτενή αναφορά στα κινούμενα σχέδια, όπου εν πρώτοις εξετάζονται κατά σειρά, η ορολογία, τα βασικά χαρακτηριστικά, οι κύριοι εκπρόσωποι και οι στιγμές-σταθμοί που βοήθησαν στην εξέλιξή τους στο πέρασμα των χρόνων. Ύστερα, διενεργείται μία ιστορική αναδρομή της εισαγωγής της μουσικής στις ταινίες εμψύχωσης, ενώ ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στην συνεισφορά και την οπτική του Ντίσνεϊ, όσο αφορά τον ρόλο της μουσικής στο συγκεκριμένο είδος. Επιπρόσθετα, παρουσιάζονται συνοπτικά οι φάσεις που το εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο εισάγεται στον χώρο της τάξης, ενώ παράλληλα καταγράφονται τα ωφελιμιστικά χαρακτηριστικά και οι δυνατότητές του.

Ως άλλο παζλ που συνδέει όλα τα παραπάνω θεωρητικά εργαλεία μεταξύ τους, αλλά και με την μελέτη των πενήντα επεισοδίων που είναι καταγεγραμμένη στο παράρτημα της παρούσας εργασίας, το τέταρτο κεφάλαιο μέσω της μεθοδολογικής μελέτης της ανάλυσης περιεχομένου στηρίζεται στα στοιχεία της επαλήθευσης και της ερμηνείας. Πιο συγκεκριμένα, σε πρώτο βαθμό καταγράφεται η αφηγηματική δομή που ακολουθείται καθ' όλη την διάρκεια της σειράς, ενώ λόγος γίνεται και για τον άυλο ρόλο που καταλαμβάνει το κοινό στην εξελισσόμενη δράση. Στην συνέχεια, η έρευνα επικεντρώνεται στον διττό ρόλο που διαδραματίζουν οι τέσσερις παιδικές φιγούρες στο κινούμενο σχέδιο, άλλοτε ως 'τηλεοπτικοί φίλοι', κι άλλοτε ως εκπαιδευτικοί μουσικής. Ακολούθως, η έρευνα μετατοπίζεται στην επικοινωνιακή διαδικασία που ακολουθεί το κινούμενο σχέδιο για να μεταδώσει τα μηνύματα του. Όπως γίνεται αντιληπτό, για την αποσαφήνιση της εν λόγω διαδικασίας αξιοποιούνται τα μοντέλα επικοινωνίας που αναφέρθηκαν παραπάνω, ενώ μέσα από την σύγκριση των στοιχείων τους αναδεικνύεται το καταλληλότερο για να περιγράψει τις σχέσεις ανάδρασης που επιχειρεί το κινούμενο σχέδιο με το κοινό. Επίσης, ιδιαίτερη αναφορά γίνεται και στις εκπαιδευτικές δυνατότητες και περιορισμούς της τηλεόρασης, ως επικοινωνιακού διαμεσολαβητή του γνωστικού αντικειμένου, ενώ παράλληλα, αναλύονται από την μία πλευρά, το βασικό μήνυμα της σειράς, και από την άλλη, οι μορφές που λαμβάνει η διαμεσολάβηση σε σχέση με τον τρόπο διενεργείται από τους επικοινωνητές του κινουμένου σχεδίου. Έπειτα, οι μουσικές δραστηριότητες των μικρών Αινστάιν μελετώνται υπό το πρίσμα των βασικών αρχών και στόχων της μουσικής αγωγής, εν συνεχεία τα εκπαιδευτικά στοιχεία τους συγκρίνονται με τα πιο διαδεδομένα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα, ενώ

επιπλέον, αποτυπώνονται και οι συσχετισμοί τους, με τις σύγχρονες εκπαιδευτικές τάσεις της μουσικής παιδαγωγικής.

Τέλος, στα συμπεράσματα, με αφορμή τα ευρήματα που προέκυψαν από την ανάλυση των επεισοδίων και από την επαλήθευση τους με τα θεωρητικά εργαλεία γίνεται ιδιαίτερη μνεία στην ενδεχόμενη τυποποίηση ή εκδημοκρατισμό του περιεχομένου των μικρών Αινστάιν, σε συνάρτηση με τις απόψεις των ‘κηνσόρων’ και των ‘θεραπόντων’ της μαζικής κουλτούρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ: ΜΑΖΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ

1.1. Περί μαζικής κουλτούρας

Το φαινόμενο της πολιτιστικής βιομηχανίας, που γιγαντώθηκε κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου και στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες του 20ου αιώνα, βρέθηκε στο επίκεντρο της κριτικής διάφορων φιλοσοφικών-ιδεολογικών ρευμάτων. Προεξέχοντος της Σχολής κοινωνικής επιστήμης της Φρανκφούρτης και των εκπροσώπων της (T. Adorno, M. Horkheimer κ.α.) επαναφέρθηκαν στο προσκήνιο έννοιες όπως, **μάζα**, **μαζική κοινωνία**, **μαζική κουλτούρα**, με στόχο να περιγραφούν ανάγλυφα, οι συνέπειες της βιομηχανικής επανάστασης, η οποία θεωρούνταν άρρηκτα συνδεδεμένη με τον καταναλωτισμό και την κερδοσκοπία. Οι ιστορικές αιτίες που συνέτειναν στην ανάπτυξη της μαζικής κουλτούρας από τις αρχές του 1800, σύμφωνα με τον MacDonald (1994), ανιχνεύονται σε πρώτο βαθμό, στην πολιτική δημοκρατία και την λαϊκή παιδεία, οι οποίες, έσπασαν σταδιακά το μονοπώλιο της ανώτερης τάξης. Ακολούθως, οι επιχειρήσεις έδωσαν την δυνατότητα στις μάζες για φθηνά «προϊόντα» (βιβλία, περιοδικά, πίνακες, μουσική κ.α.). ενώ, τέλος, η πρόοδος της τεχνολογίας είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία νέων μέσων, όπως η τηλεόραση και ο κινηματογράφος, που προσαρμόστηκαν άμεσα στην μαζική παραγωγή. Ο όρος μαζική κουλτούρα, από τους διανοούμενους της Σχολής της Φρανκφούρτης, συχνά παρουσιάζεται ως το αντίπαλο δέος ή ως ένα κακέκτυπο της «υψηλής κουλτούρας» και της λαϊκής κουλτούρας, αφού δεν αποτελεί παραδοσιακό πρότυπο που αντανακλά την γνήσια τέχνη των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων, αντιθέτως, κατασκευάζεται με υστερόβουλους σκοπούς από την πολιτιστική βιομηχανία. Στο πέρασμα των χρόνων, είναι δυνατόν κανείς να την συναντήσει, με πολλά διαφορετικά επίθετα στο πρώτο συνθετικό, όπως δημοφιλή, εμπορική, βιομηχανική κουλτούρα κ.α., πάντα όμως με το ίδιο νόημα σε κάθε περίπτωση. Σημασιολογικά, η έννοια μαζικής κουλτούρα, είναι αρνητικά φορτισμένη και εστιάζει στις πολιτισμικές προτιμήσεις, στις συμπεριφορές και στους τρόπους ζωής των «ακαλλιέργητων», οι οποίοι, δυνητικά, λειτουργούν παθητικά μπροστά στην αντικατάσταση και στον ευτελισμό των παραδοσιακών αξιών, που επιβάλλονται από τα ΜΜΕ και τα σύγχρονα τεχνολογικά μέσα. *«Η μαζική κουλτούρα επινοήθηκε για να γεμίσει τον ελεύθερο χρόνο του ανθρώπου πετυχαίνοντας επί της ουσίας τον εφησυχασμό και την αδρανοποίηση της σκέψης. Η προσφερόμενη διασκέδαση και φυγή από την πραγματικότητα αποτελεί μια δικλείδα του καπιταλισμού που εκτονώνει τις κρίσεις»* (Σαρίκας 1984:22-23). Κύρια χαρακτηριστικά της μαζικής κουλτούρας είναι **ο συντηρητισμός**, **η χειραγώγηση** και **η τυποποίηση** των

προϊόντων της. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το περιεχόμενο των μέσων ομογενοποιείται δημιουργώντας μια διαρκή εμπορευματοποίηση του πολιτισμού που έχει ως απότοκο, την κοινωνική απαξίωση ευρύτερα. *«Ένα από τα σπουδαιότερα γνωρίσματα της μαζικής κουλτούρας είναι η τυποποίηση. Πρόκειται για την ατέρμονη επανάληψη των ίδιων θεμάτων ή αναπαλαίωση (που καταλήγει σε ευνουχισμό) παλαιότερων έργων ή διασκευή κλασικών αυθεντικών έργων τέχνης, εμπλουτισμένες με πρωτοτυπία και νεοτερισμό. Η τυποποίηση βέβαια δεν αφορά μόνο τα προϊόντα της μαζικής κουλτούρας, αλλά και τις προβλέψιμες επιδράσεις των δεκτών τους. Σε αυτές άλλωστε αποβλέπουν, οι κριτικές που παρουσιάζονται από τα ΜΜΕ. Στα κοινά πρότυπα ερμηνείας των κατασκευασμένων προϊόντων της μαζικής κουλτούρας»* (Σαρίκας 1984:18). Από το 1950 και έπειτα, στην αντίπερα όχθη των πεσιμιστικών θεωριών της Σχολής της Φρανκφούρτης, αντιπαρατάχθηκαν οι πλουραλιστικές ή φιλελεύθερες θεωρήσεις. Με κύριους πρωταγωνιστές τους E.Shils, H.Gans, S.Hall κ.α., υποστηρίχθηκαν απόψεις που συνέδεαν την μαζική κουλτούρα με θετικές καινοτομίες και ευεργετικές νέες προοπτικές. Επί της ουσίας, μέσα από την συγκεκριμένες οπτικές, τα μέσα αποδαιμονοποιούνται και το κοινό πλέον χαρακτηρίζεται από ενεργητικούς και εκλεκτικούς χρήστες, οι οποίοι, επιλέγουν τα προτιμητέα προς κατανάλωση «προϊόντα», όντας παράλληλα σε θέση να αντιδράσουν ποικιλοτρόπως στο περιεχόμενο των μέσων, διαμορφώνοντας ως εκ τούτου, ετερογενή νοήματα απέναντι στα παραγόμενα μηνύματα. Στο πνεύμα του προοδευτικού εξελικτισμού των D.Riesman και D.Bell, που θεωρούν τη μαζική κουλτούρα, ως λογικό επακόλουθο της εκβιομηχάνισης και του εκδημοκρατισμού των πληροφοριών και του πολιτισμού από τα ΜΜΕ, οι Shils και Gans αρνούνται να ακολουθήσουν την οπτική της καταστροφολογίας και των στερεοτύπων, απορρίπτοντας εν τέλει τη λέξη μάζα-μαζικός. Συγκεκριμένα για τον Shills, η **«**δημοφιλή**»** κουλτούρα ταξινομείται με αισθητικά και πνευματικά κριτήρια σε τρία επίπεδα. Στην ανώτερη-εκλεπτυσμένη, την μέτρια και την βάναυση. Ο Shils (1984:151-155), υποστηρίζει ότι *«η βάναυση κουλτούρα δεν έχει δείξει μεγάλες προοπτικές εξέλιξης, ωστόσο, σε ορισμένα έργα της έχει παρουσιάσει πολύ διακεκριμένα έργα, τα οποία περνώντας το σκαλί της μέτριας κουλτούρας αγγίζουν τις παρυφές της ανώτερης»*. Επίσης, σημειώνει ότι, *«είναι λάθος να θεωρήσουμε ότι οι τάξεις που προτιμούν την βάναυση κουλτούρα εξαντλούνται στα όσα δέχονται από τα μέσα».* Κατ' αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζεται, από τον ίδιο, η ευελιξία των επιλογών των λαϊκών τάξεων και όχι η καθήλωση σ'ένα και μόνο επίπεδο κουλτούρας-πολιτισμού, ενώ με αμεσότητα διασαφηνίζεται η σκέψη ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για δημοκρατία, απομονώνοντας τα άλλα επίπεδα κουλτούρας και αναδεικνύοντας μόνο την «υψηλή» ως μοναδική αρχή και τέλειο πρότυπο κουλτούρας. Ο Gans (1999), με την σειρά του, απορρίπτοντας επίσης την έννοια «μάζα» χωρίζει την «δημοφιλή κουλτούρα» σε πέντε

κατηγορίες γούστου αισθητικών αξιών, την υψηλή, την υψηλή-μεσαία, την χαμηλή-μεσαία, την χαμηλή και την δημώδης χαμηλή. Σύμφωνα με τον Gans (1999:68), *«ο αισθητικός ή πολιτισμικός πλουραλισμός συνίσταται στην αναγνώριση της ουσιαστικής ισοτιμίας όλων των κουλτουρών γούστου, εξαιτίας της δυνατότητάς τους να ανταποκρίνονται εξίσου στις αξίες και τις ανάγκες του ιδιαίτερου κοινού τους»*. Για τον Γερμανό κοινωνιολόγο, κάθε άνθρωπος έχει την ελευθερία να επιλέξει το δικά του προϊόντα προς κατανάλωση, άσχετα λοιπόν, αν αυτές οι συνειδητές επιλογές, εκτιμώνται ως ορθές από τον ουδέτερο παρατηρητή, στο πλαίσιο της ισονομίας και της οπτικής του πλουραλισμού, θεωρείται αναγκαία η ύπαρξη όλων των μορφών κουλτούρας.

1.1.2. Το κατηγορητήριο της μαζικής κουλτούρας

Κάπου εδώ, αξίζει να αποτυπωθούν αναλυτικότερα τα επιχειρήματα ένθεν και ένθεν. Λαμβάνοντας υπόψιν, όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που διέπουν μία ακαδημαϊκή μελέτη, (μεταξύ άλλων και την αντικειμενική κρίση) καταλληλότερος για μία συνοπτική κριτική επισκόπηση της μαζικής κουλτούρας, της πολιτιστικής βιομηχανίας και των οργάνων της (ΜΜΕ) ευρύτερα, δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από τον δοκιμιογράφο-φιλόσοφο, Ουμπέρτο Έκο. Ο Ιταλός σημειολόγος, επεξεργαζόμενος τους 'κήνσορες'-πολέμιους και τους 'θεράποντες'-υπερασπιστές, της μαζικής κουλτούρας επισημαίνει *«Με την έλευση της βιομηχανικής εποχής εγκαθιδρύεται ο πολιτισμός των mass media, των οποίων οφείλουμε να μελετήσουμε τα συστήματα των αξιών τους και με βάση αυτά, να επεξεργαστούμε τα νέα ηθικά και παιδαγωγικά πρότυπα. Από όλους τους ανθρώπους της διανόησης απαιτείται εποικοδομητική έρευνα, αυστηρή κριτική και αντιμετώπιση, με κατανόηση στα νέα ανθρώπινα πρότυπα χωρίς νοσταλγικές αναφορές στο παλιό»*.(Έκο,1994:59) Ως εκ τούτου, οι κήνσορες υποστηρίζουν κατά σειρά τα εξής:

1) Τα ΜΜΕ απευθύνονται σ'ένα ετερογενές κοινό και εξειδικεύονται βάσει «μέσων προτιμήσεων», αποφεύγοντας τις αυθεντικές λύσεις.

2) Κατά την έννοια αυτή, με την παγκόσμια διάχυση μιας «κουλτούρας» ομογενούς τύπου καταστρέφονται τα επιμέρους πολιτιστικά χαρακτηριστικά κάθε εθνικής ομάδας.

3) Τα ΜΜΕ απευθύνονται σε ένα κοινό που δεν έχει συνείδηση του εαυτού του ως κοινωνικής ομάδας με κάποια χαρακτηριστικά. Επομένως, το κοινό δεν μπορεί να προβάλει απαιτήσεις από τη μαζική κουλτούρα, αλλά να υποταχθεί στις προτάσεις της, χωρίς να ξέρει ότι υποτάσσεται.

4) Τα ΜΜΕ τείνουν να υποβαθμίσουν την υπάρχουσα καλαισθησία, δίχως να προωθούν μία ανανέωση των ευαισθησιών. Ακόμη κι όταν μοιάζουν να έρχονται σε ρήξη με τις παραδόσεις τεχνοτροπίας, στην πραγματικότητα προσαρμόζονται σε μία, κοινώς ομολογούμενη πλέον, διάδοση τρόπων έκφρασης και μορφών, οι οποίοι είναι από καιρό διάχυτοι σ'ένα επίπεδο ανώτερης παιδείας, μεταφέροντας τους σ'ένα κατώτερο επίπεδο. Ομολογώντας, όσα έχουν ήδη αφομοιωθεί, αναπτύσσουν λειτουργίες απλής συντήρησης.

5) Τα ΜΜΕ τείνουν να προκαλέσουν αισθήματα ζωηρά και αστόχαστα. Με άλλα λόγια, αντί να συμβολίσουν ένα συναίσθημα ή να το απεικονίσουν, το προκαλούν. Κατ' αυτήν την έννοια, είναι τυπικός ο ρόλος της εικόνας σε σχέση με το νόημα. Επίσης, της μουσικής ως ερεθίσματος των αισθήσεων, παρά ως μορφής που προκαλεί στοχασμό.

6) Τα ΜΜΕ, έχοντας τεθεί σ' ένα εμπορικό κύκλωμα, υπόκεινται στον «νόμο της προσφοράς και της ζήτησης». Επομένως, προσφέρουν στο κοινό αυτό που εκείνο θέλει, ή, ακόμα χειρότερα, ακολουθώντας τους νόμους μιας οικονομίας που βασίζεται στην κατανάλωση και στηρίζεται στην πειθώ της διαφήμισης, υποβάλλουν στο κοινό τι πρέπει να επιθυμεί.

7) Ακόμη κι όταν διαδίδουν τα προϊόντα της ανώτερης παιδείας, τα διαδίδουν ταξινομημένα και «συμπυκνωμένα», ώστε να μην καταβληθεί καμία προσπάθεια από τον παραλήπτη τους. Η σκέψη συνοψίζεται σε «διατυπώσεις». Τα προϊόντα της τέχνης ανθολογούνται και μεταδίδονται σε μικρές δόσεις.

8) Σε όλες τις περιπτώσεις, ακόμη και τα προϊόντα της ανώτερης παιδείας προτείνονται μέσα μέσα σε συνθήκες απόλυτης ισοπέδωσης μαζί με άλλα προϊόντα ψυχαγωγίας. Στα εβδομαδιαία περιοδικά, το ρεπορτάζ για κάποιο μουσείο τέχνης στέκεται δίπλα στα κουτσομπολιά για τον γάμο μίας σταρ.

9) Τα ΜΜΕ ενθαρρύνουν έτσι μια παθητική και άκριτη θεώρηση του κόσμου. Η προσωπική προσπάθεια για την κατάκτηση μιας νέας εμπειρίας αποθαρρύνεται.

10) Τα ΜΜΕ ενθαρρύνουν μια τεράστια πληροφόρηση σχετικά με το παρόν (περιορίζουν ακόμη και τις τυχόν αναδρομές στο παρελθόν μέσα στο πλαίσιο ενός επίκαιρου χρονικού) και αποκοιμίζουν έτσι κάθε ιστορική συνείδηση.

11) Κατασκευασμένα για την ψυχαγωγία και τον ελεύθερο χρόνο, έχουν μελετηθεί έτσι ώστε να απασχολούν μόνο επιφανειακά την προσοχή μας. Κατ' αρχήν διαφθείρουν την στάση μας και έτσι ακόμα και μια συμφωνία, όταν ακούγεται από έναν δίσκο ή το ραδιόφωνο, προσλαμβάνεται κατά τον πιο επιδερμικό τρόπο σαν να αποτελεί υπόδειξη ενός μοτίβου που μπορεί να σφυριχτεί, κι όχι σαν να είναι ένας αισθητικός οργανισμός στον οποίο πρέπει να εμβαθύνουμε με αποκλειστική και πιστή προσοχή.

12) Τα ΜΜΕ τείνουν να επιβάλουν σύμβολα και μύθους μιας εύκολης οικουμενικότητας, δημιουργώντας «τύπους» εύκολα αναγνωρίσιμους και έτσι μειώνουν στο ελάχιστο την υποκειμενικότητα και τη σαφήνεια της πείρας και των εικόνων μας, μέσω των οποίων θα έπρεπε να πραγματοποιούμε εμπειρίες.

13) Για να το πετύχουν αυτό, δουλεύουν βάσει της κοινής γνώμης, των κοινών δοξασιών και επομένως λειτουργούν ως μια διαρκής επιβεβαίωση αυτού που ήδη σκεφτόμαστε. Κατ' αυτήν την έννοια, η κοινωνική τους δράση είναι πάντοτε συντηρητική.

14) Ακόμη κι όταν διατείνονται αμεροληψία, αναπτύσσονται με τον πιο απόλυτο κομφορμισμό, στο πεδίο των ηθών, των πολιτιστικών αξιών, των κοινωνικών και θρησκευτικών αρχών, των πολιτικών τάσεων. Ευνοούν την προβολή των «επίσημων» προτύπων.

15) Επομένως, τα ΜΜΕ εμφανίζονται ως εκπαιδευτικό όργανο, τυπικό μιας κοινωνίας με πατριαρχικό υπόβαθρο, που μόνο επιφανειακά είναι ατομικιστική και δημοκρατική, ενώ στην ουσία τείνει να παράγει ετεροκατευθυνόμενα ανθρώπινα πρότυπα. Αν τα μελετήσουμε σε μεγαλύτερο βάθος, εμφανίζονται ως μια «υπερδομή ενός καπιταλιστικού καθεστώτος», που χρησιμοποιείται με τον σκοπό του ελέγχου και της υποχρεωτικής ισοπέδωσης των συνειδήσεων. Στην πράξη, βάζουν σε κοινή διάθεση τους καρπούς της ανώτερης παιδείας, όμως κενούς από την ιδεολογία και την κριτική που τους κινούσε. Εγκολπώνονται τα εξωτερικά γνωρίσματα μίας λαϊκής παιδείας, αλλά αντί να αναπτυχθούν αυθόρμητα από τη βάση, επιβάλλονται άνωθεν (και δεν έχουν το πνεύμα, την εξυπνάδα, την ζωντανή και υγιή χυδαιότητα της αυθεντικά λαϊκής κουλτούρας). Η λειτουργία του ως προς τον έλεγχο των μαζών αντιστοιχεί σε αυτή που είχαν, σε συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες, οι θρησκευτικές ιδεολογίες. Καλύπτουν την ταξική τους λειτουργία, επιδεικνύοντας αντίθετα το θετικό προσωπείο μιας παιδείας τυπικής για την κοινωνία της αφθονίας, όπου όλοι έχουν ίσες ευκαιρίες στην παιδεία και βρίσκονται σε συνθήκες απόλυτης ισότητας.

1.1.3. Για μια υπεράσπιση της μαζικής κουλτούρας

Στην αντίπερα όχθη, οι απόψεις των 'θεραπόντων' συνοψίζονται με την εξής επιχειρηματολογία:

1) Η μαζική κουλτούρα δεν είναι χαρακτηριστική του καπιταλιστικού καθεστώτος. Αναπτύσσεται σε κοινωνίες όπου το σύνολο των πολιτών συμμετέχει με ίσα δικαιώματα στη δημόσια ζωή, στην κατανάλωση, στην απολαβή των επικοινωνιών. Ως εκ τούτου, γεννιέται αναπόφευκτα σε κάθε κοινωνία βιομηχανικού τύπου. Κάθε φορά που μια ομάδα εξουσίας, μια ελεύθερη ένωση, ένας πολιτικός ή οικονομικός οργανισμός θέλει να επικοινωνήσει με το σύνολο των πολιτών μιας χώρας, οφείλει να παραβλέψει την ποικιλία των διανοητικών επιπέδων και να καταφύγει στους τρόπους επικοινωνίας των μαζών, οπότε υφίσταται τους αναπότρεπτους κανόνες της «προσαρμογής», στον «μέσο όρο». Η μαζική παιδεία είναι ίδιον μιας λαϊκής δημοκρατίας, όπως η Κίνα του Μάο, όπου η πολιτική πολεμική γίνεται με μεγάλο πανό και σκίτσα. Όλη η καλλιτεχνική παιδεία της Σοβιετικής Ένωσης είναι τυπική μαζική παιδεία, με όλα τα ελαττώματά της, όπου συμπεριλαμβάνονται ο αισθητικός συντηρητισμός, η ταξινόμηση των προτιμήσεων σύμφωνα με τις μέσες προτιμήσεις, η άρνηση προτάσεων ύφους που δεν ανταποκρίνονται σε ό,τι ήδη περιμένει το κοινό, η πατριαρχική δομή στην κοινοποίηση των αξιών.

2) Η εξοβελιστέα μαζική κουλτούρα δεν έχει αντικαταστήσει κάποια μυστηριώδη ανώτερη παιδεία, απλώς διαδόθηκε σε τεράστιες μάζες που άλλοτε δεν είχαν καμία πρόσβαση στα αγαθά της παιδείας. Η εις βάρος της ιστορικής συνείδησης πληθώρα πληροφοριών για το παρόν προσλαμβάνεται από ένα τμήμα της ανθρωπότητας που κάποτε δεν είχε πληροφορίες για το παρόν (επομένως βρισκόταν μακριά από μια υπεύθυνη εισδοχή στην κοινή ζωή) και δεν είχε το χάρισμα της ιστορικής συνείδησης, παρά μόνον με τη μορφή σκληρωτικών εννοιών σχετικά με κάποιες παραδοσιακές μυθολογίες. Για παράδειγμα, ο άνθρωπος που σφυρίζει Μπετόβεν, επειδή τον άκουσε στο ραδιόφωνο, είναι ήδη ένας άνθρωπος που έχει πλησιάσει τον Μπετόβεν, έστω και στο απλό επίπεδο της μελωδίας (και δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι ακόμα και εκεί καταδεικνύεται με απλό τρόπο η μορφολογική νομοτέλεια που κυριαρχεί σε όλα τα επίπεδα, στην αρμονία, στην αντίστιξη κλπ. του συνολικού μουσικού του έργου), ενώ άλλοτε μια τέτοια εμπειρία ήταν αποκλειστικότητα των εύπορων τάξεων. Ως εκ τούτου, συμπεραίνεται ότι η διάδοση της «σοβαρής» μουσικής μέσα σε ένα πλαίσιο συσσωρευμένης μουσικής πληροφόρησης, πολλές φορές οδηγεί σε ένα ισχυρό ερέθισμα για την απόκτηση αυθεντικών πολιτιστικών αγαθών και μουσικής μόρφωσης με κεντρομόλο δύναμη την μαζική κουλτούρα.

3) Είναι αλήθεια ότι τα ΜΜΕ προτείνουν μαζικά και αδιάκριτα ποικίλα στοιχεία πληροφόρησης, όπου δεν διαχωρίζεται το αξιόλογο από το στοιχείο της απλής περιέργειας και ψυχαγωγίας, όμως αν αρνηθούμε ότι αυτή η συσσώρευση πληροφόρησης

μπορεί να καταλήξει σε μόρφωση, επιδεικνύουμε μια απαισιόδοξη αντίληψη για την ανθρώπινη φύση και θα πρέπει να πιστέψουμε ότι μια συσσώρευση ποσοτικών στοιχείων, που βομβαρδίζει με ερεθίσματα το μυαλό μεγάλου αριθμού ανθρώπων, μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να επιφέρει την ποιοτική μεταλλαγή. Αυτού του είδους οι απαντήσεις είναι εύστοχες, ακριβώς επειδή αποκαλύπτουν την αριστοκρατική ιδεολογία των επικριτών των ΜΜΕ και αποδεικνύουν ότι είναι εξίσου επικίνδυνη με την ιδεολογία όσων οικτίρουν τους κατοίκους της κοιλάδας της.

4) Στον αντίλογο ότι η μαζική κουλτούρα διαδίδει ακόμη και προϊόντα ψυχαγωγίας, τα οποία κανείς δεν θα τολμούσε να χαρακτηρίσει θετικά (ερωτικά κόμικς, τηλεοπτικές μεταδόσεις πυγμαχίας, τηλεκουίζ που επικαλούνται τα σαδιστικά ένστικτα του ευρέως κοινού), μπορούμε να απαντήσουμε ότι από γενέσεως κόσμου, τα πλήθη αρέσκονταν στα ιπποδρόμια, μοιάζει λοιπόν φυσικό, εφόσον άλλαξαν οι συνθήκες παραγωγής και διάδοσης, οι αγώνες των μονομάχων, οι μάχες με αρκούδες et similia να αντικαταστάθηκαν από άλλες μορφές χαμηλής ψυχαγωγίας, που όλοι εξορκίζουμε αλλά που δεν θα έπρεπε να θεωρούμε ως ιδιαίτερο σημείο παρακμής των ηθών.

5) Η δημιουργία ομοιογένειας των προτιμήσεων θα μπορούσε στο βάθος να συντελέσει στην εξαφάνιση ορισμένων κοινωνικών διαφορών και στην ενοποίηση των εθνικών ευαισθησιών αποτελώντας παράλληλα μια λειτουργία αντιαποικιακής αποσυμφόρησης σε πολλά μέρη του κόσμου.

6) Η εκλαΐκευση των εννοιών με τη μορφή digest λειτούργησε προφανώς ως ερέθισμα, εφόσον στην εποχή μας παρακολουθούμε το φαινόμενο της «επανάστασης των paper-backs» στην Αμερική , έχουμε δηλαδή τη διάδοση τεράστιων ποσοτήτων από αξιόλογα διανοητικά έργα σε ολοκληρωμένες εκδόσεις και πολύ χαμηλές τιμές.

7) Είναι αλήθεια ότι η διάδοση των πολιτιστικών αγαθών, έστω και αν πρόκειται για τα πιο αξιόλογα, όταν γίνεται εντατική, αμβλύνει τις προσληπτικές ικανότητες. Αυτό όμως, είναι ένα φαινόμενο «ανάλωσης» της αισθητικής ή πολιτιστικής αξίας που είναι κοινό σε κάθε εποχή, παρ' ότι σήμερα προσλαμβάνει μακροσκοπικές διαστάσεις. Ακόμη και τον περασμένο αιώνα, αυτοί που είχαν ακούσει πολλές φορές και κατ' επανάληψη μια κάποια σύνθεση, κατέληγαν στο να συνηθίσει το αυτί τους να προσλαμβάνει σχηματικά και επιφανειακά. Κάθε εκδήλωση υφίσταται μια τέτοια «ανάλωση» όταν η κοινωνία κυριαρχείται από τη μαζική παιδεία, και η καλύτερη απόδειξη είναι ότι οι ίδιες οι επικρίσεις για τη μαζική παιδεία, όταν διαδίδονται με βιβλία μεγάλου αριθμού αντιτύπων, με εφημερίδες και περιοδικά, γίνονται τέλεια προϊόντα μιας μαζικής παιδείας, επαναλαμβάνονται σαν σλόγκαν, εμπορευματοποιούνται σαν καταναλωτικά αγαθά και

παρέχουν ευκαιρίες για σνομπ διασκέδαση (όπως δυστυχώς μας αποδεικνύεται από πολλά εγχώρια επεισόδια επικρίσεων για τη δημοσιογραφική έλλειψη ήθους, οι οποίες γίνονται από τις στήλες των εφημερίδων).

8) Τα ΜΜΕ προσφέρουν ένα συνονθύλευμα πληροφοριών και στοιχείων για το σύμπαν χωρίς να προτείνουν κριτήρια διάκρισης, όμως, τελικά ευαισθητοποιούν τον σύγχρονο άνθρωπο στην αντιμετώπιση του κόσμου και πράγματι, μήπως οι μάζες που υφίστανται μια τέτοιου είδους πληροφόρηση δεν μας φαίνεται ότι είναι πιο ευαίσθητες και ότι συμμετέχουν περισσότερο στα κοινά, είτε για το καλό είτε για το κακό, από τις μάζες του παλιού καιρού, που αντιμετώπιζαν με παραδοσιακό δέος ένα σύστημα αμετάβλητων και αναμφισβήτητων αξιών; Αν η εποχή μας είναι εποχή μεγάλων ολοκληρωτικών παραλογισμών, άραγε δεν είναι και εποχή μεγάλων κοινωνικών αλλαγών και εθνικών αναγεννήσεων για τους υπανάπτυκτους λαούς; Σημείο λοιπόν, ότι τα μεγάλα κανάλια της επικοινωνίας ναι μεν διοχετεύουν αδιάκριτες πληροφορίες, αλλά προκαλούν και πολιτιστικές αναταραχές κάποιας σημασίας.

9) Τέλος, δεν είναι αλήθεια ότι τα μαζικά μέσα είναι συντηρητικά τόσο στο ύφος, όσο και στις αξίες. Εφόσον αποτελούν ένα σύνολο νέων τρόπων ομιλίας, έχουν εισαγάγει νέα ήθη στην ομιλία, νέες μορφές ύφους, νέα συστήματα αντίληψης (αρκεί να σκεφτούμε τον μηχανισμό της αντίληψης της εικόνας, τους νέους κανόνες του κινηματογράφου, της άμεσης μετάδοσης, των κόμικς, το δημοσιογραφικό ύφος), καλώς ή κακώς, πρόκειται για μια ανανέωση στο ύφος που συχνά έχει συνεχείς επιπτώσεις στις λεγόμενες ανώτερες τέχνες και υποκινεί την ανάπτυξή τους (Έκο,1994:65-76).

Οι αντιπαραβαλλόμενες ιδεολογίες της μαζικής κουλτούρας θα αποτελέσουν έναν χρήσιμο θεωρητικό άξονα που θα μας απασχολήσει στην συνέχεια της εργασίας, με στόχο, την διερεύνηση του περιεχομένου του εν λόγω εκπαιδευτικού κινουμένου σχεδίου και την πιθανή τυποποίηση ή εκδημοκράτιση του.

1.2. ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

1.2.1. Περί μουσικής παιδαγωγικής και αγωγής.

Μουσική παιδαγωγική, ονομάζεται η επιστήμη που ασχολείται με την διδασκαλία της μουσικής. Ετυμολογικά, η λέξη παράγεται από την λέξη παιδί και το ρήμα άγω, που σημαίνει

οδηγώ, ενέχοντας σημασιολογικά την καθοδήγηση και την προσέγγιση που επιχειρεί ο εκπαιδευτικός, προκειμένου να μεταλαμπαδεύσει την τέχνη της μουσικής με όσα αυτή συμπεριλαμβάνει στον μαθητή. Η μουσική παιδαγωγική, αρκετά συχνά εμφανίζεται και ως μουσική αγωγή, με σκοπό να αναδειχθεί με την χρήση-ενός διαφορετικού μεν, πλήρως ταυτιζόμενου δε-γλωσσικού όρου, η βαρύνουσα σημασία της αγωγής διαμέσου της μουσικής γενικότερα στον άνθρωπο. Όπως υπερθεματίζει ο Σταύρου (2008:10), *«η μουσική αγωγή αποτελεί ένα μάθημα που αξιοποιεί όλα τα πορίσματα, τις θεωρίες και τις αρχές της Μουσικής παιδαγωγικής»*. Η ανάδειξη της μουσικής αγωγής σε ένα από τα πιο πολυσυζητημένα πεδία έρευνας των τελευταίων χρόνων, μόνο τυχαίο γεγονός δεν μπορεί να χαρακτηριστεί αφού, σε πρώτο βαθμό, η ίδια της «ανοιχτή» φύση, προκαλεί επανεξέταση και επαναπροσδιορισμούς. Πιο συγκεκριμένα, η μουσική αγωγή, ως ένα διαχρονικό θέμα που μέσα από διαρκείς ζυμώσεις των διάφορων προσεγγίσεων της, αναζητεί την βελτιστοποίηση της μουσικής εκπαίδευσης, θεωρείται αδύνατον να μην συνυπολογίζει, τις διαρκείς μεταβολές της τεχνολογίας, τις αλλαγές που υφίστανται τα περιβάλλοντα που αυτή επιτελείται, είτε τυπικά (σχολεία, ωδεία, κ.α.), είτε άτυπα (τηλεόραση, ραδιόφωνο) και τις ποικίλες επιδράσεις (σε συναισθηματικό, πνευματικό, κοινωνικό, σωματικό και αντιληπτικό επίπεδο) που έχει στους σημερινούς μαθητές και ιδιαίτερα στα παιδιά προσχολικής ηλικίας. Σύμφωνα με τα παραπάνω δεδομένα, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι, μέχρι και σήμερα στα θέματα που άπτονται της μουσικής παιδαγωγικής, δεν υπάρχουν δεδομένες και διαχρονικές μέθοδοι διδασκαλίας της μουσικής, αλλά αντίθετα προσεγγίσεις που διαρκώς ανανεώνονται, ταυτιζόμενες πλήρως με τις ανάγκες και τα «θέλω» του σύγχρονου ανθρώπου.

1.2.2 Βασικές αρχές και στόχοι της μουσικής παιδαγωγικής

Σε πρώτο βαθμό, οι θεμελιώδεις αρχές της μουσικής αγωγής, όπως αυτές προκύπτουν συνολικά μέσα από ερευνητικά ευρήματα στον χώρο της μουσικής ανάπτυξης και παιδαγωγικής, αλλά και αποκωδικοποιώντας σε βάθος σημαντικές προσεγγίσεις που επηρέασαν τις μεθόδους διδασκαλίας διαχρονικά, (βλ. Kodaly, Orff, Dalcroze) καταγράφονται συνοπτικά ως εξής:

α) Η μουσική μάθηση προκύπτει αβίαστα μέσα από τη συμμετοχή του παιδιού σε ποικίλες μουσικές δραστηριότητες (τραγούδι, ρυθμός και κίνηση, εκτέλεση μουσικών οργάνων, δημιουργικές εργασίες, μουσική ανάγνωση και γραφή)

β) Το υλικό διδασκαλίας θα πρέπει να αποτελείται από διάφορα είδη μουσικής και να είναι πολυπολιτισμικό.

γ) Οι κοινότητες, τα ενδιαφέροντα, ο τρόπος σκέψης και μάθησης των παιδιών της πρώτης παιδικής ηλικίας αποτελούν αφετηρία για τον σχεδιασμό κάθε εκπαιδευτικού προγράμματος με έμφαση στη μουσική.

δ) Το παιχνίδι αποτελεί βασικό εργαλείο για τη μουσική αγωγή των μικρών παιδιών.

ε) Η μοναδικότητα, η ιδιαιτερότητα κάθε παιδιού θα πρέπει να γίνεται σεβαστή, καθώς κάθε παιδί προέρχεται από ένα διαφορετικό περιβάλλον, έχει δεχτεί διαφορετικά μουσικά ερεθίσματα και βιώσει τις μουσικές εμπειρίες με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο. (Αργυρίου, Λουλάκη, Μαγαλιού, 2010:6)

Σύμφωνα με τα παραπάνω, ενάγεται το συμπέρασμα, ότι ο κυριότερος σκοπός της μουσικής αγωγής είναι να συμβάλλει θετικά, στην εν γένει προσωπικότητα του κάθε ατόμου, επιχειρώντας, τον ποιοτικό εμπλουτισμό της εσωτερικότητας του ανθρώπου, που δεν είναι άλλο από το ανθρώπινο συναίσθημα. Κατόπιν τούτου, οδηγούμαστε με βάση τα προαναφερθέντα συλλογιζόμενοι παραγωγικά, στους μακροπρόθεσμους στόχους, που και αυτοί με τη σειρά τους οδηγούν στους διδακτικούς στόχους, από τους οποίους σχεδιάζονται οι ειδικοί στόχοι μουσικής συμπεριφοράς του μαθητή, οι οποίοι εν τέλει καθορίζουν τις συγκεκριμένες μουσικές δραστηριότητες που εφαρμόζονται κατά τη διαδικασία της μουσικής αγωγής. Πιο συγκεκριμένα, έμμεσοι ή μακροπρόθεσμοι στόχοι της μουσικής αγωγής είναι, η δημιουργική έκφραση του παιδιού μέσα από τη μουσική, η απόκτηση δεξιοτήτων μουσικής έκφρασης μέσω της χρήσης του σώματος, της φωνής και των μουσικών οργάνων, η αντίληψη των εννοιών της μουσικής μέσα από την δημιουργία και την ανακάλυψη, η ανάπτυξη της αισθητικής αγωγής του παιδιού που μαθαίνει μέσω της εμπειρίας να αισθάνεται, να εκτελεί και να μαθαίνει, και τέλος η ανάπτυξη θετικής στάσης απέναντι στην μουσική. Τέλος, ο προσδιορισμός των διδακτικών στόχων είναι πιο συγκεκριμένος και σχετίζεται με τους τρεις τομείς μάθησης: **τον γνωσιολογικό**, **τον ψυχοκινητικό** και **τον συναισθηματικό**. Οι γνωσιολογικοί στόχοι συνδέονται με την αντίληψη και κατανόηση μουσικών εννοιών όπως: η **χροιά, ο χρόνος, η ένταση, το ύψος,** η **μελωδία** και η **αρμονία**. Οι ψυχοκινητικοί στόχοι,

εστιάζουν στις διάφορες δεξιότητες που αποκτούνται μέσα από μουσικές δραστηριότητες όπως: **η ακρόαση, η μουσική ανάγνωση και γραφή, το τραγούδι,** η **εκτέλεση μουσικών οργάνων** και **ο ρυθμός ταυτόχρονα με την κίνηση**. Οι συναισθηματικοί στόχοι, επικεντρώνονται στην στάση του παιδιού απέναντι στη μουσική και σχετίζονται με τις **αξίες** και τους **τρόπους συμπεριφοράς του**. (Σέργη, 1994)

1.2.3. Τα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα των E.Dalcroze, Z.Kodaly και C.Orff

Ο Ελβετός μουσικοπαιδαγωγός E. Dalcroze (1865-1950) πρόκειται για μία ιστορική μορφή η οποία, εκτός των πρωτοποριακών ιδεών για την εποχή του, μνημονεύεται μέχρι και σήμερα, διότι αποτέλεσε πηγή έμπνευσης και για τους μεταγενέστερους παιδαγωγούς. Συγκεκριμένα, με αφορμή τις δυσκολίες των μαθητών του στην κατανόηση των ασκήσεων σολφέζ, οδηγήθηκε στην επινόηση μιας μεθόδου με κινητήριους μοχλούς τρείς βασικούς άξονες. Τον ρυθμό, την μουσική και την κίνηση. Στο ρυθμό αναγνώριζε ένα παγκόσμιο στοιχείο που εμπεριέχεται σε κάθε ύπαρξη και εκφράζει κάθε μορφή ζωής. Στη μουσική, αντιλαμβανόταν την θεραπευτική της ιδιότητα και στην κίνηση έβρισκε την διάσταση της προσωπικής έκφρασης του κάθε ατόμου.(L.K.Κακουλίδη,2009) Στην ρυθμική Dalcroze ή αλλιώς ‘Eurhythmics’, προτείνονται ασκήσεις με την μορφή μουσικοκινητικών παιχνιδιών, όπου κάθε μουσική έννοια μεταφέρεται βιωματικά μέσω της κίνησης, χρησιμοποιώντας κάθε μέρος του σώματος των μαθητών. Για παράδειγμα, η απόδοση του “staccato” πραγματοποιείται καλώντας τους μαθητές να περπατήσουν στις μύτες των ποδιών ή για την εκμάθηση των δυναμικών “piano-forte”, οι μαθητές φτάνουν από τον ψίθυρο, στο έντονο σφύριγμα κ.α. Με αυτό τον τρόπο δημιουργείται αυτό που ονομάζει η Ανδρουλακάκη (2012) απόθεμα μουσικής γνώσης και μνήμης, δίνοντας παράλληλα την δυνατότητα για ακόμα περισσότερα οφέλη τα οποία σχετίζονται με την μουσική αγωγή ειδικότερα, αλλά και με την αγωγή κάθε ατόμου γενικότερα. Από την μία πλευρά, τα μουσικά οφέλη, σχετίζονται με την αμεσότερη επαφή που επιχειρούν οι μαθητές με την εν γένει μουσικότητά τους και με στοιχεία όπως, ο ρυθμός, το τραγούδι, το σολφέζ και ο αυτοσχεδιασμός, ενώ από την άλλη, γενικότερα στην αγωγή τους ευεργετικά αποτελέσματα έχουν, η βελτίωση των αντιληπτικών τους ικανοτήτων (σωματοαισθητηριακές-νοητικές) καθώς και η ανάπτυξη των δεικτών συγκέντρωσης τους.

Ο Zoltan Kodaly (1882-1967), συνθέτης και μουσικοπαιδαγωγός, αποτελεί μέχρι και σήμερα μία από τις σπουδαιότερες καλλιτεχνικές μορφές της Ουγγαρίας. Έντονα επηρεασμένος από προγενέστερες παιδαγωγικές προσεγγίσεις, όπως τα φωνομιμικά σύμβολα του J.Curwen (1816-1880), τις ρυθμικές συλλαβές για την ρυθμική ανάγνωση του J.Cheve (1804-1864) και τις πρακτικές του J.H.Pestalozzi (1746-1827), ο Kodaly, οραματίστηκε ένα μουσικοπαιδαγωγικό σύστημα που θα είχε αφετηρία την νηπιακή ηλικία, με σκοπό αφενός μεν, την σταδιακή ανάπτυξη κριτικής θεώρησης των μαθητών απέναντι στην μουσική, αφετέρου δε, την αναδημιουργία της παραδοσιακής μουσικής της χώρας του. Θεμελιώδη ρόλο στην μέθοδο Kodaly ("Kodaly-modszer"), είχε η μουσική αγωγή, η οποία, όχι μόνο θεωρούνταν το απαραίτητο εφόδιο για την ανάπτυξη μουσικότητας από τους μαθητές, αλλά αποτελούσε και αναφαίρετο δικαίωμα κάθε παιδιού, ως εκ τούτου η διδασκαλία της εκτός από αναγκαία, κρινόταν και πολύ σημαντική, ως άλλος δείκτης ισότητας μεταξύ όλων. Πιο συγκεκριμένα, όπως αναφέρεται στην Σέργη (1994), με κεντρομόλο άξονα το **τραγούδι** a capella (τραγούδισμα χωρίς ενόργανη συνοδεία) και την **φωνή** ευρύτερα, κύρια χαρακτηριστικά που αναπτύσσονται με την μέθοδο Kodaly, σε πρώτο βαθμό είναι, η ποικιλία αισθησιοκινητικών κινήσεων, η εισαγωγή των μαθητών στη μουσική γραφή και ανάγνωση ταυτόχρονα με την χρήση του "σχετικού sol-fa", που έχει ως αποτέλεσμα, την εύκολη και γρήγορη εκμάθηση και καταγραφή της μελωδίας, καλλιεργώντας παράλληλα την εσωτερική ακοή και τη μουσική μνήμη. Έπειτα, άξια αναφοράς είναι η χρήση των μουσικών διαστημάτων 3^{ης} μικρής, η οποία θεωρείται ότι, μυεί το παιδί στην πεντατονική και κατ' επέκταση στις διατονικές κλίμακες. Μετά, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην οριζόντια πορεία στο πεντάγραμμο, στην απομνημόνευση παραδοσιακών τραγουδιών και μικρών μελωδιών του κλασσικού ρεπερτορίου, και στην πρώτη αναγνωριστική επαφή με το **ρυθμό** μέσω μουσικών μοτίβων και ρυθμικών συλλαβών. Τέλος, η ελαστικότητα της ίδιας της μεθόδου, δίνει την δυνατότητα στους δασκάλους, από κοινού μαζί με τους μαθητές να καλλιεργήσουν συνάμα και την δική τους μουσικότητα.

Ο Γερμανός μουσικοπαιδαγωγός, Carl Orff (1895-1982) θεωρείται μέχρι και σήμερα ένα από τα πιο σημαντικά πρόσωπα του 20^{ου} αιώνα που διαμόρφωσαν με καθοριστικό τρόπο την εξέλιξη της μουσικής εκπαίδευσης. Στην παιδαγωγική του πρόταση, που είναι ευρέως γνωστή ως, Μουσικοκινητική αγωγή ή αλλιώς Orff-Schulwerk, καίρια συμμετοχή, είχαν η χοροπαιδαγωγός D.Gunther και η παιδαγωγός G.Keetman. Η θεωρία του Orff, βασίστηκε στην πεποίθηση ότι τα όλα τα παιδιά ανεξαιρέτως γεννιούνται με έμφυτο το στοιχείο της μουσικότητας, η οποία με την κατάλληλη μουσική αγωγή και με εκπαιδευτικό όχημα το

παιχνίδι, είναι απαραίτητο να καλλιεργηθεί έχοντας ως στόχο-αντί ενός στείρου μουσικού εγγραματισμού-την ομαλή ανάπτυξη των μαθητών σε πνευματικό και σωματικό επίπεδο. Αναλυτικότερα, ως ακρογωνιαίους λίθους της παιδαγωγικής του προσέγγισης, ο Orff, χρησιμοποίησε τρία βασικά στοιχεία που είναι **ο ρυθμός**, **ο λόγος** και **η μελωδία**. Επί του πρακτέου, με την μουσικοκινητική αγωγή, το παιδί βιώνει τον εσωτερικό ρυθμό του σώματός του και έρχεται σε επαφή με τις μουσικές έννοιες εμπειρικά, μέσα από τις ηχηρές κινήσεις, τα λεκτικά μοτίβα, τη ρυθμική απαγγελία, την ακουστική εμπειρία και το παίξιμο μουσικών οργάνων που είναι σχεδιασμένα για την ηλικία του και μπορεί να έχουν φτιαχτεί από το ίδιο. Ακόμη, όλοι οι μαθητές ενθαρρύνονται σε σχέση με τις δικές τους μουσικές δυνατότητες, να λάβουν μέρος σε διάφορες διαβαθμισμένες μουσικές δραστηριότητες της μουσικής αγωγής. Κάθε ένας από αυτούς εφευρίσκει δική του σημειογραφία για την καταγραφή του ρυθμού, ενώ το γράψιμο στο πεντάγραμμο γίνεται μόνο όταν κάποιος επιθυμεί να συνθέσει, εξυπηρετώντας καθαρά λειτουργικούς σκοπούς. Επίσης, τραγουδούν και αυτοσχεδιάζουν χρησιμοποιώντας τις μουσικές φόρμες της μίμησης, της επανάληψης, της παραλλαγής και του κανόνα. Σχηματίζουν “ostinato”, “bordun”, μουσικές φόρμες χωρισμένες σε μέρη AB, ABA ή rondo και συνοδεύουν με αυτές τα παραμύθια, τις ηχο-ιστορίες και τα τραγούδια τους (Ανδρουλακάκη, 2012). Τέλος αξίζει να σημειωθεί, ότι και για το Orff Schulwerk, το διάστημα της τρίτης μικρής θεωρείται τρόπον τινά, ο «μελωδικός προθάλαμος» που εξοικειώνει σταδιακά τα παιδιά με τις μουσικές κλίμακες ματζόρε και μινόρε.

1.2.4 Σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις και διδακτική της μουσικής

Στον κόσμο της σύγχρονης παιδαγωγικής, την πιο σημαντική θέση έχει το παιδί, το οποίο, βρίσκεται στο επίκεντρο της εκπαιδευτικής διαδικασίας και ο δάσκαλος έχει το ρόλο του καθοδηγητή και συμπαραστάτη. Μέσα από το πέρασμα των χρόνων, ιδανικό πρότυπο δασκάλου αναδείχθηκε εκείνο που διδάσκει το παιδί πως να μαθαίνει, εν αντιθέσει με αυτό, που ως αυτοσκοπό έχει τη διδαχή συγκεκριμένων γνώσεων και δεξιοτήτων. Για την ακρίβεια, ζητούμενο αποτελεί μια εκπαίδευση, όπου η γνώση είναι αποτέλεσμα της βιωματικής ενασχόλησης του μαθητή με το αντικείμενο, εστιάζοντας κατά κύριο λόγο στην παιδαγωγική διαδικασία και όχι απαραίτητα στο ίδιο το αποτέλεσμα, πάντα με σεβασμό, στην προσωπικότητα κάθε παιδιού και στις διαφορετικές ατομικές, πολιτισμικές και κοινωνικές

του ιδιαιτερότητες. Με κριτήριο τα παραπάνω, η Διονυσίου (2010), σημειώνει συνοπτικά πέντε σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις με στόχο την παροχή βοήθειας στους εκπαιδευτικούς για την διδασκαλία της μουσικής.

α) Δημιουργικότητα: Η δημιουργικότητα για την μουσική αγωγή αποτέλεσε σημαντικό πεδίο έρευνας και συζητήσεων από τον 20ο αιώνα και έπειτα. Εννοιολογικά, η δημιουργικότητα σχετίζεται με την ικανότητα να βλέπει κάποιος τα πράγματα μέσα από νέες οπτικές, όπου ξεπερνώντας τον συμβατικό – κυρίαρχο τρόπο σκέψης και συνδυάζοντας ακόμα και άσχετα μεταξύ τους πράγματα οδηγείται σε κάτι καινούριο. Η δημιουργικότητα στην μουσική αγωγή συνδέεται στενά με την δημιουργική διδασκαλία και μάθηση που μέσα από ανάλογες δραστηριότητες (ακρόαση, κίνηση, εκτέλεση, σχεδιασμός καλλιτεχνικών παραστάσεων), έχουν ως αποτέλεσμα την μουσική καθώς και προσωπική ανάπτυξη κάθε παιδιού. Ο Fontana (όπως αναφέρεται στην Διονυσίου, 2010) την σχετίζει άμεσα ως μια διαδικασία επίλυσης προβλημάτων η οποία βοηθά το παιδί να παράγει ορθούς τρόπους αντιμετώπισης και οργάνωσης ενός υλικού. Σημειώνει δε ορισμένα στάδια δημιουργικής πράξης όπως: α) η προετοιμασία ή προπαρασκευή, όπου το άτομο εντοπίζει και εξερευνά το πρόβλημα, β) η επώαση, όπου μέσω εσωτερικών επεξεργασιών σκέψης το άτομο ασχολείται νοητικά με το πρόβλημα, γ) η έμπνευση ή έκλαμψη, η φάση του «εύρηκα», δ) η επαλήθευση ή αξιολόγηση, όπου η νέα ιδέα αξιολογείται και τελικά εκτελείται. Έπειτα, όπως υπογραμμίζουν οι Fox και Hopkins (όπως αναφέρεται στην Σέργη, 1994:68) *«η δημιουργικότητα για την μουσική αγωγή αποτελεί έναν εκπαιδευτικό στόχο που αφορά ως έμφυτο προσόν όλα τα παιδιά ανεξάρτητα από το κοινωνικό τους περιβάλλον και το επίπεδό τους»*. Τέλος, η δημιουργικότητα συμβάλλει καθοριστικά στην ενεργητική μάθηση της μουσικής αφού, όταν το παιδί ανακαλύπτει έννοιες μέσα από τον πειραματισμό, το παιχνίδι και την βιωματική ενασχόληση δεν πρόκειται να τις ξεχάσει ποτέ.

β) Η φαντασία: Η ανάπτυξη της φαντασίας παίζει καθοριστικό ρόλο στην εκπαίδευση των παιδιών προσχολικής ηλικίας, όντας βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη δημιουργικότητας διότι το παιδί ανατρέχει στην φαντασία του για δημιουργικές ιδέες. Όπως υποστηρίζει η Διονυσίου (2010), η φαντασία είναι η μήτρα της δημιουργικότητας και είναι αυτό που ωθεί το παιδί στην βιωμένη μάθηση. Ένα μάθημα πλούσιο σε εποπτικά μέσα, όπου τα παιδιά πειραματίζονται, εκφράζονται και προβληματίζονται γύρω από κάθε θέμα, συμβάλλει στην ανάπτυξη της φαντασίας και ως εκ τούτου της δημιουργικότητας των παιδιών. Υποστηρίζεται

δε, ότι η φαντασία σε συνδυασμό με την δημιουργικότητα οδηγούν στην βιωμένη γνώση, δηλαδή την γνώση που είναι προσωπικό επίτευγμα και κατάκτηση του μαθητή.

γ) Βιωματικότητα: Η βιωματικότητα ως ενεργητική μάθηση δεν θα μπορούσε να μην αποτελεί ζητούμενο στις νέες παιδαγωγικές τάσεις. Η βιωμένη συμμετοχή του μαθητή, η αντενέργειά του και η πολλαπλή διερευνητική του ενασχόληση με το αντικείμενο (είτε με την εκμάθηση μουσικών οργάνων, είτε τραγούδι, κίνηση κ.α. όπου η θεωρία υπηρετεί την πράξη) αποτελεί αναμφίβολα απαραίτητο συστατικό διδασκαλίας επιτελεστικών τεχνών όπως η μουσική.

δ) Διαθεματικότητα: Η διαθεματικότητα αφορά στην σύνδεση των γνώσεων που προέρχονται από ξεχωριστούς επιστημονικούς κλάδους που μελετώνται στα μαθήματα του σχολείου, με στόχο να συνδεθεί η συχνά αποσπασματική γνώση που επιδιώκεται σε κάθε μάθημα, καθώς και οι γνώσεις του παιδιού από τη ζωή εντός και εκτός του σχολείου. Σύμφωνα με την Δογάνη (2012), η μουσική αποτελεί πεδίο που συνδέεται με άλλα γνωστικά αντικείμενα, αλλά και μοναδικές δραστηριότητες εντός τάξης. Τέτοια project που στοχεύουν στην ολιστική ανάπτυξη και διερεύνηση ενός θέματος αποτελούν καινοτομίες που συμβάλλουν στην συνεχή ανανέωση, του εμπλουτισμού της διδακτικής πράξης με επίκαιρα θέματα, αναπτύσσοντας παράλληλα την συλλογική προσπάθεια, την κριτική σκέψη και την βιωματική δράση. Τέλος, η Σέργη (1995), υποστηρίζει ότι οι θετικές επιδράσεις της διαθεματικότητας μέσω της μουσικής έχουν επίδραση στους μαθητές ευρύτερα στην προσωπικότητά τους και στην δημιουργική τους έκφραση.

ε) Διαπολιτισμικότητα: Η διαπολιτισμικότητα ως αυτόνομο αντικείμενο μελέτης αποτελεί ένα από τα πιο ευαίσθητα ζητήματα ευρύτερα για την παιδαγωγική. Η Διονυσίου (2010), τονίζει ότι η διαπολιτισμική παιδαγωγική επιχειρεί να αντιμετωπίσει με σεβασμό τη διαφορετικότητα και να δώσει εναλλακτικές λύσεις απέναντι σε κάθε είδους κοινωνικό αποκλεισμό, ρατσισμό, διακρίσεις και ξενοφοβία. Ο εκπαιδευτικός έχει μεγάλη ευθύνη στο να εξαλείψει επεισόδιο βίας, κοινωνικής και φυλετικής αδικίας που παρουσιάζονται στο σχολείο και να εμπνεύσει κλίμα αλληλεγγύης, ισότητας και αλληλοσεβασμού ανάμεσα σε όλα τα μέλη του μικρόκοσμου που το σχολείο αντιπροσωπεύει. Η μουσική εκπαίδευση μπορεί να είναι ένα από τα καλύτερα μέσα της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης (Kwami, αναφορά στην Διονυσίου, 2010).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΘΕΩΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΛΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Δύο είναι οι βασικές σχολές που προσέγγισαν επιστημονικά την επικοινωνία. Η διαδικαστική- γραμμική (the process school) και η σημειωτική (semiotics school). Η πρώτη προσεγγίζει την επικοινωνία ως μεταβίβαση μηνυμάτων, ενώ η δεύτερη ως παραγωγή και ανταλλαγή νοημάτων. Πιο συγκεκριμένα, η διαδικαστική σχολή προσλαμβάνει την επικοινωνία ως διαδικασία κατά την οποία ένα πρόσωπο επηρεάζει τη συμπεριφορά ή τη σκέψη ενός άλλου, ενώ για την σημειωτική είναι η μελέτη των κειμένων και του κοινωνικοπολιτιστικού πλαισίου (Fiske 2010).

2.1: Ο ΡΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΜΟΝΤΕΛΩΝ

Ως άλλα εργαλεία ερμηνείας, κατανόησης και επεξήγησης των μέσων χρησιμοποιούνται τα μοντέλα επικοινωνίας. Για τον Μακουέιλ (1997), ορίζονται ως αναπαραστάσεις του συστήματος που αυτά τα ίδια προσπαθούν να παρατηρήσουν ενώ, παρέχουν έναν τρόπο επεξεργασίας των προβλημάτων ενός πραγματικού συστήματος με έναν περισσότερο αφηρημένο τρόπο. Σαν μηχανισμοί ερμηνείας παρουσιάζουν θετικά και αρνητικά χαρακτηριστικά που σε μια εργασία όπως αυτή δεν θα μπορούσαν να μην αναφερθούν. Στα πλεονεκτήματα αρχικά, πρέπει να σημειωθεί η εκπαιδευτική τους λειτουργία, δηλαδή η εξοικείωση με λέξεις κλειδιά που δίνουν την δυνατότητα στον άνθρωπο να κατανοήσει την συμπεριφορά ή την λειτουργία ενός συστήματος με ουσιώδη τρόπο. Ακόμη, σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν και στην πρόβλεψη αποτελεσμάτων, αφού με την διατύπωση υποθέσεων, την παρουσίαση και συσχέτιση στοιχείων κάποιας δομής ή διαδικασίας επιχειρούν να αναδείξουν τις σχέσεις ανάμεσα σε αυτά τα στοιχεία, αλλά και να προσδιορίσουν ενδεχόμενες καταστάσεις. Επίσης με την παροχή απλουστευμένων πληροφοριών δεν αποσκοπούν στην νοητική ευπεπτότητα του φαινομένου της επικοινωνίας, αλλά της ερμηνείας του **τι** και του **πως**, μέσω διαγραμμάτων. Από την άλλη πλευρά, στα αρνητικά των επικοινωνιακών μοντέλων εντοπίζεται η έλλειψη περιγραφής όσο αφορά την εννοιολογική πληρότητα ενός συστήματος χαρακτηριστικό που δεν τους δίνει την δυνατότητα να εξελιχθούν σε θεωρίες με αποτέλεσμα να εμφανίζονται ελλειπή στην ερμηνεία του **γιατί** μεταξύ των δυναμικών σχέσεων **μέσο - πομπός**– **μήνυμα** – **δέκτης**. Αυτό μας οδηγεί σε μία σειρά

προϋποθέσεων που πρέπει να ακολουθούν τα μοντέλα επικοινωνίας προκειμένου να είναι λειτουργικά. Ένα μοντέλο επικοινωνίας λόγω της οργάνωσης ενός πολύπλοκου συστήματος θα πρέπει να έχει (ενσωματωμένη) μια ευριστική λειτουργία, ενώ χρειάζεται να είναι όσο το δυνατόν πιο πρωτότυπο και να έχει κάποια μορφή ποσοτικής μέτρησης του συστήματος που προσπαθεί να ερμηνεύσει.

2.2: ΤΟ ΓΡΑΜΜΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Σύμφωνα με την Μ.Ψύλλα (1991), το θεωρητικό αυτό μοντέλο της επικοινωνίας περιγράφει την επικοινωνιακή διαδικασία σαν μια γραμμική απλή μετάδοση πληροφοριών, θεωρώντας δεδομένη την κατοχή μηνύματος από τον πομπό και την άγνοια του δέκτη που παθητικά προσλαμβάνει το μήνυμα.

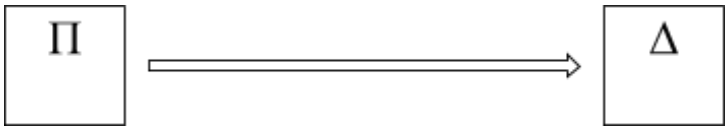

Σχήμα 1: *Απεικόνιση της γραμμικής επικοινωνίας.*

Στο παραπάνω σχήμα απεικονίζεται η επικοινωνία σαν μια γραμμική μετάδοση πληροφοριών μεταξύ ενός πομπού (Π) και ενός δέκτη (Δ). Η προσέγγιση αυτή της επικοινωνίας προωθεί μια γραμμική μετάδοση μηνυμάτων όπου η επικοινωνία ταυτίζεται με την πληροφόρηση και η πληροφορία με το μήνυμα.

Ο John Fiske (2010) ταξινομεί τις θεωρίες και τα μοντέλα χωρίζοντάς τα σε αυτά της «σχολής της διαδικασίας» και σε αυτά της «παραγωγής νοήματος» (δομικά μοντέλα ή θεωρήσεις σημειωτικής). Σύμφωνα με τον Αμερικανό φιλόσοφο και μελετητή των μέσων, τα διαδικαστικά γραμμικά μοντέλα επικοινωνίας επεξεργάζονται την επικοινωνία σαν μια μονόδρομη διαδικασία η οποία μεταδίδει μηνύματα από το ένα πρόσωπο σε ένα άλλο. Υιοθετώντας αυτή την οπτική μελετούν όλους τους όρους που σχετίζονται με την διαδικασία μετάδοσης του μηνύματος λχ. πομπός, δέκτης, κανάλι, θόρυβος. Συγκεκριμένα περιεργάζονται το πως οι πομποί και οι δέκτες κωδικοποιούν, αποκωδικοποιούν και ερευνούν την αποτελεσματικότητα και την εγκυρότητα της επικοινωνίας. Το μήνυμα, ως μετάδοση πληροφορίας για τα διαδικαστικά - γραμμικά μοντέλα είναι μόνο ό,τι παράγεται

κατά την διαδικασία της επικοινωνίας. Πρωταγωνιστικό ρόλο έχει ο πομπός (σε αντιδιαστολή με τον παθητικό δέκτη), ανάλογα με το πως χρησιμοποιεί τα κανάλια (M.M.E), σε σχέση με τα κίνητρα και τις προθέσεις του. Αξίζει ακόμη να σημειωθεί ότι, το επιστημονικό υπόβαθρο που χρησιμοποιούν για την ανάλυση των πράξεων της επικοινωνίας είναι οι κοινωνικές επιστήμες όπως η ψυχολογία και η κοινωνιολογία.

2.3: Η ΣΗΜΕΙΩΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η σημειωτική θεώρηση (semiotics school) προσεγγίζει εκ διαμέτρου αντίθετα την επικοινωνιακή διαδικασία από την γραμμική, αφού δεν εστιάζει σε όρους που σχετίζονται με την μετάδοση του μηνύματος, αλλά μεταφέρει το κέντρο του ενδιαφέροντος στην παραγωγή νοήματος. *«Τα μοντέλα αυτά είναι δομικά και τα όποια βέλη τους δηλώνουν σχέσεις ανάμεσα σε στοιχεία κατά την παραγωγή νοήματος. Επικεντρώνονται στην ανάλυση μιας δομημένης σειράς σχέσεων που επιτρέπει στο μήνυμα να σημαίνει κάτι».* (Fiske, 2010:51). Στην σημειωτική κυρίαρχη θέση έχει το μήνυμα όσο αφορά τον τρόπο που παράγεται, αλλά και το πως γίνεται αυτό αντιληπτό από τον αποδέκτη μέσα από τις ενεργητικές σχέσεις που αναπτύσσονται στην πράξη της επικοινωνίας. Επίσης, μελετάται το πως τα μηνύματα διαδρούν μέσα σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό περιβάλλον. Ο Fiske μιλά για τρία επίπεδα μελέτης της σημειωτικής. Το σημείο, τους κώδικες και την κουλτούρα που όπως θα δούμε παρακάτω αλληλεξαρτώνται το ένα με το άλλο μέσα στο θεωρητικό πλαίσιο που εμπίπτουν.

Α) Το σημείο: περιλαμβάνει τη μελέτη των διαφορετικών ειδών των σημείων, τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους μεταδίδουν το νόημα , καθώς και τον τρόπο που συνδέονται με τους ανθρώπους που το χρησιμοποιούν.

Β) Η μελέτη του κώδικα -ή των συστημάτων στα οποία οργανώνονται τα σημεία- καλύπτει τους τρόπους με τους οποίους οι διάφοροι κώδικες έχουν αναπτυχθεί, προκειμένου να καλύψουν τις ανάγκες μια κοινωνίας ή κουλτούρας ή προκειμένου να χρησιμοποιήσουν τα κανάλια επικοινωνίας που διατίθενται για τη μετάδοσή τους.

Γ) Η κουλτούρα μέσα στην οποία λειτουργούν αυτοί οι κώδικες και τα σημεία, η οποία με τη σειρά της εξαρτάται από τη χρησιμοποίηση των κωδίκων και σημείων για την ύπαρξή της και για τη μορφή της. Σύμφωνα με τα παραπάνω, συμπεραίνουμε ότι ο Fiske μέσα από την σημειωτική (με την βοήθεια της γλωσσολογίας) μετατοπίζει την μελέτη της επικοινωνίας, στην μελέτη των κειμένων και του κοινωνικοπολιτιστικού πλαισίου με απώτερο σκοπό τη

σφαιρική κατανόηση του νοήματος. Ο Eco (1994), στο ίδιο μήκος κύματος υπερθεματίζει, *«Η σχέση πολιτισμού και κοινωνικής δομής είναι κατεξοχήν σχέση σημασιοδότησης. Η σημειωτική μελετά κάθε πολιτισμική διαδικασία ως διαδικασία επικοινωνίας»*. Όπως γίνεται αντιληπτό, ο πομπός χάνει τον μονοκεντρικό του χαρακτήρα και αντίστροφα ο δέκτης-αναγνώστης "ενεργοποιείται" αφού το μήνυμα σε διάδραση με τους δύο δημιουργεί το νόημα, του οποίου η αποκωδικοποίηση επηρεάζεται από το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο και υπόβαθρο και είναι το ίδιο ενεργητική και δημιουργική όπως η κωδικοποίηση. Οι νέες δυναμικές που παίρνουν σάρκα και οστά μέσω της σημειωτικής οδηγούν τους Littlejohn S.W. & Foss, να διαπιστώσουν πως, *«η έννοια του «συμβόλου» που αναπτύσσει η σημειωτική σκέψη, ως έννοια που φέρει νοήματα, τα οποία μπορούν να ερμηνευτούν και να αποδώσουν νόημα πέρα από το συμβατικό τους, ανάλογα με την προσωπική ερμηνεία που θα αποδοθεί, προσδιορίζει μια επιπλέον διάσταση για την επικοινωνία»* (Littlejohn S.W& Foss K.A. 2012:45).

Όλα τα μοντέλα νοήματος (σημειωτικές θεωρήσεις) συμπίπτουν σε ένα κοινό σχήμα. Όλα ενδιαφέρονται για τρία στοιχεία, τα οποία πρέπει να ενέχονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε κάθε μελέτη του νοήματος. Αυτά τα στοιχεία είναι: α) το σημείο, β) αυτό στο οποίο το σημείο αναφέρεται και γ) αυτοί που χρησιμοποιούν το σημείο.

1. Θεώρηση C.S.Peirce

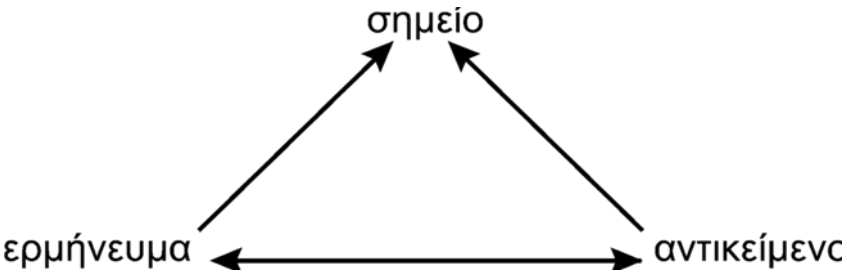

Σχήμα 2: *Το μοντέλο Peirce*

Οι άκρες με τα διπλά βέλη τονίζουν ότι το κάθε στοιχείο μπορεί να κατανοηθεί μόνο σε σχέση με τα άλλα. Ένα σημείο αναφέρεται σε κάτι άλλο από τον εαυτό του, το αντικείμενο και κατανοείται από κάποιον, δηλαδή ασκεί κάποια επίδραση στο μυαλό εκείνου που το χρησιμοποιεί, το ερμήνευμα. (Fiske 2010).

2. Θεώρηση Ogden και Richards

Σχήμα 3: *Το μοντέλο Ogden και Richards*

Το αναφερόμενο γι' αυτούς αντιστοιχεί στενά στο αντικείμενο του Peirce, η αναφορά -τους στο ερμήνευμά- του και το σύμβολό- τους στο σημείο- του. Στο μοντέλο τους το αναφερόμενο με την αναφορά είναι άμεσα συνδεδεμένα, όπως επίσης το σύμβολο με την αναφορά. Η σύνδεση όμως μεταξύ συμβόλου και αναφερόμενου είναι έμεση (Fiske 2010).

3. Θεώρηση Saussure

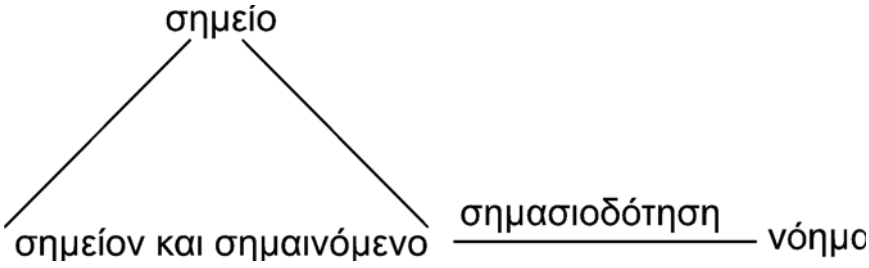

Σχήμα 4: *Το μοντέλο Saussure*

Το σημείο για τον Saussure είναι ένα φυσικό αντικείμενο με νόημα ή, για να χρησιμοποιήσουμε δικούς- του όρους, το σημείο αποτελείται από ένα σημαίνον και ένα σημαινόμενο. Το σημαίνον είναι η εικόνα του σημείου όπως το αντιλαμβανόμαστε (π.χ., σημάδια στο χαρτί ή ήχοι στον αέρα), ενώ το σημαινόμενο είναι η έννοια στην οποία αυτό αναφέρεται. Αυτή η έννοια είναι σε μεγάλο βαθμό κοινή σε όλα τα μέλη μιας κουλτούρας που μιλούν την ίδια γλώσσα. Ο Saussure, ωστόσο, ενδιαφέρεται λιγότερο απ' ότι ο Peirce για τη σχέση αυτών των δύο στοιχείων με το «αντικείμενο» ή το εξωτερικό νόημα. Όταν ο Saussure ασχολείται με αυτό, το ονομάζει σημασιοδότηση δεν του αφιερώνει όμως πολύ χρόνο (Fiske 2010).

2.4: ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ LASSWELL ΣΕ ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ SHANNON & WEAVER

2.4.1 Το διαβιβαστικό μοντέλο Lasswell

Αν επιχειρούσαμε να δώσουμε έναν απλοϊκό ορισμό στο φαινόμενο της επικοινωνίας, όπου θα την αντιλαμβανόμασταν ως μηχανισμό που απαρτίζεται από τη μετάδοση πληροφορίας (μήνυμα) από ένα άτομο (πομπός) σε ένα άλλο (δέκτης) μέσω ορισμένων συμβόλων (κανάλι/μέσο) τότε το απλούστερο μοντέλο που θα μπορούσε να απεικονίσει τον ορισμό αυτό, είναι η φόρμουλα του Lasswell. Ο Αμερικανός κοινωνιολόγος και πολιτικός επιστήμονας Harold Lasswell (1948) υποστήριξε ότι ένας αντιπροσωπευτικός τρόπος για να περιγράψουμε μια διαδικασία επικοινωνίας είναι να απαντήσουμε σε 5 ερωτήματα: «**ποιος**», «**λέει τι**», «**με ποιο μέσο**», «**σε ποιόν**», «**με τι αποτέλεσμα**». Το διαβιβαστικό μοντέλο Lasswell ή αλλιώς το τέχνασμα της ερώτησης αποδίδεται σχηματικά ως εξής. (Σχήμα 1)

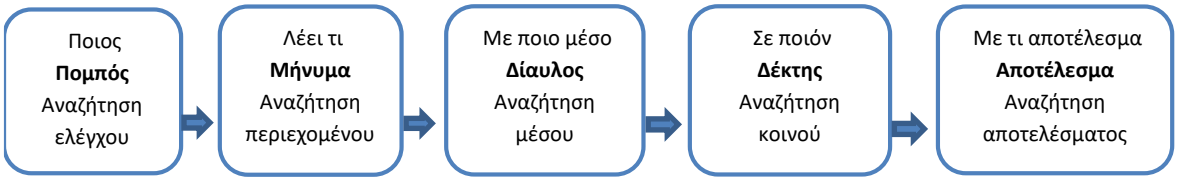

Σχήμα 5: *Η επικοινωνιακή φόρμουλα Lasswell* (1948)-(προσωπική επεξεργασία)

Ο Lasswell, θεμελιοποίησε τη σκέψη του με βάση τις θεωρίες της μαζικής επικοινωνίας. Βασικά εγχειρήματά του ήταν η ανάπτυξη ενός μοντέλου που θα αφορούσε τον τομέα ενδιαφέροντος του, την προπαγάνδα, ενώ παράλληλα θα εξεταζόταν και το αποτέλεσμα της προώθησης μηνυμάτων μέσω των Μ.Μ.Ε. Αναλυτικότερα, στην φόρμουλα παρουσιάζονται πέντε στοιχεία:

- **Ο πομπός – επικοινωνητής**
- **Το μήνυμα**
- **Το μέσο**
- **Ο δέκτης**
- **Η επίδραση**

Από την χρήση των στοιχείων παρατηρούμε ότι η **γραμμική** διαδρομή που ακολουθεί η επικοινωνία είναι μονής κατευθύνσεως, δηλαδή, μόνο από τον πομπό στον δέκτη. Θεωρείται ως δεδομένο ότι ο επικοινωνητής έχει πρόθεση επηρεασμού απέναντι στον παθητικό δέκτη που ανήμπορος δέχεται τις προτιμητέες πληροφορίες (επίδραση). Επίσης, διαπιστώνουμε ότι δίνεται έμφαση στο αποτέλεσμα της επίδρασης στοιχείο που εισάγει σύμφωνα με την Κούρτη (1995) ένα καινούριο τομέα ερευνών. Την επικοινωνιακή προσέγγιση της αλλαγής της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Εντούτοις, το **γραμμικό** μοντέλο Lasswell μέχρι και σήμερα δέχεται πολλές επικρίσεις εξαιτίας δύο βασικών ελλείψεων. Πρώτον, η παροπηδική μελέτη του μηνύματος και της επίδρασής του προς τον δέκτη το αποσπά από την εστίαση στο μήνυμα και στο νόημά του. Δεύτερον, παραλείπεται τεχνηέντως το στοιχείο της ανάδρασης με αποτέλεσμα η επικοινωνία να θεωρείται ως μια διαδικασία πειθούς καθρεφτίζοντας έτσι γενικότερα την αντίληψη της τότε εποχής και γενικότερα της μαζικής επικοινωνίας. Παρά ταύτα, το μοντέλο του Lasswell εδραιώθηκε λόγω της χρησιμότητάς του να περιγράφει συνοπτικά και ουσιαστικά οποιαδήποτε επικοινωνιακή πράξη και στα χρόνια που ακολούθησαν κάποιοι ερευνητές – κυρίως ο Braddock το ανέπτυξαν περισσότερο.

2.4.2 Το μαθηματικό - τεχνικό μοντέλο Shannon & Weaver

Περίπου την ίδια εποχή (1949), δύο μηχανικοί που εργάζονταν στα εργαστήρια της Bell telephone των Η.Π.Α ο Claude Shannon & Wayne Weaver βασιζόμενοι στην μαθηματική θεωρία της επικοινωνίας, διατυπώνουν την δική τους εκδοχή προσθέτοντας (εμπνευσμένοι από τις μηχανές) τον δυσλειτουργικό παράγοντα του θορύβου. Από την γενική προσέγγιση των επικοινωνιακών φαινομένων στρεφόμαστε σε ένα «τεχνικό» σχήμα της μεταφοράς της πληροφορίας από την πηγή στον δέκτη. Στη γραμμική μορφή του μοντέλου επισημαίνονται πέντε βασικές λειτουργίες**. Η πηγή, το μήνυμα, το κανάλι, ο δέκτης ή παραλήπτης και ο θόρυβος.** (Σχήμα 2)

Ας εξετάσουμε αρχικά τα στοιχεία που παρατίθενται:

α) **Η πηγή:** είναι ένα άτομο ή μέσο που δημιουργεί μια πληροφορία (το μήνυμα).

β) **Το μήνυμα:** Στοιχείο, το οποίο αποστέλλεται από την πηγή και παραλαμβάνεται από τον προορισμό.

γ) **Ο πομπός ή αναμεταδότης**: το μέσο διά του οποίου μεταφέρεται το μήνυμα.

δ) **Το σήμα:** Στοιχείο, το οποίο ρέει μέσα σε ένα κανάλι και μπορεί να έχει διάφορες μορφές ανάλογα με το κανάλι επικοινωνίας (ηχητικό, ηλεκτρονικό, ραδιοκύματα, λέξεις ή εικόνες).

ε) **Το κανάλι επικοινωνίας:** αέρας, φώς, ηλεκτρισμός κ.α.

ζ) **Ο θόρυβος:** Θεωρείται οποιαδήποτε παρεμβολή ή ενόχληση του σήματος. Σήμερα, η έννοια του θορύβου χρησιμοποιείται κυρίως μεταφορικά και υποδηλώνει κάθε εμπόδιο στην αποτελεσματικότητα της επικοινωνίας.

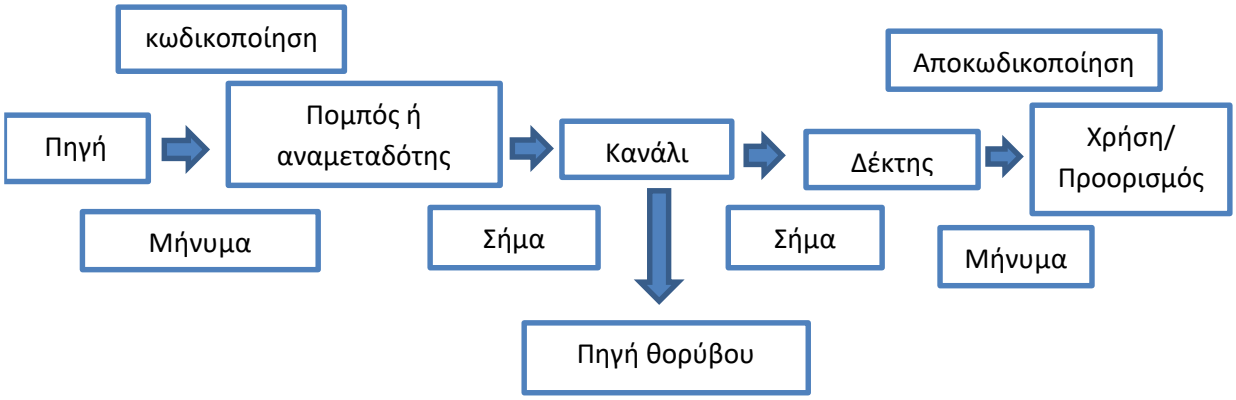

Σχήμα 6: *Το επικοινωνιακό μοντέλο των Shannon & Weaver* (1949)

(προσωπική επεξεργασία)

η) **Ο αποδέκτης:** το όργανο το οποίο δέχεται το σήμα, τηλεφωνική συσκευή (για ηχητικά σήματα), τα αυτιά (για λεκτικά σήματα).

θ) **Ο προορισμός:** Το άτομο που λαμβάνει και χρησιμοποιεί το μήνυμα (Foulger,2004)

Οι λειτουργίες μεταξύ των στοιχείων συνοψίζονται ως εξής. Αρχικά, υπάρχει στην επικοινωνιακή διαδικασία μια πηγή πληροφόρησης όπου παράγει ένα μήνυμα ή μια αλυσίδα μηνυμάτων που πρόκειται να μεταδοθούν. Ακολούθως, το μήνυμα μετατρέπεται σε σήματα από έναν αναμεταδότη (κωδικοποίηση). Τα σήματα θα πρέπει να προσαρμοστούν στο κανάλι που οδηγεί στον δέκτη. Η λειτουργία του δέκτη είναι αντίθετη με αυτήν του αναμεταδότη. Ο δέκτης ανασυγκροτεί το μήνυμα από το σήμα και το μετατρέπει σε μήνυμα που έχει κάποια αξία, νόημα, ή σημασία για τον προορισμό (αποκωδικοποίηση).Στη συνέχεια, το παραληφθέν μήνυμα προσεγγίζει τον προορισμό. Το σήμα είναι ευπρόσβλητο σε τέτοιο βαθμό, που ίσως να καταστραφεί από θόρυβο, παρεμβολή που μπορεί να συμβεί, όταν υπάρξουν για παράδειγμα ταυτόχρονα πολλά σήματα στο ίδιο κανάλι επικοινωνίας (Μακ Κουέιλ 1997).

Η επιτυχή πραγματοποίηση της επικοινωνίας διασφαλίζεται μόνο αν υπάρχει κάποιο μέσο ή κανάλι ανατροφοδότησης από τον δέκτη προς τον αποστολέα.

Οι παραπάνω αναλύσεις μας οδηγούν στα ακόλουθα συμπεράσματα. Εν πρώτοις, η έννοιες που παρεισφρύουν στην επικοινωνιακή διαδικασία όπως κωδικοποίηση, αποκωδικοποίηση, ανατροφοδότηση είναι κομβικές, αφού αναγνωρίζεται ο **διάλογος** μεταξύ των επικοινωνούντων. Επίσης, παρατηρούμε ότι η επικοινωνία ακολουθεί μια **γραμμική** πορεία, όπου ο πομπός αποφασίζει την επιλογή του μηνύματος ενώ, ο δέκτης λειτουργεί παθητικά , άλλοτε ως καλό, άλλοτε ως κακό φερέφωνο του πρώτου. Ακόμη, σημαντικό σημείο συζήτησης, είναι η πρόσθεση της έννοιας του θορύβου, ο οποίος, όταν παρεμβάλλεται με οποιαδήποτε μορφή του[1],έχει αρνητικό αντίκτυπο στην

αποτελεσματικότητα της διαδικασίας, όσο αφορά τη μετάδοση του μηνύματος. Τέλος, άξια λόγου είναι η πρόσθεση δύο ακόμα εννοιών που δεν αποτυπώνονται μεν στο μοντέλο, αλλά μας βοηθούν να δούμε μια ακόμα οπτική από τους Shannon & Weaver. Η ποσοτικοποιήσιμη πλευρά της επικοινωνίας εκφράζεται από τους δύο μελετητές, με την **περισσότητα**[2] και την **εντροπία,** ορισμούς που αφορούν την ποσότητα της πληροφορίας που υπάρχει σε ένα μήνυμα. Στην πρώτη περίπτωση το μήνυμα ενέχει υψηλή προβλεπτικότητα, χαμηλή πληροφορία και απευθύνεται στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, ενώ στη δεύτερη συμβαίνει το

[1]Ως **φυσικός θόρυβος** νοείται κάθε ανεπιθύμητη και παραμορφωτική αλλαγή στη μορφή του σήματος καθώς αυτό μεταδίδεται μέσα στο κανάλι.
Ως **σημασιολογικός θόρυβος** νοείται στην ανθρώπινη επικοινωνία, κάποια διαφορά που είναι δύσκολο να αντιμετωπιστεί σε λίγο χρονικό διάστημα πχ πολιτιστική, κοινωνική κ.α.

[2] Η περισσότητα (μετάφραση της Μεσσήνη) ή redundancy σύμφωνα με τον Fiske,συνεισφέρει επίσης στην μείωση του επικοινωνιακού θορύβου και ενισχύει την επικοινωνιακή διαδικασία παρέχοντας της ένα συμβατό και κοινώς κατανοήσιμο πλαίσιο, για την αποτελεσματική πρόσληψη του μηνύματος από τον δέκτη.

αντίθετο και αγγίζει μικρό και εξειδικευμένο κοινό (Κάβουρα 2016). Παρά τις κριτικές, το συγκεκριμένο μοντέλο επηρέασε πάρα πολύ τους επιστημονικούς κύκλους (επικοινωνιολόγους, γλωσσολόγους) διότι, προσέγγισε το χαρακτήρα της επικοινωνίας με λιτότητα και συνεκτικότητα. Ως απότοκος της επιρροής αυτής ερμηνεύεται και η θεώρηση του ισομορφισμού από τον De Fleur (1966).

2.4.3 ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΔΙΑΒΙΒΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΜΟΝΤΕΛΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Κάπου εδώ, είναι χρήσιμο να εμβαθύνουμε την μελέτη μας, συνεξετάζοντας τις δύο επικοινωνιακές φόρμουλες, εντοπίζοντας ομοιότητες και διαφορές τους. Βασικό διακύβευμα αποτελεί η αντικειμενική κριτική των βασικών λειτουργιών και της αποτελεσματικότητάς τους, να αποδώσουν ολιστικά το φαινόμενο της επικοινωνίας.

1. Το πρώτο σημείο εστίασης άπτεται γενικότερα της δομή τους. Και τα δύο μοντέλα επικοινωνίας είναι **απλά**, χωρίς περίπλοκους ορισμούς και βασίζονται στο τρίπτυχο **πομπός-μήνυμα-δέκτης**. Το συγκεκριμένο κοινό τους χαρακτηριστικό έχει διττή ερμηνεία. Από την μια πλευρά, είναι επωφελές για έναν αρχάριο αναγνώστη που εξετάζει το πολυεπίπεδο φαινόμενο της επικοινωνίας, να έχει στα χέρια του θεωρητικά εργαλεία που να παρουσιάζουν με περιεκτικό λόγο το αντικείμενο μελέτης του. Από την άλλη πλευρά όμως, αυτή η περιγραφική λιτότητα είναι ένας από τους λόγους που επιστήμονες από κάθε τομέα τα θεωρούν ελλιπή αμφότερα.
2. Η έλλειψη περιγραφής και η επιλογή απλοϊκών ορισμών είναι μόνο η άκρη του νήματος. Αν εξετάσουμε διεξοδικά την δομή και τους τρόπους διενέργειας της επικοινωνίας μέσω των βασικών τους λειτουργιών φανερώνεται η μεγαλύτερη ομοιότητά τους. Και το διαβιβαστικό και το τεχνικό είναι **γραμμικά μοντέλα επικοινωνίας** ως εκ τούτου υπάρχει δεοντολογική ταύτιση σε ορισμένα σημεία, με αποκορύφωμα την **μονοδιάστατη πορεία της επικοινωνίας** από τον πομπό στον δέκτη. Και στα δύο μοτίβα ο τελευταίος δεν έχει δυναμική και χρησιμοποιείται ως κατευθυνόμενο όν της πηγής ή του πομπού αντίστοιχα.
3. Η παραπάνω ενέργεια επιτελείται κατ' αυτόν τον τρόπο, λόγω της έλλειψης **ανάδρασης**, δηλαδή δεν υπάρχει δυνατότητα ο δέκτης να επιστρέφει τις πληροφορίες και να ενημερώνει την πηγή για την πορεία της επικοινωνίας.

4. Κρίνεται επίσης, δέον να αναφερθεί ότι και οι δύο φόρμουλες εστιάζουν στο **αποτέλεσμα της διαδικασίας** και δεν ασχολούνται με ποιοτικά αλλά με **ποσοτικά χαρακτηριστικά επικοινωνίας** (π.χ. οι πληροφορίες στο τεχνικό μοντέλο επικοινωνίας).Ανάγλυφο παράδειγμα περί αποτελεσματικότητας, αποτελεί η χρήση του μηνύματος. Στο μεν μοντέλο Lasswell, συσχετίζεται το μήνυμα με την επίδραση, ενώ, οι Shannon & Weaver, ταυτίζουν το μήνυμα με το σήμα υποστηρίζοντας πως η μετάδοση του σήματος ισούται και επιτυχή μετάδοση του μηνύματος.
5. Κανένα όμως από τα δύο γραμμικά μοντέλα επικοινωνίας δεν μεταφέρει το πεδίο της έρευνας στο **νόημα** του μηνύματος και τους τρόπους που αυτό αποκωδικοποιείται διαφορετικά σε κάθε δέκτη επιτυγχάνοντας **διαφορετικά αποτελέσματα και αντιδράσεις**.

Η κύρια διαφορά μεταξύ τους, εντοπίζεται στην παρουσία **διαλόγου** που παρατηρούν στην επικοινωνία οι Shannon & Weaver. Παρά την ημιτελή μορφή που του δίνουν, το φαινόμενο πραγματοποιείται με έννοιες που παρεισφρύουν στη διαδικασία όπως **αποκωδικοποίηση** και **ανατροφοδότηση**. Αντίθετα, ο Lasswell δεν βλέπει διάλογο με απότοκο, τα μέσα να δαιμονοποιούνται και να λειτουργούν χειραγωγικά στο σύνολό τους απέναντι στους δέκτες.

Το συμπέρασμα που προκύπτει από την σύγκριση και την κριτική των δύο γραμμικών μοντέλων επικοινωνίας, είναι πως κανένα από τα δύο δεν μπόρεσε να εισάγει ένα κοινώς αποδεκτό πλαίσιο που να περιγράφει πλήρως το πολυεπίπεδο φαινόμενο της επικοινωνίας. Αναντίρρητα όμως, είναι δεδομένο πως το κάθε ένα ξεχωριστά αποτέλεσε καινοτομία για την εποχή του και διαχρονική πηγή έμπνευσης, αφού με την πρόσθεση στοιχείων στα ήδη υπάρχοντα υλικά αναπτύχθηκαν νέα μοντέλα, θεωρήσεις και μοτίβα που έδωσαν πλήθος απαντήσεων σε πολλά ερωτήματα της επιστήμης ευρύτερα. Βασιζόμενοι και εμείς στην συγκεκριμένη πρώτη ύλη, θα επιχειρήσουμε να ερμηνεύσουμε την διαμεσολαβημένη μουσική διαπαιδαγώγηση μέσω των κινουμένων σχεδίων.

2.5 Η ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ

2.5.1. Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ ΣΤΑ Μ.Μ.Ε

Ο όρος της διαμεσολάβησης δεν μας είναι ασυνήθιστος. Είναι μάλλον αβέβαιος και ασαφής μέσα μας παρά νεοφανής. Όλοι κάποια στιγμή στην ζωή μας χρειάστηκε να διαμεσολαβήσουμε πληροφορίες, μηνύματα ή κώδικες σε ένα ή και περισσότερα άτομα, προκειμένου να επιλυθούν επικοινωνιακά προβλήματα. Το ρήμα μεσολαβώ έχει πολύσημο χαρακτήρα. Εκφράζει την παρέμβαση μεταξύ δύο αντιτιθέμενων πλευρών, με σκοπό να λυθούν διαφορές ή να συμβιβαστούν οι διαφορετικές τους απόψεις. Δηλώνει επίσης, την ενέργεια για λογαριασμό ενός τρίτου, ενώ μπορεί και να αποτυπώνει εννοιολογικά μια κατάσταση που συμβαίνει μέσα στον χώρο και στον χρόνο. Ομοίως με τις διάφορες σημασίες του ρήματος, η διαμεσολάβηση απαντάται σε διάφορους επιστημονικούς τομείς, (π.χ. ψυχολογία, διεθνής σχέσεις κ.α.) και χρησιμοποιείται ποικιλοτρόπως σε κάθε έναν από αυτούς. Στην μελέτη της επικοινωνίας**,** η θεωρία της διαμεσολάβησης (mediation) αποτελεί τον αγωγό που μας μεταφέρει το περιεχόμενο (πληροφορίες, μήνυμα, νόημα, εικόνες, ιδέες) των Μ.Μ.Ε, τα οποία ως μια προέκταση κοινωνικής πραγματικότητας εκφράζουν το κοινό μας ιστορικό παρελθόν και την κοινή μας ιστορική ταυτότητα. Ο Μακουέιλ (2003), σκιαγραφεί την θεώρηση της διαμεσολάβησης, σαν διαδικασία που αναφέρεται στην μετάδοση απόψεων για γεγονότα και καταστάσεις που εμείς δεν μπορούμε να παρατηρήσουμε άμεσα και πέραν αυτού, σε προσπάθειες άλλων θεσμών ή φορέων της κοινωνίας, οι οποίοι προσπαθούν να έρθουν σε επαφή μαζί μας για τους δικούς τους σκοπούς. Επιπροσθέτως, τα μέσα, ως διαμορφωτικός παράγοντας των κοινωνικών μας σχέσεων με τους άλλους, για να διαμεσολαβήσουν περιεχόμενο με οποιοδήποτε τρόπο (ουδέτερα ή χειραγωγικά) απαραίτητη προϋπόθεση είναι η άμεση δημιουργία σχέσεων με εμάς το κοινό, πράγμα που δεν ήταν πάντα εύκολο. Στο σημείο αυτό, συνειδητοποιούμε ότι ανάλογα τους διάφορους τρόπους διαμεσολάβησης και τα ίδια τα μέσα μορφοποιούνται τρόπον τινά και αυτοπροσδιορίζονται ως:

1. Ένα **παράθυρο** στα γεγονότα και εμπειρία, το οποίο εκτείνει την οπτική μας, καθιστώντας μας ικανούς να βλέπουμε μόνοι μας τι συμβαίνει, χωρίς παρεμβάσεις από άλλους.

2. Ένας **καθρέφτης** των γεγονότων στην κοινωνία και τον κόσμο, που συνεπάγεται μια πιστή αντανάκλαση, παρά το ότι η γωνία και η κατεύθυνση του κατόπτρου αποφασίζονται από άλλους, είμαστε λιγότεροι ελεύθεροι να δούμε αυτό που θέλουμε.
3. Ένα **φίλτρο ή φύλακα**, που επιλέγει τμήματα της κοινής εμπειρίας με πολύ προσοχή και συνάμα φράζει άλλες θεάσεις και φωνές, είτε σκόπιμα είτε όχι.
4. Ένας **καθοδηγητής, οδηγός ή ερμηνευτής**, που δείχνει το δρόμο και εξηγεί ότι άλλοτε ήταν αινιγματικό ή κατακερματισμένο
5. Ένα **πεδίο ή φόρουμ** για την παρουσίαση πληροφοριών και ιδεών σε ένα κοινό, συχνά με πιθανότητα ανταπόκρισης και ανάδρασης (ανατροφοδότησης).
6. Ένας **συνομιλητής ή ενημερωμένος συμμετέχων** σε συζήτηση, ο οποίος όχι μόνο μεταφέρει πληροφορίες, αλλά ανταποκρίνεται επίσης και σε ερωτήσεις με έναν ημι-αμφίδρομο τρόπο.
7. Μία **σκηνή**, όπου στην προκειμένη περίπτωση ο διαμεσολαβητής παρουσιάζει ένα αντικείμενο, με βάση την δική του κατασκευασμένη εκδοχή και οπτική γωνία.

Η εξέλιξη των παραδοσιακών μέσων, με απώτερο σκοπό την αμεσότερη επαφή με το κοινό έστρεψε το ενδιαφέρον στις νέες τεχνολογίες. Γίνεται επομένως εύκολα αντιληπτό, πως οι ισορροπίες των σχέσεων μεταξύ μέσων και κοινωνίας διαμορφώθηκαν εκ νέου, αφού ταυτοχρόνως της αναπτυξιακής τάσης εισήχθησαν πρωτοποριακές μορφές διαμεσολάβησης των πληροφοριών που αποτέλεσαν διαφορετική οπτική της «πραγματικότητας», συνάμα όμως και διαφορετική οπτική του ίδιου μας του εαυτού και των σχέσεων μας με την κοινωνία ευρύτερα.

2.5.2 ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΣΑ

Ο Thompson για να αναλύσει τις συνέπειες των νέων τεχνολογικών μέσων εισάγει τρείς νέους εννοιολογικούς προσδιορισμούς, την διαπροσωπική αλληλόδραση, την διαμεσολαβημένη αλληλόδραση και την διαμεσολαβημένη οιωνεί αλληλόδραση.

Η **διαπροσωπική αλληλόδραση** προϋποθέτει οι συμμετέχοντες να είναι παρόντες και να μοιράζονται ένα κοινό σύστημα χωροχρονικής αναφοράς. Βασικά στοιχεία είναι ο διαλογικός χαρακτήρας της επικοινωνίας και η χρησιμοποίηση πολλαπλών συμβολικών στοιχείων. Σε αυτή την πρόσωπο με πρόσωπο μορφή επικοινωνίας, επικοινωνητές και αποδέκτες αναπτύσσουν πλήρως δυναμικές σχέσεις (ερώτηση-απάντηση) και συχνά μέσα από τον

άμεσο διάλογο, οι επικοινωνητές γίνονται αποδέκτες των δικών τους παρατηρήσεων. Η χρησιμοποίηση πολλαπλών συμβολικών στοιχείων από τους συμμετέχοντες, αποσκοπεί στην μεταφορά και την καλύτερη κατανόηση των μηνυμάτων.

Στην **διαμεσολαβημένη αλληλόδραση**, αντίθετα με την διαπροσωπική το πλαίσιο συμπαρουσίας των συμμετεχόντων παύει να υφίσταται και αντικαθίσταται από τη χρήση κάποιου τεχνικού μέσου (χαρτί, ηλεκτρικά καλώδια, ηλεκτρομαγνητικά κύματα κ.α.) που επιτρέπει στην πληροφορία ή το συμβολικό περιεχόμενο να μεταδοθεί σε άτομα στο χώρο ή τον χρόνο ή και τα δύο. Κύριο στοιχείο της διαμεσολαβημένης αλληλόδρασης αποτελεί ο ταυτόχρονος περιορισμός και ανάδειξη συμβολικών στοιχείων για τους εμπλεκόμενους, ενώ συχνά τα άτομα αντλούν στοιχεία από τις δικές τους πηγές για να ερμηνεύσουν τα νοήματα.

Η **διαμεσολαβημένη οιωνεί αλληλόδραση** ως έννοια αναφέρεται στα είδη κοινωνικών σχέσεων που έχουν θεσπιστεί από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κύρια χαρακτηριστικά της και άμεσες διαφορές παράλληλα με τους δύο προαναφερθέντες ορισμούς είναι ότι οι συμβολικές μορφές παράγονται για άγνωστους-αδιευκρίνιστους σε αριθμό πιθανούς αποδέκτες στον χώρο και στον χρόνο. Επίσης, η πορεία της επικοινωνίας είναι μονοκατευθυντήρια. Αβίαστα συνάγεται το συμπέρασμα, ότι ο δέκτης συμμετέχει στην διαδικασία, όσο, όπως και όταν θέλει και με τα νέα τεχνολογικά μέσα έχει όλα τα εφόδια να απαντήσει μέσω της ανάδρασης. Σ αυτήν την περίπτωση, οι ερμηνείες του περιεχομένου είναι όσες και οι αναγνώσεις του. Τα προϊόντα των μέσων διαμεσολαβούνται εκδημοκρατικά και οι επιδράσεις του κοινού γίνονται δυνητικά απρόβλεπτες. Όπως σημειώνει η Παπαδάκη, (2006:323) χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του πολιτισμού, *«επιτρέποντας στον πολιτισμό να συναντήσει το θεατή ή τον ακροατή στο δικό του χώρο αποδοχής μηνυμάτων, η διαμεσολάβηση τον απλοποιεί-χωρίς να τον υποτιμά-έτσι, ώστε να θεωρηθεί αγαθό του ανθρώπινου πνεύματος. Συναντώντας τον πολιτισμό στον χώρο τους, οι άνθρωποι αντιλήφθηκαν ότι δεν είναι προνόμιο των λίγων αλλά μία ανθρώπινη έκφραση, στην οποία μπορούσαν να έχουν πρόσβαση».*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ: ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ. ΣΧΕΣΗ ΑΛΛΗΛΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΜΕ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

3.1. Θεωρητική προσέγγιση των κινούμενων σχεδίων.

Αν επιχειρούσαμε να δώσουμε έναν ορισμό στα κινούμενα σχέδια, αυτός θα συμπεριελάμβανε, όλες εκείνες τις τεχνικές που κάνουν τα άψυχα αντικείμενα (σκίτσα, φωτογραφικές εικόνες, φωτογραφικά αντικείμενα) να κινούνται στην οθόνη. Τα κινούμενα σχέδια (Dessin Anime-Cartoon), ή γενικότερα τα φιλμ «εμψύχωσης» στηρίζονται στην αρχή της προβολής στην κινηματογραφική οθόνη εικοσιτεσσάρων καρέ ανά δευτερόλεπτο. Η τεχνική του κινουμένου σχεδίου βασίζεται στην φωτογράφιση εικόνα προς εικόνα των ζωγραφισμένων ζελατίνων (των cells) σε συνδυασμό με το σκηνικό (το background). Το 1/24 του δευτερολέπτου όσο κι αν φαίνεται απειροελάχιστο, στην πραγματικότητα λόγω του μετεικάσματος[3] της όρασης και του φαινομένου phi[4] του εγκεφάλου, είναι χρόνος αρκετός για να καταγράψει το ανθρώπινο μάτι την εικόνα. Αυτή η οπτική εικονική αλληλουχία ως σύνολο δημιουργεί στην ανθρώπινη αντίληψη την ψευδαίσθηση της κίνησης, καθιστώντας δυνατή τη δημιουργία της τέχνης του κινουμένου σχεδίου.

Η ταυτόχρονη ανάπτυξη των κινουμένων σχεδίων και του κινηματογράφου την ίδια χρονική περίοδο (περί τα τέλη του 19ου αιώνα) οδηγεί σε εσφαλμένες κρίσεις που αντιμετωπίζουν τις ταινίες εμψύχωσης, ως ένα ακόμα παρακλάδι του κανονικού κινηματογράφου. Στην πραγματικότητα, οι διαφορές μεταξύ τους είναι δομικά και ταυτοτικά σημαντικότερες, σε τέτοιο βαθμό που πολλοί ειδικοί κάνουν λόγο για μια νεοσύστατη αυτόνομη 8η τέχνη (Βασιλειάδης,1985). Η πιο χαρακτηριστική διαφορά συνίσταται στο ότι όλο το σύμπαν του κινουμένου σχεδίου, που περιλαμβάνει το περιβάλλον δράσης, τους ήρωες και κατά κύριο λόγο την κίνηση, πρέπει να δημιουργηθεί εξ' αρχής από τον ίδιο τον καλλιτέχνη. (Roger Noake,1988)

---

[3] **Μετείκασμα ή aftereffect** είναι το φαινόμενο κατά το οποίο το ίχνος μίας εικόνας παραμένει στα αισθητήρια όργανα της όρασης, δηλαδή τα μάτια μας, ακόμα κι όταν δεν την κοιτάμε πλέον, λόγω παρατεταμένης έκθεσης στην εικόνα αυτή.**(** *http://mindfest.org/optical-after-effect-2/*)

[4] Το **φαινόμενο phi,** είναι αυτό που επιτρέπει να αντιληφθούμε μια σχετική κίνηση που προέρχεται από την διαδοχή εικόνων. Επί της ουσίας, με το συγκεκριμένο φαινόμενο συμπληρώνουμε το χρονικό και χωρικό χάσμα μεταξύ των εικόνων, με αποτέλεσμα το κινούμενο σχέδιο να φαίνεται ομοιόμορφο και φυσικό. Ο συνδυασμός μετεικάσματος και φαινομένου phi μας δίνουν την αίσθηση της κίνησης στον κινηματογράφο και στο κινούμενο σχέδιο (24 εικόνες ανά δευτερόλεπτο) με την προϋπόθεση ότι οι χρόνοι αλλαγής εικόνων είναι περίπου 1/10 του δευτερολέπτου.(http://makolas.blogspot.com/2010/09/thaumatrope-magic-lantern-moire.html**).**

3.1.2. Βασικά χαρακτηριστικά των κινουμένων σχεδίων.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα Γ. Βασιλειάδη (1985), μέσα από την διεξοδική μελέτη διαφόρων σχολών ανά τον κόσμο, που χρησιμοποίησαν διαφορετικούς τρόπους έκφρασης, υφή, δυναμικές, τεχνικές έκθεσης και απόδοσης, μπορούμε να εντοπίσουμε ορισμένα κύρια κοινά χαρακτηριστικά, σχεδόν σε όλα τα είδη κινουμένων σχεδίων.

1. Αρχικά, οι διάφοροι χαρακτήρες που έχουν δημιουργηθεί στο κινούμενο σχέδιο έχουν τη δική τους υπόσταση, τη χαρακτηριστική τους ελαστικότητα, η οποία στην ουσία είναι όχι μια αντιγραφή αλλά μια καρικατούρα των αληθινών χαρακτήρων. Αξίζει όμως να σημειωθεί, όπως προαναφέρθηκε και παραπάνω, ότι η ουσία αυτών των τύπων και χαρακτήρων δεν έχει χαθεί, αλλά δημιουργηθεί αποκλειστικά εκ νέου, απ' την οπτική του καλλιτέχνη. (π.χ. ο Γάτος Φήλιξ του Πάτ Σάλλιβαν, η Κοκό ο Κλόουν, και ο Ποπάυ του Μαξ Φλάισερ, ο Μίκυ του Αμπ Άικερς που τον τελειοποίησε ο Ντίσνεϊ κ.α.)

2. Έπειτα, υπάρχει μια τάση για υπερβολή, για μεγαλοποίηση, μία έμφαση στο παρουσίασμα. Ψυχολογικοί και αισθηματικοί λόγοι επιβάλλουν να τονιστούν στο κινούμενο σχέδιο τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των ηρώων, π.χ. η εκκεντρικότητα, η ανθρώπινη αδυναμία, η αφέλεια, η πονηριά, η νηφαλιότητα, η εξυπνάδα. Απ' την άλλη πλευρά όμως υπάρχει και η απλοποίηση. Αυτήν την απλοποίηση την επιβάλλει το είδος αυτό καθ' αυτό του κινούμενου σχεδίου, όπως και η αναγκαιότητα της γραφικής οικονομίας.

3. Επίσης, ο σκηνοθέτης εκφράζει τη φυσική κίνηση δημιουργικά, χωρίς απλώς να την αντιγράφει. Όπου χρειάζεται να γίνει η κίνηση ενισχύεται, τονίζεται για λόγους έμφασης.

4. Ακόμα, στο κινούμενο σχέδιο υπάρχει ειδικό timing, δηλαδή ένας ειδικός ρυθμός εισαγωγής των νέων στοιχείων στην κατάλληλη σκηνή. Ο ιδιόμορφος κόσμος των καρτούνς απαιτεί τέτοιες μορφές τάιμινγκ.

5. Η γρήγορη δράση είναι πολύ πιο διαδεδομένη απ' την αργή. Αυτό επιβάλλεται από την χαρακτηριστική δυναμική του είδους (κυρίως στα αμερικανικά καρτούν). Η διαπίστωση αυτή όμως δεν είναι απόλυτη, γιατί υπάρχουν και εξαιρετικές ταινίες που χρησιμοποιούν βραδύτερο ρυθμό.

6. Τα βασικά εκφραστικά μέσα που χαρακτηρίζονται από ουσία στην τεχνική του κινουμένου σχεδίου είναι καθαρά γραφικές μέθοδοι της σύνδεσης του στόρυ. Η δύναμη και η ελευθερία έκφρασης στο καρτούν μπορούν να αποτυπωθούν τέλεια με διάφορες τεχνικές του απλού σχεδίου (π.χ. κολλάζ, παστέλ κ.α.) με αποτέλεσμα η κάμερα πολλές φορές και οι τεχνικές της να περνούν σε δεύτερη μοίρα. Βέβαια στον τρισδιάστατο κόσμο, ο μηχανισμός της κάμερας όχι μόνο χρησιμοποιείται σε πρώτο ρόλο, αλλά στα περισσότερα έργα κινείται εντυπωσιακά και εύστοχα ακολουθώντας το θέμα-πλοκή κάνοντας track-in και track-out.

7. Η διήγηση πιθανότατα ν' απαιτεί διαφορετικούς χώρους και χρόνους. Αυτό πραγματοποιείται με αποτελεσματικότητα με ορισμένους κανόνες της γραφικής τέχνης κι όχι με διάφορες λήψεις της κάμερας. Σε μία περίπτωση αλλαγής χώρου, οι καρτουνικοί χαρακτήρες μπορεί να παραμένουν εκεί που βρίσκονται και να αλλάζει το φόντο γύρω τους.

8. **Επιπροσθέτως, πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα η σημασία της μουσικής στο κινούμενο σχέδιο, όπως και των θορύβων. Ο διάλογος είναι συνήθως περιορισμένος, σε μερικά ελάχιστος, ενώ σε κάποια ακόμα και ανύπαρκτος. Υπάρχει ρυθμική αντιστοιχία στη σχέση ανάμεσα στον ήχο και την εικόνα.**

9. Η δυναμική χρησιμοποίηση του χρώματος όπως και η ξαφνική αλλαγή του μπορεί να εξυπηρετήσει έξοχα δραματικούς σκοπούς.

10. Η βασική και πιο πρακτική μονάδα χρόνου στα κινούμενα σχέδια είναι το μισό του δευτερολέπτου (12 καρέ). Μπορεί όμως ο ρυθμός, ανάλογα με την πλοκή και την κίνηση των χαρακτήρων, να επιταχυνθεί από 12 καρέ σε 5 ή 6 ή και αντίθετα να επιβραδυνθεί σε 16 ή 24.

11. Τέλος, λόγω της συμπυκνωμένης δράσης και περιεχομένου, ακόμα και συχνά λόγω ελλείψεως διαλόγου, ο θεατής καλείται να έχει την προσοχή του πάντα συγκεντρωμένη για να είναι σε θέση να συλλάβει, ακόμα και κάθε νύξη που περιέχεται στις εικόνες. Ορισμένες ταινίες έχουν πετύχει να φτάσουν στο μάξιμουμ αυτής της μεστότητας και τελειότητας στην έκφραση μέσα στη διάρκεια 5-10 λεπτών.(Βασιλειάδης,1985:33-35)

Εικόνα 1: Ο γάτος Φέλιξ

Εικόνα 2: Κοκό η κλόουν

Εικόνα 3: Ποπάυ

3.1.3 Ιστορική αναδρομή των κινουμένων σχεδίων

Ύστερα από την ανάλυση της έννοιας του κινουμένου σχεδίου και την παράθεση κοινών χαρακτηριστικών που παρουσιάζονται σε όλα τα είδη του, είναι εξίσου σημαντικό να αναφέρουμε τους πρωτοπόρους που διαμόρφωσαν την ιστορία και την εξέλιξή του.

Η ενασχόληση του ανθρώπου με την απόδοση της κίνησης μετρά πάνω από έναν αιώνα ζωής. Συσκευές όπως το ζωοτρόπιο, η μαγική λυχνία, το θαυματοτρόπιο, και το φαινακιτοσκόπιο αποτελούν τις πρώτες προσπάθειες προβολής χειροποίητων ζωγραφισμένων σκίτσων. Η αναγκαιότητα όμως μιας τεχνικής που θα έδινε την δυνατότητα στο ευρύ κοινό να έρθει σε επαφή με το κινούμενο σχέδιο μας οδηγεί στην Γαλλία του 19^{ου} αιώνα. Εκεί ο Έμιλ Ρενώ, με τις εφευρέσεις του, αρχικά με το **πραξινοσκόπιο** (1877) και ακολούθως με το **οπτικό θέατρο** (1889), επιτυγχάνει την πρώτη προβολή κινουμένων σχεδίων σε μεγάλη οθόνη. Πιο συγκεκριμένα, η πρώτη επινόηση του Γάλλου, το πραξινοσκόπιο, αποτελούνταν από έναν κύλινδρο που γύρω του υπήρχαν ζωγραφισμένες εικόνες. Η ιδιαιτερότητα της κατασκευής, σε σχέση με τις προγενέστερες, συνίστωνταν στο ότι ο θεατής για να δει τις εικόνες, έπρεπε να κοιτάξει τους καθρέφτες που ήταν επίσης τοποθετημένοι στο εσωτερικό μέρος. Η οπτική μέσω της αντανάκλασης προσέδιδε στην κίνηση μια περαιτέρω δυναμική. Αυτή η ανακάλυψη όμως αποτέλεσε μόνο την αρχή για τον Ρενώ, ο οποίος εξελίσσει το πρώιμο δημιούργημά του και εφευρίσκει το οπτικό θέατρο. Η συσκευή αυτή δεν χρησιμοποιούσε απαραίτητα ακίνητες φωτογραφίες, αντίθετα είχε την δυνατότητα να προβάλλει διαδοχικά πολυάριθμα ζωγραφισμένα σκίτσα δημιουργώντας μεγαλύτερη ποικιλία σκηνών χωρίς διακοπές και περιορισμούς. Οι εικόνες τοποθετούνταν σε μια μεγάλη διατρυπημένη λωρίδα δέρματος. Την λωρίδα στήριζαν δυο κύλινδροι και όσο η ζώνη γύριζε μέσω της μηχανής, μια λυχνία πρόβαλλε τις εικόνες μέσω των τοποθετημένων σε κάθε γωνία

καθρεφτών στην οθόνη. Ως εκ τούτου, με την χρήση του οπτικού θεάτρου, το 1892 στο Παρίσι και στο μουσείο Γκρεβέν πραγματοποιούνται οι πρώτες προβολές τριών ταινιών κινουμένων σχεδίων από 300 έως 700 frames διαρκείας 10-15 λεπτών. Εξαιτίας των πρωτοποριακών για την εποχή μεθόδων που ακολούθησε αλλά και για το γεγονός ότι κατάφερε να αποδώσει στην κίνηση των χαρακτήρων, όλα όσα οι προγενέστεροι υπονοούσαν, ο Ρενώ χαρακτηρίζεται από πολλούς ως «πατέρας» του κινουμένου σχεδίου. (Βασιλειάδης,1985)

Στην άλλη πλευρά του ατλαντικού, νέοι καλλιτέχνες αναδεικνύονται επιχειρώντας την καθιέρωση της τέχνης του κινουμένου σχεδίου. Αρχικά, ξεχωρίζει η προσωπικότητα του Αμερικανού σκιτσογράφου Γουίνσορ Μακέι (1869-1934), ο οποίος δημιουργεί τα πρώτα καρτούν το 1895, χρησιμοποιώντας θεματολογία από τις σειρές κόμικς που δημοσίευαν σε συνέχειες οι εφημερίδες της εποχής, με καθαρά γελοιογραφικό χαρακτήρα.(Γιάννης Βασιλειάδης,2008)

Επίσης, το 1907 στην Νέα Υόρκη, στη Βίταγκραφ εφευρίσκεται το γύρισμα με τη μανιβέλα που κάνει δυνατή τη λήψη εικόνας προς εικόνα χωριστά. Η εφεύρεση αυτή δίνει την αφορμή στον Μακέι, να παρουσιάσει τις ταινίες, «*Ο μικρός Νέμο», «Η ιστορία ενός κουνουπιού»*(1911) και «*Γκέρτι ο δεινόσαυρος»*(1914). Ζωγραφίζοντας πλήρεις σκηνές-background και κινούμενους χαρακτήρες (με είκοσι-τέσσερις εικόνες αντί δεκαέξι το δευτερόλεπτο για κάθε στιγμιότυπο) δημιουργεί τα θεμέλια του κινουμένου σχεδίου (Γιάννης Βασιλειάδης,2008). Ακόμα, άξιο σημείο αναφοράς αποτελεί ότι, ο Γκέρτι ο δεινόσαυρος, είναι η πρώτη ταινία που εμφανίζονται μαζί κινούμενο σχέδιο και αληθινοί ηθοποιοί. Άλλα σημαντικά γεγονότα και προσωπικότητες που διαμόρφωσαν την εξέλιξη του κινουμένου σχεδίου κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα, είναι με χρονολογική σειρά τα εξής:

1) **1907**: Ο γελοιογράφος-σκηνοθέτης, Στιούαρτ Μπλάγκτον, δοκιμάζει σε πρώιμο στάδιο τη νέα μέθοδο λήψης, εικόνας προς εικόνα, στην ταινία, ***«****Το στοιχειωμένο ξενοδοχείο»*
2) **1909-1920**: Δημιουργούνται οι πρώτες μονάδες παραγωγής καρτούν στις ΗΠΑ, αφού μέχρι τότε τις παραγωγές των ταινιών αναλάμβαναν είτε μεμονωμένα εταιρείες που είχαν σχέση με τον κινηματογράφο, είτε καλλιτέχνες που πρόβαλλαν τα δημιουργήματά τους σε θέατρα και άλλους δημόσιους χώρους. Πλέον, η νέα μορφή τέχνης οργανώνεται απευθυνόμενη στο δικό της εξεζητημένο κοινό.
3) **1918**: Η εφεύρεση ζελατίνης αποτελεί σημείο σταθμό για τα κινούμενα σχέδια, αφού επέτρεψε στους δημιουργούς να συνδυάζουν διαφορετικά στοιχεία και χαρακτήρες χωρίς απαραίτητα να αντιγράφουν το φόντο σε κάθε λήψη ξεχωριστά. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα

το κόστος παραγωγής, αλλά και ο χρόνος που απαιτούσε η δημιουργία μιας ταινίας να μειωθούν κατακόρυφα.

4) **1920**: Προβάλλεται, το πρώτο έγχρωμο κινούμενο σχέδιο, *«Το ντεμπούτο του γάτου Τόμας»* Τα πλάνα σκιτσάρονταν σε διάφανα φύλλα κυτταρίνης και χρωματίζονταν. Έπειτα ζωγραφίζονταν σε έγχρωμο φιλμ. Η παραγωγή της ταινίας με την συγκεκριμένη τεχνική μετατρέπονταν σε μεγάλο βαθμό σε πολυδάπανη και χρονοβόρα διαδικασία, όμως έδειξε το δρόμο για τον μετέπειτα χρωματισμό των ταινιών μέσω Technicolor (Dirks**,** ***https://www.filmsite.org/animatedfilms.html***).
5) **1920-1930**: Αποτελεί την δεκαετία ορόσημο των κινουμένων σχεδίων, με πρωταγωνιστή τον διάσημο δημιουργό Ουόλτ Ντίσνεϊ. Ο Ντίσνεϊ, καθιερώνει στην συνείδηση του κόσμου το κινούμενο σχέδιο μέσα από ιδιοφυείς επινοήσεις. Αρχικά, δημιουργεί τα πιο διάσημα **ομιλούντα** ανθρωπόμορφα ζωάκια στην ιστορία του κινηματογράφου όπως, η Μίνυ, ο Ντόναλντ, ο Γκούφι και ο λαγός Όσβαλντ που αποτελεί ουσιαστικά τον πρόγονο του ποντικού **Μίκυ**. Έπειτα, το 1928, και αφού είχε ήδη συστήσει τον Μίκυ μέσα από την ταινία «***Τρελό Αεροπλάνο***», προβάλλεται η ταινία σταθμός «***Το ατμόπλοιο Γουίλι***», όντας η πρώτη παραγωγή στην οποία επισυνάπτεται μέσα στο φιλμ ο ήχος (μουσική, ηχητικά εφέ και soundtracks) απόλυτα συγχρονισμένος πια με την κίνηση και εναρμονισμένος με το περιβάλλον δράσης. Για την εν λόγω ταινία, θα γίνει αναφορά εκτενέστερα παρακάτω.
6) **1930**: Κάνει την εμφάνισή του το πρώτο κινούμενο σχέδιο που σχεδιάζεται μέσω των έγχρωμων κινηματογραφικών διαδικασιών Technicolor αποτελούμενο από δύο χρώματα, κόκκινο και πράσινο, «*ο Βασιλιάς της τζαζ*» του Ουάλτερ Λάντζ. Δύο χρόνια αργότερα η Disney Production θα προσθέσει και το μπλε χρώμα στην ταινία της, «*Λουλούδια και δέντρα»*.
7) **1950-1060**: Οι καινοτομίες των δημιουργών κατά την διάρκεια των χρόνων δίνουν στα κινούμενα σχέδια μια προοδευτική ώθηση, η οποία εξαπλώνεται παγκοσμίως μέσω της ανάπτυξης της τηλεόρασης ειδικότερα, αλλά και της τεχνολογίας γενικότερα. Πιο συγκεκριμένα οι βιομηχανίες παραγωγής καρτούν στράφηκαν στο νέο επικοινωνιακό μέσο έχοντας διττά αποτελέσματα. Από την μια πλευρά, το κινούμενο σχέδιο εξαπλώνεται και γίνεται παγκοσμίως γνωστό μέσω τηλεοπτικών σειρών και διαφημίσεων, επωφελώντας παράλληλα τους δημιουργούς με σημαντικά έσοδα. Από την άλλη οπτική, οι τηλεοπτικές παραγωγές έχουν ως προϋπόθεση τον περιορισμό του κόστους, που είχε ως απότοκο την έλλειψη ποιότητας στις περισσότερες από αυτές. Τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του 1960, ο Λι Χάρισον με το υπολογιστικό σύστημα **Caesar,** παρέχει την δυνατότητα στους δημιουργούς κινουμένων σχεδίων να βελτιώσουν το σκιτσάρισμα των

γραφικών τους μέσω μίας υπολογιστικής μηχανής (***http://www.vasulka.org/archive/Artists2/Harrison,Lee/Caesar.pdf***).

8) **1960-2019:** Τα επόμενα χρόνια η εταιρεία κατασκευής υπολογιστών IBM, αξιοποιώντας το Caesar, δημιουργεί νέα εξελιγμένα συστήματα δισδιάστατων και τρισδιάστατων γραφικών (2D και 3D) και ανάλογα ειδικά εφέ επονομαζόμενα ως MAGI. Η ταχύτητα και η ποιότητα στα κινούμενα σχέδια φτάνουν στο υψηλότερο επίπεδο με αποκορύφωμα, το 1976, την ταινία «*Μελλοντικός κόσμος*», η οποία είναι η πρώτη παραγωγή μεγάλου μήκους που χρησιμοποίησε την τεχνολογία CGI. Η ιστορική αναδρομή των κινουμένων σχεδίων, από τους χειροποίητους πιονέρους του Ρενώ, φτάνει στο απόγειο εξέλιξης, το 1995 με την πρώτη ταινία που δημιουργείται εξ ολοκλήρου με 3D animation γραφικά, την «***Ιστορία των παιχνιδιών***». Έκτοτε, οι παραγωγές που ακολούθησαν, φτάνοντας ως τις μέρες μας χρησιμοποιούν πλέον ανελλιπώς τα εξελισσόμενα υπολογιστικά συστήματα.

Εικόνα 4: Οπτικό θέατρο

Εικόνα 5: Γκέρτι ο δεινόσαυρος

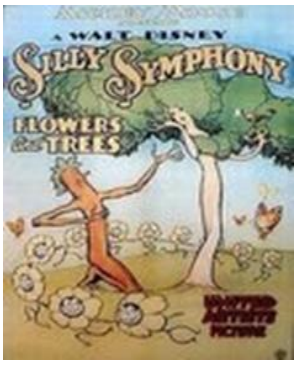

Εικόνα 6: Λουλούδια και δέντρα

Εικόνα 7: Ντίσνεϊ και Μίκυ

Εικόνα 8: Ιστορία των παιχνιδιών 1995 – 2019

3.2. ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ

3.2.1. Η εισαγωγή της μουσικής στα κινούμενα σχέδια

1) Την μουσική στα κινούμενα σχέδια μπορεί να την ιχνηλατήσει κανείς στα τέλη του 19ου αιώνα. Τα σόου των μαγικών λατερνών, όπως ονομάζονταν συνοδευόντουσαν από μουσική, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις *«Φωτεινές παντομίμες»*, του Έμιλ Ρενώ.*(https://www.apotis4stis5.com/film-tv/filmtv/20842-mousiki-gia-tainieskinoumenwn-sxediwn)*

2) Στις αρχές του 20ου αιώνα, κατά κύριο λόγο, οργανικοί αυτοσχεδιασμοί από ζωντανές ορχήστρες συντρόφευαν τις σιωπηλές-ελλείψει διαλόγου ταινίες εμψύχωσης.

3) Τα πρώτα «πειράματα» ηχητικών δοκιμών συνδυάστηκαν με αλλεπάλληλες αποτυχίες, αφού ήταν αδύνατον τα επιτεύγματα της εποχής να ακολουθήσουν το γρήγορο περιβάλλον δράσης των κινουμένων σχεδίων. Τα σημαντικότερα προβλήματα που καλούνταν να ξεπεράσουν σημαντικές εφευρέσεις, όπως, το ταυτόχρονο σύστημα αναπαραγωγής ήχου και εικόνας του Έντισον (1895), ή το Χρονόφωνο (1905) του Γκομόν, είχαν κοινές συνισταμένες, με αυτά που αντιμετώπισαν και άλλες συσκευές του παρελθόντος, που έθεταν ως στόχο, την ενσωμάτωση του ήχου και στον «συγγενικό» κινηματογράφο.(Φωνόραμα, Γραμμοφωνοκώνος, Κινετοφωνογράφος κ.α.). Πρώτα απ' όλα, μείζον πρόβλημα, αποτελούσε η έλλειψη συγχρονισμού, αφού, μέχρι τότε, εικόνα και ήχος αναπαράγονταν από ξεχωριστές συσκευές, με συνέπεια το παραχθέν αποτέλεσμα να είναι ανομοιόμορφο. Επίσης, η ανεπάρκεια έντασης του ήχου, λόγω των υπανάπτυκτων ηλεκτρικών ενισχυτών της εποχής, δημιουργούσε κενά στην παρακολούθηση και στιγμές ανασφάλειας, διότι ήταν δύσκολο σε μια μεγάλη αίθουσα, (λχ. σε ένα θέατρο) ο περιορισμένος ήχος που παρήγαγαν τα τότε ευρήματα να «γεμίσει» έναν χώρο. Τέλος, η κακή ποιότητα εγγραφής και πιστότητας περιόριζε την θεματολογία των παραγωγών που μπορούσαν να δημιουργηθούν με ζωντανό ήχο (*https://en.Wikipedia.org/wiki/Sound_film*).

4) Οι προϋπάρχουσες δυσκολίες σταματούν να υφίστανται σε μεγάλο βαθμό την τριετία, μεταξύ **1922-1924.** Σε πρώτο βαθμό η εξέλιξη της τεχνολογίας, έχει ως απότοκο, καινούρια προηγμένα ηχοσυστήματα να κάνουν την εμφάνισή τους. Το ηχοσύστημα **Vitaphone**, (1922) της Western Electric, λειτουργεί καταλυτικά, αφού επιτυγχάνει τον συγχρονισμό ήχου (από δίσκους γραμμοφώνου) και εικόνας ηλεκτρομαγνητικά, αντιστοιχίζοντας την ταχύτητα προβολής της ταινίας, με τη χρήση του ίδιου μοτέρ και για τις δύο συσκευές. Σύμφωνα με την Sjuve, το συγκεκριμένο ηχοσύστημα

χρησιμοποιήθηκε από την εταιρία Warner Brothers, παράγοντας ιστορικές ταινίες που εισήγαγαν τον ήχο και στον κινηματογράφο («*Δον Ζουάν»*, *«Ο τραγουδιστής της τζαζ»)* και στα κινούμενα σχέδια. («*Ο ρομαντισμός του Πόρκυ»*, «*Ποπάυ ο ναύτης»* κ.α.) (***http://moomonkey.com/circuits/sound_effects.html)*** Επιπροσθέτως, το 1924, οι πειραματισμοί των αδερφών **Μαξ και Ντέιβ Φλάισερ,** παίρνουν σάρκα και οστά με την αμερικανική ταινία μικρού μήκους *«Ω Μάμπελ»*, (πρώτο μέρος της σειράς καρτούν, *«Τραγούδια κινουμένων σχεδίων»*) η οποία αποτέλεσε το πρώτο εγχείρημα που βασίστηκε στο σύστημα εγγραφής ήχου πάνω στην λουρίδα του φιλμ, επινόησης του επιστήμονα ραδιοεπικοινωνιών, **Λι Ντε Φόρεστ,** το επονομαζόμενο, **Phonofilm**. Πιο συγκεκριμένα, οι Φλάισερ και οι συνεργάτες τους ενσωμάτωναν ένα 'δημοφιλές' τραγούδι της εποχής στο εκάστοτε επεισόδιο της σειράς κινουμένων σχεδίων και μέσω της φωνής ενός χαρακτήρα-αφηγητή, παρακινούσαν τον θεατή να τραγουδήσει τους στίχους που εμφανίζονταν στην οθόνη, κάτω από μια μπάλα που αναπηδούσε. Ο ψυχαγωγικός χαρακτήρας των τραγουδιών αλλά και η πρωτοποριακή μέθοδος εισαγωγής της μουσικής στα βουβά μέχρι τότε κινούμενα σχέδια αγαπήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τον κόσμο. (Strauss, 2002)**.** Η θετική αντιμετώπιση έδωσε το έναυσμα στους Φλάισερ να προσθέσουν ήχο σε όλες τις πρώιμες ταινίες τους, που είχαν ως κύριο πρωταγωνιστή την Κοκό τον Κλόουν, αλλά και να δημιουργήσουν το καρτούν μικρού μήκους, *«Το παλιό μου σπίτι στο Κεντάκι»*(1926), στο οποίο εισήχθησαν για πρώτη φορά ηχητικά εφέ, επιχειρώντας παράλληλα μία πρώτη προσπάθεια **διαλόγου** μεταξύ κινούμενου σχεδίου και κοινού.

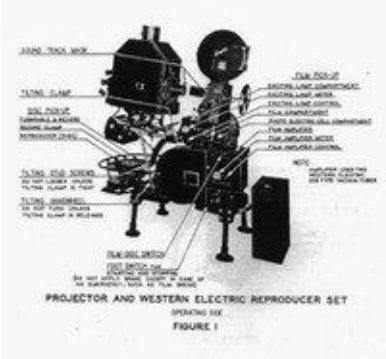

***Εικόνα 9*: Vitaphone**

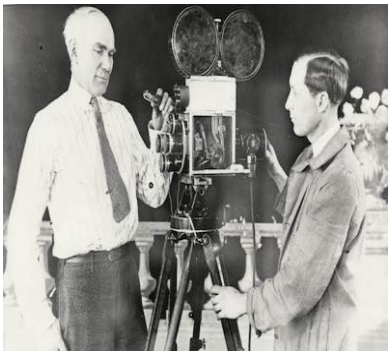

Εικόνα 10: Phonofilm

3.2.2. Ο ρόλος της μουσικής στα κινούμενα σχέδια.

Η μουσική των κινουμένων σχεδίων, κατά τα πρώτα χρόνια της ένταξης του ήχου στις ταινίες, αντιμετωπίστηκε από τους παραγωγούς ως ένας ουσιαστικός δευτεραγωνιστής που λειτουργούσε συμπληρωματικά, ακολουθώντας τη δράση της εικόνας. Οι κυριότερες αιτίες λήψης αρνητικών σχολίων σχετίζονταν με το χρονικό διάστημα δημιουργίας της μουσικής, που λάμβανε χώρα στα τελικά στάδια της μεταπαραγωγικής διαδικασίας, ενώ ο κατά κύριο λόγο γελοιογραφικός χαρακτήρας των πρώτων καρτούν την μετέτρεπαν σε εργαλείο συνοδείας μίας χρήσης. Στον αντίποδα αυτής της οπτικής, και ενώ είχαν ήδη προηγηθεί χρονικά, ταινίες μικρού μήκους με ήχο, ο Γουόλτ Ντίσνεϊ, επαναπροσδιορίζει τη θέση της μουσικής δημιουργώντας το «Ατμόπλοιο Γουίλι». *«Σε αντίθεση με τους ανταγωνιστές του, που κατανοούσαν τον ήχο για τα κινούμενα σχέδιά τους ως διακοσμητικό, ο Ντίσνεϊ σχεδίασε τις ταινίες του, με την κίνηση και τους χαρακτήρες επικεντρωμένους στις ιδιότητες του ήχου».* (Donald Crafton, 1997:391). Ο Αμερικανός παραγωγός, οραματιζόμενος την εδραίωση της μουσικής στα κινούμενα σχέδια εφεύρει το **Mickeymousing**. Πιο συγκεκριμένα, ο **Νίκος Βίττης** (2008), υπογραμμίζει *«Στο Ατμόπλοιο Γουίλι», η μουσική βάση ήταν συνήθως γνωστά τραγούδια, τα οποία διατηρούσαν έναν σταθερό ρυθμό καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια της ιστορίας. Οι ιστορίες ήταν «χωρογραφίες» των τραγουδιών. Άλλες φορές πάλι χρησιμοποιούνταν αποσπάσματα από έργα κλασικής μουσικής. Το γεγονός, ότι ο ρυθμός της κίνησης ταυτιζόταν με το ρυθμό της μουσικής, ενώ υπήρχε αντιστοιχία κινήσεων και μουσικών φράσεων ή ήχων, οδήγησε στην δημιουργία του όρου Mickeymousing, (ακόμα και σήμερα στον κινηματογράφο) όταν γίνεται προσπάθεια να αποδοθεί μουσικά κάθε κίνηση ή αλλαγή κίνησης και ρυθμού* (**https://www.tovima.gr/2008/11/24/culture/mickeymousing/**). Σύμφωνα με τον Neil Strauss (2002), η πραγματοποίηση μιας τέτοιας πρωτοποριακής τεχνικής στηρίχτηκε σε ζωντανές ηχογραφήσεις από μουσικούς και έθετε ως απαραίτητη προϋπόθεση τον πλήρη συγχρονισμού με την εικόνα. Τα ηχητικά εφέ, η μουσική και ο διάλογος, όλα έπρεπε να καταγράφονται σε ένα κομμάτι χωρίς λάθη διότι σε αντίθετη περίπτωση επανεκτελούνταν ξανά από την αρχή. Για να κρατήσει τον ρυθμό η ορχήστρα συγχρονίζονταν με οπτικές ενδείξεις που είχαν τυπωθεί πάνω στο φιλμ. Μετά την τεράστια απήχηση που γνώρισε η ταινία, η τεχνική του Mickeymousing υπήρξε πρόδρομος και αιτία μίμησης για πολλές παραγωγές, όχι μόνο των κινουμένων σχεδίων, αλλά και του κινηματογράφου. Η μουσική μέσα απ' τις νέες δυναμικές που εφάρμοσε ο Ντίσνεϊ κέρδισε σε πολλούς τομείς όπως:

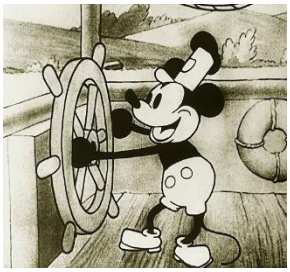

Εικόνα 11: Ατμόπλοιο Γουίλι

- Πρώτον, πήρε το ρόλο του πρωταγωνιστή στην **αφήγηση** μιας ιστορίας. Προσθέτοντας, στα λόγια του Leonard Maltin, αποτέλεσε την ραχοκοκαλιά που σχολίασε τη δράση, υπογράμμισε την κωμωδία, βελτίωσε την ατμόσφαιρα (ενεργοποιώντας παραγωγούς και κοινό) και σε αρμονία με την κίνηση συνετέλεσε την δημιουργία εκ νέου, μιας νέας αυτόνομης τέχνης του κινουμένου σχεδίου. **(**Leonard Maltin,2002,p.10)
- Δεύτερον, ανέβασε τα υπάρχοντα στάνταρ δημιουργικότητας στα κινούμενα σχέδια, φτάνοντας σε σημείο να αποτελεί ξεχωριστό είδος, που αξίζει να την ακούσει κανείς, ακόμα και χωρίς τις εικόνες (με χαρακτηριστικά παραδείγματα, τα Όσκαρ καλύτερης μουσικής και soundtrack που έλαβαν ταινίες όπως ο Πινόκιο (1940), ο Αλλαντίν (1992) κ.α.
- Τρίτον, η μουσική στα κινούμενα σχέδια, καθόρισε σε τέτοιο βαθμό τις παραγωγές και τους χαρακτήρες τους, που επί της ουσίας δεν τους έδωσε απλά ζωή, αλλά αντίθετα τους κατέστησε διαχρονικούς και αναγνωρίσιμους για παραπάνω από μια ζωή.
- Τέταρτον, η σημαντικότητα του ρόλου της μουσικής στα κινούμενα σχέδια, οδήγησε τον Ντίσνεϊ, να εφεύρει ο ίδιος, (μέσω της εταιρίας του) συστήματα ήχου προκειμένου να βελτιστοποιήσει την ηχητική ποιότητα των ταινιών του. Ανάγλυφο παράδειγμα, αποτελεί η εφεύρεση του Fantasound, που υπήρξε το πρώτο εγχείρημα πολυκάναλης αναπαραγωγής από τον Leopold Stokowski ειδικά για τις ανάγκες του έργου Fantasia. (Νίκος Μπουμπάρης,2010)
- Τέλος, αν και συχνά κατηγορείται για εκλαΐκευση ή εμμονή σε έναν πολυτελή ακαδημαϊσμό, ο Ντίσνεϊ μέσω των έργων του έβαλε σε κάθε σπίτι -αποτελώντας την πρώτη μας πηγή συναναστροφής-έργα της κλασικής μουσικής, καλλιτεχνών όπως, ο Μπαχ, ο Μπετόβεν, κ.α. *Τα έξοχα μοτίβα δραματοποίησης της όπερας μεταφέρονται στο κινούμενο σχέδιο, όπου οι χαρακτήρες των κινουμένων σχεδίων κάνουν πράγματα, που εμείς δεν μπορούμε ή δεν πρέπει να κάνουμε και η μουσική τους υπερβάλλει και γιορτάζει αυτή την υπερβολή*. (Yuval Taylor,2002:15)

3.2.3.Ανάλυση μουσικών όρων των κινουμένων σχεδίων

Σε αυτό το σημείο κρίνεται σκόπιμο, να πραγματοποιηθεί μία αναφορά σε όρους κλειδιά, που θα βοηθήσουν στην εμπέδωση του κεφαλαίου που ακολουθεί. Σε μία ταινία κινουμένου σχεδίου, κάθε φωνή, μουσικό κομμάτι ή ηχητικό εφέ, που ακούν οι ήρωες μαζί με το κοινό, που εμφανίζεται να προέρχεται από μία πηγή μέσα από τον κόσμο της ταινίας, ονομάζεται **διηγητικός ήχος** (diegetic sound). Για παράδειγμα, όταν οι χαρακτήρες τραγουδούν μία μελωδία παίζοντας παράλληλα κάποιο μουσικό όργανο. Αντίθετα, ο ήχος που εμφανίζεται να προέρχεται από μία πηγή έξω από το χώρο της ταινίας που λαμβάνει χώρα η δράση, (π.χ. τα σχόλια ενός αφηγητή που ακούγονται αποκλειστικά για το κοινό) αναφέρεται, ως **μη διηγητικός ήχος** (non diegetic sound). Επίσης, πέρα από τους όρους διηγητικός και μη διηγητικός, θα ήταν χρήσιμο να αναφέρουμε και τους όρους επί της οθόνης (on-screen) και εκτός οθόνης (off-screen). Αφ' ενός, όταν υπάρχει οπτική επαφή της πηγής του ήχου στο πλάνο, τότε αναφερόμαστε σε ήχο, **επί της οθόνης** (on-screen sound).Αφετέρου, ο ταυτόχρονος ήχος από μία πηγή που υποτίθεται πως βρίσκεται στο χώρο της σκηνής, αλλά αντ' αυτού είναι σε κάποιο σημείο έξω από το πλάνο που βλέπουμε στην οθόνη, τότε αναφερόμαστε σε ήχο **εκτός οθόνης** (off-screen sound) (***https://openeclass.panteion.gr/modules/document/file.php/TMF226/Glosary.pdf***). Επιπροσθέτως, είναι αξιοσημείωτο, ότι ένας ήχος μπορεί να είναι διηγητικός και παράλληλα να μην είναι ορατός στην οθόνη, όπως π.χ. μία φωνή που δεν φαίνεται στο πλάνο, αλλά την ακούν ταυτόχρονα και το κοινό και οι χαρακτήρες. Ο ήχος εκτός οθόνης χρησιμοποιείται κατά κόρον στα καρτούν, για να εισαχθεί το κοινό σε έναν κόσμο φαντασίας, που το ίδιο το είδος, άλλωστε τον επιτάσσει. Σε ό,τι αφορά τα ηχητικά εφέ, που λειτουργούν συμπληρωματικά, σε πλήθος ταινιών εμψύχωσης και αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι των ιστοριών, και εδώ η χρήση και ο ρόλος τους διαφέρει. Σύμφωνα με την κατηγοριοποίηση του Michel Chion, (1994) τα ηχητικά εφέ χωρίζονται σε τρείς βασικές κατηγορίες, αιτιώδη (causal), σημασιολογικά (semantic) και ακουστικά (acousmatic).Τα **αιτιώδη ηχητικά εφέ** (causal sound effects), ενισχύουν την αιτία με το εφέ, παραδείγματος χάρη βλέπουμε ένα αυτοκίνητο, ακούμε μία μηχανή αυτοκινήτου. Η άμεση ανάγκη για τα αιτιώδη εφέ, προκύπτει ιδιαίτερα όταν επιδιώκεται ο ρεαλισμός, παρόλα αυτά στα κινούμενα σχέδια, η πραγματικότητα είναι συχνά υποκειμενική. Τα **σημασιολογικά εφέ** (semantic), είναι ήχοι που χρησιμοποιούνται για να κατανοήσουμε για παράδειγμα, την ιδιαίτερη προφορά μίας γλώσσας ή κάποιου κώδικα στον οποίο, μία κυριολεκτική μετάφραση είναι σημαντικότερη από την χροιά. Πιο συγκεκριμένα, μία ελληνική παραδοσιακή τοπική διάλεκτος είναι μία προφανής μορφή

σημασιολογικού ήχου, ενώ ένας διάλογος με ξένη προφορά ή ο κώδικας Μορς είναι παραδείγματα που απαιτούν μετάφραση. Ακόμα, ως **ακουστικά εφέ** (acousmatic sound effects) ή reduced ονομάζονται οι ήχοι, που ακούγονται χωρίς να φαίνεται από τι δημιουργούνται ή από ποιόν προέρχονται, με αποτέλεσμα να ξυπνούν τη διαδικασία της φαντασίας (Chion Michel,1994).

3.3 ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΣΧΕΔΙΟ

3.3.1.Η είσοδος των νέων μέσων στην εκπαίδευση

Με την πάροδο του χρόνου, η αλματώδης πρόοδος της τεχνολογίας και των ψηφιακών μέσων, δεν άφησαν ανεπηρέαστη καμία πτυχή της καθημερινότητας και του κοινωνικού γίγνεσθαι. Εξαίρεση δεν θα μπορούσε να αποτελέσει φυσικά ούτε ο τομέας της εκπαίδευσης, ο οποίος συχνά χρησιμοποιεί τα ψηφιοποιημένα μέσα ως εργαλείο μάθησης και κατανόησης, πολλών εκπαιδευτικών αντικειμένων. Συγκεκριμένα, στους Kron και Σοφό (2007) σημειώνεται ότι το εγχείρημα της εισόδου των νέων μέσων στο σχολείο και στο μάθημα αρχίζει από την δεκαετία του 1970 και κατηγοριοποιείται συνοπτικά σε τρείς φάσεις.

- **1η φάση**: Χρονολογείται από τα τέλη της δεκαετίας του 1970, έως τα τέλη του 1980. Οι πρώτες απόπειρες ένταξης των νέων μέσων στον εκπαιδευτικό τομέα δρομολογήθηκαν μέσα στο πλαίσιο των οικονομικών και βιομηχανικών εξελίξεων. Εμφανίστηκαν νέα αιτήματα για διαφοροποίηση των διαδικασιών εργασίας και σκέψης, όπως η ανάληψη προσωπικής ευθύνης, η λήψη πρωτοβουλιών και η ανάπτυξη ικανοτήτων επικοινωνίας και συνεργασίας. Ωστόσο, επικράτησε η επιθυμία συντήρησης του υπάρχοντος παιδαγωγικού πλαισίου και η διατήρηση μιας στάσης αναμονής. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στους κινδύνους που ελλοχεύει η χρήση των νέων τεχνολογιών, όπως η χειραγώγηση των μαθητών και συνεπώς καλλιεργήθηκε μια επιλαφυκτική στάση απέναντι στην χρήση τους.
- **2η φάση**: Η δεκαετία μεταξύ 1980 και 1990 χαρακτηρίζεται από ένα παιδαγωγικό άνοιγμα. Τώρα υπογραμμίζεται η διαπίστωση ότι τα νέα μέσα έχουν πλέον ενταχθεί στην κοινωνική πραγματικότητα κι ότι έχουν διεισδύσει σε τομείς αγωγής και εκπαίδευσης όπως πχ. η οικογένεια και το σχολείο. Μέσα από την σχέση του κλασσικού σχολείου και των νέων μέσων αναδεικνύεται η παιδαγωγική αξία της τεχνολογίας.

- **3η φάση**: Η αφετηρία της τρίτης φάσης, την οποία διανύει η σύγχρονη εποχή, εντοπίζεται στα μέσα της δεκαετίας του 1990. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της αποτελεί, η μετατόπιση του ενδιαφέροντος προς την κατεύθυνση των ηλεκτρονικών μέσων και προπάντων του ηλεκτρονικού υπολογιστή και του διαδικτύου, η ανάγκη αναδιοργάνωσης του σχολείου και του μαθήματος και η αναπροσαρμογή του περιεχομένου της εκπαίδευσης. (Kron F.Σοφός Α., αναφορά σε Σαραγά Α. 2014 και Σπύρου/Σοφός 2017)

3.3.2.Εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο: Ωφελιμιστικά χαρακτηριστικά και δυνατότητες

Παρά τις αντιρρήσεις και τις έντονες αντιδράσεις που έχουν εκφραστεί κατά καιρούς, από τους εκπαιδευτικούς και την επιστημονική κοινότητα ευρύτερα, σχετικά με την μαζική είσοδο των νέων μέσων στον χώρο του σχολείου και του νηπιαγωγείου, αμφότεροι συμφωνούν για τις πολυποίκιλες θετικές επιδράσεις του εκπαιδευτικού κινουμένου σχεδίου στους διδασκόμενους. Αναλυτικότερα, σύμφωνα με την Ε. Βοσκοπούλου (2016), τα συγκεκριμένα προγράμματα προτιμώνται διότι βοηθούν στην ενίσχυση της γνωστικής ανάπτυξης των μαθητών, ενώ προγράμματα που προορίζονται μόνο για διασκέδαση δεν έχουν αντίστοιχα αποτελέσματα. Επιπλέον, η ιδιαιτερότητα δημιουργίας της κίνησης καρέ-καρέ, μέσω διάφορων τεχνικών και υλικών, αναδεικνύει το κινούμενο σχέδιο ως ένα μέσο με εξαιρετικές εκφραστικές και αναπαραστατικές δυνατότητες που προκρίνει την συνεργατική διαδικασία μάθησης, αφού για την δημιουργία του συνδιαλέγονται καλλιτεχνικά πολλές διαφορετικές ειδικότητες.(Σιάκας&Γκούσιος,2015) Επίσης, το εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο διαχωρίζεται-με τα χαρακτηριστικά που το διέπουν-σε σχέση με άλλα είδη ταινιών εμψύχωσης. Συγκεκριμένα, η βία και το ακατάλληλο λεξιλόγιο είναι στοιχεία, που εμφανίζονται σπανιότερα στο περιβάλλον δράσης του, ενώ στη χρήση του είναι απλούστερο σε σχέση με μέσα (λχ. υπολογιστές) που απαιτούν εξιδεικευμένες γνώσεις και απευθύνονται αυτομάτως σε άτομα ηλικιακά μεγαλύτερα. Αποτελεί δε κοινό τόπο ότι, ιδιαίτερα για τα παιδιά προσχολικής ηλικίας, η διαδικασία της ταύτισης επιτυγχάνεται άμεσα λόγω της επιλογής των παιδιών-ηρώων που συχνά επιλέγονται ως πρωταγωνιστές των ιστοριών. Επιπροσθέτως, ίσως ένα από τα σημαντικότερα, αν όχι το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό που κάνει τα εκπαιδευτικά κινούμενα σχέδια δημοφιλή στους εκπαιδευτικούς κύκλους είναι πως η μάθηση επιτυγχάνεται καλύτερα μέσα από την δράση, όταν ο μαθητής συμμετέχει ενεργά και

υπεύθυνα στη διαδικασία της. Στο εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο, μέσω της επιχειρούμενης διάδρασης, μεταξύ ήρωα και τηλεθεατή, ο εκπαιδευόμενος μέσα από το παιχνίδι οικοδομεί νέες γνώσεις πάνω στις παλιές συνδυάζοντας τα προσωπικά του ενδιαφέροντα (πχ. παρακολούθηση τηλεόρασης ή βίντεο) με την σκέψη και τον αναστοχασμό. Η διαδικασία αυτής της αλληλεπίδρασης μπορεί να περιλαμβάνει τόσο θέματα που σχετίζονται με την σχολική εκπαίδευση, όσο και εκείνα που αφορούν στην ευρύτερη κατανόηση και κοινωνική συμπεριφορά.(Τσίτα,2017).Τέλος, στο εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο, διατυπώνονται κατά κύριο λόγο σχεδόν μόνο «κλειστές» ερωτήσεις, (πχ. ποιά νότα βρίσκεται ανάμεσα στο ντο και στο μι) αποτελώντας ουσιαστικά έναν εκπαιδευτικό στο σπίτι, ο οποίος διατυπώνει εποικοδομητικά προβλήματα που αφενός μεν, η συνέχεια τους μπορεί να μεταφερθεί εντός της σχολικής αίθουσας και εκεί το ενδιαφέρον να αναζωπυρωθεί με την συμμετοχή όλων αφετέρου δε, με διάφορα τρικ στην πλοκή αποδεικνύεται η δυνατότητα του να επιλύει συνεργατικά τα εκάστοτε προβλήματα. Είναι γεγονός και καθόλου τυχαίο, ότι μέχρι σήμερα έχει αποδειχθεί ένα από τα πιο χρήσιμα εκπαιδευτικά εργαλεία για την κατανόηση πολλών γνωστικών αντικειμένων μεταξύ άλλων και της μουσικής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ: ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΈΝΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ. ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΙΝΣΤΑΙΝ.

4.1. Λίγα λόγια για το κινούμενο σχέδιο

Οι μικροί Αϊνστάιν, είναι μια τηλεοπτική σειρά εκπαιδευτικών κινουμένων σχεδίων που απευθύνεται σε άτομα προσχολικής ηλικίας, από 2-5 ετών. Βασικοί πρωτεργάτες και δημιουργοί του συγκεκριμένου εγχειρήματος είναι ο συγγραφέας, Douglas Wood, ο οποίος επινόησε και σχεδίασε τους χαρακτήρες, ο συνδημιουργός-επικεφαλής παραγωγής, Eric Weiner και ο σκηνοθέτης Olexa Hewryk. Η παραγωγή της σειράς λάμβανε χώρα στα studio της Curious Pictures και της Baby Einstein Company, ενώ τα δικαιώματα και η προβολή της, ανήκουν εξ ολοκλήρου στην πασίγνωστη εταιρία κινουμένων σχεδίων Walt Disney Company. Το πρώτο επεισόδιο των Μικρών Αϊνστάιν, προβλήθηκε για πρώτη φορά στο Ηνωμένο Βασίλειο, στις 3 Οκτωβρίου 2005 στο κανάλι, Playhouse Disney ενώ, μετέπειτα μεταδόθηκε και στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, στο κανάλι Disney Junior, στις 9 Οκτωβρίου του ίδιου έτους. Η τηλεοπτική επιτυχία που γνώρισε το συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο έκτοτε, υπήρξε η αφορμή, να δημιουργηθούν εξήντα εννέα επεισόδια από το 2005 έως και το 2010 και η σειρά να μεταγλωττιστεί και να μεταδοθεί σε αρκετές χώρες ανά τον κόσμο. Όπως αναφέρθηκε και στην αρχή της εργασίας, στον ελληνικό χώρο, η γνωριμία μας με τους τέσσερις μικρούς ήρωες ήρθε μέσα από την συχνότητα της κρατικής τηλεόρασης, την περίοδο 2012-2013. Κάπου εδώ, αξίζει να σημειωθεί ότι, η τηλεοπτική κοινότητα που παρακολουθούσε το συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο, δεν περιορίζονταν μόνο στα παγκόσμια τηλεοπτικά δίκτυα, αντίθετα, η αρμόδια εταιρία παραγωγής, έδινε την δυνατότητα στα μέλη της και διαδικτυακά να έχουν πρόσβαση στο υλικό της σειράς, μέσω της επίσημης ιστοσελίδας της. Στους Μικρούς Αϊνστάιν, πρωταγωνιστούν πέντε κύριοι χαρακτήρες που εμφανίζονται σε κάθε επεισόδιο της σειράς. Οι τέσσερις φίλοι **ο Κίμων, η Λυδία, ο Τζίμυ, η Άννα** και το σκάφος τους, **ο Ρόκετ**. Αναλυτικότερα, ο Κίμων εμφανίζεται ως πιλότος του Ρόκετ και σε γενικές γραμμές αποτελεί τον ηγέτη της ομάδας. Είναι ο μεγαλύτερος αδερφός της Άννας και έχει την τάση να διευθύνει την υπόλοιπη ομάδα-ορχήστρα, γι' αυτό και αγαπημένο του αντικείμενο είναι η μουσική μπαγκέτα. **Ο Κίμων**, έχει κόκκινα μαλλιά και πράσινα μάτια. Επίσης, είναι ο μοναδικός χαρακτήρας που φορά γυαλιά και τα υπόλοιπα αξεσουάρ του είναι ένα μαύρο μπλουζάκι με πορτοκαλί λωρίδα, ένα πορτοκαλί σορτς και παπούτσια αποχρώσεων μαύρο και πορτοκαλί. **Η Λυδία**, είναι μια μικρή μπαλαρίνα που αγαπά τον χορό. Φυσιογνωμικά έχει στοιχεία ασιατικής φιγούρας, με σκούρα καστανά

μαλλιά και καστανά σχιστά μάτια. Φορά μωβ φόρεμα και ροζ κορδέλα. **Ο Τζίμυ**, είναι ο μουσικός της παρέας, ο οποίος παίζει διάφορα μουσικά όργανα όπως, βιολί, φλάουτο και τρομπέτα. Είναι έγχρωμος και έχει σκούρα καστανά μαλλιά και καστανά μάτια. Φορά ένα κόκκινο και μπλε καπέλο μπέιζμπολ και ένα πράσινο και κίτρινο μπλουζάκι. **Η Άννα**, έχει τον ρόλο της τραγουδίστριας στην παρέα. Πρόκειται για την μικρότερη αδερφή του Κίμωνα, η οποία πέρα από την αγάπη της για την μουσική και το τραγούδι έχει ιδιαίτερη αδυναμία και στα ζώα. Αγαπημένο της αξεσουάρ είναι το ασημένιο της μικρόφωνο, ενώ όσο αφορά την εξωτερική της εμφάνιση, έχει ξανθά μαλλιά δεμένα σε ροζ κοτσιδάκια και μπλε μάτια. Στα περισσότερα επεισόδια φορά μια λευκή μπλούζα κάτω από ένα ροζ φόρεμα και ανοιχτά μπλε παπούτσια. Τέλος, **ο Ρόκετ**, εκτός από κύριο μεταφορικό μέσο της ομάδας που τους ταξιδεύει μαγικά σε κάθε χώρα, είναι και ο φίλος-σύντροφος, που βοηθά καθοριστικά στην επιτυχή ολοκλήρωση κάθε αποστολής. Διαθέτει εύρος εργαλείων και αξεσουάρ, ενώ παράλληλα έχει τη δυνατότητα να μετατρέπεται και σε άλλα μέσα μεταφοράς, όπως υποβρύχιο ή τρένο. Λόγω της έλλειψης φωνής, ο Ρόκετ επικοινωνεί με τα υπόλοιπα μέλη κάνοντας ήχους υπό την υπόκρουση ενός ξυλοφώνου (https://en.wikipedia.org/wiki/Little_Einsteins). Συμπερασματικά, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι κάθε επεισόδιο της συγκεκριμένης σειράς αποτελεί μία αποστολή, με στόχο την διδαχή των τεχνών-κατά κύριο λόγο-της μουσικής και σε δεύτερο βαθμό των εικαστικών, στους λιλιπούτειους τηλεθεατές. Για την επίτευξη του παραπάνω στόχου, παρουσιάζονται διάσημα έργα τέχνης και μοτίβα της κλασσικής λόγιας δυτικής μουσικής (από τις εποχές μπαρόκ και ρομαντισμού), καθώς και μιας συγκεκριμένη μορφή εικαστικής τέχνης σε διάφορες στιγμές δράσεις των πρωταγωνιστών, στοιχεία τα οποία λειτουργούν καταλυτικά, στην εξύφανση της πλοκής, στην κατανόηση των εκάστοτε ορολογιών, αλλά και στην επιχειρούμενη αλληλεπίδραση, μεταξύ «ηρώων» και παιδιών-τηλεθεατών.

4.2. Μεθοδολογία και ερευνητικοί σκοποί

Στην παρούσα εργασία, επιλέχθηκαν προς ανάλυση πενήντα επεισόδια της σειράς. Στα επιλεγόμενα επεισόδια θα εξεταστούν αρχικά, ο ρόλος και ο τρόπος παρουσίασης των πέντε βασικών πρωταγωνιστών, οι οποίοι, είτε ως "τηλεοπτικοί φίλοι", είτε ως άλλου τύπου "εκπαιδευτικές" φιγούρες, διαδραματίζουν με τις ενέργειες τους, καθοριστικό ρόλο τόσο στην εξέλιξη κάθε ιστορίας, όσο και στην εκμάθηση ευρύτερα της μουσικής στο κοινό. Παράλληλα, στο ίδιο μήκος κύματος θα διερευνηθεί εξίσου, ο τρόπος που εμφανίζεται

γενικότερα η μουσική στο συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο, ως μέσο έκφρασης συναισθηματικών καταστάσεων ή και επίλυσης προβλημάτων. Επίσης, θα ελεγχθούν οι δυνατότητες και οι περιορισμοί του τηλεοπτικού μέσου ως επικοινωνιακού διαμεσολαβητή της μουσικής θεωρίας και πρακτικής και θα επιχειρηθεί να απαντηθεί όσο το δυνατόν ακριβέστερα το ερώτημα, εάν ένα τέτοιου είδους τηλεοπτικό κινούμενο σχέδιο μπορεί να αντικαταστήσει, να υποβοηθήσει ή να προσκαλέσει στη μουσική διδακτική πράξη. Ακόμη, σημαντική αναφορά θα υπάρξει στις παιδαγωγικές μεθόδους που χρησιμοποιούνται στην σειρά, σε συνάρτηση πρώτον, με τις βασικές μεθόδους και στόχους της μουσικής αγωγής, δεύτερον, σε σχέση με τα επικρατέστερα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα και τέλος σε αντιστοίχιση με τις σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις. Τέλος, έχοντας ως θεωρητική βάση τα ευρήματα που θα προκύψουν από την διεξοδική μελέτη του περιεχομένου, θα παρατεθούν προτάσεις με στόχο την βελτιστοποίηση και την μελλοντική αξιοποίηση του εκπαιδευτικού κινουμένου σχεδίου.

4.3. ΜΙΚΡΟΙ ΑΙΝΣΤΑΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΗ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

4.3.1. Εισαγωγικό τραγούδι και τίτλοι αρχής

Τραγούδι εισαγωγής
Οι Μικροί Αϊνστάιν

Θα πάμε εκδρομή με ρουκέτα φοβερή,
ως τον ουρανό, οι μικροί Αϊνστάιν

Μπες κι εσύ σ' αυτή τη διαδρομή,
μην αργείς λεπτό, οι μικροί Αϊνστάιν

Αρχίζει η αποστολή μας, μέτρα κι εσύ,
5, 4, 3 ,2, 1

Όλοι στη ρουκέτα, θα εκτοξευθεί,

Ταξίδι μαγικό με ένα διαστημόπλοιο,
θα εξερευνώ, οι μικροί Αϊνστάιν

Μπες και εσύ, σε αυτή τη διαδρομή,
ως τον ουρανό, οι μικροί Αϊνστάιν

Κι εσύ, μαζί, οι μικροί Αϊνστάιν

Σε χρειαζόμαστε, οι μικροί Αϊνστάιν !
Ναι!

Ετοιμαστείτε !
Πάμε !

Εικόνα 12: Εισαγωγικό τραγούδι μικρών Αινστάιν

Σε κάθε είδους κινούμενο σχέδιο περίοπτη θέση έχει το εισαγωγικό τραγούδι. Η παρακολούθησή του έχει μείζονα σημασία, αφού μέσω της επανάληψης του πριν από κάθε επεισόδιο, οι δημιουργοί της σειράς επιδιώκουν να παρουσιάσουν τους ήρωες και τα κύρια σημεία της ιστορίας τους με στόχο, αφενός μεν, να βάλουν στο κλίμα τους νέους θεατές που ενδεχομένως έχουν χάσει προηγούμενα επεισόδια, αφετέρου, να προϊδεάσουν για το τι μπορεί να περιμένει κανείς από την σειρά καθώς και τις προθέσεις των δημιουργών της. Το βασικό μήνυμα εμπεριέχεται στις εικόνες (ενίοτε και στους στίχους του τραγουδιού) και όλα αυτά στο σύνολό τους χαρακτηρίζουν τους ήρωες και τον περίγυρο τους. Σύμφωνα με τους Λαστρένγκο και Τέστα (2000), η σημαίνουσα αξία του τραγουδιού έγκειται στη δυνατότητά του να αποτυπώνεται στην μνήμη και να

επανέρχεται στο μυαλό, αφού έχει ακουστεί αρκετές φορές, θυμίζοντας στον θεατή να ανοίξει την τηλεόραση εγκαίρως για να προλάβει το νέο επεισόδιο.

Σε αυτήν την σύντομη εισαγωγή, στο τραγούδι των τίτλων βλέπουμε το λογότυπο της σειράς, ενώ πάνω αριστερά διακρίνουμε το λογότυπο της εταιρίας παραγωγής, Disney. Πίσω από αυτό κυριαρχεί η εικόνα μιας θεατρικής σκηνής, με την αυλαία να είναι έτοιμη να ανοίξει για να εισέλθουν οι ηθοποιοί και να αρχίσουν να παίζουν τους ρόλους τους. Η αυλαία ανοίγει και οι τέσσερις ήρωες εμφανίζονται στο κόκκινο διαστημόπλοιο τους. Έπειτα, παρουσιάζονται σε ολόκληρο πλάνο στην οθόνη μέσα σε τετράγωνα με ζωηρά ανοιχτά χρώματα. Στο δέκατο δευτερόλεπτο, περνά μπροστά από την οθόνη το διάσημο ρολόι του Big Ben (Μ. Βρετανία) και το πλάνο αλλάζει δείχνοντας τον Κίμωνα να προσκαλεί τους τηλεθεατές να επιβιβαστούν, όπως ακριβώς ο Τζίμυ και η Λυδία, που στο δωδέκατο δευτερόλεπτο φορούν τις ζώνες τους. Λίγο αργότερα, μπροστά από την οθόνη περνά ένας πίνακας ζωγραφικής, ενώ στη συνέχεια, οι ήρωες περπατούν μέσα σε μία σπηλιά με τοιχογραφίες. Οι εναλλαγές πλάνων συνεχίζονται δείχνοντας τους ήρωες να εισέρχονται μέσα από ένα δέντρο. με μαγικό τρόπο στο γκαράζ του Ρόκετ. Ο Τζίμυ κατεβαίνει με σχοινί, η Λυδία με τσουλήθρα, η Άννα με ένα ανελκυστήρα και ο Κίμωνας από μία κολώνα. Στο εικοστό-έκτο δευτερόλεπτο, ο Κίμων κάνει την χαρακτηριστική κίνηση χτυπώντας τα χέρια πάνω στα πόδια του και μόλις αναφωνεί την λέξη '***εκτοξευτεί***', το ταξίδι αρχίζει. Από το εικοστό-ένατο μέχρι το τεσσαρακοστό-τέταρτο δευτερόλεπτο, στην οθόνη εκτυλίσσεται μια αδιάκοπη εικονική διακύμανση, συμβόλων και προορισμών. Συγκεκριμένα, ο Ρόκετ περνάει από διάφορα μέρη του κόσμου όπως: ο πύργος της Πίζας (Ιταλία), το Ταζ Μαχάλ (Ινδία), το άγαλμα της ελευθερίας (Αμερική), οι πυραμίδες (Αίγυπτος), σπίτια ιαπωνικής αρχιτεκτονικής, τοτέμ των Πρώτων Εθνών (Ειρηνικός Ωκεανός), τον πύργο του Άιφελ (Γαλλία), ενώ σε κάποια επεισόδια στην δεύτερη σεζόν, εμφανίζεται μπροστά στον Παρθενώνα (Αθήνα) και την πυραμίδα Ελ Καστίγιο, στο Μεξικό. Μετά από όλη αυτή την εικονική πανδαισία βλέπουμε τους ήρωες, αποσπασματικά, να εκτελούν διάφορες μουσικές δραστηριότητες. Ο Τζίμυ κρατά μια τρομπέτα, ο Κίμων, κρατά μία μουσική μπαγκέτα και η Λυδία χορεύει, ενώ, παράλληλα όλοι τραγουδούν καθ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού, το τραγούδι της σειράς. Ακολούθως, οι ήρωες παρατάσσονται στην σκηνή και στο πεντηκοστό-δεύτερο δευτερόλεπτο εμφανίζονται για μία ακόμη φορά τα λογότυπα της σειρά και της παραγωγής, ώσπου πέφτει η αυλαία σηματοδοτώντας την έναρξη του κάθε επεισοδίου.

4.4.: Η αφηγηματική δομή και ο διττός ρόλος των Μικρών Αινστάιν.

Σε κάθε ένα από τα πενήντα επεισόδια που αναγράφονται στην μελέτη της εργασίας παρατηρείται μια συγκεκριμένη γραμμική δομή, με κεντρομόλο άξονα το μοτίβο, αρχή-μέση-τέλος.

<u>Πράξη πρώτη-αρχή</u>: Αρχικά, τον ρόλο του αφηγητή λαμβάνει κάποιος από τους ήρωες, ο οποίος προσδιορίζει τον τόπο που βρίσκεται η ομάδα, καθώς και τον λόγο της παρουσίας της, στο εν λόγω μέρος. Ακολούθως, το ίδιο πρόσωπο που εισάγει τον θεατή σε αυτό τον καινούριο κόσμο αναλαμβάνει να γνωρίσει την υπόλοιπη παρέα στο κοινό, ενώ, λίγο αργότερα, φροντίζει να γνωστοποιήσει και τις αγαπημένες τους μουσικές δραστηριότητες. Στην συνέχεια, στα πλαίσια της αμεσότερης εξοικείωσης των τηλεθεατών με τα νέα πρόσωπα αλλά και με τον επιχειρούμενο διάλογο, γίνονται δύο ερωτήσεις γενικού χαρακτήρα, που από τη φύση τους μοιάζουν ρητορικές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, αποτελεί το επεισόδιο, '*η Άννα και το μικρό αεροπλανάκι'*, όπου μετά την άυλη πρώτη θετική απάντηση των λιλιπούτειων τηλεθεατών και την γνωριμία με το υπόλοιπο γκρουπ, η μικρή τραγουδίστρια με αφορμή το καινούριο της παιχνίδι ρωτά ξανά, *«εσάς σας αρέσουν τα παιχνίδια;»*. Έπειτα, μετά την ακόλουθη εισαγωγή, οι προϋποθέσεις που αλλάζουν την θετική ροή για την εξέλιξη της εκάστοτε ιστορίας, τίθενται με την μορφή ενός προβλήματος. Ακριβέστερα αυτό, μπορεί να εμφανιστεί, είτε ως σκόπιμο (με την παρέμβαση κάποιου παρένθετου 'κακού' πρωταγωνιστή), είτε ως ένα τυχαίο γεγονός, όπου κάποιο πρόσωπο, ζώο ή αντικείμενο χρειάζεται βοήθεια για να καταφέρει να επιτύχει ένα συγκεκριμένο στόχο, ενώ, σε κάποια επεισόδια παρουσιάζεται και ως μία τραγική κατάληξη των ηρώων, ενός κλασικού λαϊκού παραμυθιού, του οποίου, η τελική έκβαση δεν είναι η επιθυμητή για την ομάδα (βλ.επ.4,14 κ.α.). Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, η ακόλουθη τροπή έχει ως απότοκο, την οριοθέτηση της αποστολής από τους ήρωες, οι οποίοι με στόχο την ανακατεύθυνση της ιστορίας αποφασίζουν να αναλάβουν δράση, ζητώντας ταυτόχρονα την βοήθεια του κοινού στο εγχείρημά τους.

<u>Πράξη δεύτερη-μέση</u>: Εν συνεχεία, η δεύτερη πράξη αποτελεί το κύριο μέρος των επεισοδίων. Αναλυτικότερα, ως μια σχέση αιτίας και αιτιατού σε σχέση με τα γεγονότα της αρχής, ξεκινά μια σειρά συγκρούσεων, όπου οι λιλιπούτειοι εξερευνητές καλούνται να ξεπεράσουν με την ενεργή συμμετοχή του κοινού, τρία διαφορετικά μουσικά εμπόδια.

<u>Πράξη Τρίτη-τέλος</u>: Στο τρίτο κομμάτι της αφηγηματικής δομής, η ομάδα μετά την επιτυχή υπερπήδηση των εμποδίων της μέσης, φτάνει σύσσωμη λίγο πριν την λύση του προβλήματος. Εκεί, η ακολουθία πριν το πέσιμο της αυλαίας επιτάσσει δυο διαφορετικά καταληκτικά μοτίβα της εκάστοτε περιπέτειας. Αναλυτικότερα, σε περίπτωση που μία περιπέτεια αφορά άμεσα ή έμμεσα ένα από τα μέλη της ομάδας, σε σχέση με τις μουσικές του δυνατότητες και προτιμήσεις (βλ. *Άννα πάρε το μικρόφωνό σου, Η πριγκίπισσα μαριονέτα* κ.α.), αναλαμβάνει ο ίδιος με την βοήθεια του κοινού να δώσουν την λύση στο πρόβλημα, χρησιμοποιώντας τις αντίστοιχες γνώσεις που έλαβαν καθ' όλη την διάρκεια του επεισοδίου. Σε κάθε άλλη περίπτωση, όποιος από την λιλιπούτεια παρέα δεν έχει λάβει ενεργό ρόλο στα εκτεινόμενα, αναλαμβάνει εκείνος-εκ νέου μαζί με τους θεατές-την λήψη της τελευταίας πρωτοβουλίας. Ωστόσο, κάπου εδώ αξίζει να σημειωθεί, πως παρά τα προαναφερθέντα μοτίβα, ο επίλογος στις περιπέτειες των μικρών Αινστάιν αποτελεί μία ακλόνητη κοινή συνισταμένη. Παραφράζοντας το αξίωμα της Κανατσούλη (2000) για το παιδικό βιβλίο, εκτιμάται ότι και στο συγκεκριμένο εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο, ο τρόπος με τον οποίο τελειώνουν τα επεισόδια της σειράς έχουν μια συγκεκριμένη ιδεολογική σημασιοδότηση. Ως εκ τούτου, σ' ένα αφήγημα που δεν θέλει να χάσει την παιδαγωγική του διάσταση, το τέλος επιδιώκεται συχνά να είναι αίσιο. Καταληκτικά, λαμβάνοντας υπόψιν τον καθοριστικό ρόλο της ενεργούς συμμετοχής των θεατών καθ' όλη την διάρκεια των εκάστοτε ιστοριών, η αφηγηματική δομή των μικρών Αινστάιν θα μπορούσε να απεικονιστεί με το παρακάτω διάγραμμα, του S. Field.

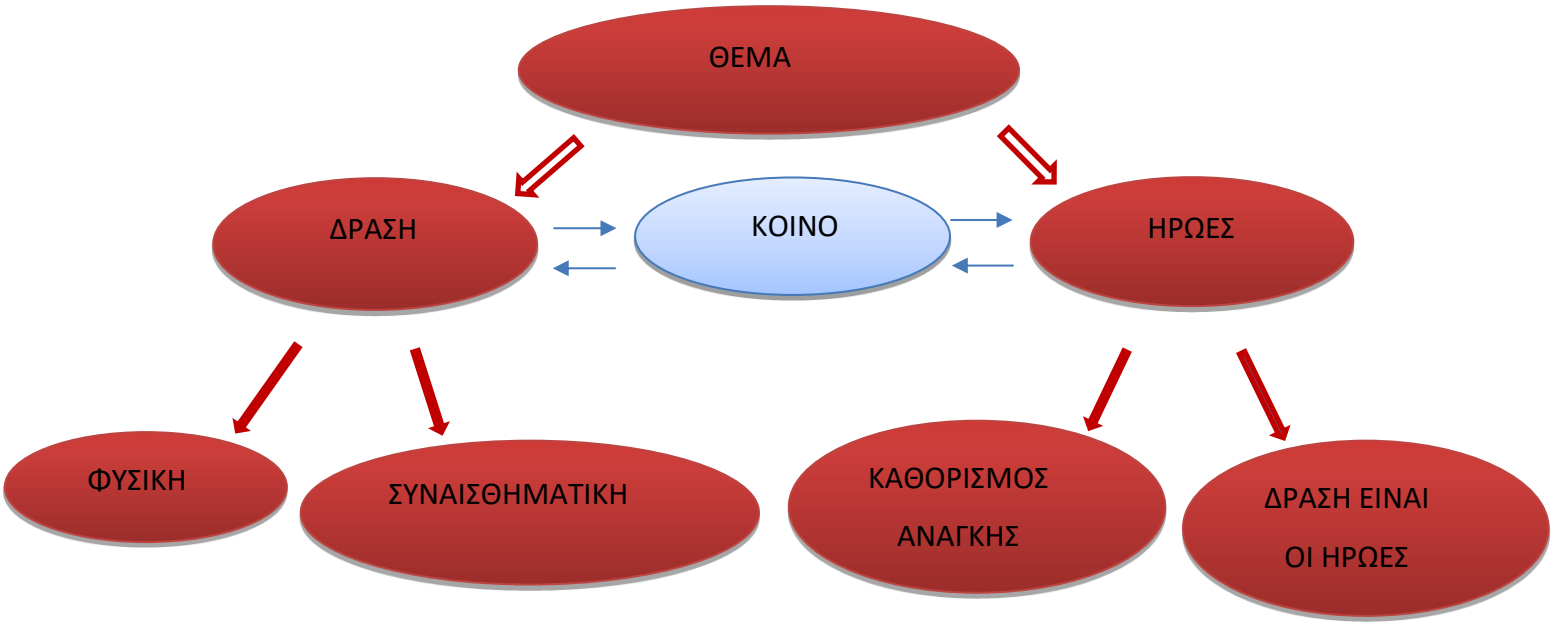

Σχήμα 7: *Αφηγηματική δομή μικρών Αινστάιν*

Σύμφωνα με τον Field (1982), **η φυσική δράση** ορίζεται από τους εξωτερικούς παράγοντες που διαμορφώνουν με ανάλογο τρόπο την πλοκή. Λαμβάνοντας ως παράδειγμα το επεισόδιο, *«Άννα πάρε το μικρόφωνο σου»*, η εν λόγω μορφή δράσης της ηρωίδας κινητοποιείται μέσω της επιθυμία της να λάβει μέρος στον διαγωνισμό και όχι λόγου χάρη να εκδικηθεί το μπλε τζετ, που την έφερε σε δύσκολη θέση, κλέβοντας σκίζοντας και σκορπώντας το τραγούδι της πάνω από τον Αμαζόνιο. **Η συναισθηματική δράση** αποτελεί όλα εκείνα τα συναισθήματα που νιώθει ο ήρωας μέσα στην ψυχή του. Δηλαδή, τη λύπη, την απελπισία και την αδικία που νιώθει η ηρωίδα, βλέποντας τους κόπους της να εξανεμίζονται εξαιτίας αυτής της ανέντιμης πράξης. Έπειτα, **ο καθορισμός της ανάγκης** περιγράφει το κίνητρο και την επιθυμία που πηγάζει μέσα από τον ήρωα. Η Άννα θέλει να συμμετάσχει στον διαγωνισμό τραγουδιού, διότι θέλει διακαώς να κερδίσει το μεγάλο βραβείο του. Ένα μικρόφωνο που θα της δώσει την δυνατότητα να κάνει καλύτερα αυτό που αγαπά, ενώ παράλληλα θα της χρησιμεύσει και στις περιπέτειες με τους φίλους της για να ακούγονται με μεγαλύτερη ένταση τα τραγούδια της. Ως εκ τούτου, η συγκεκριμένη επιθυμία δίνει στην ηρωίδα **σκοπό** και στην ιστορία ένα **τέλος**, αφού μέσα από τους τρόπους που καταφέρνει να πάρει αυτό που επιζητεί, εκπορεύεται και η ίδια η δράση μέσα σε κάθε επεισόδιο. Στους μικρούς Αινστάιν, **το κοινό** εξαιτίας του επιχειρούμενου **διαλόγου** είναι δυναμικά παρών καθ' όλη την διάρκεια των προαναφερθέντων συμβάντων, ενώ όπως γίνεται αντιληπτό, τροφοδοτεί και τροφοδοτείται πιο ενεργά από την δεύτερη πράξη των επεισοδίων και μετά, όπου λαμβάνουν χώρα οι διάφορες δράσεις μέχρι την επιτυχή ολοκλήρωση των αποστολών. Αναλυτικότερα, η μικρή τραγουδίστρια για την επανάκτηση του πρώτου μέρους της παρτιτούρας της, περνά μέσα από τους παραπόταμους του Αμαζονίου και υποβάλλεται μαζί με τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, στην δοκιμασία της προσεκτικής μουσικής ακοής, με στόχο να αναγνωριστούν το tempo και η μουσική δυναμική του αντίστοιχου μοτίβου. Έπειτα, για το δεύτερο κομμάτι της μελωδίας, η μικρή τραγουδίστρια καλείται σε prima vista sight singing, όπου μέσω της ανάγνωσης και του άμεσου τραγουδίσματος διαπιστώνονται τα κατάλληλα τονικά ύψη, για τον απεγκλωβισμό από τις μουσικές παγίδες. Καταληκτικά, το τελευταίο κομμάτι της παρτιτούρας, η ηρωίδα το επανακτά με τη βοήθεια της φίλης της Λυδίας, η οποία με σκοπό να αποσπάσει την μελωδία από την πλάτη του μπλε τζετ, αποφασίζει να χρησιμοποιήσει ένα από τα μαγικά εργαλεία του Ρόκετ. Ωστόσο, λόγω του πλήθους των αρμάτων μέσα στο καρναβάλι, η ίδια για να επιμηκύνει την δαγκάνα, παρακινεί το κοινό σε χτύπημα των χεριών πάνω στον ρυθμό της μουσικής και σε ταυτόχρονες μιμητικές κινήσεις.

4.4.1.: Οι τηλεοπτικοί ήρωες

Ίσως το πιο σημαντικό κομμάτι σε κάθε αφηγηματική δομή είναι η κατασκευή του ήρωα. Επί της ουσίας, πρόκειται για τον χαρακτήρα που είναι προικισμένος με χαρίσματα των ενηλίκων, ενώ η φιγούρα του δεν εναπόκειται σε χρονικούς ή φυσικούς περιορισμούς, μένοντας αναλλοίωτη ανάμεσα στα συγκεχυμένα και δυσδιάκριτα όρια μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας των θεατών. Οι πρωταγωνιστές στο ομώνυμο κινούμενο σχέδιο έχουν διπλή υπόσταση. Ο πρώτος ρόλος τους είναι ο υποφαινόμενος που απαρτίζεται από επιμέρους, όσο και από ορισμένα κύρια κοινά χαρακτηριστικά. Πιο συγκεκριμένα, όσο αφορά τα κοινά γνωρίσματα, λαμβάνοντας υπόψιν την αντίστοιχη μελέτη των επεισοδίων της παρούσας εργασίας, εν πρώτοις, διαπιστώνεται, ότι πρόκειται για τέσσερα παιδιά, που το αδηφάγο εξερευνητικό τους ένστικτο, τα οδηγεί σε όλα τα μέρη του πλανήτη (ακόμα και έξω από αυτόν), μακριά από την ασφάλεια του οικογενειακού πυρήνα, όντας ανεξάρτητα από κάθε συμβατική συνθήκη του κόσμου των ενηλίκων. Αν μη τι άλλο, για τους λιλιπούτειους ήρωες, η ζωή είναι πιο ενδιαφέρουσα όταν εμπλέκεται με την δημιουργική περιέργεια του αθώου της αντίστοιχης παιδικής ηλικίας. Τα κίνητρα των διαφόρων αποστολών, κατά γενική ομολογία εκπορεύονται από τον αλτρουϊσμό που διακατέχει όλα τα μέλη της ομάδας, τα οποία, είναι πάντα πρόθυμα να θυσιαστούν για να κερδίσει ένας φίλος κάτι που επιθυμεί πολύ, ή για να σωθεί ένα ζώο, ένα αντικείμενο ή ένα παράξενο πλάσμα. Τα διάφορα εμπόδια στις αποστολές ξεπερνώνται με αυτοπεποίθηση, εφευρετικότητα, γενναιότητα και λογικό τρόπο σκέψης, με κεντρομόλο άξονα την μουσική. Ωστόσο, το πιο σημαντικό σημείο αναφοράς, είναι πως ο κάθε ένας, είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να αναλάβει πρωτοβουλία, χρησιμοποιώντας το ιδιαίτερο μουσικό του ταλέντο, ώστε μέσα σε ένα πνεύμα συνεργασίας και αλληλοβοήθειας η ομάδα να επιτύχει τους σκοπούς της. Παρόλα αυτά, αξίζει να τονιστεί ότι μερικές φορές, για την επίτευξη των στόχων και έχοντας ως δεδομένο την αυταπάρνηση όλων, ώστε να μην εγκαταλειφθεί ποτέ η προσπάθεια για την επιτυχή κατάληξη μιας αποστολής, η εξυπνάδα των τεσσάρων παιδιών, συναντά την πονηρία και την παραβατικότητα (βλ. επ. 4, 40), μέσα σε ένα περιβάλλον περιτριγυρισμένο από χιούμορ, ανατροπές, και μουσικά σταυροδρόμια. Στον κόσμο της φαντασίας, όπου ο Κίμων, η Λυδία, η Άννα, ο Τζίμυ και ο Ρόκετ είναι πρωταγωνιστές, μπορούν να συμβούν τα πάντα, ωστόσο, παρά τις μεγάλες μουσικές τους δυνάμεις, οι ίδιοι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα χωρίς τη βοήθεια και την συμμετοχή του κοινού. Ως εκ τούτου, μετά από κάθε άυλη ομαδική συνεργασία, κρίνεται σκόπιμο, όλοι οι τηλεοπτικοί ήρωες να δηλώνουν την ευγνωμοσύνη τους, προς τους μικρούς θεατές. Ωστόσο, παρά τα παραπάνω χαρακτηριστικά που συνθέτουν αυτό το κοινό ψυχογράφημα των

τηλεοπτικών ηρώων, ο κάθε ένας έχει και την δική του υπόσταση και προσωπικό χαρακτήρα. Αναλυτικότερα:

Ο ΚΙΜΩΝ

Εικόνα 13: Ο Κίμων

- Ο Κίμων, ως ηγέτης της ομάδας αποτελεί εξέχουσα προσωπικότητα για την ομάδα, αφού πρόκειται για την φιγούρα που παίρνει τον λόγο στις περισσότερες ενάρξεις των επεισοδίων, ενώ ταυτόχρονα σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του κάθε αρχή και τέλος μιας αποστολής. Τα ιδιαίτερα στοιχεία που τον αντιπροσωπεύουν είναι ο δυναμισμός και η εφευρετικότητα. Σε σχέση με τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, ο ίδιος είναι πολύ προστατευτικός, καθώς πολύ δυνατοί συναισθηματικοί δεσμοί τον δένουν με τον καθένα ξεχωριστά. Πιο συγκεκριμένα, με την Άννα είναι ιδιαίτερα προσεκτικός και υπομονετικός, καθότι τους συνδέει εκτός των άλλων, η αδερφική αγάπη. Επίσης, με τον Τζίμυ τον ενώνει μία άλλου είδους δυνατή σχέση, αυτή της πολύς στενής φιλίας. Ο μικρός μαέστρος αρέσκεται να διευθύνει όταν εκείνος παίζει με τα μουσικά του όργανα, ενώ παράλληλα τον βοηθά πάντα να ξεπερνά τους φόβους του. Στην συνέχεια, με την Λυδία υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός αφού, όποτε χρειαστεί βοήθεια ο ίδιος, εκείνη είναι πάντα εκεί για να τον εμψυχώσει. Ακολούθως, ο Ρόκετ πέρα από ένας καλός φίλος και συνεργάτης της ομάδας, έχει μία ιδιαίτερη σημασία σαν οντότητα για τον ήρωα, καθώς αποτελεί το πρώτο του παιχνίδι από την βρεφική κιόλας ηλικία. Τέλος, αξίζει να αναφερθεί ότι παρά την δυναμική του συμπεριφορά, ο μικρός εξερευνητής, έχει και αυτός τις φοβίες του, οι οποίες κατά κύριο λόγο είναι οι αράχνες και οι νυχτερίδες.

Η ΆΝΝΑ

Εικόνα 14: Η Άννα

- Η Άννα αποτελεί το πιο μικρό ηλικιακά μέλος της ομάδας. Με δεδομένη αυτή την παράμετρο, η ίδια κάνει τις περισσότερες ερωτήσεις που αφορούν λέξεις, προσωνύμια τόπων και φαινόμενα της φύσης. Ωστόσο, παρά το 'αθώο' παρουσίασμα της, η τραγουδίστρια της παρέας είναι ιδιαίτερα γενναία και ευφυής. Άξιο γεγονός αναφοράς αποτελεί, ότι η ίδια στην πρώτη σεζόν προβολής της σειράς δεν είχε μικρόφωνο, έτσι, όταν ήθελε να τραγουδήσει έβαζε το ένα χέρι στο στήθος και το άλλο το σήκωνε στον αέρα, με σκοπό την παραστατικότητα του μουσικού της ταλέντου. Γενικότερα αποτελεί μια από τις αισιόδοξες μορφές στο γκρουπ, γεγονός που την κάνει πολύ δημοφιλή ανάμεσα στους ήρωες. Πιο συγκεκριμένα, αρέσκεται να εμψυχώνει τους φίλους της λίγο πριν τις δράσεις τους, ενώ και το έμφυτο ταλέντο της να βάζει στίχους στις επικρατούσες μελωδίες κάθε επεισοδίου αποτελεί σήμα κατατεθέν για την παρέα. Τέλος, πέρα από την αγάπη για τους φίλους και τον αδερφό της Κίμων, η λιλιπούτεια εξερευνήτρια έχει κι άλλους πολλούς φίλους που συναντάμε σε κάποιες περιπέτειες, όπως το μωβ αεροπλανάκι και το κόκκινο τρενάκι. Οι φοβίες της Άννας είναι επίσης οι αράχνες, ωστόσο η ίδια τρέφει μεγάλη αγάπη για την φύση και τα ζώα, με χαρακτηριστικότερα παραδείγματα, τα άλογα, τις κάμπιες και τις πεταλούδες.

Η ΛΥΔΙΑ

Εικόνα 15: Η Λυδία

- Η Λυδία, ως χορεύτρια της παρέας αποτελεί με τη σειρά της, ένα εξίσου σημαντικό μέλος του γκρουπ. Μερικά στοιχεία που την χαρακτηρίζουν είναι η αθλητικότητα και η ευρυμάθειά της. Πιο συγκεκριμένα, μπορεί να χορέψει σε οποιοδήποτε περιβάλλον και σε όλες τις θερμοκρασίες, ενώ σε πολλά ταξίδια, πάντα επισημαίνει τα ιδιαίτερα στοιχεία ή προσωνύμια των τόπων που ταξιδεύουν οι ήρωες. Η σχέση της με τα υπόλοιπα μέλη της παρέας είναι αρμονική, με ανάγλυφο παράδειγμα, ότι πάντα εφευρίσκει νέους αυτοσχέδιους χορούς για τα τραγούδια της Άννας, καθώς και πολλές κινήσεις για τις οργανικές μελωδίες του Τζίμυ. Σαν μικρή μπαλαρίνα έχει μια μικρή αδυναμία στις αντίστοιχες κινήσεις, plie, esaute και potemon. Εν συνεχεία, δεν θα μπορούσε να μην αναφερθεί, η περιέργεια και η ερευνητική της τάση για το διάστημα, τα άστρα, τους πλανήτες και τους δακτυλίους τους, καθώς το αγαπημένο της εργαλείο, είναι το τηλεσκόπιο της. Τέλος, οι φόβοι της είναι κοινοί με τους δυο προαναφερθέντες ήρωες, αφού οι αράχνες και οι νυχτερίδες δεν αποτελούν τις μεγαλύτερες συμπάθειές της.

Ο ΤΖΙΜΥ

Εικόνα 16: Ο Τζίμυ

- Ο Τζίμυ αποτελεί ένα πεπειραμένο παίκτη μουσικής, όπου παρά το νεαρό της ηλικίας του έχει τη δυνατότητα να παίξει με όλα τα είδη οργάνων, είτε πνευστά, είτε κρουστά, είτε έγχορδα. Βέβαια η μεγαλύτερή του αδυναμία είναι η τρομπέτα και το βιολί του, ωστόσο δεν διστάζει αρκετές φορές κατά τη διάρκεια των επεισοδίων με την εξυπνάδα του να χρησιμοποιήσει και αυτοσχέδια όργανα. Ο μικρός εξερευνητής αποτελεί την ευχάριστη νότα της ομάδας, καθώς με τα αστεία και το ανάλαφρο στυλ του, φροντίζει πάντα να χαρίζει γέλιο και δύναμη στην ομάδα. Μια από τις πιο χαρακτηριστικές φράσεις που χρησιμοποιεί σε πολλά επεισόδια, όταν ο ίδιος ή οι φίλοι του πέφτουν θύματα διάφορων ευτράπελων κατά το κλείσιμο της αυλαίας είναι η ακόλουθη, *«ω, μα τι χαζό»*. Άξιο αναφοράς για την προσωπικότητα του Τζίμυ, είναι πως πρόκειται για το μέλος της ομάδας που έχει τους περισσότερους φόβους, καθώς τα ιδιαίτερα σκοτεινά περιβάλλοντα έχουν πάντα αρνητικό αντίκτυπο στην ψυχολογία του. Παρόλα αυτά, το αίσθημα ευθύνης, η αφοσίωση και η θέληση του να τελειώσει επιτυχώς τις αποστολές που αναλαμβάνει το γκρουπ, τον κάνει πάντα να νικά τις ανασφάλειες του, είτε μόνος του, είτε με την παρέα των φίλων του. Ως εκ τούτου, η συγκεκριμένη συμπεριφορά τον καθιστά, το πιο γενναίο μεταξύ των μελών της ομάδας.

Ο ΡΟΚΕΤ

Εικόνα 17: Ο Ρόκετ

- Το μικρό διαστημόπλοιο αποτελεί τον πιο πιστό σύντροφο της παρέας, που την συνοδεύει σε κάθε επεισόδιο, στα πιο απίθανα ταξίδια. Σε κάθε δασώδη περιοχή, σε κάθε έρημο, σε κάθε σκοτεινή ατμόσφαιρα, κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, ακόμα και έξω από την στρατόσφαιρα (διάστημα),τα ηχητικά εφέ ξυλοφώνου του Ρόκετ είναι πάντα εκεί για να προειδοποιήσουν και να βοηθήσουν τους ήρωες να επιτύχουν τους στόχους τους. Ο ιπτάμενος φίλος των μικρών Αινστάιν αποτελεί μία

πολυσύνθετη μορφή για τους λιλιπούτειους εξερευνητές, καθώς έχει την δυνατότητα να μεταμορφωθεί σε διάφορα μεταφορικά μέσα όπως, τρένο, υποβρύχιο και πλοιάριο, ενώ παράλληλα διαθέτει και πολύτιμα εργαλεία, όπως το τηλεσκόπιο εικόνας και ήχου, η δαγκάνα και η οθόνη του, που μπορεί να χρησιμεύσει, είτε ως υπενθύμιση της επόμενης στάσης (χάρτης), είτε ως μουσικός μετρονόμος. Τέλος, δεν θα μπορούσε να μην αναφερθεί η ικανότητα της κόκκινης ρουκέτας, να πετάει σε τέσσερις διαφορετικές ταχύτητες (adagio-moderato-allegro-presto), υπό την συνοδεία των μουσικών μοτίβων, με αποτέλεσμα την έγκαιρη ολοκλήρωση των αποστολών της ομάδας.

Για να μπορέσουμε να εξάγουμε ασφαλέστερα συμπεράσματα, όσο αφορά τον τρόπο παρουσίασης και τον ρόλο των τεσσάρων τηλεοπτικών ηρώων, θα ήταν χρήσιμο, να τους δούμε, υπό το πρίσμα των παρακάτω ψυχολογικών μηχανισμών.

1. Ταύτιση

Η επιλογή τεσσάρων παιδιών ως πρωταγωνιστές και εκπαιδευτικούς μουσικής στη συγκεκριμένη σειρά δεν αποτελεί τυχαίο γεγονός. Η οικειοποίηση με τις συγκεκριμένες φιγούρες έχει στόχο να δώσει την δυνατότητα στον πομπό–παραγωγό, να μεταδώσει με μεγαλύτερη ακρίβεια και αμεσότητα το μήνυμα και τα νοήματά του στους δέκτες– παιδιά. Όπως χαρακτηριστικά σημειώνει η Λαστρένγκο (2000:106-114), *«για να γεννηθεί στον θεατή η επιθυμία να παρακολουθήσει μια ιστορία πρέπει να τον κάνουν να νιώσει συμπάθεια για τον ήρωα, να συμμεριστεί τα συναισθήματά του και σιγά σιγά να ταυτιστεί μαζί του μέχρι το σημείο που να του φανεί, ότι βιώνει τις περιπέτειές του»*. Η χρησιμοποίηση αυτής της ψυχολογικής λειτουργίας δημιουργεί εκ τον προτέρων το ενδιαφέρον για την πλοκή και την κατάληξη της εκάστοτε αποστολής. Αξίζει δε να αναφερθεί, ότι μέσω των επιλεγμένων μορφών, το μοντέλο του εκπαιδευτικού μουσικής, που θα αναλυθεί παρακάτω, μετατοπίζεται από αυτό του δασκάλου-ενήλικα, σε αυτό του δάσκαλου-παιδιού. Ως εκ τούτου, όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, στους μικρούς Αινστάιν, τα τέσσερα παιδιά, έχοντας το πλεονέκτημα του κοινού συμπεριφερικού κώδικα (επιθυμίες, φόβους, αδυναμίες), αλλάζουν τις διαδικασίες μάθησης με το γνωστικό αντικείμενο, απλά παρακινώντας τους μικρούς τηλεθεατές, να συμμετάσχουν ενεργά μέσω της **ανάδρασης** στο μάθημα-περιπέτεια, με εκούσιες αλλαγές στις εκφράσεις και τις κινήσεις του σώματος τους.

2. Βία

Μέσω της σχετικής έρευνας, στους μικρούς Αινστάιν δεν διαπιστώθηκε ποτέ η χρήση του εν λόγω ψυχολογικού μηχανισμού από την πλευρά του πομπού. Πάντοτε, ο ρόλος του θύματος ανήκει, είτε σε έναν από τους τηλεοπτικούς ήρωες, είτε σε κάποιο άλλο πρόσωπο, ζώο ή αντικείμενο που θέλει να βοηθήσει η παρέα για να φτάσει σε έναν στόχο (βλ. επεισόδιο 42). Ωστόσο, ακόμα και σε αυτές τις περιπτώσεις, δεν αντιπροτείνεται ούτε εννοείται ποτέ, ως λύση οποιοδήποτε βίαιο αντίμετρο εις βάρος των παραβατών. Επίσης, θεωρείται σκόπιμο να αναφερθεί, ότι και οι επιλεγόμενοι «κακοί» στη σειρά των επεισοδίων, έχουν αναντίστοιχο παρουσίασμα σε σχέση με τις πράξεις τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το μεγάλο μπλε τζετ, το οποίο, όχι μόνο δεν μπορεί να επικοινωνήσει με μουσικά εφέ, αλλά παρά τις επονείδιστες πράξεις του, μπορεί να το συναντήσουμε διακοσμημένο με λουλούδια, να προσποιείται το άρμα, στο καρναβάλι της Βραζιλίας. Σε συνέχεια αυτής της οπτικής, τα άγρια θηρία της φύσης, όπως τα λιοντάρια ή οι καρχαρίες, δεν συνοδεύονται σχεδόν καθόλου από τα ανάλογα ζωντανά πλάνα άλλων ζώων, που παρεμβαίνουν συχνά, μέσα στον κόσμο των μικρών Αινστάιν. Οι συγκεκριμένες επιλογές μη χρήσης βίας από τους τηλεοπτικούς ήρωες και κατ' επέκταση των παραγωγών της Disney, αιτιολογούνται, καθώς το εν λόγω εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο έχει στόχο να μην στραφεί η προσοχή του κοινού κάπου αλλού, πέρα από την κατανόηση του γνωστικού αντικειμένου και γενικά, να μην δημιουργηθούν υποσυνείδητοι φόβοι στα άτομα προσχολικής ηλικίας.

3. Αγωνία

Με δεδομένη την επιλογή απουσίας συναισθημάτων βίας και τρόμου, οι έντεχνες στιγμές αγωνίας στο συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο περιορίζονται εν πολλοίς, σε κάποια απότομη αλλαγή που συμβαίνει στο εξωτερικό περιβάλλον των ηρώων, ή κατά την εισαγωγή νέων προσώπων μέσα στις περιπέτειες, είτε τέλος με την εμφάνιση των 'κακών', ενδιάμεσα των διαφόρων αποστολών. Το ειδικό αυτό timing, στους μικρούς Αινστάιν συμβαίνει με δύο διαφορετικούς μουσικούς τρόπους. Αναλυτικότερα, σε πρώτη φάση, η αγωνία υπεισέρχεται με την πλήρη δραματοποίηση της μελωδίας, εκμεταλλεύοντας στο έπακρο τις δυναμικές αλλαγές μεταξύ των θεμάτων της κλασσικής μουσικής. Ανάγλυφο παράδειγμα τέτοιας στιγμής, αποτελεί το άμεσο πέρασμα από το τέταρτο θέμα της ενάτης συμφωνίας του Μπετόβεν, στο πρώτο, με σκοπό, να υπογραμμιστεί η μεταβολή της κατάστασης της μικρής

κάμπιας, που ενώ βρισκόταν σε κατάσταση ευτυχίας με τους φίλους της στην παραλία, η αιφνιδιαστική αλλαγή του καιρού, είχε ως αποτέλεσμα την εξαφάνιση και την παράσυρση της, μέσα στο βυθό των μουσικών οργάνων. (βλ.επ.24). Ο δεύτερος τρόπος παρείσφρησης της αγωνίας, συμβαίνει κατά την γνωριμία με τα μέλη της ομάδας, όπου συχνά επιχειρείται track in από την κάμερα στο πρόσωπο του ήρωα που λαμβάνει τον λόγο, ενώ λίγο αργότερα ακολουθεί ένα ηχητικό ή μουσικό εφέ, το οποίο χαρακτηρίζει το νέο πρόσωπο που εισάγεται στην πλοκή. Ως εκ τούτου, μετά το τέλος της ηχητικής αναπαραγωγής, η κάμερα κάνει track out, και ο/η αφηγητής/τρια ρωτά τους θεατές, «σαν ποιος/τι σας ακούγεται αυτός ο ήχος;» Τέτοιου είδους αντίστοιχες στιγμές σασπένς βοηθούν τους τηλεοπτικούς ήρωες να κρατήσουν σε υψηλά επίπεδα το ενδιαφέρον και την προσοχή του κοινού, ενώ παράλληλα ενισχύουν και τον δημιουργικό διάλογο μεταξύ τους, (πομπός – δέκτης) αλλά και την συζήτηση για τις εξελίξεις, από θεατή σε θεατή αν βρίσκονται στον ίδιο χώρο (δέκτης–δέκτης).

4.4.2.: Οι εκπαιδευτικοί μουσικής

Η δεύτερη υπόσταση που ενσαρκώνουν οι πρωταγωνιστές στο κινούμενο σχέδιο είναι αυτές των εκπαιδευτικών μουσικής. Οι ήρωες, για τον σκοπό αυτό, εκτιμάται ότι υιοθετούν μία κατευθυντική προσέγγιση μάθησης, που φαίνεται έντονα επηρεασμένη, από την γνωστική αναπτυξιακή ψυχολογία του Ζαν Πιαζέ. Ο Ελβετός ψυχολόγος, θεμελιώνοντας ένα συνεκτικό μοντέλο, υποστήριξε, πως η νοητική ανάπτυξη των παιδιών προσχολικής ηλικίας, εξελίσσεται οικοδομώντας νέες γνώσεις πάνω στις ήδη υπάρχουσες, ενώ παράλληλα, η ενίσχυση της εν λόγω διεργασίας, προκύπτει όχι μόνο από τις τυπικές γνώσεις που προσφέρει το σχολείο, αλλά και μέσω της αλληλεπίδρασης με τους συνομήλικους, της ανακάλυψης και της συνεργασίας. Αξίζει να σημειωθεί, πως όσο αφορά το ηλικιακό κοινό που απευθύνεται το συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο, ο Πιαζέ τονίζει δύο στάδια νοητικής ανάπτυξης, το αισθησιοκινητικό (0-2 ετών) και το στάδιο της προλογικής σκέψης (2-7 ετών). Ως εκ τούτου, μελετώντας την συγκεκριμένη μέθοδο μέσα από το πρίσμα της μουσικής εκπαίδευσης, στο πρώτο στάδιο διακρίνεται αφενός μεν, η προσπάθεια συνειδητότητας του παιδιού σε σχέση με τα αντικείμενα στον χώρο, μέσω πειραματισμών «σωστού-λάθους», ενώ παράλληλα, τονίζεται και η δυνατότητα μίμησης μικρών τραγουδιών, που σταδιακά, του δίνουν την δυνατότητα, να μετάσχει σε εμπειρίες εξερεύνησης των ήχων. (McDonald&Simons, αναφορά στην Δογάνη 2012). Έπειτα, στο δεύτερο στάδιο, με δεδομένη την απόκτηση των παραπάνω

εμπειριών και την πρόοδο γλωσσικών και αντιληπτικών ικανοτήτων προστίθενται εικόνες, λέξεις και σύμβολα, ενώ σημαντικό ρόλο παίζουν το ομαδικό τραγούδι, οι πρώτες εμπειρίες αναστρεψιμότητας, καθώς και η (μουσική) διατήρηση. Μέσα από την ανάλυση των επεισοδίων της παρούσας εργασίας, οι ομοιότητες μεταξύ της αναπτυξιακής θεωρίας του Πιαζέ και της εκπαιδευτικής προσέγγισης των ηρώων στο συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο είναι εμφανής. Μέσω των πρωταγωνιστών, η συμμετοχή και η αλληλεπίδραση του κοινού δεν κρίνεται απλά σκόπιμη, αντίθετα είναι απαραίτητη για την επιτυχή υπερπήδηση των διάφορων εμποδίων. Λαμβάνοντας ως αφετηριακό αξίωμα τον ενεργό και συνεχώς εξελισσόμενο μαθητή, ο οποίος κατασκευάζει τα δικά του νοήματα και εμπειρίες, το κοινό καλείται στις μουσικές δραστηριότητες, με στόχο την επίλυση προβλημάτων. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο επικεφαλής παραγωγός και συγγραφέας της σειράς Eric Weiner, *«Βοηθάμε τα παιδιά να καταλάβουν ότι αυτή η μουσική ανήκει σε αυτά και πως είναι ελεύθερα να παίξουν μαζί της, όπως θα έπαιζαν και με τα παιχνίδια τους»*

(https://www.post-gazette.com/ae/2007/10/02/Critics-Corner-Little-Einsteins-in-tune-with-children/stories/200710020216)

Αναλυτικότερα, όπως και στο αισθησιοκινητικό στάδιο, οι ήρωες καλούν τους δέκτες να πειραματιστούν με τα μουσικά όργανα, εξερευνώντας τους ήχους τους, εκ νέου σε σχέσεις «σωστού-λάθους», μέσω των αποστολών ακρόασης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η προτροπή του Τζίμυ προς το κοινό να συμμετάσχει μαζί του στην αποστολή διάσωσης των μουσικών νεράιδων, όπου στο ανηφορικό βουνό Μακίνλι, ο μικρός μουσικός έχει ως στόχο, την εύρεση μόνο μουσικών νιφάδων που ακούγονταν σαν βιολί. Αντίθετα, στο πάτημα νιφάδας που συνοδευόταν από άλλο ηχητικό οργανικό εφέ, ο ήρωας επέστρεφε στο σημείο εκκίνησης. (βλ.επ.12)

Εικόνα 18: Ηχητικό παιχνίδι «σωστού-λάθους» (1)

Εικόνα 19: Ηχητικό παιχνίδι «σωστού-λάθους» (2)

Εν συνεχεία, αξίζει να σημειωθεί η ομοιότητα με το δεύτερο στάδιο της προλογικής σκέψης, όσο αναφορά την επιμονή των τεσσάρων εκπαιδευτικών μουσικής στο ομαδικό τραγούδι, το οποίου, η βαρύνουσα σημασία αποδεικνύεται, από το γεγονός πως δεν λείπει σε κανένα από τα πενήντα επεισόδια που μελετήθηκαν. Σε αυτό το πλαίσιο, προκρίνεται ένα μικρό μουσικό μοτίβο του κλασσικού έργου, με σαφείς στόχους, την γλωσσική ανάπτυξη, την κοινωνικοποίηση των ατόμων, καθώς και την καλλιέργεια της απομνημονευτικής ικανότητας. Επίσης, τα προβλήματα αναστρεψιμότητας που αντιμετωπίζουν τα παιδιά των προσχολικών ηλικιών αντιμετωπίζονται από την λιλιπούτεια ομάδα με στοχευμένες και άμεσες παρεμβολές, όπως το «σπάσιμο» ενός μικρού μουσικού μοτίβου σε μικρότερα κομμάτια. Ανάγλυφο παράδειγμα τέτοιας εκπαιδευτικής επέμβασης αποτελεί το επεισόδιο, που η Άννα δείχνει σε παρτιτούρα το μουσικό μοτίβο που θα τραγουδήσει στον αντίστοιχο διαγωνισμό. Ωστόσο, το τραγούδι λίγο αργότερα, λόγω του μεγάλου τζετ χωρίζεται σε τρία μέρη που καταλήγουν σε διαφορετικά μέρη της Βραζιλίας. Ως εκ τούτου, η ηρωίδα για να επανενωθούν τα κομμάτια της παρτιτούρας καλεί τους θεατές, σε κοινό τραγούδισμα της μελωδίας ανά τμήματα, με τελικό στόχο την αναπαραγωγή όλου του μοτίβου στο τέλος του επεισοδίου. (βλ.επ.10)

Εικόνα 20: Ομαδικό τραγούδι (1)

Εικόνα 21: Ομαδικό τραγούδι (2)

Εικόνα 22: Ομαδικό τραγούδι (3)

Ακολούθως, όσο αφορά το πρόβλημα της αδυναμίας διατήρησης, μελετώντας από την οπτική της Pflederer (αναφορά στην Δογάνη 2012), τονίζεται η έλλειψη ικανοτήτων που δείχνουν τα παιδιά της συγκεκριμένης ηλιακής ομάδας, να κρατήσουν ένα σταθερό ρυθμό πάνω στις μεταβαλλόμενες μελωδίες. Οι μικροί Αινστάιν διαπιστώνεται, ότι και σε αυτό το πρόβλημα του δευτέρου σταδίου της γνωστικής ψυχολογίας προσφέρουν λύσεις, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα, τις τέσσερις διαφορετικές ταχύτητες που πετάνε το διαστημόπλοιο τους. Πιο συγκεκριμένα, με στόχο την προσαρμογή των μικρών τηλεθεατών, στις έννοιες αργό/γρήγορο και ίδιο/διαφορετικό, οι ήρωες παροτρύνουν σε ρυθμικές κινήσεις με τα χέρια, πάνω σε διαφορετικά σημεία του σώματος. Έτσι, όταν αλλάζει η ταχύτητα του μουσικού μοτίβου,

μετατοπίζεται αντίστοιχα και το χτύπημα σε άλλο μέρος του σώματος. Επί του πρακτέου, το **adagio** συνοδεύεται από χτυπήματα των χεριών στα πόδια, αντίστοιχα το **moderato** από χτυπήματα των χεριών στο στομάχι, μετά, το **allegro** από χτύπημα των χεριών στους ώμους και τέλος, η διαδικασία κλιμακούμενης αύξησης του tempo, σταματά στο **presto**, όπου τα χέρια υψώνονται και ταυτόχρονα, προτείνεται να κουνηθεί όλο το σώμα πάνω στον ρυθμό της μουσικής. Βέβαια αξίζει να τονιστεί, ότι κάθε αλλαγή από την μία ταχύτητα στην άλλη, δεν εναπόκειται μόνο στις προτροπές του Κίμων, αφού παράλληλα φαίνεται και οπτικά από το πιλοτήριο του Ρόκετ.

Εικόνα 23: Adagio

Εικόνα 24: Moderato

Εικόνα 25: Allegro

Εικόνα 26: Presto

Τέλος, αξίζει να αναφερθεί, πως για όλες αυτές τις μουσικές δραστηριότητες που ευνοούνται από την αξιοποίηση όλων αυτών των οπτικών, γλωσσικών, απτικών και κιναισθητικών εμπειριών, τον μεγαλύτερο ρόλο διαδραματίζει η επιβράβευση, καθώς κανένας από τους τέσσερις μικρούς εκπαιδευτικούς δεν λησμονεί να ευχαριστήσει το κοινό για την συμμετοχή του.

4.5. Μικροί Αινστάιν και μοντέλα επικοινωνίας

4.5.1. Εκπαιδευτικές δυνατότητες και περιορισμοί των οπτικοακουστικών μέσων

Με αφορμή την ανάλυση του συγκεκριμένου κινουμένου σχεδίου, ως παιδαγωγικό εργαλείο, που προστίθεται μεταξύ άλλων στα νέα είδη μουσικού γραμματισμού, κάπου εδώ, αξίζει να αναφερθούν γενικότερα οι εκπαιδευτικές δυνατότητες και περιορισμοί του επικοινωνιακού μέσου που επιλέγεται για την εκμάθηση της μουσικής. Όσο αφορά τις πρώτες, ο Βρύζας (2012) σημειώνει χαρακτηριστικά:

1. Εκδημοκρατίζουν την εκπαίδευση γιατί περιορίζουν το χάσμα ανάμεσα στα απομονωμένα σχολεία της υπαίθρου και τα ¨προνομιούχα¨ σχολεία των αστικών κέντρων.
2. Η "γλώσσα" τους είναι άμεση, εύκολη και συγκεκριμένη. Έχουν μεγάλες εκφραστικές ικανότητες.
3. Η κινούμενη εικόνα, ο ήχος, το χρώμα, προσελκύουν εύκολα την προσοχή και διατηρούν αμείωτο το ενδιαφέρον.
4. Μεγεθύνουν τα μικροσκοπικά αντικείμενα και καθιστούν ορατές πλευρές της πραγματικότητας που είναι απρόσιτες με γυμνό μάτι.
5. Δείχνουν τον πολιτισμό και τη ζωή άλλων λαών και παρουσιάζουν άμεσα τα επιστημονικά επιτεύγματα.

Αντίστοιχα, οι περιορισμοί των οπτικοακουστικών μέσων συνοψίζονται ως εξής:

1. Δεν εισάγουν τον πραγματικό κόσμο μέσα στη σχολική τάξη, αλλά τεχνητές εικόνες ενός ¨παραμορφωμένου¨ κόσμου.
2. Η οπτικοακουστική επικοινωνία είναι μονής κατεύθυνσης: ο δέκτης υφίσταται τον ¨βομβαρδισμό¨ των εικόνων χωρίς δυνατότητα απόκρισης.
3. Οι τηλεοπτικές εκπομπές είναι φευγαλέες, πρόσκαιρες και ανεπανάληπτες. Δεν μπορούμε να σταματήσουμε το πρόγραμμα ή να γυρίσουμε πίσω.
4. Δεν μπορούν να αντικαταστήσουν με κανένα τρόπο τον εκπαιδευτικό.
5. Καθιστούν τους μαθητές παθητικούς καταναλωτές μηνυμάτων. Η γοητεία της εικόνας αποκοιμίζει το κριτικό πνεύμα και η αδιάκοπη εναλλαγή των εικόνων υπνωτίζει το μαθητή. Μειώνουν το ρόλο του εκπαιδευτικού και ¨απανθρωποποιούν¨ τη διδασκαλία.
6. Ο μαθητής αδυνατεί να ελέγξει τη ροή των εικόνων: το ένα πλάνο διαδέχεται το άλλο χωρίς να μπορεί να καταλάβει τη φύση της σύνδεσής τους. Η γοργή, αδιάκοπη και απρόβλεπτη εναλλαγή των εικόνων απαιτεί μια γρήγορη αποκωδικοποίηση, χωρίς να παρέχεται στον μαθητή ο απαιτούμενος χρόνος για την προσωπική επεξεργασία και αφομοίωση του μηνύματος.
7. Υπάρχει ο κίνδυνος της τυποποίησης και του ιδεολογικού προσανατολισμού των προγραμμάτων από ένα συγκεντρωτικό εκπαιδευτικό σύστημα.

4.5.2. Η διαδικασία της επικοινωνίας στους μικρούς Αινστάιν

Λαμβάνοντας υπόψιν τα αντίστοιχα μοντέλα που παρουσιάστηκαν στο δεύτερο κεφάλαιο της παρούσας εργασίας, η επικοινωνία στο κινούμενο σχέδιο θα μπορούσε να απεικονιστεί με τον ακόλουθο τρόπο:

- *Διαβιβαστικό μοντέλο Lasswell*

Ποιός ➡ *Η Disney*
Λέει τι ➡ *Μουσικά, κοινωνικά και πολιτισμικά μηνύματα*
Με ποιό μέσο ➡ *Η τηλεόραση*
Σε ποιόν ➡ *Οι τηλεθεατές της συγκεκριμένης εκπομπής*
Με τι αποτέλεσμα ➡ *Μετρήσιμες επιδράσεις μέσα από αριθμούς τηλεθέασης*

- *Μαθηματικό-τεχνικό μοντέλο Shannon&Weaver*

Πηγή-Πομπός ➡ *Η Disney-δημιουργοί της σειράς*
Μήνυμα ➡ *Μουσικά, κοινωνικά και πολιτισμικά*
Κωδικοποίηση ➡ *Τεχνικά μέσα (κάμερα κ.α.) και σύμβολα*
Σήμα ➡ *Ήχοι, λέξεις και εικόνες*
Κανάλι επικοινωνίας ➡ *Η τηλεόραση*
Θόρυβος ➡ *Ότι παρεμβαίνει στην διαδικασία της πρόσληψης*
Δέκτης ➡ *Οι τηλεθεατές της συγκεκριμένης εκπομπής*
Αποκωδικοποίηση ➡ *Μετατροπή των κωδίκων σε νόημα*
Ανατροφοδότηση-Ανάδραση ➡ *Οι (πιθανές) ενέργειες των δεκτών στις παρακινήσεις των ηρώων*

Πιο συγκεκριμένα, επιχειρώντας να αναλύσουμε τα δεδομένα έτσι όπως διαμορφώνονται για κάθε ένα από τα δύο μοντέλα επικοινωνίας, διαπιστώνεται αρχικά, ότι στο μοντέλο Lasswell, η επικοινωνία στο κινούμενο σχέδιο λαμβάνει μία γραμμική πορεία μονής κατευθύνσεως από τον πομπό στον δέκτη. Ακολούθως, το περιεχόμενο των μηνυμάτων, το πλήθος τους, καθώς και η δυναμική επιρροή που ασκούν στους τηλεθεατές αποτελούν δευτερεύοντα πεδία μελέτης για τον Αμερικανό επικοινωνιολόγο. Επί της ουσίας, ο στόχος και η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας κρίνεται από την ποσοτικοποιήσιμη επίδραση της

σειράς, η οποία καθρεφτίζεται από τα νούμερα και τους αριθμούς τηλεθέασης. Ως εκ τούτου, αν συνυπολογιστεί το γεγονός ότι η σειρά μεταγλωττίστηκε για περισσότερες από είκοσι χώρες ανά τον κόσμο (*https://littleeinsteins.fandom.com/wiki/Little_Einsteins_theme_song/International_versions*), επίσης ότι η διαχρονικότητα της εν έτη 2021, μεταφράζεται σε δεκάδες εκατομμύρια χτυπήματα μόνο στην διαδικτυακή πλατφόρμα του youtube (*https://www.youtube.com/channel/UCO58hZkglv98zPYm_NZM6iA*), ενώ τέλος, ότι το περιεχόμενο της χρησιμοποιείται σε νέες πολυμεσικές εφαρμογές (*https://www.tinytap.com/activities/guhm/play/little-einsteins*), με στόχο την ευρύτερη εκμάθηση πολλών γνωστικών αντικειμένων, μπορούμε (με αυτή την οπτική) να κρίνουμε την διαδικασία της επικοινωνίας επιτυχημένη.

Στην αντίπερα όχθη, λαμβάνοντας ως θεωρητική βάση το μαθηματικό μοντέλο των Shannon&Weaver, η μετάδοση του σήματος συνεπάγεται και επιτυχή μετάδοση του μηνύματος. Ωστόσο, τα χαρακτηριστικά που προστίθενται στην επικοινωνιακή διαδικασία μας οδηγούν σε διαφορετικού είδους συμπεράσματα για τους μικρούς Αινστάιν. Πιο συγκεκριμένα, όπως γίνεται αντιληπτό από την παραπάνω σχηματοποίηση, το κινούμενο σχέδιο αποτελεί μία ομάδα πομπών, αφού θεωρούνται εξίσου και η εταιρία παραγωγής (Disney), καθώς και οι βασικοί συντελεστές της σειράς, όπως ο σχεδιαστής των χαρακτήρων (Douglas Wood), ο παραγωγός- συγγραφέας (Eric Weiner) και η σκηνοθέτης (Olexa Hewryk). Επί της ουσίας, τα προαναφερόμενα πρόσωπα λειτουργούν ως επικοινωνητές, αφού από την μία πλευρά διαμορφώνουν τα μηνύματα και το περιεχόμενο που θέλουν να στείλουν, ενώ από την άλλη επιλέγουν και το μέσο (Βιντάλ-Σίγνιτζερ, 1999). Εν συνεχεία, όντας ταυτόχρονα και πομποί χρησιμοποιούν μία σειρά από κώδικες για την διάχυση των μηνυμάτων στους τηλεθεατές της σειράς. Οι κατασκευασμένοι ήρωες στο κινούμενο σχέδιο λειτουργούν πολυεπίπεδα ως ψευδο-επικοινωνητές (ο.π.), όπου αφενός μεν, μέσα από τις διάφορες δράσεις τους επιχειρούν να μεταφέρουν το μουσικό μήνυμα των δημιουργών, αφετέρου δε, ο συμβολικός σχεδιασμός τους αποτελεί συνάμα και ένα από τα στοιχεία της κωδικοποίησης, με σαφή στόχο την μετάδοση κοινωνικών και πολιτισμικών μηνυμάτων, περί καταπολέμησης οποιασδήποτε μορφή βίας και φυλετικής ανισότητας. Οι μικροί Αινστάιν, με σκοπό τη ακρίβεια και την αμεσότητα των μηνυμάτων τους, λαμβάνουν ως κίνητρα για τις διάφορες αποστολές τους, ζητήματα που άπτονται της καθημερινότητας των παιδιών προσχολικής ηλικίας, όπως η φιλία, η καταπολέμηση φόβων κ.α. Η μετατροπή των προαναφερθέντων μηνυμάτων σε ποικίλα οπτικά, λεκτικά και ηχητικά σήματα επιτυγχάνεται

μέσα από διάφορους συνδυασμούς τεχνικών αναμεταδοτών, όπως η κάμερα, τα αποθεματικά πλάνα, οι ζωντανές φωτογραφίες τοπίων ανά τον κόσμο, η γραφιστική σχεδίαση παραδοσιακών δισδιάστατων animation, καθώς και η σχεδίαση χαρακτήρων μέσω υπολογιστικών εφαρμογών CGI (Computer Generated Imagery) animation. Έπειτα, ως κανάλι χρησιμοποιείται η τηλεόραση, με φυσικό δίαυλο, τα ηλεκτρικά καλώδια. Σημασιολογικοί θόρυβοι με χρήσεις πολύπλοκων συμβόλων που θα μπορούσαν να οδηγήσουν την επικοινωνιακή διαδικασία σε παραμόρφωση ή σε υπερφόρτωση δεν υφίστανται. Αντίθετα, όλοι οι μουσικοί και εικονικοί χρωματισμοί που παρεμβάλλονται κατά την διάρκεια των αποστολών λειτουργούν υποστηρικτικά, στην βελτίωση της αισθητικής εμπειρίας, στην ενίσχυση του φανταστικού περιβάλλοντος και στην κατανόηση του νοήματος. Στην συνέχεια, οι δέκτες καλούνται να αποκωδικοποιήσουν τα σύμβολα και τους κώδικες και να νοηματοδήσουν εκ νέου, με βάση το δικό τους κοινωνικοπολιτισμικό υπόβαθρο και τις δικές τους προσωπικές εμπειρίες. Ο κεντρομόλος άξονας των μικρών Αινστάιν βασίζεται στην δυνατότητα ανάδρασης που δίνουν οι τέσσερες παιδικές φιγούρες, οι οποίες, με διαρκείς παρακινήσεις, ερωτήσεις, νεύματα και μορφασμούς κατά την διάρκεια των επεισοδίων στρέφονται στην κάμερα και ζητούν από το κοινό, να συμμετάσχει με ποικίλους τρόπους στις περιπέτειες τους. Το εύρος αναμονής των ηρώων μπροστά από την κάμερα ως άλλο ιδιόμορφο κανάλι ανατροφοδότησης, καθώς και η διαμόρφωση ενός μαγικού κόσμου που βρίθει συμβόλων, κωδίκων και μηνυμάτων που ενδιαφέρουν το κοινό που παρακολουθεί την σειρά, μας δίνει την δυνατότητα να συμπεράνουμε ότι οι δέκτες συμμετάσχουν με ενεργό τρόπο στην επικοινωνιακή διαδικασία.

Μετά την συνεξέταση των δύο μοντέλων επικοινωνίας οδηγούμαστε με ασφάλεια στην εκτίμηση ότι, η οπτική που απεικονίζει πλήρως το μήνυμα των δημιουργών του κινουμένου σχεδίου είναι αυτή των Shannon&Weaver. Οι αιτίες δεν έχουν σχέση μόνο με τις εμφανείς διαφορές που προκύπτουν μέσα από τις σχέσεις απλοϊκό/πολυσύνθετο. Το μαθηματικό μοντέλο αναδεικνύεται ως καταλληλότερο για τρείς συγκεκριμένους λόγους. Αναλυτικότερα, ο πρώτος αφορά την ενσωμάτωση του νοήματος μέσα στο μήνυμα, του οποίου η επίδραση, δεν μπορεί να μετρηθεί τεχνοκρατικά και διεκπαιρεωτικά, μέσα από στείρους αριθμούς τηλεθέασης. Δεύτερον, η ελλειπτικότητα του διαβιβαστικού μοντέλου φαίνεται ανάγλυφα, διότι αδυνατεί να αποτυπώσει με κάποια σχέση, την πραγμάτευση που επιχειρεί το κινούμενο σχέδιο, όσο αφορά την ανάδειξη κοινωνικών και πολιτισμικών προβλημάτων, με στόχο την αλλαγή οπτικής των δεκτών απέναντι σε αυτά τα κρίσιμα ζητήματα. Τέλος, ενώ από την σκοπιά του Lasswell παραλείπεται οποιαδήποτε μορφή διαλόγου, στο μοντέλο των

Αμερικανών επικοινωνιολόγων, η ανάδραση εννοείται μέσα από τους όρους της αποκωδικοποίησης και της ανατροφοδότησης, παρέχοντας μας με αυτό τον τρόπο, χρήσιμα εργαλεία περιγραφής, ερμηνείας και ασφαλών διαπιστώσεων για την πορεία της επικοινωνιακής διαδικασίας στους μικρούς Αινστάιν.

4.5.3. Διαμεσολάβηση και μορφές αλληλόδρασης

Η διαμεσολάβηση όλου του περιεχομένου στο κινούμενο σχέδιο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τους ήρωες. Οι κατασκευασμένοι χαρακτήρες, αποτελώντας σταθερούς παράγοντες της κωδικοποιημένης ιδέας των δημιουργών της σειράς είναι ενδεδυμένοι με επικοινωνιακά σύμβολα, που χρησιμοποιούνται για την επιτυχή μεταβίβαση των μηνυμάτων κάθε επεισοδίου. Σύμφωνα με τον Ζαβλανό (2002), οι εν λόγω συμβολισμοί κατηγοριοποιούνται ως εξής:

- **Η γλώσσα**, που ως κύριο μέσο για τη μετάδοση ιδεών εφαρμόζεται στο κινούμενο σχέδιο κυρίως στην προφορική της μορφή.
- **Οι εκφράσεις του σώματος και του προσώπου,** που στους μικρούς Αινστάιν συμβολίζουν τον αυθορμητισμό της παιδικής ηλικίας, καθώς και τις αγνές προθέσεις για ομαδική δουλειά και συνεργατικότητα.
- **Η ενδυμασία**, η οποία στο σύνολο της είναι απλή και καθημερινή, χρησιμοποιούμενη ως μέσο ταύτισης και συμβολισμού οικειότητας των ηλικιών που απευθύνεται η σειρά.
- **Ο χρωματισμός της φωνής**, ο οποίος αλλάζει για τα μέλη της ομάδας ανάλογα με τις περιστάσεις για να εκφράσει πλήθος συναισθημάτων όπως, η χαρά, η έκπληξη, η σύγχυση, η αγωνία και ο φόβος.

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, οι μουσικές πληροφορίες στους μικρούς Αινστάιν διαμεσολαβούνται μέσα από τις διάφορες αποστολές των ηρώων σε κάθε επεισόδιο. Έπειτα, η διαμεσολάβηση των πολιτισμικών μηνυμάτων, πραγματοποιείται επίσης μέσω των χαρακτήρων, καθώς ο συμβολικός σχεδιασμός της λιλιπούτειας ομάδας φανερώνει την ξεκάθαρη οπτική των παραγωγών της σειράς, σε σχέση με την αντιμετώπιση του ρατσισμού και των φυλετικών διακρίσεων. Ακόμη, η κοινωνική διαμεσολάβηση διενεργείται κατά κύριο

λόγο, από την συνειδητή στάση των τεσσάρων πρωταγωνιστών, να μην μένουν απαθείς σε οποιοδήποτε φαινόμενο αδικίας ή εκφοβισμού, ωστόσο, σε κάποιες περιπέτειες, τα πρότυπα κοινωνικής και ηθικής διδασκαλίας επωμίζονται παρένθετα πρόσωπα των ιστοριών μέσα από τις ενέργειες τους. Ανάγλυφο παράδειγμα αποτελεί το επεισόδιο είκοσι-τρία, στο οποίο οι ήρωες βρίσκονται αντιμέτωποι με μία ειδεχθή συμπεριφορά, όταν όλες οι πεταλούδες μαζεύονται γύρω από μία και την κοροϊδεύουν σύσσωμα, επειδή δεν καλέστηκε για την γιορτή της αλλαγής στολής. Η παρέα αντικρύζοντας αυτό το θέαμα, παρεμβαίνει άμεσα απομακρύνοντας τις ενοχλητικές πεταλούδες γύρω από την ανυπεράσπιστο θύμα και αποφασίζει να λάβει δράση, ώστε να βρεθεί η χαμένη πρόσκληση, στα ταχυδρομικά κουτιά των άλλων σημείων που πέρασε ο ταχυδρόμος. Ωστόσο, η ανατροπή των δεδομένων συμβαίνει λίγα λεπτά αργότερα, όταν η πεταλούδα που βρισκόταν σε δεινή θέση στην αρχή του επεισοδίου, εισβάλει χωρίς δεύτερη σκέψη σε μία σκοτεινή σπηλιά για να σώσει τους θύτες της, από τις μεγάλες αράχνες. Με αυτόν τον τρόπο, κάθε ίχνος περισσότητας του κυρίαρχου κατεστημένου που χαρακτήριζε την αρχική σκηνή διαλύεται από τον εντροπικό δυναμισμό, με αποτέλεσμα, την μεταβίβαση ενός πολύτιμου κοινωνικού μηνύματος για τους δέκτες. Κάπου εδώ, θεωρείται χρήσιμο να σημειωθεί, ότι με βάση την κατανομή των μορφών διαμεσολάβησης που επιχειρεί ο Μακουέιλ (2003), στους μικρούς Αινστάιν εκτιμάται ότι εφαρμόζεται η σκηνή, καθώς το κινούμενο σχέδιο πρόκειται για ένα δημιουργημένο κόσμο, όπου όλα παρουσιάζονται μέσα από την οπτική των δημιουργών της σειράς.

Στην συνέχεια, σε ότι αφορά την κατηγοριοποίηση των μορφών αλληλόδρασης με βασικό κριτήριο το τεχνολογικό μέσο, το κινούμενο σχέδιο επικοινωνεί με τους δέκτες μέσα από μία διαμεσολαβημένη οιονεί αλληλόδραση. Τα δεδομένα που οδηγούν σε αυτή την διαπίστωση είναι τα ακόλουθα:

- Η παραγωγή συμβολικών μορφών του περιεχομένου απευθύνεται σε απροσδιόριστους δυνητικά αποδέκτες.
- Πομπός και δέκτες δεν μοιράζονται τα ίδια χωροχρονικά πλαίσια αναφοράς.
- Υφίσταται μερικώς περιορισμός του εύρους των συμβολικών στοιχείων.

Ωστόσο, σε αυτό το σημείο προβάλει μία ενδεικτική αντίθεση του κινουμένου σχεδίου, σε σχέση με ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της οιονεί διαμεσολάβησης, η οποία διακρίνεται κυρίως για τον μονολογικό της χαρακτήρα. Στους μικρούς Αινστάιν, στα πλαίσια των ιδιόμορφων ομαδικών δράσεων εξ αποστάσεως, οι ήρωες στρέφονται πολλές φορές μέσα στα

επεισόδια προς την κάμερα και ζητάνε την βοήθεια του κοινού, απευθύνοντας άμεσο κάλεσμα ενεργούς συμμετοχής προς το κοινό στις αποστολές τους. Τα λίγα δευτερόλεπτα που παρεμβάλλονται μέχρι να πάρουν εκ νέου τον λόγο δίνουν την εντύπωση μιας εξελισσόμενης συζήτησης, με συνέπεια και οι αποδέκτες να αποκομίζουν την ιδέα, πως οι ενέργειες τους φτάνουν επιτυχημένα πίσω στον πομπό, διαμορφώνοντας με το δικό τους λιθαράκι την εξέλιξη των μύθων. Υπ' αυτές τις συνθήκες, τα υπαρκτά χωροχρονικά χάσματα μεταξύ ηρώων και θεατών μειώνονται αισθητά, δημιουργώντας μία ψευδή αίσθηση, πρόσωπο με πρόσωπο αλληλόδρασης. Τα όρια των αλληλεπιδράσεων περιπλέκονται ακόμη περισσότερο, καθώς η χρήση ορισμένων συμβολικών στοιχείων παραπέμπει επίσης στην πρόσωπο με πρόσωπο αλληλόδραση. Αναλυτικότερα, οι λέξεις που μεταχειρίζονται οι ήρωες συμπληρώνονται συχνά με μορφασμούς και γκριμάτσες, ενώ ταυτόχρονα, η χρησιμοποίηση δεικτικών αντωνυμιών από πλευράς τους (αυτό, τώρα, εκείνο κ.α.) δεν αποτελεί ασυνήθιστο φαινόμενο, καθώς η όποια αβεβαιότητα που δημιουργείται τεχνηέντως, επιλύεται μέσω των track-in και track-out της κάμερας, που βοηθά το κοινό, να αντιληφθεί επακριβώς τα όσα αναφέρουν οι τηλεοπτικοί ομιλητές. Επίσης, αξίζει να σημειωθεί, ότι δεν υπάρχουν μονόλογοι στην εξέλιξη της πλοκής, αφού εκτός από τον επιχειρούμενο διάλογο μεταξύ ηρώων και κοινού, υφίσταται και ο κατασκευασμένος διάλογος μεταξύ των ίδιων των πρωταγωνιστών της σειράς, με συνέπεια, σε αυτή την περίπτωση, οι δέκτες να δέχονται έμμεσες απευθύνσεις από τις τέσσερις παιδικές φιγούρες. Παρόλα αυτά, τα διαμορφωθέντα δεδομένα απέχουν ακόμη αρκετά, ώστε να χαρακτηριστεί η συγκεκριμένη επικοινωνιακή διαδικασία, ως μία υβριδική μορφή αλληλεπίδρασης που συνδέει την πρόσωπο με πρόσωπο, με την οιονεί αλληλόδραση. Οι αιτίες δεν περιορίζονται μόνο στην επιφανειακή κρίση που υπαγορεύει ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να υπάρξει σύγκριση μεταξύ μιας αληθινής με μια κατασκευασμένη πραγματικότητα, αλλά κατά κύριο λόγο ότι δεν υπάρχει ένα απτό κανάλι ή μηχανισμός ανατροφοδότησης, που να επιβεβαιώνει ότι ο απομακρυσμένος δέκτης απαντά σωστά ή συμμετέχει με τον τρόπο που υποδεικνύεται από τους ήρωες. Ως εκ τούτου, θεωρείται δεδομένο ότι ο επιχειρούμενος διάλογος έχει ως απότοκο την πραγματοποίηση ανάδρασης, αλλά για το αποτέλεσμα της μπορούμε μόνο να βασιστούμε σε μία ισχυρή πιθανολόγηση.

4.5.4. Η μουσική ως μέσο επίλυσης προβλημάτων

Αναμφίβολα σε μία εκπαιδευτική σειρά κινουμένων σχεδίων που πραγματεύεται την εκμάθηση της μουσικής, το κεντρικό μήνυμα δεν θα μπορούσε να μην σχετίζεται με το γνωστικό αντικείμενο. Στο περιβάλλον του φανταστικού κόσμου των μικρών Αινστάιν όλα συνδέονται με την μουσική. Οι ήρωες, τα παρένθετα πρόσωπα, οι «κακοί» και επικίνδυνοι τύποι, τα ζώα, η φύση, οι εποχές, ο βυθός της θάλασσας, το διάστημα, τα πολιτιστικά σημεία αναφοράς των χωρών του κόσμου και τα έργα τέχνης χαρακτηρίζονται, είτε από ηχητικά εφέ οργανικών ηχοχρωμάτων, είτε από μοτίβα της κλασσικής μουσικής. Ως εκ τούτου, με πρόθεση την διατήρηση της ομαλής ροής αυτού του κατασκευασμένου μουσικού αρμονικού σύμπαντος, οι τέσσερις πρωταγωνιστές είναι προικισμένοι από τους δημιουργούς της σειράς, με αντίστοιχες δυνάμεις (διεύθυνση, εκτέλεση οργάνων, τραγούδι και χορός), ώστε να αναδειχθεί με τους πιο ευφάνταστους τρόπους ότι, μέσω της μουσικής είναι δυνατό να επιλυθούν κάθε είδους προβλήματα. Εν πρώτοις, εστιάζοντας στο περιεχόμενο του εν λόγω κυρίαρχου μηνύματος παρατηρούμε ότι, με στόχο την ευρύτερη αποδοχή του και την προσέλκυση του ενδιαφέροντος των δεκτών επιχειρείται μία ταυτόχρονη παράθεση λογικών επιχειρημάτων, καθώς και συνεχείς επικλήσεις στο συναίσθημα. Για παράδειγμα στην πρώτη πράξη της αφηγηματικής δομής του επεισοδίου δύο, οι ήρωες γνωρίζονται και αναπτύσσουν αμοιβαία αισθήματα συμπάθειας για τον βασιλιά του κάστρου της Βαρκελώνης, με αφορμή, την κοινή τους αγάπη για την μουσική, ενώ λίγο αργότερα, μετά την παρουσίασή των μικρών Αινστάιν και των ικανοτήτων τους, ο βασιλιάς επευφημεί και ξεσπά σε χειροκροτήματα. Σε αυτή την σκηνή, αντιλαμβανόμαστε ότι το περιεχόμενο παρατίθεται με έμμεσο τρόπο, αφού η μουσική παρουσιάζεται αφενός μεν, σαν αιτία σύναψης διαπροσωπικών σχέσεων με άλλα άτομα που μοιράζονται το ίδιο ενδιαφέρον για εκείνη (λογικό επιχείρημα), αφετέρου δε, τονίζεται με έμφαση η αποδοχή και η δεκτικότητα που λαμβάνει κάποιος, που ασχολείται με οποιοδήποτε τρόπο μαζί της (επίκληση στο συναίσθημα). Στην συνέχεια, όσο αφορά την δομή παρατηρούμε ότι τονίζεται ιδιαίτερα το στοιχείο της επανάληψης. Αναλυτικότερα, στο ίδιο επεισόδιο, με σκοπό την αμεσότητα και την σαφήνεια του μηνύματος προς το κοινό, κάθε μέλος της ομάδας επαναλαμβάνει πριν την ανάληψη οποιασδήποτε πρωτοβουλίας, την μουσική του ικανότητα και την δυνατότητα του μέσω αυτής, να βοηθήσει τους υπόλοιπους να υπερπηδήσουν κάθε εμπόδιο. Έπειτα, όπως έχει ήδη αναφερθεί, ως ψευδο-επικοινωνητές, όχι μόνο του συγκεκριμένου, αλλά και γενικότερα όλων των μηνυμάτων της σειράς έχουν επιλεχθεί οι τέσσερις παιδικές φιγούρες, οι οποίες έχουν κατασκευαστεί τηρώντας κάθε κριτήριο ταύτισης και πιστότητας. Όπως επισημαίνει ο Wilcox (2001), η πιστότητα ενός

επικοινωνητή καθορίζεται από την γνώση, την ειλικρίνεια και το χάρισμα. Οι ήρωες στο κινούμενο σχέδιο διαμεσολαβούν το μήνυμα ενδεδυμένοι ως άλλοι διδάσκαλοι των αντικειμένων τους, ενώ παράλληλα, εκπέμπουν αυτοπεποίθηση και δυναμισμό για τις ενέργειες τους, με προφανή στόχο το ακροατήριο να μην αμφιβάλλει ποτέ για υιοθέτηση των πρακτικών τους, ούτε και για την εν γένει αποτελεσματικότητα της μουσικής. Καταλήγοντας, η γλώσσα επικοινωνίας που χρησιμοποιείται κατά κόρον για την αφομοίωση του συγκεκριμένου μηνύματος είναι προσαρμοσμένη στην ηλικιακή ομάδα που απευθύνεται η σειρά, αφού σε αντιδιαστολή με τις περίπλοκες αναλύσεις, έννοιες και επιχειρηματολογίες προτιμάται ξεκάθαρα, η επένδυση στην δράση και στις έντονες συναισθηματικές μεταβολές.

4.6. Μικροί Αινστάιν και μουσική παιδαγωγική

4.6.1. Περί βασικών αρχών της μουσικής παιδαγωγικής

Οι μικροί Αινστάιν σε όλα τα επεισόδια της σειράς που μελετήθηκαν φαίνονται πλήρως εναρμονισμένοι με τις βασικότερες αρχές της μουσικής παιδαγωγικής, όπως αυτές αναφέρθηκαν στο πρώτο κεφάλαιο της παρούσας εργασίας. Η οικοδόμηση όλου του κινουμένου σχεδίου έχει άμεσο στόχο την συμβολή σε πολύπλευρα ζητήματα που άπτονται της μουσικής αγωγής και παιδαγωγικής ευρύτερα, όπως η πνευματική, συναισθηματική, κοινωνική και σωματική ανάπτυξη του παιδιού. Η φαντασία, η μουσική ακρόαση, η προσπάθεια κατανόησης των αιτιωδών και σημασιολογικών εφέ, οι αποστολές των ηρώων και το κάλεσμα σε διαφορετικού τύπου κάθε φορά μουσικές δραστηριότητες, προϋποθέτουν αδιαμφισβήτητα συγκέντρωση και καταβολή έντονης πνευματικής προσπάθειας εκ μέρους των λιλιπούτειων τηλεθεατών. Επίσης, η προσπάθεια γνωριμίας με τα μέλη του σώματος, καθώς και η διερεύνηση της δύναμης των μεγάλων μυών απαντάται σε πολλές από τις ρυθμικές και κατά κύριο λόγο κιναισθητικές εμπειρίες της παρέας. Μέσα από ένα περιβάλλον ενδεδυμένο με τον μανδύα του συνεχούς παιχνιδιού, η αλληλοϋποστήριξη μεταξύ των τεσσάρων πρωταγωνιστών της σειράς αποτυπώνει τις θεμελιώδεις αρχές του συγκεκριμένου κινουμένου σχεδίου, οι οποίες δεν άλλες από την προαγωγή της συνεργατικής μάθησης, την εκμάθηση της μουσικής αγωγής μέσω ανακάλυψης και φυσικά, την ανάπτυξη θετικής στάσης ευρύτερα απέναντι μουσική. Το εκπαιδευτικό υλικό της εν λόγω τηλεοπτικής διδασκαλίας απορροφά θέματα που απασχολούν άμεσα την καθημερινότητα των παιδιών προσχολικής ηλικίας, όπως λόγου χάρη, η φιλία, ο φόβος, η διάθεση για εξερεύνηση κ.α., με απότοκο το

άμεσο κέντρισμα του ενδιαφέροντος των διδασκόμενων. Η μουσική μάθηση προκύπτει καλώντας το παιδί να αποβάλλει οποιαδήποτε εσωστρέφεια που το διακατέχει, ενώ ταυτόχρονα μέσα από την 'ενεργή' συμμετοχή του στις μουσικές δραστηριότητες-αποστολές, του δίνεται η δυνατότητα να καλλιεργήσει αισθήματα κοινωνικής και συναισθηματικής εμπειρίας, όπως η συλλογική ευθύνη, ο αυτοέλεγχος και η ενσυναίσθηση. Ωστόσο, θεωρείται χρήσιμο να αναφερθεί επίσης και η μόνη διαφοροποίηση σε σχέση με τις αρχές της μουσικής παιδαγωγικής, η οποία αφορά το υλικό διδασκαλίας. Σε αντιδιαστολή με τα διαφορετικά είδη μουσικής και την διαπολιτισμική θεματολογία, στους μικρούς Αινστάιν, παρατηρείται η καθολική προτίμηση των παραγωγών της σειράς, όσο αφορά τα κλασσικά έργα της εποχής μπαρόκ και του ρομαντισμού, η οποία αποτελεί και την μόνη πηγή άντλησης μουσικών ερεθισμάτων που ακούγονται σε όλες τις σεζόν των επεισοδίων. Παρακάτω αναλύεται διεξοδικά η προσπάθεια προσαρμογής της εκπαιδευτικής σειράς και στις επιταγές των διδακτικών στόχων της μουσικής παιδαγωγικής, όπως αυτές καταγράφονται στο αντίστοιχο παράρτημα της παρούσας εργασίας μέσω παραδειγμάτων. Αναλυτικότερα:

4.6.2. Περί γνωσιολογικών στόχων

1. Η χροιά

Το ηχόχρωμα ή χροιά, είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, που διακρίνει έναν ήχο που εκτελείται από ένα μουσικό όργανο, από τον ίδιο ήχο που εκτελείται από άλλο όργανο ή φωνή (Σέργη, 2000). Στους μικρούς Αινστάιν, οι τηλεθεατές δέχονται σε όλα τα επεισόδια της σειράς πλήθος ηχητικών ερεθισμάτων, είτε από τις χροιές των φωνών των ηρώων, που προσπαθούν να μιμηθούν με τις φωνές τους τον ήχο κάποιου οργάνου, είτε από τα ίδια τα ηχοχρώματα των μουσικών οργάνων, που ακούγονται διηγητικά, επί ή και εκτός της οθόνης (βλ.3.2.3). Για παράδειγμα, στο επεισόδιο σαράντα-δύο, ο Τζίμυ για να βοηθήσει τον φίλο του Καρμάιν να ανέβει τους λόφους, παρακινεί το κοινό, να παίξει όπως κι εκείνος με το τύμπανο του, αναφωνώντας ταυτόχρονα, 'μπουμ-μπουμ'. Σε αυτή την προσπάθεια μίμησης του ηχοχρώματος του οργάνου με την φωνή, οι τηλεθεατές βλέπουν παράλληλα, και οπτικά το μουσικό όργανο στην οθόνη υπό την μορφή animation. Επίσης, σε σχέση με τις αληθινές οργανικές χροιές, αξίζει να σημειωθεί ότι, λόγω της καθολικής ανάδειξης του κλασσικού ρεπερτορίου στα επεισόδια της σειράς, τα μουσικά όργανα που εμφανίζονται στους μικρούς

Αινστάιν είναι, ως επί το πλείστον, αυτά που κυριαρχούν μεταξύ άλλων και στην συμφωνική ορχήστρα. Αναλυτικότερα:

- **Πληκτροφόρα** (έγχορδα, ηλεκτρονικά, αερόφωνα): Πιάνο, εκκλησιαστικό όργανο, συνθεσάιζερ.
- **Έγχορδα**: Βιολί, βιόλα, βιολοντσέλο, κοντραμπάσο.
- **Ξύλινα πνευστά**: Πίκολο φλάουτο, όμποε, φαγκότο, κλαρινέτο.
- **Χάλκινα πνευστά**: Τρομπέτα, γαλλικό κόρνο, τούμπα, τρομπόνι.
- **Κρουστά** (Μεβρανόφωνα, μεταλλικά, ξύλινα): Τύμπανα διαφόρων ειδών, τρίγωνο, καστανιέτες και ξυλόφωνο.

2. Ο χρόνος

Το πιο αντιπροσωπευτικό παράδειγμα κατανόησης του tempo, καθώς και των διάφορων διαβαθμίσεων του (αργό/μέτριο, γρήγορο/πολύ γρήγορο) στο εν λόγω κινούμενο σχέδιο αποτελούν οι τέσσερις ταχύτητες πλοήγησης του Ρόκετ. Οι ήρωες για να φθάσουν σύντομα στο τελικό στάδιο λύσης των προβλημάτων πετούν σε κάθε επεισόδιο της δεύτερης σεζόν, αντίστοιχα σε adagio-moderato-allegro-presto. Ωστόσο, οι συγκεκριμένες χρονικές έννοιες δεν είναι οι μοναδικές που διδάσκονται οι τηλεθεατές μέσα από τους μικρούς Αινστάιν, καθώς η παρέα, σε ορισμένες αποστολές εισάγει τους όρους, accelerando (επιτάχυνση) και ritardando (επιβράδυνση). Όπως και για τις ταχύτητες του μικρού διαστημόπλοιου, έτσι και για τους εν λόγω ορισμούς, προκειμένου να διασαφηνιστούν με ακρίβεια, στους μικρούς τηλεθεατές παρέχονται τα αντίστοιχα οπτικά και ηχητικά ερεθίσματα. Ακριβέστερα, στο επεισόδιο τριάντα-ένα, οι ήρωες ταξιδεύοντας με τον Ρόκετ στον ουρανό, εισέρχονται σε ένα μουσικό τρενάκι που έχει την μορφή πενταγράμμου. Παρόλα αυτά, λίγο μετά την είσοδο, η εναέρια πορεία της παρέας διακόπτεται, όταν την εμφάνιση της κάνει σε πρώτη φάση μία πινακίδα, που αναγράφει την χρονική έννοια, ritardando. Τότε, άμεσα η λιλιπούτεια ομάδα αντιλαμβάνεται την αλλαγή στον ρυθμό, καθώς η ταχύτητα της μελωδίας του Β.Α. Μότσαρτ που συνοδεύει το ταξίδι της, επιβραδύνεται. Αντίστοιχα, το ηχητικό αποτύπωμα αλλάζει πλήρως, όταν εκ νέου στην μουσική διαδρομή παρεμβάλλεται η έτερη πινακίδα με τον όρο, accelerando.

Εικόνα 27: Ritardando

Εικόνα 28: Accelerando

3. Η ένταση

Κατά την διάρκεια των επεισοδίων της σειράς, οι πιο πολυαναφερόμενες μουσικές έννοιες, που εκφράζουν την διαφοροποίηση στους χρωματισμούς των ήχων, είναι το crescendo (βαθμιαία αύξηση της έντασης) και το diminuendo (βαθμιαία μείωση της έντασης). Ανάγλυφο παράδειγμα αντίστοιχης οπτικής και ηχητικής απόδοσης των δύο ορισμών αποτελεί το επεισόδιο είκοσι-οκτώ, όπου ο Κίμων, με στόχο την αύξηση του μεγέθους του δακτυλίου που διέφυγε από τον πλανήτη Κρόνο, καλεί το κοινό να τον βοηθήσει να διευθύνει ένα crescendo, πάνω στην επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου. Ωστόσο, μετά από μία υπερπροσπάθεια, με αποτέλεσμα την υπερμεγέθυνση του δακτυλίου, ο μικρός μαέστρος, καλεί εκ νέου τους θεατές αυτή την φορά, για την διεύθυνση ενός diminuendo.

Εικόνα 29: Crescendo

Εικόνα 30: Diminuendo

Έπειτα, στο ίδιο μήκος κύματος, στο επεισόδιο τέσσερα, παρουσιάζονται ανάλογης χρωματικής φύσης ορισμοί όπως, piano (σιγά), pianissimo (πολύ σιγά), pianisissimo (πάρα πολύ σιγά) και forte (δυνατά), όπου αντιπροσωπευτική της πομπώδους παρουσίας του, τον γίγαντα του παραμυθιού ακολουθεί η τελευταία έννοια. Οι υπόλοιποι όροι, εξηγούνται στους τηλεθεατές, με flow ρυθμικές κινήσεις (4.6.3), ενώ τέλος, ένας ακόμη ορισμός έντασης εμφανίζεται και στο επεισόδιο είκοσι-έξι, όπου ο Τζίμυ, χρησιμοποιώντας το βιολί του για να σταματήσει το πλοίο που έπεσε κατά λάθος το μωρό τσέλο, παρακινεί το κοινό να αναφωνήσει, sforzando (δυνατή-ξαφνική έμφαση του ήχου).

4. Το ύψος

Η πρώτη επιχείρηση αναγνώρισης τονικών υψών για τους λιλιπούτειους τηλεθεατές λαμβάνει χώρα στο επεισόδιο δέκα, όπου η Άννα για να απεγκλωβίσει την ομάδα από τις τρείς μουσικές παγίδες του μεγάλου μπλε τζετ, προσκαλεί τους τηλεθεατές, σε ένα κοινό τραγούδισμα των μουσικών κλειδαριών. Πιο συγκεκριμένα, η ηρωίδα και το κοινό έχουν άμεση οπτική επαφή με το μοτίβο κάθε κλειδαριάς μέσα από την οθόνη του Ρόκετ και για κάθε ψηλή νότα αναφωνούνται συλλαβιστά οι λέξεις, 'ψή-λά', και για κάθε χαμηλή νότα αντίστοιχα, 'μπά-σα'. Ακόμη, μία ανάλογη ηχητική και οπτική εμπειρία πραγματοποιείται και στο πρώτο επεισόδιο της σειράς, όπου , ο Κίμων ζητά την βοήθεια του κοινού, ώστε η ομάδα να αποφύγει την σύγκρουση με την κορυφή του Έβερεστ. Ως εκ τούτου, ο μικρός μαέστρος ρωτά τους τηλεθεατές, ποιο από τα δύο κουμπιά του πιλοτηρίου είναι αυτό που απογειώνει το μικρό διαστημόπλοιο.

Εικόνα 31: Τονικό ύψος (1)

Εικόνα 32: Τονικό ύψος (2)

Εικόνα 33: Τονικό ύψος (3)

Εικόνα 34: Τονικό ύψος (4)

5. Η μελωδία

Το επεισόδιο δεκαοκτώ αποτελεί μία από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις κατανόησης των μελωδικών εννοιών. Εν προκειμένω, η προσπάθεια εστιάζεται στην οπτική και ηχητική αντίληψη των διαφορών, που καλείται να ανακαλύψει το κοινό ανάμεσα σε τρείς εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους μελωδικές φράσεις. Πιο συγκεκριμένα, η κακή μάγισσα εμφανίζεται στον δρόμο της ομάδας, και με τον καθρέφτη της δημιουργεί τρία μουσικά μονοπάτια, με σκοπό, να μην βρεθεί ποτέ ο δρόμος που οδηγεί στον μαρμαρωμένο μονόκερο. Ωστόσο, λίγα δευτερόλεπτα μετά την φυγή της ίδιας από το δάσος, την εμφάνιση της κάνει μία μαϊμού, η οποία υποδεικνύει στην ομάδα, την σωστή μουσική πορεία που πρέπει να ψάξει, για να κατευθυνθεί μέχρι το άτυχο ζωάκι. Ως εκ τούτου, ο Τζίμυ, κρατώντας ανά χείρας την τρομπέτα του αναπαράγει διαδοχικά τους τρείς μουσικούς δρόμους και ζητά από τους θεατές να επιλέξουν, ποιά μελωδική φράση, φαίνεται και τους ακούγεται σωστή. Φυσικά, όπως γίνεται αντιληπτό και από τις παρακάτω φωτογραφίες, οι διαφορές μεταξύ των

τριών μονοπατιών δεν αφήνουν περιθώρια λάθους, καθώς επιχειρείται τα παιδιά προσχολικής ηλικίας, πρωτίστως, να νιώσουν αυτοπεποίθηση, συμμετέχοντας σε τέτοιου είδους μουσικές δραστηριότητες.

Εικόνα 35: Μελωδία (1)

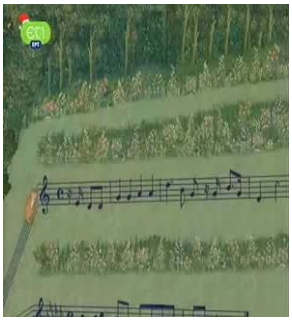

Εικόνα 36: Μελωδία (2)

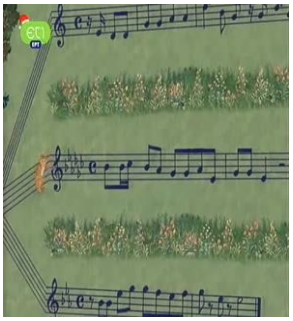

Εικόνα 37: Μελωδία (3)

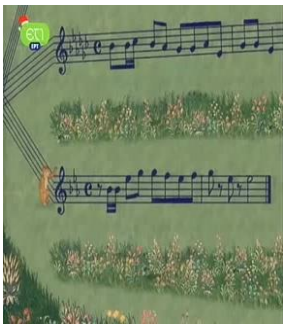

Εικόνα 38: Μελωδία (4)

6. Η αρμονία

Μέσα από την μελέτη της παρούσας εργασίας δεν διαπιστώθηκε οποιαδήποτε προσπάθεια εκ μέρους των ηρώων και κατ' επέκταση των παραγωγών της σειράς, να φέρουν το κοινό σε επαφή με τέτοιου είδους μουσικές εμπειρίες, όπως λόγου χάρη, η κάθετη τοποθέτηση των ήχων σε μία παρτιτούρα, οι συγχορδίες και οι μεταξύ τους εναλλαγές.

4.6.3. Περί ψυχοκινητικών στόχων

1. Εκτέλεση μουσικών οργάνων

Στους μικρούς Αινστάιν, όπως είναι εύκολα κατανοητό, δεν μπορεί να δοθεί η δυνατότητα στο κοινό, να έρθει σε επαφή με τα εικονιζόμενα μουσικά όργανα. Ωστόσο, διαμέσου του Τζίμυ, το εν λόγω χάσμα επιχειρείται να γεφυρωθεί με δύο τρόπους. Ο πρώτος σχετίζεται με την άμεση ή έμμεση έκκληση της φαντασίας των θεατών. Πιο συγκεκριμένα, ανάγλυφο παράδειγμα προτροπής για πειραματισμό με την τρομπέτα, αποτελεί η σκηνή από το επεισόδιο δύο, όπου ο μικρός μουσικός, προκειμένου να κοιμηθεί ο δράκος και να παρθεί πίσω ο θησαυρός του βασιλιά, καλεί τους τηλεθεατές να παίξουν νοητά μαζί του, το αγαπημένο του πνευστό, παρά το γεγονός πως εκείνοι έχουν μόνο οπτική επαφή με το όργανο και ακούνε ταυτόχρονα το αντίστοιχο μουσικό του ηχόχρωμα. Ύστερα, σε άμεση αντιδιαστολή με την φαντασία, ο ίδιος ήρωας προτείνει στα παιδιά προσχολικής ηλικίας να

αντιληφθούν τους ήχους, με μία πιο απτή ενέργεια, όπως η σωματοαισθητηριακή εμπειρία. Μία τέτοιου είδους διαδικασία διενεργείται στο επεισόδιο τρία, όπου ο λιλιπούτειος εξερευνητής προσκαλεί τους θεατές να μιμηθούν το παίξιμο και τον ήχο του τύμπανου, χτυπώντας με τα χέρια τους τα πόδια, και λέγοντας 'μπουμ-μπουμ-μπουμ'. Έπειτα, για τα κύμβαλα προτείνεται το χτύπημα των χεριών, υπό την αναφώνηση της φράσης, 'κρας-κρας' και όσο αφορά, τον ήχο του κόντρα μπάσου, συνίσταται το παίξιμο με το δάχτυλο στα χείλη, υπό το ταυτόχρονο επιφώνημα, 'πομ-πομ'.

2. Ακρόαση

Η μουσική ακρόαση, όντας από τα βασικότερα στοιχεία της μουσικής παιδαγωγικής αποτελεί έναν από τους πυλώνες του συγκεκριμένου εκπαιδευτικού κινουμένου σχεδίου, αφού απαντάται στις αποστολές των ηρώων, με διάφορους τρόπους και σε κάθε επεισόδιο της σειράς. Ακριβέστερα, με όχημα την 'μουσικοποίηση' (όπου διάφορα φανταστικά πρόσωπα, ζώα ή αντικείμενα ακολουθούνται από ένα συγκεκριμένο ηχητικό εφέ ή μουσικό μοτίβο), οι ήρωες φτάνουν πολλάκις σε αδιέξοδα, διασταυρώσεις και μουσικά μονοπάτια, όπου χάνοντας τα ίχνη των παρένθετων προσώπων, καλούν το κοινό να αναγνωρίσει τις μελωδίες τους, ώστε να κατευθυνθούν με ασφάλεια προς το μέρος τους. Χαρακτηριστικό τέτοιο παράδειγμα αποτελεί το επεισόδιο τριάντα-τέσσερα, όπου κάθε εποχή του χρόνου έχει ταυτιστεί και με μία διαφορετική μελωδία. Ως εκ τούτου, η ομάδα προσδοκώντας να φτάσει στην άνοιξη για να βοηθήσει την μικρή τουλίπα να ανθίσει, προσκαλεί τους θεατές μέσω του Κίμων, σε ακουστική μουσική ιχνηλασία. Ακολούθως, η ίδια διαδικασία διενεργείται (κυρίως μέσω του Τζίμυ σε αυτές τις περιπτώσεις) και όταν η παρέα παρακινεί τους μικρούς τηλεθεατές να ξεχωρίσουν τα ιδιαίτερα ηχοχρώματα των μουσικών οργάνων. Μία τέτοια αντιπροσωπευτική σκηνή λαμβάνει χώρα στο επεισόδιο σαράντα-έξι, όπου προκειμένου να βρεθεί η κατάλληλη μουσική τροφή για το πεινασμένο χηνάκι, ο μικρός μουσικός, καλεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές να ανακαλύψουν πιο από τα τρία είδη γρασιδιού (ανάμεσα στα αντίστοιχα ηχητικά ερεθίσματα τούμπας και βιολιού), ακούγεται σαν το κλαρινέτο του. Τέλος, η μουσική ακρόαση εκτός των άλλων συμπεριλαμβάνει (όπως προαναφέρθηκε παραπάνω) και αναγνωρίσεις ολόκληρων μελωδικών φράσεων.

3. Το τραγούδι

Η φωνή ανέκαθεν διαδραμάτιζε σπουδαίο ρόλο σε όλα τα προγράμματα που είχαν ως στόχο την διδακτική της μουσικής αγωγής. Ως μέσο επικοινωνίας και έκφρασης συναισθημάτων που συνδέει με τρόπο ξεχωριστό τον άνθρωπο με την κοινωνία και το περιβάλλον του, το τραγούδι λαμβάνει σημαντική θέση και στο εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο. Στους μικρούς Αινστάιν, οι μελωδίες κλασσικής μουσικής που τραγουδιούνται πρόκειται για πολύ μικρά μουσικά μοτίβα, τα οποία επαναλαμβάνονται συνεχώς καθ' όλη την διάρκεια κάθε επεισοδίου. Οι στίχοι τους δεν αποτελούνται από μεγάλες ή δυσκολονόητες εκφράσεις, το μήνυμα τους επιλέγεται να είναι πάντα αισιόδοξο, ενώ και ο ρυθμός είναι ελκυστικός, προκειμένου αφενός μεν, οι θεατές ακούγοντας να θέλουν να συμμετάσχουν στα δρώμενα, αφετέρου δε, να μπορούν να επαναληφθούν από μνήμης ακόμα και μετά το τέλος κάθε περιπέτειας. Τα παιδιά προσχολικής ηλικίας προτρέπονται σε αυτή την μουσική δραστηριότητα, σε κάθε επεισόδιο και για κάθε πιθανό λόγο. Πιο συγκεκριμένα, το τραγούδι με κύριο εκφραστή κατά βάση την Άννα, χρησιμοποιείται με τους εξής τρόπους:

- ➔ Είτε, ως μέσο εμψύχωσης της ομάδας πριν από κάθε αποστολή.
- ➔ Είτε, ως μέσο επίλυσης προβλημάτων.
- ➔ Είτε, με σκοπό την κατανόηση μουσικών εννοιών.
- ➔ Είτε, σε συνδυασμό με την κίνηση για την εμπέδωση ρυθμικών εννοιών.
- ➔ Είτε, τέλος ως μέσο έκφρασης των συναισθημάτων που νιώθουν τα παρένθετα πρόσωπα που συμμετέχουν σε κάθε επεισόδιο.

4. Ρυθμός και κίνηση

Σύμφωνα με την Σέργη (2000), σε ένα οργανωμένο περιβάλλον μουσικής αγωγής και παιδαγωγικής, όπου σκοπός για τα παιδιά προσχολικής ηλικίας είναι να εκφραστούν δημιουργικά με τις κινήσεις και το σώμα τους, ακολουθούνται κάποιες συγκεκριμένες ρυθμικές δραστηριότητες, σε συνάρτηση με την μουσική. Ανάλογες κιναισθητικές εμπειρίες επιχειρούνται εξίσου και στους μικρούς Αινστάιν. Αναλυτικότερα, μέσα από την μελέτη των επεισοδίων διαπιστώνονται τα παρακάτω ευρήματα:

- **Συνειδητοποίηση των μελών του σώματος:** Με σκοπό τον απεγκλωβισμό των μαριονετών από τα δέντρα με το κολλητικό υγρό, η Λυδία, στο επεισόδιο εννέα, καλεί το κοινό να κινηθεί πάνω στον ρυθμό της μουσικής του Τζίμυ. Ακριβέστερα, η μικρή χορεύτρια, αρχικά επισημαίνει στους λιλιπούτειους τηλεθεατές να βάλουν ένα πόδι μπροστά και ταυτόχρονα με την κίνηση τους, να αναφωνήσουν, 'πόδι-πόδι-πόδι'. Λίγο αργότερα, η ηρωίδα τονίζει την επανάληψη της κίνησης αυτή την φορά για τους αγκώνες και τέλος για την μύτη.
- **Αλλαγές στον χρόνο:** Το συγκεκριμένο ρυθμικό ερέθισμα αποτελεί το πιο σύνηθες στο κινούμενο σχέδιο, αφού, οι κλιμακούμενες ταχύτητες πλοήγησης του Ρόκετ (adagio-moderato-allegro-presto) και οι αντίστοιχες κινήσεις που τις συνοδεύουν, έχουν ως αυτοσκοπό την αντίληψη της κίνησης, σε όλες τις διαβαθμίσεις του χρόνου (αργά-μέτρια-γρήγορα-πολύ γρήγορα).
- **Χρήση του χώρου:** Στο επεισόδιο δεκαέξι, η Λυδία για να βοηθήσει το διαστημικό ρομπότ να αποφύγει κατά σειρά, τις λακκούβες, τα ζικ ζακ και τα μικροσκοπικά τούνελ του Κολοσσαίου, προτείνει στο κοινό να σηκώσει τα χέρια και να τα κινήσει ταυτόχρονα **πάνω-κάτω** στον ρυθμό της μουσικής. Στην συνέχεια, για τα ζικ-ζακ, η ηρωίδα προτρέπει την τοποθέτηση των χεριών το ένα πάνω στο άλλο και την κίνηση τους αλλεπάλληλα **δεξιά-αριστερά**, ενώ τέλος, για τα τούνελ προτείνει στους μικρούς τηλεθεατές να **σκύψουν**.
- **Επίπεδα στο χώρο:** Για να αντιληφθούν τα παιδιά προσχολικής ηλικίας τα διάφορα επίπεδα του χώρου (ψηλό-μεσαίο-χαμηλό), σε κάποια επεισόδια επιστρατεύονται οι αγαπημένες κινήσεις μπαλέτου της Λυδίας. Πιο συγκεκριμένα, στο επεισόδιο σαράντα-τέσσερα, η ηρωίδα για να βοηθήσει τον Ρόκετ και το σαλάχι να ξεφύγουν από το κυνήγι του καρχαρία, αρχικά, ζητά από το κοινό να τοποθετήσει τα χέρια του χαμηλά στην πρώτη θέση και λίγο αργότερα, να τα σηκώσει στα πλάγια (πορτ ντε μπρα). Κατόπιν, η ηρωίδα για να κινηθούν γρηγορότερα οι φίλοι της μέσα στο νερό αλλάζει στην συνέχεια τις οδηγίες της, προτρέποντας τους τηλεθεατές να κινήσουν αλλεπάλληλα τα χέρια τους από την πρώτη θέση (χαμηλά), στην πέμπτη θέση (ψηλά πάνω από το κεφάλι).

- **Βάρος της κίνησης:** Στο επεισόδιο σαράντα-ένα, για να καταφέρει το τρενάκι να περάσει με ασφάλεια από το Γκραν Κάνυον, ο Κίμων προτρέπει σε πρώτη φάση το κοινό, να χτυπήσει δυνατά και αργά τα χέρια στα πόδια του, ώστε εκείνο να αλλάξει την ταχύτητά του από allegro σε adagio. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, μπροστά στην μεγάλη ανηφόρα κατά την έξοδο από το φαράγγι, η Λύδια προτείνει με την σειρά της στους μικρούς τηλεθεατές, να χτυπήσουν τα χέρια στα πόδια τους, απαλά και γοργά, κατευθύνοντας την ταχύτητα του κόκκινου τρένου, εκ νέου σε ρυθμό allegro. Επί της ουσίας τέτοιους είδους ρυθμικές εμπειρίες γίνονται με σκοπό τα παιδιά προσχολικής ηλικίας, να αντιληφθούν καλύτερα την μυϊκή τους δύναμη, σε αντιστοιχία με τον ρυθμό και την μουσική.
- **Μετακίνηση-Locomotion:** Στο επεισόδιο έντεκα, ο Κίμων προσπαθώντας να βοηθήσει την κάλτσα του να κυλίσει ανάμεσα στις απότομες κλίσεις του τούνελ, ζητά από το κοινό, να κινήσει όλο του το σώμα και να στριφογυρίσει πάνω στον ρυθμό της μουσικής.
- **Flow:** Πρόκειται για τις κινήσεις που διακόπτονται απότομα ή σταδιακά. Μία τέτοιου είδους ρυθμική εμπειρία συμβαίνει στο επεισόδιο τέσσερα, όπου η Λυδία για να μην αντιληφθεί ο γίγαντας-φόρτε την παρουσία της ομάδας στην κουζίνα του, καλεί το κοινό να χτυπήσει τα χέρια πάνω στα πόδια του, σταδιακά σε τρείς φάσεις. Αρχικά piano, μετά pianissimo και τέλος pianisissimo. Ωστόσο, κάθε κίνηση σταματά αιφνιδιαστικά, με την ομάδα και τους θεατές να μένουν ταυτόχρονα ακίνητοι κάθε φορά που εισέρχεται στον χώρο ο γίγαντας, υπό την συνοδεία του αντίστοιχου μουσικού μοτίβου του.
- **Σχήμα του σώματος**: Στο επεισόδιο σαράντα-έξι, ο Κίμων για να περάσει ο Ρόκετ μαζί με το μικρό χηνάκι από τους κύκλους του ουρανού, ζητά από το κοινό να χτυπήσει τα χέρια του κυκλικά, στον ρυθμό της μουσικής.

5. Μουσική ανάγνωση και γραφή

Η μουσική ανάγνωση και γραφή, στο κινούμενο σχέδιο εισέρχεται στην πιο απλοϊκή μορφή της, με κεντρομόλο άξονα την αναγνώριση των βασικότερων ρυθμικών αξιών. Πιο συγκεκριμένα, αντίστοιχο παράδειγμα τέτοιας μουσικής δραστηριότητας αποτελεί το

επεισόδιο δύο, όπου ο δράκος εμφανίζεται αιφνιδιαστικά στο δρόμο των ηρώων και με σκοπό να αποτρέψει την εύκολη πρόσβαση προς την κρυψώνα του, δημιουργεί τρείς πεινασμένους πέτρινους φύλακες. Ωστόσο, ο Κίμων παρατηρώντας κάποια 'παράξενα' σημάδια στις κοιλιές των αγαλμάτων εξηγεί στο κοινό, ότι πρόκειται για τις ρυθμικές αξίες του ολόκληρου, του μισού και του τέταρτου. Όπως επισημαίνει χαρακτηριστικά ο μικρός μουσικός, το ολόκληρο είναι μία νότα, που παίζει ένα μεγάλο ήχο και γράφεται σαν ένα κενό οβάλ. Στην συνέχεια, το μισό περιγράφεται ως μία νότα μικρότερης διάρκειας, η οποία απεικονίζεται σαν ένα άδειο οβάλ με ένα μίσχο που εξέχει, ενώ τέλος, το τέταρτο, χαρακτηρίζεται ως μία νότα πολύ μικρής διάρκειας, η οποία αναπαρίσταται σαν ένα μαύρο οβάλ με ένα μίσχο. Ως εκ τούτου, ο ήρωας δίνοντας τις απαραίτητες εξηγήσεις και τα αντίστοιχα οπτικά και ηχητικά ερεθίσματα, καλεί λίγο αργότερα τους θεατές, να ανακαλύψουν μαζί του τις κατάλληλες αξίες που βρίσκονται στο πάτωμα, για να ταΐσουν τους φρουρούς με τις αγαπημένες τους ρυθμικές αξίες.

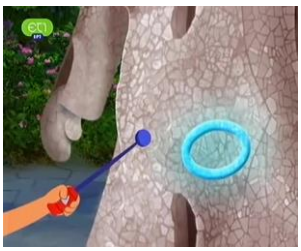

Εικόνα 39: Μουσική γραφή ***Εικόνα 40: Μουσική γραφή*** ***Εικόνα 41: Μουσική γραφή*** ***Εικόνα 42: Μουσική γραφή***

Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, σε αυτό το στάδιο δεν θεωρείται αυτοσκοπός για τους παραγωγούς να γνωρίσουν στα άτομα προσχολικής ηλικίας κάτι πιο εξειδικευμένο, όπως λόγου χάρη τα ονόματα των μουσικών νοτών της οκτάβας. Αντίθετα προτιμάται μέσα από ένα παιχνιδοκεντρικό περιβάλλον, να προκύψει η οπτική και ηχητική αντίληψη των παραπάνω ρυθμικών εννοιών, καθώς και μία πρώτη γνωριμία με σύμβολα, όπως το κλειδί του σολ, το κλειδί του φα, η παύσεις ολοκλήρων, μισών, τετάρτων και η δίεση.

4.6.4. Περί συναισθηματικών στόχων

Σύμφωνα με την Παλαιοδήμου (2017:18), *με τον όρο συναίσθημα, νοείται η ραγδαία μεταβολή στους γνωστικούς μηχανισμούς του σώματος και στους μηχανισμούς της δράσης. Οι εν λόγω μεταβολές αποτελούν την αντίδραση στα διάφορα ερεθίσματα*. Όπως για την μουσική υφίστανται πλείστοι τρόποι διδακτικής, έτσι και για την συναισθηματική καλλιέργεια των παιδιών της προσχολικής ηλικίας εφαρμόζονται διάφορες στρατηγικές μάθησης και ανάπτυξης, με στόχο την ικανότητα διαχείρισης αισθημάτων όπως η χαρά, ο φόβος, ο θυμός κ.α. Σε ότι αφορά την μουσική εκπαίδευση σε συνάρτηση με την συναισθηματική αγωγή, σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν οι στάσεις που επιλέγει να κρατά το παιδί σε σχέση με τις εμπειρίες που λαμβάνει μέσα από τις διάφορες μουσικές δραστηριότητες. Οι μικροί Αινστάιν ως πρότυπα μίμησης τέτοιου είδους στάσεων ή θετικών προδιαθέσεων απέναντι στην μουσική, παρακινούνται στις διάφορες περιπέτειες τους, από τα ενστικτώδη συναισθήματα που τους διακατέχουν, όπως η περιέργεια, η εξερευνητική τάση, η γενναιοδωρία, η ομαδικότητα, ενώ ταυτόχρονα, στις αποστολές πέρα από την χρησιμοποίηση των μεγάλων μουσικών δυνάμεων τους, προτάσσουν ως λύσεις, την επινόηση, την συνεργασία, την αυτοπεποίθηση και το χιούμορ. Τέλος, σε ότι αφορά τους τρόπους συμπεριφοράς τους, οι ήρωες, σε κάθε επεισόδιο της σειράς εκφράζουν τα συναισθήματα τους με όχημα την μουσική και με κοινωνικά αποδεκτούς τρόπους, προσπαθώντας έτσι, να αποτελέσουν παράδειγμα για τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, αφενός μεν, για το «χτίσιμο» της δικής τους μοναδικής αυτό-έκφρασης, αφετέρου δε, για την κατανόηση και την αποδοχή των διαφορετικών συναισθημάτων των άλλων γύρω τους.

4.6.5. Μικροί Αινστάιν και μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα

Το συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο, επιχειρώντας να αποτελέσει ένα εκπαιδευτικό εργαλείο για την μουσική αγωγή δεν θα μπορούσε να μην επηρεαστεί δραστικά από τα διασημότερα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα. Μερικά από τα κύρια κοινά γνωρίσματα που εκτιμάται ότι ενσωματώνονται στις βασικές αρχές σχεδιασμού του συγκεκριμένου κινουμένου σχεδίου, σε σχέση με τις αφετηριακές θεωρήσεις των συστημάτων Orff, Dalcroze και Kodaly είναι τα εξής:

- Η μουσική μάθηση αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα κάθε παιδιού.
- Κάθε άνθρωπος έχει έμφυτη την δική του μουσικότητα και προσωπικό ύφος κατανόησης έκφρασης και αντιμετώπισης της μουσικής.
- Η εκμάθηση και η τριβή με την μουσική αγωγή οφείλει να ξεκινά από τις προσχολικές ηλικίες.
- Το παιδί τοποθετείται στο κέντρο του ενδιαφέροντος σε όλες τις περιπτώσεις.

Όσο αφορά, τις επιμέρους ομοιότητες των μικρών Αινστάιν και των προαναφερθέντων συστημάτων, ως προς την προσέγγιση και την εκμάθηση της μουσικής αγωγής, διαπιστώνεται αρχικά, η άμεση σύνδεση του κινουμένου σχεδίου και της ρυθμικής μεθόδου Dalcroze. Αναλυτικότερα, όπως αναφέρθηκε στο πρώτο κεφάλαιο (βλ.1.2.3), ο Ελβετός μουσικοπαιδαγωγός βάσισε το αξίωμα του στο τρίπτυχο, ρυθμός-κίνηση-λόγος. Η αμφίδρομη δράση μουσικής και ρυθμού, σε συνάρτηση με την ταυτόχρονη κίνηση στον χώρο και τον χρόνο αποτελούν δέουσες έννοιες για τον ίδιο, καθώς, ως αξίες καθρεφτίζουν την ισορροπία της προσωπικότητας του ατόμου, το οποίο μέσω αυτών, προσπαθεί να μάθει να συνειδητοποιεί το σώμα του και το περιβάλλον γύρω του. Όμοια με τα μουσικοκινητικά παιχνίδια της ρυθμικής προσέγγισης, στα επεισόδια των μικρών Αινστάιν, ο γίγαντας προσομοιάζεται λόγω της πελώριας παρουσίας του με μία μορφή forte, τα μακαρόνια τραβιούνται απαλά και συνεχόμενα legato, η αγέρωχη και γρήγορη κίνηση του λιονταριού περιγράφεται ως accelerando, ενώ στο επεισόδιο δεκαεπτά, η Λυδία με σκοπό την ανάκτηση του τρίτου κομματιού του μαγικού κλειδιού, συνιστά στο κοινό να κάνει ησυχία-piano, ώστε να μην αντιληφθεί την παρουσία της ομάδας το μεγάλο τζετ. Στο ίδιο πνεύμα με τις ασκήσεις Dalcroze, στην συνέχεια της αποστολής, η μικρή χορεύτρια ζητά την βοήθεια του κοινού, ώστε ο Ρόκετ να περάσει τις πέτρες του μονοπατιού σε ρυθμό staccato, ενώ λίγο αργότερα, η ίδια προτείνει ακόμη περισσότερη ησυχία, σε πρώτο βαθμό με pianissimo και χτύπημα του ρυθμού με τα δύο δάχτυλα των χεριών και τέλος, pianisissimo, με χτύπημα στον ρυθμό της μουσικής απαλά μόνο με το ένα δάχτυλο από κάθε χέρι. Στο κινούμενο σχέδιο, το ρυθμικό στοιχείο με την συνοδεία κίνησης και μουσικής έχει περίοπτη θέση, με τρανή απόδειξη την ποικιλία των ρυθμικών δραστηριοτήτων που προτείνονται στις περιπέτειες των ηρώων. Στην συνέχεια, με ένα άλλο παρόμοιο τρίπτυχο, ο C. Orff βάσισε τους κεντρομόλους άξονες της παιδαγωγικής μεθόδου του, στον ρυθμό, τον λόγο και την μελωδία. Όπως και στο επονομαζόμενο Orff-Schulwerk, στους μικρούς Αινστάιν, ο λόγος συμβάλλει καθοριστικά στην κίνηση και στην κατανόηση των μουσικών εννοιών, καθώς υπό την οργανική συνοδεία, ο ρυθμός εκπορεύεται μέσα από τις λέξεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα που αποδεικνύει

πλήρως την συγκεκριμένη παιδαγωγική επιρροή αποτελεί το επεισόδιο δεκατέσσερα, όπου η Λυδία προκειμένου να μιμηθεί την κινησιολογία του λαγού του δάσους (βάδισμα σε 2/4, με παύση ογδόου-ένα τρίηχο και εν συνεχεία ένα μισό), προτείνει στην ομάδα και στους τηλεθεατές να αναφωνήσουν, 'εν-δυό ψη-λα/α-α-α-ά, εν-δυό ψη-λα/α-α-α-ά'. Η ηρωίδα επισημαίνει, πως ο λαγός κάνει τρία μικρά βήματα και μετά ένα μεγάλο, ενώ λίγο αργότερα, η παρέα χάνοντας από το οπτικό της πεδίο το ζωάκι καλείται να αναγνωρίσει το συγκεκριμένο ρυθμό βαδίσματος, ανάμεσα σε άλλα δύο διαφορετικά μοτίβα. Ένα ακόμα κοινό γνώρισμα ανάμεσα στους μικρούς Αινστάιν και στην μέθοδο Orff, που διαπιστώνεται μέσα από το εν λόγω παράδειγμα, είναι η αμοιβαία προτίμηση στις ομαδικές μουσικές εργασίες, καθώς αναγνωρίζεται η αλληλεπίδραση μεταξύ των παιδιών. Άλλωστε, η χορεύτρια της ομάδας δεν ζητά απλά την συμμετοχή του κοινού, αντίθετα παρακινεί και την υπόλοιπη τηλεοπτική παρέα να εκφέρει τις λέξεις με τον ρυθμό. Έπειτα, συμπεραίνεται σαφώς, ο δευτερεύοντας ρόλος που κατέχει, τόσο για την μέθοδο Orff, όσο και για το κινούμενο σχέδιο, η στερεοτυπική μουσική ανάγνωση και καταγραφή της μουσικής και του ρυθμού, με τα αντίστοιχα σύμβολα τους. Τέλος, όσο αφορά, το πιο βασικό κοινό στοιχείο που παρουσιάζει το κινούμενο σχέδιο σε σχέση με την παιδαγωγική Kodaly, πρόκειται για το βαρύνοντα ρόλο που αποδίδεται στο τραγούδι, όπου η φωνή αναγνωρίζεται, ως το πρώτο μουσικό όργανο του ανθρώπου, άρα και ένα από τα πιο ξεχωριστά μέσα, που μυεί τα παιδιά της προσχολικής ηλικίας στην μουσική αγωγή. Παρόλα αυτά, αν και αφετηριακά οι προσεγγίσεις αποδίδουν την αρμόζουσα θέση στην φωνή, οι διαφορές των μικρών Αινστάιν στον τρόπο εξάσκησης της είναι ιδιαίτερα εμφανής, καθώς, εν αντιθέσει με τον Ούγγρο συνθέτη, προτιμάται καθολικά ένα ρεπερτόριο βασισμένο στις επτατονικές μείζονες και ελάσσονες κλίμακες, ενώ κάθε τραγούδι των ηρώων στα επεισόδια της σειράς επιτελείται με οργανική συνοδεία.

4.6.6. Περί σύγχρονων παιδαγωγικών τάσεων

Όπως αναφέρθηκε στο πρώτο κεφάλαιο της παρούσας εργασίας, πέντε από τα βασικότερες σύγχρονες τάσεις που έχουν επηρεάσει τους εκπαιδευτικούς για την διδασκαλία της μουσικής αγωγής είναι η δημιουργικότητα, η φαντασία, η βιωματικότητα, η διαθεματικότητα και η διαπολιτισμικότητα του περιεχομένου μάθησης. Στα επεισόδια των μικρών Αινστάιν συναντάμε όλα από τα προαναφερόμενα στοιχεία να αλληλοδιαπλέκονται και να αλληλοσυμπληρώνονται μεταξύ τους, με ποικίλους τρόπους. Αναλυτικότερα,

- **Δημιουργικότητα**: Οι τέσσερις παιδικές φιγούρες ως άλλοι δημιουργικοί διδάσκαλοι ακολουθούν μία μέθοδο μάθησης, η οποία βασίζεται στην παρατήρηση, την κατανόηση των εκάστοτε προβλημάτων και την επίλυση τους, μέσω του λογικού τρόπου σκέψης. Ωστόσο, στα περισσότερα επεισόδια δεν διστάζουν να συνδέσουν πράγματα ανόμοια μεταξύ τους για να καταφέρουν να επιτύχουν τους σκοπούς τους. Σύμφωνα με τον Graham Wallas (αναφορά στην Διονυσίου 2008), τα τέσσερα στάδια δημιουργικής διαδικασίας είναι:

1) ***Το στάδιο της προετοιμασίας ή προπαρασκευής (preparation stage)***, στην οποία το άτομο εντοπίζει το πρόβλημα και συγκεντρώνει τις απαραίτητες πληροφορίες για την επίλυση του.
2) ***Το στάδιο της επώασης (incubation stage)***, όπου η σκέψη απαλλαγμένη από την λογική κινείται ελεύθερα δια μέσου των συσσωρευμένων γνώσεων του ατόμου, ενώ ταυτόχρονα γίνεται εσωτερική επεξεργασία της σκέψης στο προσυνειδητό ή ασυνείδητο, αποτελώντας επί της ουσίας, την φάση «κοιμάμαι πάνω στο πρόβλημα».
3) ***Το στάδιο της έμπνευσης η έλλαμψης (illumination stage)***, που αλλιώς είναι η φάση του «εύρηκα», όπου συλλαμβάνεται η λύση του προβλήματος, η αλλιώς η ξαφνική έμπνευση.
4) ***Το στάδιο της επαλήθευσης ή αξιολόγησης (verification stage)***, όπου η νέα ιδέα αξιολογείται και τελικά εκτελείται. Η κριτική σκέψη και η λογική είναι σημαντικές για την ολοκλήρωση του τελικού αυτού σταδίου. (Διονυσίου Ζ., Αγγελίδου Σ., 2008:45).

Λαμβάνοντας συνολικά ως παράδειγμα το επεισόδια τρία της σειράς, διαπιστώνεται, πως για κάθε ένα από τα εμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο των ηρώων, ακολουθούνται τα προαναφερόμενα στάδια. Πιο συγκεκριμένα, στον δρόμο των ηρώων για το σχολείο εμφανίζεται το μεγάλο μπλε τζετ, το οποίο, κλέβει όλα τα αγαπημένα τους μουσικά αντικείμενα, με στόχο να μην προλάβουν να τα παρουσιάσουν ενώπιον της τάξης τους, για την ημέρα του, «δείξε και πες». Οι μικροί Αινστάιν χωρίς δεύτερη σκέψη λαμβάνουν αμέσως δράση και με την βοήθεια του Ρόκετ καταδιώκουν τον φτερωτό ληστή μέχρι το Μεξικό. Τα ίχνη του τζετ περνούν μέσα από την διάσημη σπηλιά ‘Κουέβα ντε λος κρυστάλλες’, η οποία εγκλωβίζει τους πάντες στο εσωτερικό της. Ωστόσο, το τζετ, παίζοντας κατά σειρά, το τύμπανο, τα κύμβαλα και το κόντρα μπάσο του Τζίμυ καταφέρνει και ξεφεύγει από αυτή την

φυσική παγίδα. Στην αντίπερα όχθη, ο μικρός μουσικός αντιλαμβανόμενος τις ενέργειες του τζετ και συγκεντρώνοντας μέσω της παρατήρησης όλες τις πληροφορίες για τον τρόπο μετακίνησης των κρυστάλλων της σπηλιάς, περνά στο δεύτερο στάδιο δημιουργικότητας και εκμεταλλευόμενος τις μουσικές γνώσεις του, προτείνει στην ομάδα και στο κοινό μία παράδοξη λύση. Το «εύρηκα» για τον ήρωα αξιολογείται διαλογικά με το κοινό, από το οποίο και ζητά να συμμετάσχει στην εκτέλεση του σχεδίου. Ο ήρωας προτρέπει τους θεατές να παίξουν μουσική με το σώμα τους, προσπαθώντας με αυτό τον τρόπο να μιμηθούν το ηχόχρωμα των οργάνων, που χρησιμοποίησε το τζετ για να διαφύγει. (βλ.4.6.3) Στην συνέχεια, η περιπέτεια της ομάδας περνά από τους υδάτινους κόλπους της περιοχής Ξότσι Μίλκο. Το τζετ με σκοπό να αναχαιτίσει την πορεία της παρέας χρησιμοποιεί τα παπούτσια μπαλέτου της Λυδίας και το μικρόφωνο της Άννας, με αποτέλεσμα το νανούρισμα των μεγάλων λουλουδιών του κόλπου. Έτσι, τα κορίτσια της ομάδας, με όχημα την εφευρετικότητα και την ομαδική συνεργασία ενώνουν τις δυνάμεις τους, για να ξυπνήσουν τα λουλούδια, παρά το γεγονός πως δεν έχουν τα αγαπημένα τους αντικείμενα για να τα καταφέρουν. Με ελεύθερη αντισυμβατική σκέψη και λαμβάνοντας υπόψιν το περιβάλλον γύρω τους, οι ηρωίδες καλούν σε βοήθεια το κοινό για το εγχείρημα τους και λίγο αργότερα, αποφασίζουν να τραγουδήσουν και να χορέψουν ταυτόχρονα έναν χορό, που αφενός μεν, θα ξυπνήσει τα γιγάντια λουλούδια, αφετέρου θα επιτρέψει την κίνηση του Ρόκετ μέσα στον υδάτινο κόλπο, με τελικό απότοκο, την διαφυγή τους από το σημείο. Η μικρή τραγουδίστρια προτρέπει τους μικρούς τηλεθεατές να καθίσουν ίσια και να τραγουδήσουν μαζί της, ενώ λίγο μετά, η χορεύτρια της παρέας παρακινεί σε τέντωμα του σώματος και κίνηση των μελών, δεξιά και αριστερά στον ρυθμό της μουσικής. Τέλος, το τζετ προσπαθεί να βρει καταφύγιο στην μεγάλη πυραμίδα Ελ Καστίγιο, όπου στην απέλπιδα προσπάθεια του, διευθύνει την πύλη εισόδου με την μπαγκέτα του Κίμων. Ωστόσο, ο μικρός μαέστρος παρατηρώντας τις ενέργειες του τζετ αποφασίζει τρόπον τινά να μιμηθεί τον Τζίμυ, όχι όμως για να μιμηθεί την χροιά κάποιου μουσικού οργάνου, αντίθετα σπεύδει για να διευθύνει ένα μεγάλο crescendo, χρησιμοποιώντας το σώμα του. Παρόλα αυτά, το τζετ αντιστέκεται με συνεχόμενα diminuendo, όμως τότε ο ήρωας απευθυνόμενος προς το κοινό, προτρέπει σε πρώτη φάση τους θεατές να σκύψουν και να γίνουν πολύ μικροί στον χώρο και λίγα δευτερόλεπτα μετά, να σηκωθούν αργά, και μεγαλώνοντας να σηκώσουν τα χέρια πάνω από το κεφάλι, ώστε η μουσική να ακουστεί πολύ δυνατά, crescendo. Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, οι ήρωες, οδηγούμενοι από το εσωτερικό τους κίνητρο, την επιμονή και την αυτοπεποίθηση πως οι ιδέες τους μπορεί να πετύχουν, επιλύουν κάθε πρόβλημα. Οι πτυχές της προσωπικότητας τους, οι (ενίοτε) αντισυμβατικές λύσεις που επινοούν και οι δημιουργικές μουσικές εργασίες

που προβάλλονται μέσα από τα επεισόδια της σειράς, αποτελούν την απόδειξη, του βαρύνοντα ρόλου που λαμβάνει γενικότερα η δημιουργικότητα ως μορφή έκφρασης, στο συγκεκριμένο εκπαιδευτικό κινούμενο σχέδιο.

- **Φαντασία**: Η φαντασία ως συνδετικός κρίκος μεταξύ των δημιουργικών ιδεών και της βιωματικής μάθησης μέσα από το παιχνίδι, αποτελεί όχι μόνο αυτοσκοπό, αλλά την ίδια την πραγματικότητα του κινουμένου σχεδίου, καθώς, ως ένα άλλου τύπου τηλεοπτικό μάθημα είναι εγγενώς πλούσιο σε εποπτικά μέσα.
- **Βιωματικότητα:** Πέρα από το πλήθος δυνατοτήτων που δίνεται στα παιδιά προσχολικής ηλικίας να γνωρίσουν την μουσική, τους εαυτούς τους και τους γύρω τους, μέσα από τις διάφορες μουσικές δραστηριότητες, δεν πρέπει να λησμονούμε την επιθυμία των παιδιών να αποτελέσουν 'ενεργά' κομμάτια της εκάστοτε ιστορίας, που σε ρόλο πρωταγωνιστή επανεκκινούν τον μύθο και τον διαμορφώνουν, σύμφωνα με την δική τους οπτική, προσωπικότητα και νόημα. Στους μικρούς Αινστάιν, οι ανάγκες αυτές καλύπτονται μέσα από ένα πλήρες παιχνιδοκεντρικό μοντέλο διδασκαλίας, το οποίο λόγω της επιχειρούμενης ανάδρασης, δίνει την εντύπωση της συχνής εναλλαγής ρόλων, ανάμεσα σε δάσκαλους και μαθητές. Ως εκ τούτου, οι παρεχόμενες πληροφορίες του γνωστικού αντικειμένου, μέσα από την 'ενεργή' συμμετοχή στο περιεχόμενο της μάθησης οδηγεί τους μικρούς τηλεθεατές, καταληκτικά σε μία βιωματική γνώση, η οποία έχει παραχθεί επί της ουσίας, για και από τους ίδιους.
- **Διαθεματικότητα:** Η μουσική αποτελώντας έναν αναπόσπαστο κομμάτι του ανθρώπινου πολιτισμού, δεν θα μπορούσε να μην σχετίζεται με το περιεχόμενο άλλων επιστημονικών κλάδων. Ομοίως και οι μικροί Αινστάιν, αποτελώντας ένα κινούμενο σχέδιο που ασχολείται με την μουσική εκπαίδευση διαπλέκεται μέσα από μία σειρά επεισοδίων δυνητικά και με άλλα γνωστικά αντικείμενα. Το πρώτο από αυτά, όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό είναι η γλώσσα, η οποία εξασκείται με πολλούς τρόπους όπως,

1) Με πολλές εμπειρίες ακρόασης και ομιλίας κατά την διάρκεια των αποστολών.

2) Με τον επιχειρούμενο διάλογο μεταξύ ηρώων και κοινού.

3) Με την συνεχή τριβή με τα τραγούδια της σειράς και με την απαγγελία και απομνημόνευση των στίχων τους.
4) Με την μάθηση συγκεκριμένων λέξεων που σχετίζονται με το ειδικό λεξιλόγιο της μουσικής, του χορού και του τραγουδιού.

Στην συνέχεια, οι μικροί Αινστάιν με τα ταξίδια τους σε όλες τις χώρες του κόσμου συσχετίζονται με έναν ακόμη κλάδο, ο οποίος, όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό είναι η γεωγραφία. Η ομάδα πετά σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, μαθαίνει πληροφορίες για όλα τα μέρη που επισκέπτεται, ενώ ταυτόχρονα, επιχειρούνται από τους παραγωγούς και πολλά ζωντανά πλάνα των έργων πολιτιστικής κληρονομιάς.

Εικόνα 43: Μπιγκ Μπεν

Εικόνα 44: Κάστρο Νοϊσβανστάιν

Εικόνα 45: Κολοσσαίο

Έπειτα, ένα ακόμη γνωστικό αντικείμενο για το οποίο οι θεατές λαμβάνουν αρκετές πληροφορίες στα επεισόδια της σειράς είναι η αστρονομία. Ιδιαίτερα στο επεισόδιο είκοσι-οκτώ, η ομάδα με αφορμή το ταξίδι της στο διάστημα γνωρίζει πλανήτες όπως, ο Κρόνος, ο Δίας, ο Άρης, μαθαίνει για τους δακτυλίους, τους μετεωρίτες, τους αστερισμούς και το νεφέλωμα του Καρκίνου.

Τέλος, το κινούμενο σχέδιο διαπλέκεται άμεσα και με τα μαθηματικά. Πιο συγκεκριμένα, λαμβάνοντας ως παράδειγμα μία σκηνή, η οποία δεν βρίσκεται στο παράρτημα ανάλυσης της παρούσας εργασίας, παρόλα αυτά, αποτελεί ένα από τα πιο ξεκάθαρα παραδείγματα εμπλοκής των μικρών Αινστάιν με το εν λόγω γνωστικό αντικείμενο, είναι το επεισόδιο, *«Η περιπέτεια παγωτού του κυρίου πιγκουίνου»*. Ακριβέστερα, οι ήρωες αναλαμβάνουν να οδηγήσουν τάχιστα και με ασφάλεια τον κύριο πιγκουίνο και τον παγωτό του, στο πάρτι του καλύτερου του φίλου. Ωστόσο, με τον Ρόκετ σε μορφή τρένου αντιμετωπίζουν ένα σοβαρό πρόβλημα, καθώς η πορεία τους διακόπτεται από μία μισοτελειωμένη μουσική γέφυρα. Η ομάδα, μη έχοντας περιθώρια για περαιτέρω χρονοτριβές αποφασίζει να φτιάξει μόνη της το πέρασμα, ακούγοντας και μετρώντας τις νότες των εναπομείναντων κομματιών. Ο Τζίμυ

αναλαμβάνει άμεσα δράση και σημειώνει απευθυνόμενος προς το κοινό, πως το πρώτο κομμάτι που πρέπει να προστεθεί είναι αυτό που έχει τέσσερις νότες. Έτσι, λίγο αργότερα, ο μικρός μουσικός επαναλαμβάνοντας το μουσικό μοτίβο με το βιολί του εξετάζει διαδοχικά τα τρία αποσπάσματα και καλεί το κοινό, σε πρώτη φάση να ακούσει και ύστερα, να μετρήσει μαζί του. Στην συνέχεια, ο ήρωας, κάνοντας ξανά την ίδια διαδικασία, παροτρύνει τους μικρούς θεατές να ακούσουν και να μετρήσουν τις νότες για το δεύτερο κομμάτι της γέφυρας που αποτελείται από έξι νότες και τέλος να υποδείξουν και το τελευταίο κομμάτι που έχει μόνο δύο νότες.

Εικόνα 46: Διαθεματικότητα

Εικόνα 47: Διαθεματικότητα

Εικόνα 48: Διαθεματικότητα

Εικόνα 49: Διαθεματικότητα

- **Διαπολιτισμικότητα:** Η ανάγκη καταπολέμησης κάθε είδους διαχωρισμού που αφορά το φύλο, την εθνικότητα, την θρησκεία κ.α., δεν θα μπορούσε να μην επηρεάσει την μουσική τέχνη και την εκπαίδευση της, η οποία, ως πυλώνας του πολιτισμού διαδραματίζει κομβικό ρόλο ως προς την κατανόηση ανάμεσα στο άτομο και το πολιτισμικό του περιβάλλον. Πριν αναλυθεί η διαπολιτισμικότητα σε σχέση με το κινούμενο σχέδιο, αξίζει να σημειωθούν κάποιες σημαντικές διευκρινήσεις. Σύμφωνα με την Τριανταφυλλάκη, -αν και πολύ συχνά συγχέονται μεταξύ τους-, ο όρος πολυπολιτισμικότητα, περιγράφει ουσιαστικά την ειρηνική συνύπαρξη διαφορετικών πολιτισμικών ομάδων, ενώ η διαπολιτισμικότητα αναφέρεται σε μια διμερή ανταλλαγή ανάμεσα στον φιλοξενούντα πολιτισμό και στον φιλοξενούμενο πολιτισμό. Αντίστοιχα, η διαπολιτισμική εκπαίδευση σχετίζεται με δυναμικές σχέσεις

αλληλεπίδρασης και ανταλλαγής μίας ή περισσοτέρων παραμέτρων που περιλαμβάνουν λόγου χάρη την ομαδική εξέλιξη, τον διάλογο και την μελέτη διαφορετικών τρόπων συμπεριφοράς, πεποιθήσεων και αξιών (2014:250). Στους μικρούς Αινστάιν, διαπιστώνεται μία θετική στάση προς την πολυπολιτισμικότητα, αφού οι τέσσερις παιδικές φιγούρες των ηρώων, φυσιογνωμικά είναι εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους. Η Λυδία (ασιατικής καταγωγής), ο Τζίμυ (αφρικανικής καταγωγής), η Άννα (αμερικανικής καταγωγής) και ο Κίμων, συμμετέχουν από κοινού με την ίδια σημαντικότητα στα δρώμενα των περιπετειών και ενώνουν τις μουσικές τους δυνάμεις, κάτω από ένα ομαδικό πρίσμα, δίνοντας κατ' αυτό τον τρόπο, ένα ηχηρό μήνυμα αντιρατσισμού και πολιτισμικής αλληλεγγύης. Έπειτα, παρά το γεγονός, ότι το μουσικό περιεχόμενο μάθησης δεν είναι διαπολιτισμικό, αφού υπάρχει σαφής προτίμηση στα κλασσικά έργα, τα ζωντανά πλάνα που παρεμβάλλονται στο κινούμενο σχέδιο αποτελούν για τους θεατές ένα ανοιχτό παράθυρο του κόσμου, όπου μέσα από αυτό, τους δίνεται η αφορμή, να γνωρίσουν πάρα πολλές πληροφορίες για άλλες κοινωνίες και πολιτισμούς. Τέλος, ένα από τα κυριότερα παραδείγματα διαπολιτισμικής εκπαίδευσης στο κινούμενο σχέδιο, είναι το επεισόδιο δεκαεπτά της σειράς, όπου οι ήρωες ανακαλύπτοντας το βραβείο που κρυβόταν στο κουτί του θησαυρού έρχονται για πρώτη φορά σε επαφή με τα μουσικά όργανα, σακουχάτσι (ιαπωνικό παραδοσιακό φλάουτο), μπίβα (κινέζικο λαούτο), κότο (ιαπωνικό παραδοσιακό έγχορδο) και νταϊκο (ιαπωνικό παραδοσιακό κρουστό).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Με δεδομένο ότι το κόστος που απαιτείται για την παραγωγή μιας τηλεοπτικής σειράς κινουμένων σχεδίων αποτελούμενη από εξήντα-εννέα επεισόδια (της τάξης των είκοσι-δύο λεπτών το καθένα) είναι τουλάχιστον εκατό φορές μεγαλύτερο, σε σχέση με αυτό ενός εικονογραφημένου βιβλίου, γίνεται εύκολα αντιληπτό, ότι δημιουργούνται δεύτερες σκέψεις για τον ρόλο του μέσου απέναντι στο παιδί-καταναλωτή. Οι καχυποψίες αυτές πολλαπλασιάζονται, όταν δίπλα στο όνομα της εταιρίας παραγωγής αναγράφεται αυτό της Disney, η οποία, εδώ και σχεδόν έναν αιώνα κυριαρχεί στην συγκεκριμένη βιομηχανία θεάματος, με τα εγχειρήματα της, να έχουν συνδεθεί στενά με την μαζική κουλτούρα και την πεσιμιστική οπτική των εκπροσώπων της Σχολής της Φρανκφούρτης. Ως εκ τούτου, ένα από τα ζητήματα που ανέκυψαν από τις πρώτες κιόλας σελίδες της παρούσας εργασίας σχετίζεται με την ενδεχόμενη τυποποίηση ή τον εκδημοκρατισμό του περιεχόμενου (με ό,τι αυτό συμπεριλαμβάνει) της σειράς των μικρών Αινστάιν. Για να απαντηθεί με σαφήνεια το εν λόγω ερώτημα, εκτιμάται ότι είναι χρήσιμο κάπου εδώ να αναλυθούν οι απόψεις των επικριτών της μαζικής κουλτούρας, όπως αυτές καταγράφηκαν στο πρώτο κεφάλαιο, εν συγκρίσει, με όλα όσα έχουν ήδη επιβεβαιωθεί για το συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο.

Εκκινώντας από την θέση των πεσιμιστών για την διαχείριση των προϊόντων της ανώτερης παιδείας, η οποία παρουσιάζεται αλλοιωμένη σε σχέση με το πρωτογενές υλικό της, με σκοπό να γίνει ανακυκλώσιμη βορρά στον βωμό του καταναλωτισμού, διαπιστώνεται, ότι ένα τέτοιο επιχείρημα δεν θα μπορούσε να είναι αντιπροσωπευτικό για τους μικρούς Αινστάιν. Αρχικά, ξεκινώντας από τον τρόπο παρουσίασης της κλασσικής μουσικής, καθώς και των εικαστικών έργων τέχνης στην αρχή και στο τέλος κάθε επεισοδίου, παρατηρούμε την υποδήλωση της έκφρασης, ενός τεράστιου σεβασμού προς τα καλλιτεχνικά πρόσωπα, ο οποίος εξωτερικεύεται με την παρακίνηση των ηρώων προς το κοινό, να χειροκροτήσει τα εκάστοτε έργα και τους συνθέτες τους, ως ζωντανούς εν δυνάμει πρωταγωνιστές, οι οποίοι τοποθέτησαν το δικό τους άυλο λιθαράκι στην επίτευξη της λύσης του προβλήματος, αλλά και στην αποκόμιση των νέων γνώσεων και εμπειριών. Έν συνεχεία, όσο αφορά την γενικότερη ενσωμάτωση των εν λόγω μουσικών συνθέσεων στο κινούμενο σχέδιο, τα στοιχεία της μεθοδολογικής μελέτης μέσω της ανάλυσης του περιεχομένου της σειράς, μας εξασφαλίζουν ένα πολύ σημαντικό εύρημα, το οποίο, απεικονίζει πως στην πλειονότητα των επεισοδίων δεν επιλέγεται μόνο ένα μικρό μουσικό μοτίβο που απλά επαναλαμβάνεται σαν σλόγκαν από την λιλιπούτεια ομάδα καθ’ όλη την διάρκεια της περιπέτειας, αντίθετα,

επιχειρείται από τους δημιουργούς, η εισαγωγή όλων των μερών των καλλιτεχνικών δημιουργιών (βλ. συγκεντρωτικό πίνακα 1, παράρτημα). Μέσα στα επεισόδια, η πρόσθεση των μερών που αναδεικνύουν το όλον της μελωδικής εξύφανσης χρησιμοποιούνται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, είτε ως μέσο επίλυσης προβλημάτων, είτε για να υπερτονιστεί η μεταβολή μιας υπάρχουσας κατάστασης, είτε για να χαρακτηριστεί μουσικά ένα παρένθετο πρόσωπο, ζώο ή αντικείμενο που διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της πλοκής, είτε για να εκφραστούν τα συναισθήματα των προσώπων που εκκινούν τους μύθους. Αν μη τι άλλο, ο συγκεκριμένος χειρισμός των κλασσικών έργων φανερώνει, από την μία πλευρά, την διατήρηση της εμμονής εκ μέρους της εταιρίας σε αυτού του είδους τον πολυτελή ακαδημαϊσμό, όμως, από την άλλη, αποδεικνύεται ξεκάθαρα και η μετατόπιση του ρόλου του κλασσικού ρεπερτορίου, το οποίο, από την δευτερεύουσα θέση του απλού σχολιαστή της δράσης, μέσω της συγκεκριμένης σειράς γίνεται ο απόλυτος πρωταγωνιστής και το βασικό όχημα για να γνωριστούν τα παιδιά προσχολικής ηλικίας με το αντικείμενο της μουσικής.

Στην συνέχεια, ένα από τα πιο χαρακτηριστικά αξιώματα που χρησιμοποιεί η πλευρά των κηνσόρων είναι αυτό που θέλει το μαζικό μέσο να οικοδομεί την δημιουργία του περιεχομένου του, πάνω σε ήδη επιτυχημένες συνταγές, που θα του αποφέρουν σίγουρα κέρδη με βάση τις «μέσες» προτιμήσεις των παθητικών δεκτών της αγοράς. Για να απαντηθεί με σαφήνεια, σε ποιο βαθμό εφαρμόζεται μία τέτοιου είδους τηλεοπτική στρατηγική στο κινούμενο σχέδιο εκτιμάται ότι είναι χρήσιμο να επιχειρηθεί μία κριτική επισκόπηση. Αναντίρρητα, στους μικρούς Αινστάιν παρατηρούμε την ύπαρξη πολλών στοιχείων της κλασσικής συνταγής των ταινιών Disney, όπως την δημιουργία ενός εξαιρετικά μανιχαϊκού κόσμου που διέπεται από αθωότητα και που δεν προσομοιάζει καθόλου με την πολυπλοκότητα των σύγχρονων κοινωνιών. Οι ήρωες, ως ψευδο-επικοινωνητές και αναπόσπαστα κομμάτια της κωδικοποιημένης ιδέας των παραγωγών είναι κατασκευασμένοι με πολύ συγκεκριμένα επικοινωνιακά σύμβολα (ενδυμασία, εκφράσεις προσώπου, κοινό συμπεριφερικό κώδικα και αδυναμίες), με προφανείς στόχους αφενός μεν, να τέρψουν την προσοχή και το ενδιαφέρον των παιδιών προσχολικής ηλικίας, αφετέρου δε, να διευκολύνουν τις συνθήκες συναισθηματικής εμπλοκής με τους θεατές, μέσω του ψυχολογικών μηχανισμών της ταύτισης και της οικειότητας. Επίσης, συνοπτικά, άλλα χαρακτηριστικά που προσιδιάζουν με τις τακτικές που κατά κόρον χρησιμοποιεί η εταιρία στις διάφορες παραγωγές της και τα οποία, απαντώνται και στο εν λόγω τηλεοπτικό εγχείρημα είναι, οι διαρκείς τάσεις φυγής των ηρώων χωρίς κανένα συμβατικό κανόνα του κόσμου των

ενηλίκων, οι διασκευές λαϊκών μύθων που απομακρυσμένες από τις πρωτότυπες εκδοχές τους εξυπηρετούν την μεταβίβαση αποκρυσταλλωμένων ηθικών διδαγμάτων, ενώ πρέπει να τονιστεί και η επανάληψη του μοτίβου της νίκης του Δαυίδ εναντίον του Γολιάθ, χωρίς καμία είδους φθορά. Ωστόσο, από την άλλη πλευρά, εστιάζοντας και σε άλλα επιμέρους στοιχεία των μικρών Αινστάιν, δεν θα μπορούσε να μην αναγνωριστεί η προσπάθεια απεμπλοκής εκ μέρους της παραγωγής, πολλών συμπλεγματικών γνωρισμάτων, που είχαν ως αποτέλεσμα, την δριμεία κριτική για την εταιρία και τα έργα της από διάφορους επιστημονικούς κλάδους. Επί του πρακτέου, παρατηρούμε την επένδυση σε ένα κινούμενο σχέδιο που δεν διακατέχεται από γρήγορη δράση με σκοπό να διασκεδάσει, αλλά ένα δημιούργημα που πλέει στα αχαρτογράφητα νερά της διάδρασης και που πραγματεύεται την μεταλαμπάδευση ενός γνωστικού αντικειμένου, με στόχο και να ψυχαγωγήσει, αλλά κυρίως να επιμορφώσει. Στην προβολή του ατομικισμού μέσω της αυτοβοήθειας κατά τα αμερικανικά πρότυπα, αντιτάσσεται η αξία της συνεργασίας και ο σεβασμός στις ιδιαιτερότητες του ατόμου, ενώ σε άμεση αντιδιαστολή με τις ρατσιστικές αγκυλώσεις παρατηρείται ένα πολυεπίπεδο άνοιγμα προς την πολυπολιτισμικότητα, η οποία δεν αντιμετωπίζεται επιφανειακά με την απλή κατασκευή τεσσάρων παιδικών μορφών, που διαφέρουν μορφολογικά μεταξύ τους, αλλά που έμπρακτα, έχουν ίσο χρόνο προβολής στις περιπέτειες, έχουν διαφορετικές και εξίσου χρήσιμες για την επίτευξη των στόχων μουσικές δυνάμεις, ενώ σε πολλά ονομαστικά και προσωπικά επεισόδια, ο καθένας τους επιδεικνύει ηγετικές τάσεις, αναλαμβάνοντας, χωρίς περιορισμούς τα ηνία των περιπετειών και τον συμβολικό ρόλο του αρχηγού. Υπ' αυτές τις συνθήκες, κάθε είδους διαχωρισμού μεταξύ των δύο φύλων εξαλείφεται όπως αξίζει να σημειωθεί, ότι το ίδιο συμβαίνει και με κάθε μορφή βίας, η οποία, ως ψυχολογικός μηχανισμός ούτε καν υπονοείται στις περιπέτειες των τεσσάρων πρωταγωνιστών. Με την ολοκλήρωση αυτής της κριτικής επισκόπησης διαπιστώνουμε ότι οι μικροί Αινστάιν δεν θα μπορούσαν να αναδειχθούν ως πρότυπο εξαίρεσης σε αντιπαραβολή με τα επιτυχημένα καταναλωτικά προϊόντα της Disney, ωστόσο οι διαφοροποιήσεις τους σε σχέση με τον κανόνα των έτερων εγχειρημάτων της εταιρίας είναι εμφανώς περισσότερες.

Επιπρόσθετα, μία ακόμη θέση των πεσιμιστών της Σχολής της Φρανκφούρτης για το περιεχόμενο των μαζικών μέσων αποτελεί ο τυπικός ρόλος που λαμβάνει το νόημα σε σχέση με την εικόνα, ενώ ιδιαίτερα για την μουσική εκφράζεται η άποψη, πως χρησιμοποιείται μηχανικά ως ερέθισμα των αισθήσεων, παρά σαν τέχνη που προκαλεί στοχασμό. Μελετώντας διεξοδικά την διαδικασία της επικοινωνίας στο κινούμενο σχέδιο διαπιστώθηκε η υιοθέτηση μιας εντελώς διαφορετικής στάσης από τους δημιουργούς των μικρών Αινστάιν, καθώς με

την βοήθεια των αντίστοιχων μοντέλων επιβεβαιώθηκε η προσπάθεια οικοδόμησης δυναμικών σχέσεων ανάμεσα στους τηλεοπτικούς εκπαιδευτές και τους μαθητές τους, μέσω του επιχειρούμενου διαλόγου. Ένα ακόμη στοιχείο που διατρανώνει την εν λόγω πάγια τακτική είναι ότι ο χρόνος που καταλαμβάνει ο διάλογος (με τις παύσεις μεγάλου μήκους ανάμεσα σε ήρωες και κοινό, είτε μεταξύ των τεσσάρων πρωταγωνιστών και των παρένθετων προσώπων) κατά την διάρκεια κάθε επεισοδίου είναι σημαντικά μεγαλύτερος σε σχέση με την διαδοχή των εικόνων, με φυσικό απότοκο, η ροή της πλοκής να διακόπτεται συνεχώς, είτε για να πραγματοποιηθούν οι διάφορες ομαδικές δράσεις, είτε για να δοθούν οι απαραίτητες πληροφορίες, που θα οδηγήσουν στην λύση του προβλήματος. Θεωρείται επίσης σημαντικό να καταγραφεί, ότι πολλά από τα καλέσματα των ψευδο-επικοινωνητών στις μουσικές δραστηριότητες (ιδιαίτερα εκείνες που αφορούν την εκτέλεση μουσικών οργάνων) είναι 'ανοικτού' χαρακτήρα, αφού, προς την πλευρά των θεατών προτείνεται να νιώσουν τον ρυθμό, την μουσική και τους ήχους, μέσα από την εγγενή φαντασία που κρύβεται μέσα τους. Παρόλα αυτά, ακόμα και σε αποστολές που η φύση των ερωτήσεων είναι «κλειστή» (όπως λόγου χάρη, ποιος ήχος σας ακούγεται σαν τρομπέτα), διαπιστώνουμε ότι για να κατανοηθεί καλύτερα το ηχόχρωμα του πνευστού, το κινούμενο σχέδιο χρησιμοποιεί πλείστους τρόπους απεικόνισης, όπως την κόρνα ενός πλοίου, είτε ακόμα και την προβοσκίδα ενός ελέφαντα. Τέτοιου είδους εικονικές και ηχητικές αντιστοιχίες μας παραπέμπουν αναπόφευκτα στην συλλογιστική του Hall, ο οποίος υποστήριζε πως επιτρέποντας στα στοιχεία ενός σημειωτικού συστήματος να σημαίνουν ταυτόχρονα πολλά διαφορετικά πράγματα μαζί, αντίστοιχα αρκετές είναι και οι αποδόσεις των νοημάτων τους. Με αυτόν τον τρόπο, οι γνώσεις γίνονται κτήμα στηριζόμενες πάνω στις ήδη υπάρχουσες, ενώ τα παιδιά προσχολικής ηλικίας λαμβάνοντας μέρος στις διάφορες μουσικές δραστηριότητες νοηματοδούν την τέχνη, με κεντρομόλο άξονα τις δικές τους εμπειρίες και κοινωνικοπολιτισμικό υπόβαθρο. Έτσι, δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστούμε, πως στους μικρούς Αινστάιν συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο από αυτό που υποστηρίζει η πεσιμιστική οπτική, με την εικόνα να λειτουργεί υποστηρικτικά και σε ρόλο δευτεραγωνιστή στο κινούμενο σχέδιο, με σκοπό την βαθύτερη κατανόηση του νοήματος, στο οποίο εμπερικλείονται τα μηνύματα της σειράς και η ελεύθερη δημιουργική φύση της μουσικής.

Συνοψίζοντας, λαμβάνοντας υπόψη τους στόχους της διαμεσολάβησης του κινουμένου σχεδίου, όπου στην οιονεί αλληλόδραση προσεταιρίζονται με συνεκτικό τρόπο πολλά στοιχεία της πρόσωπο με πρόσωπο αλληλόδρασης, αντιλαμβανόμαστε πως απώτερος σκοπός είναι η γνωστοποίηση σε απλοϊκή μορφή του αυθεντικού κι όχι η σταδιακή υποβάθμιση του.

Με αφορμή τους μικρούς Αινστάιν τα αγαθά της ανώτερης παιδείας μεταβιβάζονται απλόχερα καθώς, παρέχεται μία εναλλακτική δυνατότητα εκπαίδευσης και γνωριμίας με τις τέχνες της μουσικής και των εικαστικών, σε πολλούς δέκτες ταυτόχρονα, που υπό άλλες συνθήκες, δεν θα μπορούσαν να έρθουν ποτέ τόσο μαζικά σε επαφή μαζί τους. Υπ' αυτό το πρίσμα, με την διαμεσολάβηση σε ρόλο κομιστή που καλεί τους τηλεθεατές να σταθούν μπροστά στα έργα τέχνης με θαυμασμό, η έννοια του εκδημοκρατισμού αποκτά διπλή υπόσταση, καθώς διαπιστώνεται ότι οι δημιουργοί της σειράς, δεν επιχειρούν μέσω του κινουμένου σχεδίου μόνο την διάχυση της μουσικής διαπαιδαγώγησης με επιλεγμένο εκπαιδευτικό υλικό τα κλασσικά έργα της εποχής μπαρόκ και του ρομαντισμού, αλλά συνάμα εκδημοκρατίζουν με την εν γένει στάση τους απέναντι της, και την ίδια την κλασσική μουσική στην ολότητά της, η οποία δραπετεύοντας από τα μάτια και τα αυτιά των λίγων και «εκλεκτών» φτάνει στην καθημερινότητα και την νόηση των πολλών και ηλικιακά μικρότερων όλου του πλανήτη. Μία τέτοια γνωριμία με τα έργα των Μπαχ, Μότσαρτ, Σούμπερτ και Μπετόβεν, θα μπορούσε αδιαμφησβήτητα να δώσει το επόμενο ραντεβού με το κοινό, από την οθόνη της τηλεόρασης στο μέγαρο μουσικής, ωστόσο εκτιμάται ότι, το μεγαλύτερο κέρδος της εξοικείωσης των παιδιών προσχολικής ηλικίας αποτυπώνεται στον ανυπολόγιστο παράγοντα της συναισθηματικής εμπλοκής που αποκτούν με το συγκεκριμένο ρεπερτόριο, το οποίο εγκαθιστάμενο στην φαντασία τους επιβεβαιώνει τους λόγους, που το άπειρο ενυπάρχει στο πεπερασμένο (Παπαδάκη 2006). Ως εκ τούτου, με γνώμονα την συνολική αποτίμηση όλων των παραπάνω δεδομένων μπορούμε με ασφάλεια να συμπεράνουμε, ότι το περιεχόμενο των μικρών Αινστάιν είναι στο σύνολο του εκδημοκρατικό, ενσαρκώνοντας πολλές από τις απόψεις των θεραπόντων-υπερασπιστών της μαζικής κουλτούρας. Τα κλασσικά έργα δυνητικά έρχονται σε μία συγχρονία με τα δεδομένα της σημερινής εποχής, ωστόσο βγαίνοντας από τους μοναδικούς χώρους επιτέλεσης τους συναντούν τα μυαλά των παιδιών προσχολικής ηλικίας, τα οποία, τα μετατρέπουν σε ανεξίτηλες εμπειρίες στις καρδιές τους.

Ακολούθως, ένα ακόμη ερευνητικό ερώτημα, το οποίο χρήζει εμπεριστατωμένης απάντησης, αφορά το κατά πόσο μπορεί το συγκεκριμένο κινούμενο σχέδιο, να αποτελέσει αφορμή πρόσκλησης στην μουσική διδακτική πράξη. Με αφετηρία τα όσα καταγράφηκαν στην ανάλυση του περιεχομένου διαπιστώνεται έμπρακτα, πως οι μικροί Αινστάιν έχουν πολλά κοινά στοιχεία με τα πιο διαδομένα μουσικοπαιδαγωγικά συστήματα, ενώ ταυτόχρονα εφαρμόζουν στο σύνολο τους, όλες τις σύγχρονες τάσεις της μουσικής παιδαγωγικής. Μέσα σε ένα παιχνιδοκεντρικό περιβάλλον, τα παιδιά προσχολικής ηλικίας υποβάλλονται σε

συνεχείς και αλληλοδιαπλεκόμενες μουσικές δραστηριότητες, μαθαίνοντας κατά σειρά, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ήχου, τις ρυθμικές έννοιες μέσω πολυποίκιλων κινήσεων, καθώς και την αντίληψη της μουσικής, ως μέσο έκφρασης συναισθημάτων. Έπειτα, όσο αφορά τις δυνατότητες και τους περιορισμούς του τηλεοπτικού μέσου ως επικοινωνιακού διαμεσολαβητή, σε συνάρτηση με την εκμάθηση του γνωστικού αντικειμένου, δεν μπορούν να αμφισβητηθούν οι θετικές επιδράσεις που προσφέρει αφενός μεν, ο συνδυασμός της εικόνας και του ήχου, αφετέρου δε, η μετατόπιση της γνώσης από το βιβλίο, σε μία πιο οικεία ατμόσφαιρα για τους σύγχρονους ψηφιακά αυτόχθονες. Ωστόσο, εκτιμάται ότι τα εκφραστικά μέσα της τηλεόρασης δεν αρκούν για να συγκριθούν με την μαγεία της διαπροσωπικής επαφής και της άμεσης αισθητικής εμπειρίας, ιδιαίτερα όσο αφορά την γνωριμία με τα μουσικά όργανα. Έτσι, με βάση τα παραπάνω προκύπτουν αβίαστα τα εξής συμπεράσματα. Το κινούμενο σχέδιο δεν μπορεί να αντικαταστήσει τον εκπαιδευτικό και την δια ζώσης διδασκαλία της μουσικής, ωστόσο, πρόκειται αδιαμφησβήτητα για ένα πολύ χρήσιμο εκπαιδευτικό εργαλείο, που μπορεί να υποβοηθήσει αποτελεσματικά στην εκμάθηση της μουσικής θεωρίας και πράξης, επίσης, λόγω της οικείας γλώσσας του είναι ιδανικό για την ενίσχυση της θετικής προδιάθεσης των παιδιών προσχολικής ηλικίας απέναντι στην τέχνη, ενώ τέλος, εξαιτίας των τεχνικών και των υλικών που συνδυάζει, καθώς και των εργαλείων που παρέχει, μπορεί να αποτελέσει ένα πολύτιμο πεδίο μάθησης και έρευνας για τον χώρο της τάξης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 2: ΕΜΠΡΟΣ ΟΜΑΔΑ

Τέχνη: Αρχιτεκτονική και γλυπτική από τον Αντόνιο Γκαουντί. Μουσική: Το βαλς του γαλάζιου Δούναβη, από τον Γιόχαν Στράους.

- Στο 1:26, η αυλαία ανοίγει με τον Κίμων να παίρνει τον λόγο, συστήνοντάς μας τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Λίγο αργότερα, ο Τζίμυ μας ενημερώνει, ότι οι ήρωες βρίσκονται στην Ισπανία και συγκεκριμένα στην Βαρκελώνη, ψάχνοντας για κάστρα. Στην συνέχεια, ο ίδιος ήρωας ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «μπορείτε να βρείτε ένα κάστρο;». **Ταυτόχρονα, η γωνία λήψης της κάμερας αλλάζει, με αποτέλεσμα να φανεί το κάστρο, το οποίο αποτελεί αναπαράσταση, ενός από τα έργα που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου, από τον Α. Γκαουντί. Επιπρόσθετα, με την είσοδο της ομάδας στο εσωτερικό του κάστρου και την γνωριμία τους με τον βασιλιά, υπό την μελωδική εξύφανση του μοτίβου Στράους, επαληθεύεται η σταδιακή χρησιμοποίηση όλων των έργων τέχνης που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου, ως ενεργοί ήρωες της ιστορίας**. Έπειτα, την πρώτη εμφάνιση του βασιλιά, ακολουθεί μικρό σε διάρκεια μουσικό μοτίβο και τον χαιρετισμό του προς τους ήρωες, συνοδεύει ηχητικό εφέ τρομπέτας. Στην συνέχεια, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές αρχίζουν να παρουσιάζονται στον βασιλιά με τα ονόματα και τα μουσικά τους ταλέντα. Ο Κίμων συστήνει πρώτα τον Τζίμυ, ο οποίος, είναι ένας μουσικός που παίζει πολλά μουσικά όργανα. Μετά, σειρά στην σύντομη παρουσίαση έχει η Άννα, που με το μικρόφωνο της, απευθύνει έναν χαιρετισμό τραγουδιστά στον βασιλιά. Ύστερα, η Λυδία με μία πιρουέτα, δηλώνει κι εκείνη τραγουδιστά, πως της αρέσει ο χορός, ενώ τέλος, ο Κίμων εκφράζει την αγάπη του για την διεύθυνση των μουσικών οργάνων. Ο βασιλιάς χειροκροτεί με ενθουσιασμό τους ήρωες και λίγο αργότερα, εμφανίζει κι εκείνος το αγαπημένο του αντικείμενο. Πρόκειται για ένα κουτί θησαυρού που μόλις ανοίγει, ακούγεται η μελωδία του βαλς, του γαλάζιου Δούναβη. Παρόλα αυτά, λίγο αργότερα, υπό την συνοδεία ενός σύντομου μουσικού μοτίβου βιολιού αποτελούμενο από διάφωνα διαστήματα, προοικονομείται η παρουσία ενός ακόμη πρωταγωνιστή. **Αιφνιδιαστικά την εμφάνιση του κάνει ένας μεγάλος δράκος (όπως στο έργο τέχνης του Α. Γκαουντί), που μπαίνει στο κάστρο και αρπάζει τον μουσικό θησαυρό. Έτσι, οι μικροί Αϊνστάιν βλέποντας πολύ στεναχωρημένο τον βασιλιά για την απώλεια του αγαπημένου του αντικειμένου, αποφασίζουν να αναλάβουν δράση. Οι ήρωες υποστηρίζουν ότι με τις μουσικές τους ικανότητες και με συνεργασία μπορούν να κάνουν τα πάντα.** Ως εκ τούτου, ο Κίμων ζητά άμεσα την βοήθεια του κοινού για την επιτυχή επίτευξη της αποστολής και προσκαλεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές στον Ρόκετ. Εν συνεχεία, ακολουθεί το κλασσικό μοντέλο εκτόξευσης των μικρών Αϊνστάιν, όπου οι ήρωες μας, χτυπούν τα χέρια στα πόδια τους, για να δώσουν την απαιτούμενη ενέργεια στο διαστημόπλοιό τους να πετάξει. Το χτύπημα αποτυπώνεται με το επιφώνημα, «πατ, πατ, πατ», θεωρώντας την ενεργή συμμετοχή του κοινού απαραίτητη πριν την εκτόξευση.
- Η περιπέτεια ξεκινά για την ομάδα, με τον Κίμων να ζητά από το κοινό να βάλει το χέρι δίπλα στο αυτί του, ώστε να ακούσει, από που προέρχεται η μουσική του θησαυρού. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, οι ήρωες προσγειώνονται σε ένα δάσος, ενώ η ατμόσφαιρα ενός εν εξελίξει παραμυθιού κυριαρχεί. **Η Άννα, για να ενισχύσει το ηθικό της ομάδας επιλέγει να τραγουδήσει ένα «ειδικό» τραγούδι και καλεί το κοινό να κάνει το ίδιο, υψώνοντας παράλληλα τα χέρια του.** Παρόλα αυτά, το

θετικό κλίμα διακόπτει η αιφνιδιαστική εμφάνιση του δράκου, ο οποίος, υπό την συνοδεία του χαρακτηριστικού του μουσικού εφέ, τοποθετεί κινητές παγίδες κλουβιών στο δρόμο των ηρώων. Η Λυδία ωστόσο, λέγοντας πως έχει την δύναμη του χορού αποφασίζει να αναλάβει δράση. **Η λιλιπούτεια εξερευνήτρια, για να τα καταφέρει προτρέπει το κοινό λέγοντας,** ***«ας κάνουμε έναν ειδικό χορό για να περάσουμε κάτω από τις παγίδες. Γι' αυτό πρέπει να κουνήσουμε το σώμα μας έτσι, κάτω δύο-τρία, πάνω δύο-τρία. Ελάτε σκύψτε με το ρυθμό μαζί μου, κάτω-πάνω».*** Η μικρή χορεύτρια κινούμενη με το ρυθμό του μουσικού μοτίβου των παγίδων καταφέρνει και περνά επιτυχώς τα πρώτα εμπόδια, το ίδιο και οι υπόλοιπη ομάδα. **Όμως στην συνέχεια, ο ρυθμός αλλάζει και η Λυδία συμβουλεύει τους μικρούς τηλεθεατές σημειώνοντας**, ***«χορέψτε ακόμα πιο γρήγορα στον ρυθμό, κάτω δύο-τρία, πάνω δύο-τρία».*** Οι μικροί Αινστάιν με τις ρυθμικές πιρουέτες και τις συμβουλές της Λυδίας ξεπερνούν αποτελεσματικά τα πρώτα εμπόδια του δράκου και ύστερα, από την θετική έκβαση των πραγμάτων, μετά το πέρας της δοκιμασίας, η ηρωίδα δίνει τα εύσημα στο κοινό για τις προσπάθειές του και το ευχαριστεί για την πολύτιμη βοήθειά του.

- Ακολούθως, η παρέα ακούει ξανά το σύντομο μουσικό εφέ του θησαυρού, χωρίς η ηχητική πηγή να φαίνεται επί της οθόνης. Κατόπιν τούτου, η ομάδα συνεχίζει την πορεία της μέσα στο μεγάλο δάσος και η Άννα επαναλαμβάνει το ειδικό της τραγούδι. Όμως, λίγο αργότερο, την ήρεμη ατμόσφαιρα διακόπτει για άλλη μία φορά το μουσικό μοτίβο του δράκου. Ταυτόχρονα, η Λυδία απευθυνόμενη εκ νέου προς το κοινό ρωτά, «σαν τι ακούγεται αυτό;». Ο δράκος με σκοπό τον εγκλωβισμό της παρέας δημιουργεί ξανά εμπόδια. Αυτή την φορά, ξεπηδούν μέσα από το έδαφος τρείς πεινασμένοι πέτρινοι φρουροί. **Παρά την αρχική φοβία της ομάδας, λίγο μετά, ο Κίμων, παρατηρώντας καλύτερα, αντιλαμβάνεται πως στις κοιλιές των φρουρών υπάρχουν κάποια παράξενα σημάδια, που επί της ουσίας απεικονίζουν μουσικές διάρκειες, όπως, το ολόκληρο, το μισό και το τέταρτο.** Κατόπιν τούτου, οι μικροί Αινστάιν κατανοούν ότι για να περάσουν από τους πελώριους πεινασμένους φρουρούς πρέπει να τους ταΐσουν με τις αντίστοιχες μουσικές διάρκειες που υπάρχουν στο έδαφος του δάσους. Έτσι, αυτή την φορά δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Κίμων, ο οποίος μπορεί και διευθύνει όλα τα μουσικά όργανα. Παράλληλα, ο μικρός μαέστρος, ζητά την ενεργή συμμετοχή του κοινού και σημειώνει, δείχνοντας το σημάδι στην κοιλιά του πρώτου φρουρού, ***«αυτός ο φρουρός τρώει νότες που παίζουν ένα μεγάλο ήχο, ολόκληρες νότες. Μια ολόκληρη νότα είναι ένα κενό οβάλ».*** Μετά την ακουστική αναπαραγωγή της συγκεκριμένης διάρκειας, ο λιλιπούτειος εξερευνητής κοιτάζει προς το έδαφος ανάμεσα σε έξι διαφορετικά μουσικά σημάδια. **Με την κάμερα παγωμένη στο συγκεκριμένο πλάνο, ο ήρωας ρωτά το κοινό**, ***«μπορείτε να βρείτε μια ολόκληρη νότα;».*** Ύστερα από την άυλη σωστή απάντηση του κοινού, οι ήρωες ταΐζουν τον πρώτο φρουρό ένα ολόκληρο, κι εκείνος ξαναγυρνά μέσα στο χώμα. Στην συνέχεια, στο ίδιο πνεύμα, βλέποντας το σημάδι του δεύτερου φρουρού, ο Κίμων επισημαίνει, ***«αυτός ο φρουρός θέλει να φάει νότες πιο μικρής διάρκειας, μισές νότες. Η μισή νότα είναι ένα άδειο οβάλ με ένα μίσχο που εξέχει».*** Αυτή την φορά στο έδαφος υπάρχουν περισσότερες επιλογές με σημάδια, όμως, η ομάδα με την βοήθεια του κοινού βρίσκει εκ νέου την κατάλληλη 'προς βρώση', μουσική διάρκεια. Καταληκτικά, **η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται και για τον τρίτο κατά σειρά φρουρό, στον οποίο όπως τονίζει χαρακτηριστικά ο μικρός μαέστρος, αρέσουν** ***οι νότες πολύ μικρής διάρκειας, τα τέταρτα, που είναι μαύρα οβάλ με ένα μίσχο.*** Οι ήρωες ταΐζοντας με επιτυχία και τον τελευταίο φρουρό απεγκλωβίζονται, όντας πλέον ικανοί να συνεχίσουν την αναζήτησή τους για τον

μουσικό θησαυρό του βασιλιά, γι' αυτό και δια στόματος Κίμων ευχαριστούν ξανά το κοινό για την βοήθεια του.

- Εν συνεχεία, ο θησαυρός, υπό τη συνοδεία της μελωδίας Στράους, ακούγεται πλέον όλο και πιο κοντά μέσα από την σπηλιά του δράκου. Η παρέα αντικρύζοντας την σπηλιά σε πρώτο βαθμό αμφιβάλλει για το αν θα μπορέσει να καταφέρει να πάρει τον θησαυρό, όμως η έκφραση πίστης και εμπιστοσύνης του Κίμων στις μουσικές δυνάμεις των συντρόφων του, δίνει κουράγιο και δύναμη στα μέλη της ομάδας. Οι μικροί Αινστάιν μπαίνοντας στο εσωτερικό της σπηλιάς εντοπίζουν το πολυπόθητο κουτί του θησαυρού κάτω από το κρεβάτι του δράκου. Έτσι, την στιγμή που όλα φαίνονται εύκολα και βολικά, την εμφάνιση του στην σπηλιά κάνει και ο ιπτάμενος βασιλιάς των ουρανών, υπό την συνοδεία του αντίστοιχου μουσικού μοτίβου του. **Παρόλα αυτά, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση. Ο μικρός μουσικός με σκοπό να αποκοιμίσει τον δράκο, παίρνει στα χέρια του ένα κόρνο και κατόπιν, ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας,** ***«για να κοιμηθεί ο δράκος κρατήστε το κόρνο σας όπως εγώ. Τώρα χρησιμοποιήστε τρία δάχτυλα για να πατήσετε τα κλειδιά έτσι, πρώτο δάχτυλο, δεύτερο δάχτυλο, τρίτο δάχτυλο».*** **Ο λιλιπούτειος μουσικός κατά την διάρκεια των μουσικών συμβουλών προς το κοινό, κρατά παράλληλα το κόρνο, οπτικοποιώντας με αυτό τον τρόπο το παίξιμο του συγκεκριμένου μουσικού οργάνου επί της οθόνης. Παράλληλα, υπό την μουσική εξύφανση της μουσικής Στράους, οι μικροί Αινστάιν μετρούν ταυτόχρονα στον ρυθμό αναφωνώντας**, '***εν-δύο-τρία, εν-δύο-τρία'***. Η μουσική ύπνωση του Τζίμυ έχει άμεσα αποτελέσματα στον δράκο, έτσι για να υπάρξει ακόμη μεγαλύτερη πρόοδος στο εγχείρημα, ο μικρός μουσικός προτρέπει το κοινό να παίξει το κόρνο ακόμα πιο αργά στον ρυθμό, '**adagio'**.
- Με αυτό τον ιδιάζοντα τρόπο, οι ήρωες καταφέρνουν την ώρα που βρίσκεται σε λήθαργο ο φτερωτός γίγαντας, να επανακτήσουν τον μουσικό θησαυρό και στην συνέχεια, επιβιβάζονται ταχέως προς το διαστημόπλοιό τους. Παρόλα αυτά, κι ενώ ο Κίμων είναι έτοιμος να δώσει το σύνθημα για την απογείωση, ξαφνικά, χτυπά υπό την συνοδεία ενός σύντομου ηχητικού εφέ, το ξυπνητήρι του δράκου. Το κοιμισμένο θηρίο ξυπνά, και πολύ σύντομα αντιλαμβάνεται πως ο θησαυρός λείπει από την σπηλιά. Επομένως, με μόνη λύση την άμεση αναχώρηση από το δάσος και ένα πολύ γρήγορο πέταγμα, ο Κίμων, ζητά τη βοήθεια του κοινού, ώστε οι ήρωες να πετάξουν με τον Ρόκετ, **'σούπερ γρήγορα'**. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία του Γ. Στράους σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (18:23), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (18:30), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (18:41) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:52).*** Με αυτό τον τρόπο, οι μικροί Αινστάιν αποσπώνται σημαντικά σε απόσταση από τον δράκο, ενώ εκείνος, σε μία από τις προσπάθειες του να προλάβει το διαστημόπλοιο των ηρώων εγκλωβίζεται μέσα σε έναν πεινασμένο πέτρινο φρουρό.
- Ακολούθως, οι ήρωες φτάνοντας στο παλάτι επιστρέφουν τον μουσικό θησαυρό, κάνοντας έτσι πολύ χαρούμενο τον καλό βασιλιά. **Αντ' αυτού, εκείνος για να τους ανταποδώσει, μοιράζει στον καθένα τους από ένα κομμάτι του θησαυρού του.** Οι ήρωες παίρνουν σε μορφή κοσμήματος, τα δικά τους αγαπημένα αντικείμενα. Πιο συγκεκριμένα, η Άννα παίρνει ένα μικρόφωνο, η Λυδία ένα ζευγάρι παπούτσια μπαλέτου, ο Τζίμυ ένα μουσικό όργανο, ο Κίμων μία μπαγκέτα και ο Ρόκετ ένα αεροπλάνο. Στο 20:48 ο Κίμων ευχαριστεί για ακόμα μια φορά το κοινό για την βοήθειά του, και λίγο μετά ο μικρός μαέστρος αναφωνεί, την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα του Αντόνιο

Γκαουντί και την μουσική του Γιόχαν Στράους. Εν κατακλείδι, ο ίδιος ήρωας, λίγο πριν το πέσιμο της αυλαίας τραγουδά έχοντας δίπλα τους σύσσωμη την υπόλοιπη ομάδα, τους εξής στοίχους, ***«με το ρυθμό τα χέρια μου χτυπώ στο Ρόκετ λέμε μπράβο, να υποκλιθώ σε εσάς χρωστώ μεγάλο ευχαριστώ».***

- Τέλος στο 22:18, εμφανίζεται επί σκηνής, ένα μεγάλο ψάρι.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 3: ΔΕΙΞΕ ΚΑΙ ΠΕΣ

Τέχνη: Αρχιτεκτονική των Μάγια. Μουσική: Κάρμεν σουίτα νούμερο ένα από τον Ζορζ Μπιζέ.

- Στο 1:21, η αυλαία ανοίγει και ο Κίμων παίρνει τον λόγο, συστήνοντας μας τον εαυτό του και την υπόλοιπη ομάδα, ενώ στη συνέχεια μας ενημερώνει, πως ο Ρόκετ πηγαίνει τον ίδιο και τους φίλους του στο σχολείο. Έπειτα, η Άννα απευθυνόμενη στο κοινό ρωτά, «θέλετε να δείτε το σχολείο μας;». Με αφορμή τους ήρωες που πάνε σχολείο, γίνεται ένας μίνι πρόλογος από την Λυδία, η οποία, τονίζει πως την σημερινή ημέρα, όλα τα παιδιά της τάξης φέρνουν ότι πιο ξεχωριστό αντικείμενο έχουν για να το δείξουν στους συμμαθητές τους, Έτσι αφορμής δοθείσης, ο μικρός μαέστρος παίρνει εκ νέου τον λόγο και ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «έχετε φέρει ποτέ κάτι στο σχολείο σας για το δείξε και πες;. Εμείς φέραμε τα πιο αγαπημένα μας πράγματα». Αναλυτικότερα, ξεκινά η παρουσίαση των εν λόγω αντικειμένων δια στόματος Τζίμυ, ο οποίος μας πληροφορεί ότι ενόψει της ημέρας έφερε μαζί τα μουσικά του όργανα, ακολούθως, η Λυδία τα παπούτσια του μπαλέτου της, ύστερα, η Άννα το μικρόφωνό της και τέλος, ο Κίμων την μπαγκέτα του. Με την κίνηση της μπαγκέτας ακούμε ταυτόχρονα, -για πρώτη φορά στο επεισόδιο- το μουσικό μοτίβο του Ζ. Μπιζέ. Αίφνης, λίγο αργότερα, ο ήχος του κουδουνιού σηματοδοτεί την είσοδο στην τάξη και την έναρξη του μαθήματος, παρόλα αυτά, συμβαίνει κάτι αναπάντεχο. Το μεγάλο μπλε τζετ, υπό την συνοδεία του αντίστοιχου ηχητικού του εφέ, εμφανίζεται και κλέβει όλα τα αγαπημένα αντικείμενα των μικρών Αϊνστάιν. Ως εκ τούτου, με βασικό ζητούμενο την άμεση επανάκτηση των αντικειμένων, οι ήρωες ζητούν άμεσα βοήθεια από τους λιλιπούτειους τηλεθεατές. Έπειτα, μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, ο Κίμων προτάσσοντας την μπαγκέτα του, ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Στην συνέχεια, οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.
- Η νέα περιπέτεια των μικρών Αινστάιν ξεκινά υπό την μουσική συνοδεία της Κάρμεν, ενώ παράλληλα, κατά τη διάρκεια του σύντομου ταξιδιού της παρέας, ζωντανά πλάνα ξερών λόφων παρεμβάλλονται μέσα στον κόσμο του animation δημιουργώντας, όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας.
  Λίγο αργότερα, οι ήρωες φτάνουν στην Τσιουάουα στο Μεξικό, όπου μέσα από την σπηλιά, Κουέβα ντε λος κρυστάλλες ακούγονται τα χαρακτηριστικά ηχητικά εφέ, του «κακού» μπλε τζετ. Οι μικροί Αϊνστάιν, εισερχόμενοι, υπό την μελωδική εξύφανση της μουσικής Μπιζέ, στην σπηλιά, συναντούν μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους, τεράστιους λευκούς κρυστάλλους. Η ομάδα με την βοήθεια του κοινού εντοπίζει το τζετ μέσα στην κρυψώνα του και εκείνο, στην προσπάθεια να ξεφύγει, εγκλωβίζεται προς την έξοδο, από κόκκινους, λευκούς και πράσινους κρυστάλλους. Παρόλα αυτά, το μπλε τζετ δεν παρατά τις προσπάθειες του, καθώς, παίζοντας έναν εμβατηριακό ρυθμό με το τύμπανο του Τζίμυ, διώχνει σε πρώτη φάση τους κόκκινους κρυστάλλους. Ακολούθως, αναπαράγοντας εκ νέου τον ίδιο ρυθμό με τα κύμβαλα, ξεπερνά και το εμπόδιο των λευκών κρυστάλλων, ενώ τέλος παίζοντας, με την ιδιόμορφη δαγκάνα του, στο κόντρα μπάσο την μελωδία της σουίτας νούμερο ένα,

καταφέρνει και διαφεύγει και από την τελευταία παγίδα των πράσινων κρυστάλλων. Κατ' αυτό τον τρόπο, οι ήρωες μας, χωρίς όργανα καλούνται να αποφύγουν κι εκείνοι τις συγκεκριμένες παγίδες, για να συνεχίσουν την καταδίωξη και να επανακτήσουν τα αγαπημένα τους αντικείμενα. Ωστόσο, την πρόσκαιρη απογοήτευση της ομάδας λόγω της έλλειψης μουσικών οργάνων, διώχνει με τα λόγια του ο Τζίμυ, ο οποίος απευθυνόμενος προς τα υπόλοιπα μέλη της παρέας και το κοινό τονίζει, ***«μπορούμε να παίξουμε μουσική χωρίς μουσικά όργανα, χρησιμοποιώντας απλά το σώμα μας»***. **Έτσι, ο μικρός μουσικός αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας παράλληλα την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού. Πιο συγκεκριμένα, ο λιλιπούτειος εξερευνητής επιχειρώντας να μιμηθεί το παίξιμο και τον ήχο του τυμπάνου σημειώνει, *«μπορούμε να κάνουμε τον ίδιο ήχο χτυπώντας τα χέρια μας στα πόδια μας, 'μπουμ- μπουμ- μπουμ'. Ελάτε παίξτε μαζί μου λοιπόν.»*.** Έπειτα, μετά την πρώτη επιτυχή προσπάθεια και την αποφυγή των κόκκινων κρυστάλλων, **ο Τζίμυ προτείνει για το παίξιμο των κυμβάλων, *«χτυπήστε τα χέρια σαν κύμβαλα μαζί μου,* *'κρας, κρας, κρας'*. Τέλος ο ήρωας για τους πράσινους κρυστάλλους επισημαίνει, *«πρέπει να κάνουμε τον ήχο του κόντρα μπάσου με το σώμα μας. Ας προσπαθήσουμε να κάνουμε τον ήχο με το δάχτυλο στα χείλια μας. Μπορείτε να κάνετε, 'πομ-πομ-πομ', σαν ένα κόντρα μπάσο μαζί μου;»*.** Εν τέλει με το μουσικό μοτίβο Μπιζέ να κυριαρχεί, οι μικροί Αινστάιν απεγκλωβίζονται από την σπηλιά με τους κρυστάλλους και ο Τζίμυ με την σειρά του, επιβραβεύει και ευχαριστεί το κοινό που μιμήθηκε τους ήχους των μουσικών οργάνων με το σώμα του.

- Οι μικροί Αινστάιν, συνεχίζοντας λίγο αργότερα την αναζήτηση του μεγάλου τζετ, ακούνε τα χαρακτηριστικό ηχητικά εφέ, από τους υδάτινους κόλπους του Ξότσι Μίλκο. Την ίδια στιγμή, ο Ρόκετ μεταμορφώνεται σε φουσκωτό και πλέει γύρω από πελώρια λουλούδια που δυσκολεύουν την όραση και το οπτικό πεδίο της ομάδας. Τότε, αιφνιδιαστικά εμφανίζεται το τζετ και με το μικρόφωνο της Άννας και τα παπούτσια μπαλέτου της Λυδίας τραγουδά ένα νανούρισμα, υπό την συνοδεία ενός σύντομου μουσικού μοτίβο. Η δραματοποίηση της μουσικής αντιπροσωπεύει την δύσκολη θέση που έχουν για ακόμα μία φορά οι ήρωες στο επεισόδιο, καθώς το συγκεκριμένο νανούρισμα, έχει ως άμεση συνέπεια τα πελώρια λουλούδια να «κοιμηθούν» και να σχηματίσουν ένα κλουβί μέσα στην λίμνη για την λιλιπούτεια παρέα. Παρόλα αυτά, δράση αποφασίζουν να αναλάβουν από κοινού, η Άννα και η Λυδία, οι οποίες δίνουν κουράγιο στους υπόλοιπους, σημειώνοντας ότι, έχουν την δυνατότητα να τραγουδήσουν και να χορέψουν το ίδιο καλά και χωρίς τα αγαπημένα τους αντικείμενα. **Αρχικά, η Άννα καλεί το κοινό να τραγουδήσει με στίχους την μελωδία Μπιζέ και ακριβέστερα τονίζει, *«στηθείτε ίσια και τραγουδήστε μαζί μου»*, ενώ ακολούθως η Λυδία ακούγοντας την Άννα προτρέπει με τη σειρά της το κοινό λέγοντας, *«τώρα ας χορέψουμε και τον χορό μαζί, πρώτα τεντώστε το σώμα σας από αυτή την πλευρά και μετά από την άλλη πλευρά»*. Η ταυτόχρονη ένωση χορού και τραγουδιού έχουν άμεσα θετικό αντίκτυπο στις προσπάθειες των ηρώων, οι οποίοι σταδιακά «ξυπνούν» τα μεγάλα λουλούδια και απεγκλωβίζονται και από αυτή την παγίδα του μεγάλου τζετ.** Ακολούθως, οι δύο καλές φίλες, Άννα και Λυδία ανταλλάσσουν φιλοφρονήσεις ευχαριστώντας παράλληλα το κοινό για την βοήθεια του.
- Στην συνέχεια, οι ήρωες εντοπίζουν άμεσα το μπλε τζετ, όμως, εκείνο αντιλαμβανόμενο πως το ακολουθούν σε απόσταση μιας ανάσας, επιστρατεύει τους τρεις μεγάλους πυραύλους προώθησης που έχει για να πετάξει ακόμα πιο γρήγορα. Έτσι, και οι ήρωες ζητούν την συμμετοχή του κοινού, ώστε να πετάξουν με τον Ρόκετ, 'σούπερ γρήγορα'. ***Η σταδιακή αύξηση ταχύτητας σε τέσσερις διαδοχικές φάσεις αρχίζει ακούγοντας την μελωδία του Ζ. Μπιζέ, σε ρυθμό adagio-όπου,***

αρχικά, ο Κίμων καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (14:46), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (14:54), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (15:05) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:16). Η ταχύτητα που αναπτύσσουν οι μικροί Αινστάιν με την δύναμη της μουσικής καθ' όλη την διάρκεια αυτής της ιπτάμενης καταδίωξης, καταλήγει στην επιτυχή επανάκτηση όλων των αγαπημένων αντικειμένων των ηρώων εκτός από ένα.

- **Η μουσική μπαγκέτα του μαέστρου της παρέας βρίσκεται ακόμη στην κατοχή του μπλε τζετ, ενώ ο μπλε φυγάς κατευθύνεται στο Τζίζεν Ίτζα και στην πυραμίδα Ελ Καστίγιο, δηλαδή το έργο τέχνης της αρχιτεκτονικής των Μάγια, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου**. Λίγο αργότερα, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, συνειδητοποιούν ότι, υπό την συνοδεία της μελωδίας Μπιζέ, το μπλε τζετ, με σκοπό να κρυφτεί στο εν λόγω σημείο, χρησιμοποιεί την μπαγκέτα του Κίμων, για να διευθύνει την μουσική σε **diminuendo**, κλείνοντας τις πόρτες της πυραμίδας. **Τότε, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Κίμων, ο οποίος με στόχο να πάρει πίσω την μπαγκέτα του έχει την πρόθεση να διευθύνει ένα crescendo, με το σώμα του. Γι' αυτό τον σκοπό, ο μικρός μουσικός, ανεβαίνει στην οροφή του Ρόκετ και ζητά την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού λέγοντας, *«βάλτε τα χέρια σας πολύ χαμηλά όπως εγώ, τώρα σηκώστε τα πιο ψηλά, για να δυναμώσει η μουσική της πόρτας».* Παρά την προσπάθεια του μικρού μαέστρου και τα πρόσκαιρα αποτελέσματά της, το μπλε τζετ, διευθύνει εκ νέου σιγά την μουσική, κλείνοντας ξανά τις πόρτες της πυραμίδας. Έτσι, ο Κίμων χωρίς να χάνει το κουράγιο του, σημειώνει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«ελάτε, ας διευθύνουμε ένα crescendo με όλο μας το σώμα. Σκύψτε για να γίνετε όσο δυνατόν πιο μικροί, σηκωθείτε αργά αργά προς τα πάνω ώστε να γίνεται μεγαλύτεροι και έπειτα σηκώστε τα χέρια σας πιο ψηλά απ το κεφάλι, όσο πιο ψηλά μπορείτε, για να ακουστεί δυνατότερα η μουσική, 'crescendo'».*** Τελικά, ο λιλιπούτειος εξερευνητής τα καταφέρνει, παίρνοντας πίσω την αγαπημένη του μπαγκέτα και ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια του. Εν συνεχεία, οι ήρωες, λίγο αργότερα φτάνουν στο σχολείο τους, παρουσιάζοντας τα αγαπημένα τους αντικείμενα στο «Δείξε και πες». Όμως, στο 19:53, προς μεγάλη τους έκπληξη, το μεγάλο μπλε τζετ, υπό την συνοδεία του χαρακτηριστικού ηχητικού του εφέ, εισέρχεται στον χώρο του σχολείου ζητώντας τους συγνώμη. Έτσι, στο πλαίσιο συνεργασίας, ομόνοιας και αλληλοβοήθειας, οι μικροί Αινστάιν, συγχωρούν το άτακτο τζετ για τις πράξεις του και ο Ρόκετ, του χαρίζει ένα από τα δύο σομπρέρο του. Καταληκτικά, ο Κίμων χαρούμενος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα τέχνης των Μάγια και την μουσική του Ζορζ Μπιζέ.
- Τέλος, στο 22:23, μέσα από την τούμπα του Τζίμυ εμφανίζεται επί σκηνής, ένας μικρός ρινόκερος.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 4 : Η ΆΝΝΑ ΚΑΙ Η ΦΑΣΟΛΙΑ

Τέχνη: Πίνακες από τον Βίνσεντ Βαν Γκόγκ. Μουσική: Συμφωνία αριθμός πέντε από τον Λούντβιχ Φαν Μπετόβεν.

- Στο 1:25, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει η Άννα, η οποία μας πληροφορεί ότι εκείνη και οι φίλοι της ψάχνουν για ιστορίες στο ράφι του γκαράζ του Ρόκετ. Αφορμής δοθείσης, η μικρή τραγουδίστρια ρωτά το κοινό, «εσάς σας αρέσουν οι

ιστορίες;». Στην συνέχεια, λίγο αργότερα, το μικρό διαστημόπλοιο εντοπίζει ένα βιβλίο, που καταγράφει την ιστορία μιας μουσικής φασολιάς. Οι ήρωες μας ανυπόμονοι να ακούσουν την εν λόγω ιστορία, ρωτούν δια στόματος Άννας εκ νέου το κοινό, «θέλετε να ακούσετε την ιστορία για την μουσική φασολιά;». Η ηρωίδα ξεκινά την διήγηση του παραμυθιού, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του μουσικού μοτίβου Μπετόβεν. Το παραμύθι, μας μιλά για μία χαρούμενη οικογένεια τριών μεγάλων χηνών με λευκά πούπουλα και ένα μωρό χηνάκι με χρυσά πούπουλα. Το μωρό χηνάκι, υπό την συνοδεία μουσικών εφέ όμποε, είχε πολύ ωραία φωνή και τραγουδούσε στην οικογένεια του καθημερινά, κάνοντάς τους, όλους πολύ χαρούμενους. **Μάλιστα, κατά τη διάρκεια του τραγουδιού της λιλιπούτειας χήνας, συνήθιζαν να βγαίνουν νότες από το ράμφος της, καταδεικνύοντας την μελωδικότητα της φωνής και του υπέροχου τραγουδιού της**. Όμως, καθώς μία ημέρα, η χρυσή χήνα τραγουδούσε κάτω από μια τεράστια φασολιά, συνέβη ένα πολύ δυσάρεστο γεγονός, καθώς ένας γίγαντας που χόρευε τον χαζό χορό του πέρα από τα σύννεφα του ουρανού (υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπετόβεν), ζήλεψε το τραγούδι του μωρού και αποφάσισε να κατέβει από την μεγάλη φασολιά και να το φυλακίσει, σε ένα κλουβί, με μία μουσική κλειδαριά. Το κλειδί του κλουβιού, ήταν το μουσικό μοτίβο της συμφωνίας του Λ.Β. Μπετόβεν. Έτσι, ο **γίγαντας-forte** (λόγω της πομπώδους παρουσίας του), πήρε το κλουβί στο σπίτι του στον ουρανό, απομακρύνοντας την χρυσή χήνα, μία για πάντα από την οικογένεια της. Μετά το τέλος της διήγησης, οι ήρωες θλίβονται πολύ για την εξέλιξη της ιστορίας και αποφασίζουν να αναλάβουν δράση. Παρά το ανυπέρβλητο εμπόδιο του τεράστιου γίγαντα και τους διάφορους προβληματισμούς, η Άννα δίνει κουράγιο στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, εκφράζοντας την άποψη, πως με **συνεργασία** και **αλληλοβοήθεια** είναι δυνατό να γίνουν τα πάντα. Στην συνέχεια, η μικρή τραγουδίστρια ζητά την βοήθεια και την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού στο εγχείρημα διάσωσης της χρυσής χήνας και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων σηκώνοντας την μπαγκέτα του σηματοδοτεί την έναρξη της νέας αποστολής. Στην συνέχεια, οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Οι μικροί Αινστάιν αρχίζουν το ταξίδι τους, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπετόβεν, το οποίο κατά την διάρκεια της απογείωσης και του εναέριου σκαρφαλώματος στην μεγάλη φασολιά, φτάνει στην πιο γιορτινή του φάση. Η παρέα εντοπίζει άμεσα το κάστρο του **γίγαντα-φόρτε** και λίγα δευτερόλεπτα μετά, εισέρχεται στην κουζίνα του, έχοντας ως στόχο να ψάξει σε όλα τα δωμάτια για να βρει το κλουβί με την χρυσή χήνα. Παρόλα αυτά, αίφνης, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Λ.Β. Μπετόβεν, ο **γίγαντας-forte**, κάνει την εμφάνισή του. Έτσι, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές αντιλαμβανόμενοι την παρουσία του, μέσω του εν λόγω μουσικού μοτίβου, προλαβαίνουν και κρύβονται στα παπούτσια του. **Κάπου εδώ, αξίζει να σημειωθεί ότι, όλο το περιβάλλον του συγκεκριμένου χώρου πρόκειται για αναπαραστάσεις μέσα στο περιβάλλον του animation, των έργων τέχνης του Β.Β. Γκόγκ, που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου. Αντιπροσωπευτικά παραδείγματα αποτελούν ο γίγαντας, το τραπέζι με το πιάτο του, τα παπούτσια και τα λουλούδια του.** Έτσι, η Άννα για να μην αντιληφθεί την παρουσία των απρόσκλητων επισκεπτών ο επικίνδυνος σπιτονοικοκύρης, προτείνει στα υπόλοιπα μέλη της παρέας να κάνουν ησυχία**, 'piano'.** Ακολούθως, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει δράση ζητώντας παράλληλα, ψιθυριστά την βοήθεια του κοινού. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια προτείνει απευθυνόμενη προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, *«χτυπήστε τα χέρια σας πάνω στα πόδια σας 'piano', για να βοηθήσετε τον Ρόκετ να ξεφύγει από τον γίγαντα, 'πατ-πατ-πατ'. Όταν***

ακούσετε τον γίγαντα να πλησιάζει μείνετε ακίνητοι. Έτσι, θα σταματήσει και ο Ρόκετ». Λίγο αργότερα, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του μουσικού μοτίβου Μπετόβεν, οι ήρωες χτυπώντας στον ρυθμό της μουσικής, κατά το άκουσμα της χαρακτηριστικής μελωδίας του γίγαντα, μένουν ακίνητοι πίσω από το πιάτο του. **Έτσι η Λυδία υπερθεματίζει κοιτώντας προς την πλευρά του κοινού λέγοντας, *«πρέπει να χτυπάμε τα χέρια μας ακόμα πιο σιγά, pianissimo».*** Έπειτα, ακόμα μία αιφνιδιαστική έφοδος του πελώριου άνδρα, βρίσκει την ομάδα σε ετοιμότητα κρυπτόμενη και ακίνητη αυτή την φορά, πίσω από τα λουλούδια. **Εν συνεχεία, η τελευταία παραίνεση της μικρής χορεύτρια προς τους μικρούς φίλους της παρέας είναι, *«πρέπει να το κάνουμε ακόμα πιο σιγά αυτή την φορά, χτυπήστε με τον ρυθμό, όσο πιο απαλά μπορείτε, pianissisimo***». Κατ' αυτό τον ιδιάζοντα τρόπο, οι ήρωες καταφέρνουν και περνούν απαρατήρητοι, δίχως ο **γίγαντας-forte** να αντιληφθεί την παρουσία τους στην κουζίνα. Κατόπιν, η Λυδία ευχαριστεί το κοινό για την πολύτιμη βοήθεια του και οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν την αναζήτηση της χρυσής χήνας, στους υπόλοιπους χώρους του κάστρου.

- Στην συνέχεια, η Άννα τραγουδά με στίχους το μοτίβο της μικρής χήνας, ώστε να ανυψώσει το ηθικό της ομάδας. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, η παρέα ακούει το ίδιο μοτίβο ως άλλη μορφή απάντησης από την φτερωτή φυλακισμένη και ο Κίμων με την σειρά του δίνει εντολή στον Ρόκετ, να ακολουθήσει τις νότες και την πορεία της μουσικής. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές να οδηγηθούν στην μεγάλη κρεβατοκάμαρα του γίγαντα. Παρόλα αυτά, εκτός του ότι οι ήρωες αντιλαμβάνονται πολύ γρήγορα πως το μωρό χηνάκι δεν βρίσκεται στον συγκεκριμένο χώρο, ξαφνικά, ακούγεται και το χαρακτηριστικό μουσικό μοτίβο του γίγαντα που προοικονομεί την εμφάνισή του. Ακολούθως, ο γίγαντας-φόρτε χωρίς να αντιληφθεί εκ νέου την παρουσία της παρέας, αποφασίζει να καθίσει να ξεκουραστεί για λίγο σε μία καρέκλα, μπροστά στην είσοδο του δωματίου. Έτσι, με μία φευγαλέα παρατήρηση του χώρου, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση, καθώς εντοπίζει μία άρπα στο τραπέζι, δίπλα από το κρεβάτι. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μουσικός σκέφτεται να παίξει με το εν λόγω μουσικό όργανο, ένα νανούρισμα, που θα αποκοιμίσει τον γίγαντα και θα δώσει στην ομάδα την ευκαιρία να απεγκλωβιστεί, διαφεύγοντας με ασφάλεια από το συγκεκριμένο μέρος. Ωστόσο, οι ήρωες, μόλις αποβιβάζονται στο τραπέζι και φτάνουν κοντά στην άρπα, συνειδητοποιούν ότι η διαφυγή τους δεν θα είναι τόσο εύκολη όσο περίμεναν, καθώς, το μουσικό όργανο με ένα μαγικό τρόπο πολλαπλασιάζεται σε τρεις μικρότερες άρπες, μία κόκκινη, μία πράσινη και μία μωβ. Έτσι, Τζίμυ για να ξεπεράσει αυτή την ιδιάζουσα σπαζοκεφαλιά, ζητά την βοήθεια του κοινού. **Ακριβέστερα, ο λιλιπούτειος εξερευνητής τονίζει, *«ας ακούσουμε προσεκτικά, δεν θέλουμε να παίξουμε την άρπα που ακούγεται δυνατά, 'forte'. Πρέπει να βρούμε την άρπα που ακούγεται σιωπηλά, 'piano'».*** Οι τρεις άρπες παίζουν διαδοχικά, η μία μετά την άλλη, υπό την συνοδεία του ίδιου ηχητικού εφέ και ηχοχρώματος, αλλά σε διαφορετικές εντάσεις. Έτσι, μετά την άυλη υπόδειξη του κοινού για την καταλληλόλητα της πράσινης άρπας, ο μικρός μουσικός ξεκινά να παίζει απαλά. **Ακολούθως, ο ίδιος ήρωας, απευθυνόμενος ξανά προς τους μικρούς τηλεθεατές, προσκαλεί σε μία ταυτόχρονη μουσική πράξη λέγοντας, *«απλώστε τα χέρια σας μπροστά και κουνήστε τα δάχτυλά σας για να τραβήξετε τις χορδές. Έτσι κοιτάξτε εμένα, παίξτε την άρπα μαζί μου».*** Ο γίγαντας ακούγοντας το απαλό ηχητικό εφέ της άρπας σταδιακά αποκοιμιέται και η λιλιπούτεια ομάδα καταφέρνει να ξεφύγει κάτω από την μύτη του, ακόμα μία φορά. Ο Τζίμυ, λίγο αργότερα ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή και το παίξιμό του και οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν την αναζήτηση της χρυσής χήνας.

- Λίγο αργότερα, οι μικροί Αινστάιν ακολουθώντας την μελωδία της χρυσής χήνας, εντοπίζουν στον πύργο του κάστρου, το κλουβί της φτερωτής τους φίλης. Η παρέα αποβιβάζεται άμεσα στο σημείο και η Άννα παίρνει τον λόγο συστήνοντας την ίδια και τους φίλους της, στο μωρό χηνάκι. Παρόλα αυτά, η προσπάθεια άμεσου απεγκλωβισμού της χήνας από τον Ρόκετ αποβαίνει άκαρπη, καθώς μόνο με το τραγούδισμα του μουσικού κώδικα μπορεί να ανοίξει η πόρτα του κλουβιού. Έπειτα, η χρυσή χήνα τραγουδά υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ όμποε, το τραγούδι του γίγαντα, υπενθυμίζοντας μ αυτό τον τρόπο την μελωδία που πρέπει να τραγουδηθεί για να αποφυλακιστεί. Έτσι, η Άννα, αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας παράλληλα την βοήθεια του κοινού. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή τραγουδίστρια αρχικά ρωτά, *«το τραγούδι του γίγαντα ακούγεται 'forte', ή ακούγεται 'piano';»*. Έπειτα από την υποφαινόμενη απάντηση των μικρών τηλεθεατών, η μικρή τραγουδίστρια προτρέπει το κοινό να τραγουδήσει μαζί της, λέγοντας, *«ας τραγουδήσουμε 'forte' όλοι μαζί, για να ακουγόμαστε σαν τον γίγαντα. Σταθείτε όρθιοι, κρατήστε το μικρόφωνό σας και τώρα τραγουδήστε το τραγούδι του γίγαντα»*. Η πόρτα του κλουβιού σταδιακά ανοίγει, αλλά το πέρασμα δεν είναι αρκετά μεγάλο, ως εκ τούτου, η ηρωίδα συνεχίζει σημειώνοντας, *«για να ανοίξει το κλουβί, τραγουδήστε δυνατά, ακόμα πιο δυνατά, fortissimo»*. Η πόρτα ανοίγει μέχρι την μέση κι έτσι, η Άννα παρακινεί σε ακόμα πιο δυνατό τραγούδισμα, 'fortisissimo'.**
- Η χρυσή χήνα απελευθερώνεται, ωστόσο το κλίμα ευφορίας και οι ευχαριστίες προς το κοινό δεν κρατούν για πολύ, καθώς το μουσικό μοτίβο του Λ.Β. Μπετόβεν ακούγεται από μακριά, προοικονομώντας την είσοδο του μεγάλου γίγαντα. Το έδαφος τρέμει από την μελωδία του νευριασμένου γίγαντα και οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται ότι πρέπει να διαφύγουν όσο πιο σύντομα γίνεται. Έτσι, οι ήρωες επιβιβάζονται τάχιστα στο διαστημόπλοιο τους μαζί με το χηνάκι και ο Κίμων, ζητά την βοήθεια του κοινού για να πετάξει με τον Ρόκετ, 'σούπερ γρήγορα'. ***Η σταδιακή απογείωση με μέγιστη ταχύτητα, αρχίζει ακούγοντας την μελωδία του Λ.Β. Μπετόβεν, σε ρυθμό adagio-όπου, αρχικά, ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (18:20), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (18:26), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (18:38) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:49).***
- Η ομάδα ξεφεύγει από τον γίγαντα και πολύ γρήγορα φτάνει στην γη και στο αγρόκτημα της μικρής χήνας. Παρόλα αυτά, η Λυδία προτείνει στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, να ξεφορτωθούν την γιγάντια φασολιά, για να μην μπορέσει ποτέ να κατέβει ξανά ο πελώριος άνδρας. Τότε, η Άννα αποφασίζει να χειριστεί εκ νέου κι αυτή την κατάσταση, δίνοντας λύση με το τραγούδι της. **Η ηρωίδα προσκαλεί για τελευταία φορά το κοινό να τραγουδήσει, 'pianisissimo', την μελωδία της χρυσής χήνας**. Έτσι, όλοι μαζί σύσσωμα τραγουδούν το εν λόγω μοτίβο και η φασολιά μικραίνει, φτάνοντας πλέον σε ύψος μέτριου φυτού. Ο γίγαντας-forte χάνεται μαζί με το κάστρο του μέσα στα σύννεφα του ουρανού και λίγο αργότερα, η χρυσή χήνα, επανενώνεται εκ νέου με την οικογένεια της, σε ένα κλίμα φορτισμένο από χαρά. Μετά το αίσιο τέλος της ιστορίας, ο Κίμων χαρούμενος, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα τέχνης του Β.Β. Γκόγκ και την μουσική του Λ.Β. Μπετόβεν.
- Τέλος, στο 22:23, μέσα από το κουτί του Κίμων εμφανίζεται μια μαϊμού.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 5: ΜΕΛΩΔΙΑ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΖΩΑΚΙ

Τέχνη: Νούφαρα από τον Κλοντ Μονέ. Μουσική: Ιδιότροπη μουσική σύνθεση, αριθμός επτά, από τον Αντονίν Ντβόρζακ.

- Στο 1:27, η αυλαία ανοίγει υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Ντβόρζακ και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει, πως εκείνος και οι φίλοι του, βρίσκονται σε έναν σιδηροδρομικό σταθμό στην Γαλλία. Οι ήρωες παρακολουθούν το τρένο που πηγαίνει τα ζώα στους νέους τους ιδιοκτήτες. Έτσι, αφορμής δοθείσης, υπό την ταυτόχρονη συνήχηση ηχητικών εφέ διάφορων ζώων, ο μικρός μαέστρος ρωτά το κοινό, «εσάς, σας αρέσουν τα ζωάκια;». Ύστερα από αυτή την μικρή εισαγωγή, η παρέα επισημαίνει, πως κάθε ζωάκι που μπαίνει στο τρένο έχει το δικό του ξεχωριστό εισιτήριο και την ατομική του θέση. Ακολούθως, την εμφάνισή τους κάνουν ένας παπαγάλος κι ένα ποντικάκι, που εισέρχονται στο τρένο, με την επίδειξη του ανάλογου αποκόμματος. Έπειτα, στο 2:30, παρουσιάζεται ένα ακόμη ζωάκι μπροστά στα έκπληκτα μάτια της παρέας, με μωβ απόχρωση. Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές αναρωτιούνται τι είδους ζώο είναι αυτό και ρωτούν τον αρχηγό της ομάδας. Τότε, ο Κίμων, κοιτώντας προσεκτικότερα ενημερώνει τα υπόλοιπα μέλη των μικρών Αινστάιν, πως πρόκειται για ένα μουσικό ζωάκι και λίγο αργότερα, για να το επαληθεύσει, σηκώνει την μπαγκέτα του για να το διευθύνει. Έτσι, το παράξενο μικροσκοπικό πλασματάκι, ανταποκρίνεται στο μουσικό κάλεσμα του μικρού μαέστρου και με την κίνηση της μπαγκέτας, τραγουδά υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ όμποε, το μουσικό μοτίβο του Α. Ντβόρζακ. Μετά το εξαιρετικό τραγούδισμά του, ο Κίμων χαρίζει στο ζωάκι ένα νέο όνομα, **Μελωδία**. Παρόλα αυτά, οι ήρωες αντιλαμβάνονται πως η Μελωδία έχει ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα, καθώς δεν έχει εισιτήριο για να μπει στο τρένο των ζώων. Ως εκ τούτου, οι ήρωες αποφασίζουν να βοηθήσουν το ζωάκι να βρει το εισιτήριο του, για να καταφέρει να εισέλθει στο τρένο και να οδηγηθεί σε ένα νέο σπίτι. Εν συνεχεία, ο Κίμων ζητά την βοήθεια του κοινού και την ταυτόχρονη συμμετοχή του στο νέο εγχείρημα. Ύστερα από την άυλη θετική απάντηση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο μικρός μαέστρος σηκώνοντας την μπαγκέτα του, σηματοδοτεί την έναρξη της νέας αποστολής. Στην συνέχεια, οι ήρωες επιβιβάζονται μαζί με την Μελωδία στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.
- Η νέα περιπέτεια αρχίζει για την ομάδα, υπό την συνοδεία της μουσικής εξύφανσης του μοτίβου Ντβόρζακ. Η Άννα για να νιώσει πιο άνετα μαζί τους το μικρό κατοικίδιο, τραγουδά με στίχους το χαρακτηριστικό του μοτίβο. Έπειτα, στο 6:01, ακούγεται από άγνωστη κατεύθυνση, ο ήχος του εισιτηρίου υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ ξυλόφωνου. Οι ήρωες, ακολουθώντας την πορεία του ήχου, φτάνουν μέσα από διαδοχικά ζωντανά πλάνα θάμνων λεβάντας, στην περιοχή της Αλσατίας, στην Γαλλία. Στην συνέχεια, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές αποβιβάζονται από το διαστημόπλοιο τους και ακολουθούν το ηχητικό εφέ κινούμενοι με τα πόδια. Ωστόσο, η παρέα σταματά άμεσα την πορεία της, καθώς αντιλαμβάνεται, πως ένα από τα μέλη της αποστολής δεν ακολουθεί την διαδρομή. Η Μελωδία αψηφά κάθε προσπάθεια προσέγγισης, γι' αυτό και ο Κίμων αποφασίζει να αναλάβει δράση. **Ο μικρός μαέστρος, ζητά τη βοήθεια του κοινού και λίγο αργότερα, βγάζει την μπαγκέτα του για να διευθύνει το μικρό ζωάκι, ώστε εκείνο να τον ακολουθήσει στην διαδρομή που επιθυμεί. Πιο συγκεκριμένα, ο ήρωας απευθυνόμενος στο κοινό, προτρέπει τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, λέγοντας, *«τεντώστε τα χέρια μπροστά σας και κινήστε τα ρυθμικά, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω»*.** Με αυτό τον τρόπο, ο Κίμων καταφέρνει να επηρεάσει την κίνηση της Μελωδίας, η οποία με την συνοδεία

του μουσικού μοτίβου Ντβόρζακ με ηχοχρώματα όμποε, ακολουθεί κατά συνέπεια την κατεύθυνση, που της υποδεικνύει ο μικρός μαέστρος. Εκείνος, αξιολογώντας τα άμεσα θετικά αποτελέσματα της παραπάνω μουσικής προσέγγισης, ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή του, ενώ λίγο αργότερα, δίνει και τα συγχαρητήρια του, στο μικρό κατοικίδιο.

- Στην συνέχεια, οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται, πως το μουσικό ζωάκι έχει ένα ακόμη πρόβλημα, καθώς, η ενέργεια και οι αντοχές του, το εγκαταλείπουν με αποτέλεσμα, εκ νέου να μην μπορεί να ακολουθήσει την υπόλοιπη ομάδα. Έτσι, όλοι στρέφονται προς τον Κίμων και τον ρωτούν, ποιο είναι το καταλληλότερο φαγητό για το μουσικό ζωάκι. Τότε, ο μικρός μαέστρος επισημαίνει στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, ότι τα μουσικά ζωάκια τρώνε αντίστοιχα, μουσικές νότες. Ταυτόχρονα, η γωνία λήψης της κάμερας αλλάζει και ο ίδιος ήρωας, ρωτά με την σειρά του απευθυνόμενος προς την πλευρά του κοινού, «βλέπετε πουθενά μουσικές νότες;». Η ομάδα ανακαλύπτει μετά την άυλη υπόδειξη του κοινού, νότες κρεμασμένες πάνω από τα κεφάλια τους, στα δέντρα. **Έτσι, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει με την σειρά της δράση, ισχυριζόμενη πως με τα άλματα που ξέρει από το μπαλέτο, μπορεί να φτάσει οτιδήποτε απλά και μόνο με ένα πήδημα, Sauté (έννοια που σημαίνει άλμα για το μπαλέτο, που γίνεται από δύο πόδια σε δύο πόδια). Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, η ηρωίδα ζητά την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού στο άλμα της λέγοντας, *«πρέπει να με βοηθήσετε να φτάσω πιο ψηλά, πείτε Sauté»*.** Η μικρή χορεύτρια δεν καταφέρνει από τις πρώτες προσπάθειες να πιάσει τροφή για την Μελωδία, έτσι καλεί το κοινό να φωνάξει όσο πιο δυνατά μπορεί με την φωνή του, την λέξη **Sauté**. Η ηρωίδα καταφέρνοντας να πηδήξει ψηλά, πιάνει με τα χέρια της νότες, που λίγο μετά καταβροχθίζονται από το μουσικό ζωάκι με πολύ όρεξη.
- Η Μελωδία γεμίζει ενέργεια, όμως το θετικό κλίμα διακόπτει το ηχητικό εφέ του τρένου των ζώων, που ακούγεται από μακριά, προειδοποιώντας όλη την ομάδα, ότι το δρομολόγιό του, είναι έτοιμο να ξεκινήσει από στιγμή σε στιγμή. Επιπρόσθετα, ένα ακόμη ηχητικό εφέ, αυτό του μαγικού εισιτηρίου κάνει εκ νέου αισθητή την παρουσία του και οι ήρωες, μην έχοντας άλλη επιλογή σπεύδουν να το εντοπίσουν. Ωστόσο, ένα ακόμη εμπόδιο έρχεται να προβληματίσει την παρέα στον δρόμο της προς την αναζήτηση του πολυπόθητου αντικειμένου, καθώς η βιασύνη της Μελωδίας, οδηγεί το ζωάκι σε ένα επικίνδυνο μονοπάτι της λίμνης με τα νούφαρα. **Κάπου εδώ, αξίζει να σημειωθεί ότι η συγκεκριμένη σκηνή στο επεισόδιο αποτελεί την αναπαράσταση του έργου τέχνης, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Κ.Μονέ**. Ως εκ τούτου, το μουσικό ζωάκι εγκλωβίζεται πάνω στην λίμνη και δράση αποφασίζει να λάβει για ακόμα μία φορά, ο Κίμων. Ο μικρός μαέστρος, επιστρατεύοντας για πολλοστή φορά την μπαγκέτα του, σκέφτεται να βοηθήσει το μουσικό ζωάκι να περάσει από το ένα νούφαρο στο άλλο. **Για να τα καταφέρει, ο λιλιπούτειος εξερευνητής, ζητά την βοήθεια του κοινού και ύστερα απευθυνόμενος προς τους μικρούς τηλεθεατές, προτρέπει λέγοντας, *«ετοιμάστε την μπαγκέτα σας, τώρα κουνήστε τα χέρια σας πάνω-κάτω στον ρυθμό»*. Υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Ντβόρζακ, το μωβ πλασματάκι κινείται από φύλλο σε φύλλο, όμως, η γρηγορότερη κίνηση των ρευμάτων της λίμνης κάνει τον μαέστρο της παρέας να δώσει συμπληρωματικές οδηγίες λέγοντας, *«πρέπει να βοηθήσουμε την Μελωδία να πηδήξει πιο γρήγορα, κουνήστε τα χέρια σας πάνω-κάτω, πάνω-κάτω»*.** Η ροή των ρευμάτων, αλλάζοντας συνεχώς tempo στον ρυθμό, λίγο αργότερα μεταστρέφεται σε μία πιο αργή μορφή. Ως εκ τούτου, ο Κίμων, αφενός μεν προτρέποντας το κοινό σε πιο αργές κινήσεις, αφετέρου, προσαρμόζοντας την διεύθυνση της Μελωδίας στον αντίστοιχο ρυθμό, καταφέρνει και απεγκλωβίζει το μουσικό ζωάκι μέσα από την λίμνη. Ο ήρωας, εν συνεχεία, συγχαίρει με την σειρά του

το κοινό, αλλά και το μικρό πλασματάκι για τις άρτιες κινήσεις του πάνω από το νερό.

- Παρόλα αυτά, το κλίμα χαράς διακόπτει για άλλη μια φορά, το ηχητικό εφέ ξυλόφωνου του μαγικού εισιτηρίου. Λίγο αργότερα, ο Κίμων με τα 'ειδικά' του κιάλια, εντοπίζει το μαγικό απόκομμα, στην κορυφή του πύργου του Άιφελ. Ωστόσο, οι μικροί Αινστάιν δεν έχουν άλλα περιθώρια για περιττές χρονοτριβές, έτσι ο μικρός μαέστρος, δίνει το σύνθημα στα μέλη της παρέας να επιβιβαστούν άμεσα, στον Ρόκετ.. ***Ακολούθως, ο λιλιπούτειος ήρωας, καλεί το κοινό να βοηθήσει το διαστημόπλοιο τους να πετάξει 'σούπερ γρήγορα'. Αρχικά, ακούγοντας το μοτίβο Ντβόρζακ σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(15:18), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(15:26), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(15:37) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:49)***.
- Στην συνέχεια, οι ήρωες αποβιβάζονται λίγο έξω από τον πύργο του Άιφελ και ο Κίμων μαζί με την Μελωδία, κατευθύνονται υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Ντβόρζακ, με ασανσέρ προς την κορυφή. Όμως, φτάνοντας εκεί, ο μικρός μαέστρος συνειδητοποιεί, πως η πόρτα του δωματίου που βρίσκεται το μαγικό εισιτήριο, είναι πολύ μικρή για να χωρέσει το μουσικό ζωάκι. Ως εκ τούτου, ο ήρωας ακούγοντας το μουσικό μοτίβο του πύργου, βγάζει την μπαγκέτα του, με σκοπό να κάνει την μουσική να ακουστεί πιο δυνατά. Σύμφωνα με τον ίδιο, η σταδιακή αύξηση της έντασης της μουσικής, θα έχει ως αποτέλεσμα, και την αλλαγή μεγέθους της πόρτας. **Έτσι, ο λιλιπούτειος μαέστρος ζητά για τελευταία φορά την βοήθεια του κοινού και επισημαίνει λέγοντας, *«ετοιμάστε την μπαγκέτα σας. Αρχίστε με τα χέρια χαμηλά, έτσι, και σηκώστε τα σιγά-σιγά. Τώρα κάντε την μουσική πιο δυνατή 'crescendo'»***.
- Η μελωδία καταφέρνει και ανακτά το μαγικό χαρτάκι της και οι ήρωες την οδηγούν εκ νέου πίσω στον σιδηροδρομικό σταθμό. Το μουσικό ζωάκι δείχνει το εισιτήριό του και κάθεται στην θέση που του αντιστοιχεί στο τρένο. Παρόλα αυτά, ούτε οι ήρωες με προεξέχοντα τον Κίμων, ούτε το μικροσκοπικό πλασματάκι φαίνονται πολύ χαρούμενοι για τον αποχωρισμό τους. Έτσι, με το ξεκίνημα του τρένου, η παρέα επιβιβάζεται στο διαστημόπλοιό και φτάνει επιτυχώς στην βάση της. Ωστόσο, μία μεγάλη έκπληξη περιμένει τον λυπημένο μαέστρο, καθώς το τρενάκι με τα ζώα σταματά στο σπίτι των ηρώων αφήνοντας του ένα πολύτιμο δώρο, την αγαπημένη του Μελωδία. Καταληκτικά, ο Κίμων ενθουσιασμένος με το νέο του μουσικό κατοικίδιο, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα τέχνης του Κ. Μονέ και την μουσική του Α. Ντβόρζακ.
- Τέλος, στο 22:24, ένα παπούτσι πετάγεται μέσα από την τούμπα του Τζίμυ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 6 : Ο ΤΖΙΜΥ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Τέχνη: Το κύμα από τον Γκουστάβ Κουρμπέ. Μουσική: Η λίμνη των κύκνων από τον Πιοτρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι.

- Στο 1:28, η αυλαία ανοίγει με τον Τζίμυ να παίζει το κόρνο του. Κατόπιν, ο μικρός μουσικός παίρνει τον λόγο και απευθυνόμενος προς το κοινό, ρωτά, «σας αρέσει να παίζετε μουσικά όργανα;». Τότε, ξαφνικά, ακούγεται από μία άγνωστη ηχητική πηγή, το μουσικό μοτίβο του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι. Λίγο αργότερα, το μυστήριο λύνεται, όταν ο ήρωας ανακαλύπτει ένα μαγικό μπλε κουτί, υπό την μουσική συνοδεία της λίμνης των

κύκνων. Στο παράξενο κουτί περιέχονται διάφορα μουσικά όργανα, όπως άρπα, τρίγωνο, τρομπέτα και ένα φλάουτο-αυλός. Το καθένα απ αυτά έχει το δικό του αντίστοιχο ηχητικό εφέ και ο μικρός μουσικός, πανευτυχής, επιχειρεί να παίξει με όλα, δοκιμάζοντας νέα ηχοχρώματα. Ωστόσο, το κλίμα ευφορίας διακόπτει ένα μήνυμα στον υπολογιστή του ήρωα, που απεικονίζει τα υπόλοιπα μέλη των μικρών Αινστάιν, εγκλωβισμένα στην Αραβική θάλασσα. Η ομάδα αντιμετωπίζει πρόβλημα, καθώς η άγκυρα του Ρόκετ είναι μπερδεμένη στα βράχια του ωκεανού, με συνέπεια το μικρό διαστημόπλοιο να μην μπορεί να εκτοξευτεί. Στην συνέχεια, ο Τζίμυ προσπαθεί να σκεφτεί έναν τρόπο για να καταφέρει να φτάσει στους φίλους του, όμως, τα μαγικά μουσικά όργανα, δίχως χρονοτριβή, αναλαμβάνουν πρωτοβουλία και με την ταυτόχρονη συνήχηση τους σε ματζόρε διαθέσεις προθυμοποιούνται να βοηθήσουν. Έτσι, χαρούμενος ο μικρός μουσικός ζητά και την βοήθεια του κοινού και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων κουνώντας την μπαγκέτα του κηρύσσει την έναρξη της αποστολής.

- Η νέα περιπέτεια αρχίζει με τον Τζίμυ να τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι. Αρχικά, πρώτος στόχος για τον ήρωα είναι ο εντοπισμός ενός μεταφορικού μέσου, που θα τον οδηγήσει μέχρι τους φίλους του. Τότε, ο μαγικός αυλός, ειδοποιεί τον λιλιπούτειο εξερευνητή μέσω των ηχητικών του εφέ, πως θα μπορούσε να αποτελέσει εκείνος την λύση στο αίνιγμα. **Ο μικρός μουσικός, παίζοντας ένα μικρό μέρος της μελωδίας Τσαϊκόφσκι συνειδητοποιεί, πως το συγκεκριμένο μουσικό όργανο έχει την δυνατότητα, να κάνει ακόμα περισσότερα μαγικά. Έτσι λίγο αργότερα, ο λιλιπούτειος εξερευνητής, ζητά την βοήθεια του κοινού και προτρέπει τους μικρούς τηλεθεατές να παίξουν μαζί του, λέγοντας, *«κρατήστε τον αυλό στο στόμα σας όπως εγώ, τώρα, κουνήστε τα δάχτυλα και φυσήξτε»*.** Αίφνης, το μικρό πνευστό όργανο μετατρέπεται σε ένα τρένο, υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ αυλού. Έτσι, ο ήρωας επιβιβάζεται μαζί με τα υπόλοιπα μουσικά όργανα στο μουσικό τρένο, και στην συνέχεια παρακινεί το κοινό να φωνάξει, 'τσαφ-τσουφ', για να ξεκινήσει το ιδιόμορφο μεταφορικό μέσο το ταξίδι του.
- Έπειτα, το τρενάκι υπό την συνοδεία της λίμνης των κύκνων φτάνει στο καυτό περιβάλλον, της μεγάλης Ινδικής ερήμου Θορ. Παρόλα αυτά, οι ανηφορικοί αμμόλοφοι δυσχεραίνουν το έργο του, με αποτέλεσμα λίγο αργότερα να μείνει κολλημένο σε έναν από αυτούς**. Ως εκ τούτου, ο Τζίμυ για να βοηθήσει το μικρό μουσικό όργανο να ανέβει τα φυσικά εμπόδια παροτρύνει τους λιλιπούτειους τηλεθεατές λέγοντας, *«κουνήστε τα χέρια σας εμπρός και πίσω. Ελάτε, κουνήστε τα χέρια σας με το ρυθμό, ένα-δύο-τρία-τέσσερα»***. Υπό την μελωδική εξύφανση του μουσικού μοτίβου Τσαϊκόφσκι, το τρένο καταφέρνει και περνά τα πρώτα εμπόδια, όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει, καθώς ο μεγαλύτερος αμμόλοφος βρίσκεται ακόμη μπροστά για την ομάδα. **Γι' αυτό λοιπόν, ο Τζίμυ απευθυνόμενος εκ νέου προς την πλευρά του κοινού, υπερθεματίζει, *«κουνήστε τα χέρια σας, όσο δυνατόν πιο γρήγορα, ένα-δύο-τρία-τέσσερα»*.** Η πρώτη δοκιμασία στέφεται με επιτυχία, έτσι φεύγοντας από το κακοτράχαλο περιβάλλον της ερήμου, ο ήρωας απονείμει τα εύσημα στο κοινό για την πολύτιμη βοήθεια του.
- Ακολούθως, το ηχητικό εφέ του τρίγωνου υπενθυμίζει στον μικρό μουσικό να ενημερωθεί για την κατάσταση των φίλων. Λίγο αργότερα, ο Τζίμυ χρησιμοποιώντας τα 'ειδικά' κιάλια του, βλέπει τα υπόλοιπα μέλη των μικρών Αινστάιν να τον προειδοποιούν πως πρέπει να βιαστεί, καθώς όσο περνά η ώρα, τα κύματα ολοένα και μεγαλώνουν στην Αραβική θάλασσα. Μετά, η συνέχεια της περιπέτειας, οδηγεί τον λιλιπούτειο εξερευνητή μέσα στα αχαρτογράφητα εδάφη της ζούγκλας, όπου μεγάλα αναρριχητικά φυτά φράζουν την δρόμο του. **Τότε, καθώς ο Τζίμυ κάτι μεγάλο και**

δυνατό για να απεγκλωβιστεί, η μαγική τρομπέτα υπό την συνοδεία ενός μικρού μουσικού μοτίβου προαλείφεται για να αποτελέσει την λύση στο πρόβλημα. Κατόπιν, ο ήρωας ζητά την βοήθεια του κοινού και προτείνει, *«βοηθήστε με να παίξω τη μαγική μου τρομπέτα. Κρατήστε την στο στόμα σας και κουνήστε τα δάχτυλα για να πιέσετε τις βαλβίδες. Καθίστε ίσια και κάντε τα χείλη σας έτσι, σαν εμένα»*. Στο 11:15, ο μικρός μουσικός, αναπαράγοντας με την τρομπέτα την επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου, αντικρύζει έκπληκτος την μετατροπή του πνευστού οργάνου σε έναν πελώριο και δυνατό ελέφαντα, με προβοσκίδα το αντίστοιχο ηχείο της. Ως εκ τούτου, μετά από ακόμη μία μαγική μεταμόρφωση και δίχως άλλα περιθώρια για χρονοτριβές, ο μικρός ταξιδιώτης αρχίζει μία στιχομυθία από διαδοχικές παροτρύνσεις προς το κοινό. **Αρχικά, για το περπάτημα στην ζούγκλα, ο μικρός μουσικός τονίζει, *«ελάτε, ας κάνουμε μεγάλα ελεφάντινα βήματα. Σηκώστε τα πόδια σας ψηλά και κατεβάστε τα με τον ρυθμό, χτύπημα, χτύπημα, χτύπημα».* Τα πόδια του ελέφαντα συγχρονίζονται με τον ρυθμό του μουσικού μοτίβου Τσαϊκόφσκι, που κυριαρχεί καθ' όλη την διάρκεια της περιπλάνησης στην ζούγκλα. Έπειτα, ο ήρωας για τα διαδοχικά εμπόδια των αναρριχητικών φυτών, συνεχίζει λέγοντας, *«κουνήστε το χέρι σας σαν προβοσκίδα, έτσι. Τώρα κουνήστε την προβοσκίδα σας μαζί με εμένα, κουνήστε-κουνήστε-κουνήστε»***. Η ομάδα διάσωσης, λίγο αργότερα περνά με επιτυχία και από την ζούγκλα, «αναγκάζοντας» τον ήρωα, να αποδώσει τα συγχαρητήρια του, για άλλη μία φορά στους λιλιπούτειους τηλεθεατές για την συμμετοχή και την βοήθειά τους.

- Ωστόσο, ο Τζίμυ, μετά την νέα προειδοποίηση του μαγικού τριγώνου, συνειδητοποιεί, πως οι συνθήκες για τους μικρούς Αινστάιν έχουν δυσκολέψει ακόμα περισσότερο, καθώς τα κύματα της Αραβικής θάλασσας πλέον μνέουν μένεα. Ο ήρωας φτάνοντας στα παράλια, αντιλαμβάνεται ότι η εν λόγω θάλασσα είναι πολύ μεγάλη και εκείνος δεν έχει κάποιο αντίστοιχο μεταφορικό μέσο, ώστε να την διασχίσει για να βρει τους φίλους του. Τότε, υπό την συνοδεία ενός αντίστοιχου ηχητικού εφέ, λαμβάνει δράση η μαγική άρπα. **Ακολούθως, ο μικρός μουσικός ζητά την βοήθεια του κοινού για να παίξει το συγκεκριμένο μουσικό όργανο σημειώνοντας τα εξής, *«τεντώστε τα χέρια μπροστά και κουνήστε τα δάχτυλα σας για να γαργαλίσετε τις χορδές»***. Τότε, υπό την αναπαραγωγή του μουσικού μοτίβου Τσαϊκόφσκι, ακόμα μία μεταμόρφωση λαμβάνει χώρα μπροστά στα απορημένα μάτια του ήρωα, καθώς το πολύχορδο μουσικό όργανο μετατρέπεται σε ένα μεγάλο αερόστατο. Παρόλα αυτά, μία τεράστια καταιγίδα εμφανίζεται λίγο αργότερα στον δρόμο του λιλιπούτειου εξερευνητή, που απωθεί μέσω των ανέμων τον ίδιο και το αερόστατο του**. Επί της ουσίας, πρόκειται για την εικονοποίηση μέσα στο περιβάλλον του animation, του έργου τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Γ. Κουρμπέ**. Λίγο αργότερα, ο Τζίμυ παρατηρεί πως όσο παίζει με τις χορδές της άρπας, τόσο περισσότερο ανεβαίνει το αερόστατο. Έτσι, κατά συνέπεια, ο μικρός μουσικός ζητά για πολλοστή φορά την βοήθεια του κοινού, ώστε το αερόστατο να περάσει πάνω από τα σύννεφα της καταιγίδας. **Πιο συγκεκριμένα, ο ήρωας τονίζει, λέγοντας, *«θέλω να παίξετε τις χορδές μαζί μου, για να πετάξουμε πάνω από το σύννεφο, μπορείτε να γαργαλίσετε τις χορδές κοντά στο σώμα σας, όπως εγώ;»***. Με αυτό τον τρόπο, η μουσική του αερόστατου δυναμώνει και εκείνο σταδιακά ανεβαίνει πάνω από την καταιγίδα, με αποτέλεσμα, ο Τζίμυ εντέλει να ξεφύγει επιτυχώς, από τα σύννεφα της καταιγίδας.
- Ύστερα, ο μικρός μουσικός, μετά τις ευχαριστίες προς την πλευρά των λιλιπούτειων τηλεθεατών, εντοπίζει τους φίλους του και προσγειώνεται μαζί με τα μουσικά του όργανα, πάνω στην υποβρύχια μορφή του Ρόκετ. Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας ρωτούν τον μικρό μουσικό αν κάποιο από τα μουσικά όργανα μπορεί να τους απεγκλωβίσει και μετά την άυλη υπόδειξη του κοινού, επιστρατεύεται το μικρό

μαγικό τρίγωνο. **Κατόπιν τούτου, ο ήρωας ζητά από το κοινό την βοήθεια του για να παίξει το εν λόγω μουσικό όργανο τονίζοντας, *«κρατήστε το τρίγωνο με το ένα χέρι και χτυπήστε το με το σιδερένιο ραβδάκι»***. Ακολούθως, κατά την αναπαραγωγή της μελωδίας Τσαϊκόφσκι υπό τα αντίστοιχα ηχητικά εφέ, το όργανο μετατρέπεται σε ένα μικρό ψάρι. Έτσι, λίγο αργότερα σε αυτή την μορφή, το τρίγωνο βουτά στον βυθό της θάλασσας και με επιδέξιες διαδοχικές κινήσεις ξεδιπλώνει την άγκυρα και ελευθερώνει την άγκυρα του Ρόκετ από τις πέτρες.

- Στην συνέχεια, οι μικροί Αινστάιν επιβιβάζονται μαζί με τα μαγικά μουσικά όργανα στο διαστημόπλοιο τους, και ακολουθούν το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ για να γυρίσουν στην βάση τους. Κατά την διάρκεια της επιστροφής ο Κίμων, παραδίδει την μπαγκέτα του στον Τζίμυ, αναγνωρίζοντας με αυτόν τον τρόπο τις προσπάθειες του μικρού μουσικού για την διάσωση των υπόλοιπων μελών της ομάδας. Καταληκτικά, ο μικρός μουσικός κουνώντας την μπαγκέτα, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, το έργο τέχνης του Γ. Κουρμπέ και την μουσική του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι.
- Τέλος στο 22:11, υπό την συνοδεία ενός ηχητικού εφέ, μια πίτσα προσγειώνεται στα χέρια της Λυδίας.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 7: Η ΆΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑΚΙ

Τέχνη: Ζωγραφιά χωρίς τίτλο από τον Κιθ Χάρινγκ. Μουσική: Συμφωνία αριθμός σαράντα από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Στο 1:24, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει η Άννα, η οποία κρατώντας το μικρόφωνό της, μας ενημερώνει ότι εκείνη και οι φίλοι της βρίσκονται στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνια. Έπειτα, η ίδια, ρωτά το κοινό αν θέλει να γνωρίσει τους φίλους της και μετά άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, αρχίζει να μας τους συστήνει. Η μικρή τραγουδίστρια φαίνεται ανυπόμονη, καθώς εντός ολίγου, θα δοκιμάσει το νέο της παιχνίδι. Έτσι, αφορμής δοθείσης ρωτά εκ νέου το κοινό, «εσάς, σας αρέσουν τα παιχνίδια;». Λίγο αργότερα, η ηρωίδα παρουσιάζει επί της οθόνης το παιχνίδι της, το οποίο είναι ένα μωβ αεροπλανάκι, που την είσοδο και τις κινήσεις του συνοδεύει ένα αντίστοιχο μικρό ηχητικό εφέ. Εν συνεχεία, στο ίδιο πνεύμα ερώτησης-απάντησης με το κοινό, η μικρή εξερευνήτρια θέλει να παρουσιάσει τις δυνατότητες του νέου της παιχνιδιού. **Πιο συγκεκριμένα, ζητώντας την ταυτόχρονη συμμετοχή των λιλιπούτειων τηλεθεατών, η τραγουδίστρια της παρέας επισημαίνει πως το αεροπλανάκι μπορεί να πετάξει, όμως για να του δώσει την κατάλληλη κινητήρια δύναμη, τονίζει προς την πλευρά του κοινού, *«πρώτα θα τραγουδήσουμε σιγά, έτσι. Βάλτε κάτω τα χέρια και τραγουδήστε. Τώρα σηκώστε τα χέρια σας ψηλά, και πιο ψηλά, έτσι»***. Με το επιφώνημα ‘α’ να κυριαρχεί κατά την απογείωση, το μικρό παιχνίδι αρχίζει σταδιακά να πετά, υπό την ταυτόχρονη συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ. Ωστόσο, στην συνέχεια η μελωδική εξύφανση της επικρατούσας μουσικής του επεισοδίου, λειτουργώντας ως προοικονομία, προϊδεάζει για το πρόβλημα που θα επακολουθήσει, καθώς λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, οι ήρωες εντοπίζουν ένα πράσινο αεροπλανάκι κολλημένο πάνω στην κορυφή ενός δέντρου Σεκόγια. Τότε, ένας κίτρινος χαρταετός και ένα κόκκινο μπαλόνι κάνουν την εμφάνιση τους για να βοηθήσουν το άτυχο αεροπλανάκι να ξεκολλήσει από τα φύλλα του δέντρου. Παρόλα αυτά, το μεν μπαλόνι δεν μπορεί

να φτάσει πάνω από το Κόιτ τάουερ, ενώ δε, ο χαρταετός αδυνατεί να ξεπεράσει το εμπόδιο της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ. Κατόπιν τούτου, το μωβ αεροπλανάκι, επικοινωνεί με τους μικρούς Αινστάιν μέσω ηχητικών εφέ βιολιού και προαλείφεται να αναλάβει το δύσκολο έργο διάσωσης του εγκλωβισμένου μικρού παιχνιδιού. Έτσι, λίγο αργότερα, η Άννα ζητά την βοήθεια του κοινού και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων σηκώνοντας την μπαγκέτα του, αναφωνεί την έναρξη της νέας αποστολής. Στην συνέχεια, οι ήρωες επιβιβάζονται στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Η νέα περιπέτεια ξεκινά με την Άννα να τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ. Αρχικά, οι μικροί Αινστάιν πρέπει να περάσουν με το μωβ αεροπλανάκι, πάνω από το Κόιτ Τάουερ, όμως πριν συμβεί αυτό, ένα απρόσμενο εμπόδιο μπαίνει ξαφνικά στην πορεία τους. Οι ήρωες καλούνται να περάσουν πρώτα από μουσικά διόδια. Πιο συγκεκριμένα, τρείς μεγάλες πόρτες κλείνουν την εναέρια κυκλοφορία, όπου σε κάθε μία από αυτές, απεικονίζονται μουσικές νότες γραμμένες στο πεντάγραμμο. Τότε, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος, ζητά την βοήθεια του κοινού για να καταφέρει να επιλέξει το κατάλληλο τραγούδι πτήσης. Ύστερα, ο μικρός μουσικός υπενθυμίζει την εν λόγω μελωδία που ψάχνει η ομάδα με το βιολί του (Μότσαρτ) και προκαλεί το κοινό να ακούσει προσεκτικά. **Αρχικά, ο ήρωας παίζοντας το μουσικό μοτίβο της πρώτης πόρτας ρωτά το κοινό, *«είναι αυτό το τραγούδι μας;»***. Μετά την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, ο λιλιπούτειος εξερευνητής παίζει ξανά την σωστή μελωδία για να την θυμηθούν οι μικροί τηλεθεατές και προχωρά στην αναπαραγωγή του μουσικού μοτίβου της δεύτερης πόρτας. Παρόλα αυτά, ούτε σε αυτή την δίοδο δεν βρίσκει η ομάδα την ενδεδειγμένη μελωδία και έπειτα από ακόμα μία αρνητική απάντηση από το κοινό, ο λιλιπούτειος εξερευνητής στρέφεται στην τρίτη και τελευταία πόρτα των μουσικών διοδίων. Έτσι, στο 9ο λεπτό, μετά το άκουσμα της κατάλληλης μελωδίας πτήσης, οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν την πορεία τους για το Κόιτ Τάουερ.
- Έπειτα, το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ οδηγείται σε ένα μεγαλειώδες crescendo μπροστά από το πομπώδες κτίριο του Κόιτ Τάουερ. Η Άννα, αποφασίζει να αναλάβει δράση και κατεβαίνει από τον Ρόκετ για να μιλήσει και να εμψυχώσει το παιχνίδι της, ενώ παράλληλα ζητά βοήθεια από το κοινό**. Στόχος για την ηρωίδα, είναι να βοηθήσει με το τραγούδι της το αεροπλανάκι, να πετάξει πάρα πολύ ψηλά, έτσι απευθυνόμενη προς το κοινό, τονίζει *«κατεβάστε τα χέρια σας και τραγουδήστε μαζί μου. Σηκώστε τα χέρια και τραγουδήστε ψηλότερα, πιο δυνατά για να μπορεί να σας ακούσει, τώρα ψηλότερα»***. Η μικρή τραγουδίστρια ξεπερνώντας κι εκείνη τα δικά της όρια έντασης, υπό το επιφώνημα ‘α’, καταφέρνει να δώσει την απαραίτητη ώθηση και να περάσει το αεροπλανάκι πάνω από τον τεράστιο πύργο. Επιπρόσθετα, χαρούμενη με το κατόρθωμα του παιχνιδιού της, προσφέρει τις ευχαριστίες της στο κοινό για την βοήθεια του.
- Στην συνέχεια, η ομάδα βαίνει προς την γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ, όμως πριν καταφέρει να φτάσει ως εκεί πρέπει να περάσει μέσα από την πόλη του Σαν Φρανσίσκο. **Ωστόσο, η λαβυρινθική απόδοση του κέντρου της πόλης, δεν είναι άλλη, από την εικονοποίηση μέσα στο περιβάλλον του animation, της ζωγραφιάς του Κιθ Χάρινγκ, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.** Όμως υπ’ αυτές τις συνθήκες του κυκλοφοριακού χάους, το μωβ αεροπλανάκι δεν μπορεί να πετάξει και να φτάσει στον προορισμό του. Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία, η οποία, ζητά την συμμετοχή του κοινού για να ξεπεραστεί το πρόβλημα της κίνησης και γι’ αυτό εφευρίσκει έναν νέο χορό, το ‘Σαν Φρανσίσκο σταμάτα-ξεκίνα’. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια, υπό την συνοδεία του μοτίβου Μότσαρτ**

παρακινεί το κοινό λέγοντας, ***«όταν ακούσετε την μουσική, βάλτε ένα χέρι πάνω στο πόδι σας και μετά το άλλο και συνεχίστε να χτυπάτε έτσι, πατ πατ πατ, μαζί μου. Αλλά να προσέχεται, όταν σταματήσει η μουσική πρέπει να βοηθήσουμε τον Ρόκετ και το μωβ αεροπλάνο να σταματήσουν να κινούνται, έτοιμοι; Στοπ».*** Το μελωδικό ξετύλιγμα της μελωδίας Μότσαρτ κυριαρχεί και ο Ρόκετ μαζί με το αεροπλανάκι εισέρχονται στην κυκλοφορία, ώσπου λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, το παράγγελμα 'στοπ' της λιλιπούτειας εξερευνήτριας παγώνει τα πάντα στο κέντρο του Σαν Φρανσίσκο. Ως εκ τούτου, ύστερα από διαδοχικά αλληλοσταματήματα, οι μικροί Αινστάιν οδηγούν το μωβ αεροπλανάκι μακριά από την κυκλοφοριακή συμφόρηση και η Λυδία με την σειρά της, ευχαριστεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές για το χτύπημα στον ρυθμό της μουσικής.

- Έπειτα, η ομάδα φτάνοντας στην γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ, ακολουθεί την ίδια επιτυχημένη συνταγή, καθώς η Άννα αποβιβάζεται άμεσα από τον Ρόκετ, ώστε να ενθαρρύνει τις προσπάθειες του μικρού της παιχνιδιού, με σκοπό να πετάξει ακόμη ψηλότερα από ότι προηγουμένως. **Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, η μικρή τραγουδίστρια ζητά εκ νέου την βοήθεια του κοινού λέγοντας,** ***«θα με βοηθήσετε να τραγουδήσω για να περάσει το μωβ αεροπλάνο, πάνω απ' τη γέφυρα;». Κατεβάστε τα χέρια και τραγουδήστε μαζί μου, τώρα σηκώστε τα χέρια και τραγουδήστε ψηλότερα, πιο ψηλά-πιο ψηλά»***. Εν τέλει, το μωβ αεροπλανάκι καταφέρνει με την δύναμη του τραγουδιού, να υπερπηδήσει και αυτό το εμπόδιο επιτυχώς, σκορπώντας τον ενθουσιασμό στο στρατόπεδο των μικρών Αινστάιν.
- Παρόλα αυτά, το θετικό κλίμα διακόπτει η συνειδητοποίηση των ηρώων, περί των κινδύνων που διατρέχει πλέον το εγκλωβισμένο πράσινο αεροπλανάκι, εξαιτίας των δυνατών ρευμάτων αέρα. Έτσι, ο Κίμων ζητά άμεσα την βοήθεια των λιλιπούτειων τηλεθεατών για να πετάξει με τον Ρόκετ και το μωβ αεροπλανάκι σε ταχύτητα, 'σούπερ γρήγορα΄. ***Αρχικά, ακούγοντας το μοτίβο Μότσαρτ σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(17:30), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(17:37), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(17:48) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(17:59***).
- Κατά την διάρκεια της πτήσης των λιλιπούτειων εξερευνητών, ζωντανά πλάνα παρεισφρύουν στο περιβάλλον του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Κατόπιν, οι ήρωες φτάνουν στην πιο ψηλή σεκόγια, που βρίσκεται εγκλωβισμένο το πράσινο αεροπλανάκι και η Άννα προετοιμάζει τον «φτερωτό» της φίλο, τονίζοντας του ότι, για να τα καταφέρει, θα πρέπει να πετάξει τόσο ψηλά, όσο ποτέ άλλοτε, ενώ κι εκείνη θα τραγουδήσει με την σειρά της, δυνατότερα από ποτέ. Μετά την σύντομη ομιλία, η μικρή τραγουδίστρια, ζητά για τελευταία φορά την συμμετοχή του κοινού, και μετά την άυλη θετική απόκριση των μικρών τηλεθεατών, αρχίζει το τραγούδισμά της. Έτσι, το μωβ αεροπλανάκι με την υποστήριξη όλων, ξεπερνά για πολλοστή φορά των εαυτό του και κάνοντας την προσωπική του υπέρβαση, φτάνει στο ύψος της σεκόγια. Εκεί, γυρνώντας τον έλικά του διαδοχικά, ξεκολλά το άτυχο παιχνίδι από τα φύλλα του δέντρου και κατεβαίνοντας από το μεγάλο εμπόδιο καταλήγει στην αγκαλιά της Άννας. Καταληκτικά, ο Κίμων ενθουσιασμένος με την ευτυχή κατάληξη της ιδιάζουσας διάσωσης, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, το έργα τέχνης του Κ. Χάρινγκ και την μουσική του Β.Α. Μότσαρτ.
- Τέλος, στο 22:05, ο Ρόκετ τραβώντας ένα σπάγκο απελευθερώνει πολλές μπάλες που χοροπηδούν επί σκηνής.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 8: Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Τέχνη: Σχέδια Μέντι. Μουσική: Ημέρα γάμου στο Τροντχάουγκεν από τον Έντβαρντ Κρίγκ.

- Στο 1:27, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει, πως αυτός και οι φίλοι του βρίσκονται στο φεστιβάλ Τζαϊπούρ, στην Ινδία. Ακολούθως, η Λυδία εξηγεί, ότι το συγκεκριμένο φεστιβάλ έχει μεζέδες, διακοσμητικά και παιχνίδια για ελέφαντες. Έτσι, αφορμής δοθείσης, ο μικρός μαέστρος, ρωτά με την σειρά του το κοινό, «εσάς σας αρέσουν οι ελέφαντες;». Στην συνέχεια, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Κρίγκ, ο ίδιος ήρωας ανακαλύπτει μια μηχανή παιχνιδιού, από την οποία λίγο αργότερα κερδίζει σαν έπαθλο, ένα μικρό κίτρινο αυγό. Έπειτα, ο λιλιπούτειος εξερευνητής, χαρούμενος για το επίτευγμα του, στρέφεται προς την πλευρά των τηλεθεατών και ρωτά εκ νέου, «θέλετε να δείτε το έπαθλο;». Μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, το αυγό ανοίγει και από μέσα εμφανίζεται ένας μικροσκοπικός ελέφαντας, ο οποίος συνοδεύεται από ηχοχρώματα τρομπέτας και από την επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου. Επίσης, η Άννα, στο αυγό που βρισκόταν το ελεφαντάκι, εντοπίζει και ένα χαρτί που μοιάζει με οδηγίες χρήσης. Το εν λόγω χαρτί απεικονίζει τον μόνο τρόπο που μπορεί να μεγαλώσει το ελεφαντάκι και δεν είναι άλλος, από το να φάει τα αγαπημένα του φιστίκια. Ταυτόχρονα, η ομάδα παρατηρεί και τις ετοιμασίες που κάνουν οι μεγάλοι ελέφαντες για την ειδική παρέλαση στο φεστιβάλ τους. **Πιο συγκεκριμένα, τα γιγάντια ζώα στολίζουν το ένα το άλλο με σχέδια Μέντι, όπως αυτά, που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου.** Λίγο αργότερα, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ τρομπέτας, ο μικρός ελέφαντας εκφράζει κι εκείνος την επιθυμία να λάβει μέρος στην παρέλαση, ωστόσο, ο Κίμων, δείχνοντας του έναν κατακόρυφο κίτρινο πίνακα με αριθμούς από το ένα μέχρι το δέκα, του εξηγεί, πως δεν έχει το κατάλληλο ύψος για να κυκλοφορήσει με ασφάλεια ανάμεσα στους μεγάλους ελέφαντες. Έτσι, ο Κίμων ρίχνοντας του τρία φιστίκια που βρίσκονταν στο ίδιο αυγό με εκείνον, δίνει την δυνατότητα στον μικρό ελέφαντα, τρώγοντας να μεγαλώσει αυτοστιγμεί. Παρόλα αυτά, υπό την συνοδεία ενός μικρού μουσικού μοτίβου με βιολί, με έναν τρόπο μαγικό τα φιστίκια χοροπηδούν ανεξέλεγκτα με αποτέλεσμα να διασκορπιστούν σε διάφορες κατευθύνσεις. Ως εκ τούτου, θέλοντας να ενισχύσει τις προσπάθειες του μικροσκοπικού ζώου να μεγαλώσει αρκετά για να λάβει έγκαιρα συμμετοχή στον διαγωνισμό, ο Κίμων ζητά την βοήθεια του κοινού. Ύστερα, ο μικρός μαέστρος, σηκώνει την μπαγκέτα του αναφωνώντας την έναρξη της νέας αποστολής και οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους, για να αρχίσουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.
- Η νέα περιπέτεια ξεκινά για τους μικρούς Αινστάιν, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Κρίγκ. Ταυτόχρονα με την πορεία των ηρώων ζωντανά πλάνα δασωδών περιοχών παρεισφρύουν μέσα στο περιβάλλον του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας στο φιλοθεάμων κοινό. Αίφνης, στο 7:52, υπό το ηχόχρωμα κλαρινέτου ακούγεται η μελωδία του Ε. Κρίγκ από μία ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. Η ομάδα ακολουθώντας την μουσική, εντοπίζει το πρώτο μαγικό φιστίκι που χοροπηδά ανεξέλεγκτα σε ένα παράξενο δάσος. Ο ξηρός καρπός προσγειώνεται κάτω από δέντρα, που τα φύλλα τους θυμίζουν τα σχέδια Μέντι. Στον περιβάλλοντα χώρο βρίσκεται και ένα καλάθι από το οποίο, λίγο

αργότερα, ακούγοντας τον θόρυβο, πετάγεται ένα φίδι που κλέβει το φιστίκι. Το ελεφαντάκι αντιλαμβανόμενο την ατυχία του, εκφράζει τα συναισθήματά του με ένα λυπητερό ηχητικό τρομπέτας. Τότε, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος ισχυρίζεται πως γνωρίζει ένα 'ειδικό' τραγούδι που γοητεύει τα φίδια. **Στην συνέχεια, ο μικρός μουσικός ζητά την βοήθεια του κοινού για να τα καταφέρει και μετά την άυλη θετική απάντηση των μικρών τηλεθεατών, ο ίδιος σημειώνει,** ***«ελάτε, κρατήστε το όμποε όπως εγώ, ωραία τώρα κουνήστε τα δάχτυλα σας για να πιέσετε τα κλειδιά. Μπράβο, συνεχίστε να παίζετε»***. Το μικρό μουσικό μοτίβο με όμποε από τον λιλιπούτειο εξερευνητή φέρνει άμεσα αποτελέσματα, καθώς το φίδι, υπό την συνοδεία ηχητικού εφέ βιολιού, βγαίνει εκ νέου έξω από το καλάθι και παραδίδει το φιστίκι στον τετράποδο αποδέκτη του. Ως εκ τούτου, ο ήρωας χαρούμενος ευχαριστεί και το φίδι για την καλή του συμπεριφορά και το κοινό για την βοήθεια του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το ελεφαντάκι, τρώγοντας το μαγικό μεζεδάκι του ψηλώνει αισθητά, με συνέπεια ο Κίμων να πάρει τον λόγο και να ρωτήσει απευθυνόμενος στην πλευρά των θεατών, «βοήθησε το φιστίκι το ελεφαντάκι να μεγαλώσει;». Μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, η Άννα υπενθυμίζει σε όλους δείχνοντας το χαρτί οδηγιών, πως χρειάζονται ακόμα δύο μαγικά φιστίκια για να μεγαλώσει πλήρως ο μικροσκοπικός φίλος τους.

- Η ομάδα συνεχίζει το ταξίδι της, με την Άννα να τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο Κρίγκ. Ωστόσο, οι ήρωες αντιλαμβάνονται πως πρέπει να σπεύσουν, καθώς το βάψιμο των μεγάλων ελεφάντων τελειώνει και η παρέλαση τους είναι έτοιμη να ξεκινήσει. Αίφνης, ακούγεται υπό τους ήχους της επικρατούσας μελωδίας του επεισοδίου, το δεύτερο μαγικό φιστίκι, το οποίο οι ήρωες εντοπίζουν στο περιβόητο παλάτι, Ταζ Μαχάλ. Ο Ρόκετ προσγειώνεται άμεσα στον κήπο του Φεγγαρόφωτος, εκεί όπου το μεζεδάκι χοροπηδά κατευθυνόμενο προς άγνωστη κατεύθυνση. Ο Κίμων βαίνοντας μαζί με το ελεφαντάκι προς το εσωτερικό του κήπου αντικρύζει έναν λαβυρινθικό χώρο με πολλά διαφορετικά μονοπάτια. Τότε, το μικρό χερσαίο θηλαστικό, παίζοντας την μελωδία του μαγικού φιστικιού με την προβοσκίδα του, απευθύνει ένα έμμεσο κάλεσμα στην παρέα, ώστε να ακούσει την μουσική και να προσανατολιστεί κατάλληλα. **Έτσι, ο Κίμων με την σειρά του, ζητά την βοήθεια του κοινού στην προσπάθεια αυτή και παρακινεί το κοινό λέγοντας** ***«ας προσπαθήσουμε να ακούσουμε το ίδιο τραγούδι σε αυτό το μονοπάτι. Βάλτε το χέρι σας δίπλα στ' αυτί σας και ακούστε προσεκτικά»***. Μετά την αναπαραγωγή του πρώτου μουσικού μοτίβου, ο μικρός μαέστρος ρωτά απευθυνόμενος προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, «είναι αυτό το τραγούδι του φιστικιού;». Ύστερα, από την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, ο ήρωας στρέφεται προς το δεύτερο μονοπάτι του κήπου. Παρόλα αυτά, η διαδικασία ερώτησης και αρνητικής απάντησης από το κοινό επαναλαμβάνεται, ώσπου στο τρίτο μονοπάτι, οι μικροί εξερευνητές ακούνε την 'ημέρα γάμου στο Τροντχάουγκεν' και λίγα δευτερόλεπτα μετά ανακαλύπτουν και ανακτούν στην κατοχή τους και τον δεύτερο μαγικό καρπό. Ως εκ τούτου, το ελεφαντάκι τρώει και το δεύτερο φιστίκι με συνέπεια να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο. Βλέποντας την ραγδαία ανάπτυξη του τετράποδου φίλου της, στην συνέχεια η Άννα ρωτά το κοινό, «πόσα φιστίκια πρέπει να φάει ακόμα το ελεφαντάκι;»
- Με ένα ακόμη μαγικό φιστίκι να απομένει, οι Μικροί Αινστάιν επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους με σκοπό να προλάβουν την μεγάλη γιορτή των ελεφάντων. Μολονότι ο χρόνος δεν είναι με το μέρος τους, καθώς οι μεγάλοι ελέφαντες αρχίζουν να μπαίνουν στην σειρά για την παρέλαση, οι ήρωες, μέσω του ραντάρ του Ρόκετ ανακαλύπτουν τον τρίτο μαγικό καρπό, έξω από το κόκκινο φρούριο. Έτσι, ο Κίμων ζητά άμεσα την βοήθεια του κοινού προκειμένου όλοι τους να πετάξουν, **'σούπερ**

γρήγορα'. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία του Έντβαρντ Κρίγκ σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (15:18), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (15:26), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (15:37) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:49)***. Η ομάδα φτάνοντας στον προορισμό της αντικρύζει το τρίτο μαγικό φιστίκι στην άλλη πλευρά του φρουρίου, ωστόσο, αναπάντεχα μια κινητή παγίδα ελεφάντων κάνει την εμφάνισή της, κατευθυνόμενη με ταχύτητα προς το μέρος τους. Έτσι, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει δράση επιστρατεύοντας τις χορευτικές της ικανότητες. **Πιο συγκεκριμένα, η ηρωίδα δείχνει κινήσεις μπαλέτου στο μικρό ελεφαντάκι για να αποφύγει τις παγίδες. Plie (δηλαδή λύγισμα στα γόνατα) και περπάτημα. Ένα βήμα με το ένα πόδι, κατόπιν ένα βήμα με το άλλο και ύστερα, sauté (άλμα με τα δύο πόδια και επιστροφή ξανά στα δύο πόδια).** Το ζωάκι περνά επιτυχώς από την πρώτη παγίδα όμως πολλές ακόμα κάνουν την εμφάνισή τους. Ως εκ τούτου, για να τα καταφέρει η μικρή χορεύτρια ζητά την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού. Λίγο αργότερα, η ίδια προτρέπει λέγοντας***, «ελάτε, σηκωθείτε για να χορέψετε. Σταθείτε ωραία μαζί μου και μαζί με το ελεφαντάκι. Τώρα κάντε ότι κάνω, χτυπήστε μία φορά με αυτό το πόδι και χτυπήστε μία φορά με το άλλο πόδι. Τώρα plie, λυγίστε τα γόνατα και sauté»***. Με τις οδηγίες της Λυδίας το ελεφαντάκι ανακτά και το τελευταίο φιστίκι μέσα σε ένα πανηγυρικό κλίμα.

- Μετά τις ευχαριστίες της ηρωίδας προς το κοινό, όλοι επιβιβάζονται για τελευταία φορά στον Ρόκετ και ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, παίρνουν τον δρόμο της επιστροφής φτάνοντας ξανά στον χώρο της παρέλασης. Εκεί, το ελεφαντάκι τρώει και το τελευταίο φιστίκι, με αποτέλεσμα να μεγαλώσει τόσο πολύ, που κανένας πλέον από τους άλλους τετράποδους συμμετέχοντες δεν βρίσκεται στο ίδιο ύψος. Εν συνεχεία, οι ήρωες, βοηθούν τον γιγάντιο φίλο τους να βαφτεί και εκείνος, ως ανταπόδοση για όλες τις βοήθειες, εισέρχεται στην μεγάλη γιορτή με την λιλιπούτεια παρέα στην πλάτη. Καταληκτικά, ο Κίμων χαρούμενος, αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί το κλασσικό τραγούδι αποφώνησης των μικρών Αινστάιν όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζονται για τελευταία φορά τα έργα των Μέντι και την μουσική του Έντβαρντ Κρίγκ.
- Τέλος στο 22:23, από το μαγικό κουτί που διευθύνει ο Κίμων, βγαίνει ένα καρότο.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 9: Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ

Τέχνη: Ζωγραφιές από τον Λεονάρντο Ντα Βίντσι. Μουσική: Πένθιμο εμβατήριο για μια μαριονέτα από τον Τσάρλς Φρανσουά Γκουνό.

- Στο 1:23, η αυλαία ανοίγει με τον Κίμων να παίρνει τον λόγο, συστήνοντας μας την αυτοσχέδια μαριονέτα του, τον Τσάρλυ. Έτσι αφορμής δοθείσης, ο ίδιος ρωτά λίγο αργότερα το κοινό, «εσείς τι λέτε, σας αρέσει να παίζετε με μαριονέτες;». Έπειτα, ο μικρός μαέστρος μας ενημερώνει πως την σημερινή ημέρα, οι ήρωες θα δουν μια παράσταση που ονομάζεται, 'οι τρεις χαζές μαριονέτες και η πριγκίπισσα μαριονέτα'. Ακολούθως, η Λυδία βλέποντας την αφίσα και σκεπτόμενη την πριγκίπισσα μαριονέτα κάνει αυθόρμητα ένα μικρό χορευτικό, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Γκουνό. Η παρέα ξεχνιέται λίγο με τα παιχνίδια και τις συζητήσεις, ωστόσο, ο ιπτάμενος φίλος τους Ρόκετ, προειδοποιεί αιφνιδιαστικά με τα χαρακτηριστικά του ηχητικά εφέ ξυλόφωνου, πως η παράσταση ετοιμάζεται να αρχίσει. Ακολούθως, η

Άννα ρωτά με την σειρά της τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, «εσείς θέλετε να δείτε την παράσταση;». Στην συνέχεια, οι ήρωες επιβιβάζονται δίχως άλλη χρονοτριβή στο διαστημόπλοιο τους, όπου με την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού ακολουθείται το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ. Η νέα περιπέτεια ξεκινά με την Άννα να τραγουδά με στίχους το πένθιμο εμβατήριο του Φ. Γκουνό με στόχο την ψυχολογική ώθηση των υπόλοιπων μελών της παρέας, ενώ, λίγο μετά, ο Κίμων ανακοινώνει στον Ρόκετ, πως το θέατρο βρίσκεται στην Πράγα, την πρωτεύουσα της Τσεχίας.

- Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν για καλή τους τύχη εντοπίζουν την άμαξα που μεταφέρει το κινητό θέατρο, κατά την διάρκεια του ταξιδιού τους. Ωστόσο, λίγο αργότερα συμβαίνει ένα αναπάντεχο γεγονός, καθώς η άμαξα συγκρούεται πάνω σε μία λακκούβα του δρόμου, με αποτέλεσμα οι τρείς μικρές μαριονέτες του θεάτρου να πέσουν στο έδαφος. Η Λυδία, βλέποντας το συμβάν αποβιβάζεται άμεσα από τον Ρόκετ, ώστε να δει σε τι κατάσταση βρίσκονται οι άτυχες μαριονέτες και εκείνες την καθησυχάζουν συνομιλώντας μαζί της με ηχητικά εφέ κλαρινέτου. Παράλληλα, ο Κίμων, κοιτώντας με τα κιάλια του αντιλαμβάνεται πως η άμαξα των τριών πρωταγωνιστριών συνεχίζει ακάθεκτα το ταξίδι της προς την Πράγα, μη έχοντας καταλάβει πως της λείπουν τρία σημαντικά μέλη. Οι μαριονέτες θλίβονται για την ατυχία τους, όμως τότε η Λυδία τους δίνει κουράγιο και δεσμεύεται να τις βοηθήσει να φτάσουν εγκαίρως στην παράσταση. Η μικρή χορεύτρια ταυτόχρονα ζητά την βοήθεια του κοινού για να τα καταφέρει και ύστερα από την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων σηκώνοντας την μπαγκέτα του, σημαίνει την έναρξη της νέας αποστολής.
- Οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν το ταξίδι τους περπατώντας, όμως οι μαριονέτες δεν μπορούν να τους ακολουθήσουν, διότι δεν ξέρουν τις αντίστοιχες κινήσεις των ποδιών. Έτσι, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Γκουνό, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει χρέη δασκάλας προσπαθώντας να μάθει τις μαριονέτες να βηματίζουν. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια απευθυνόμενη προς το κοινό σημειώνει**, ***«βάλτε το πόδι σας μπροστά και σηκώστε το. Τώρα σηκώστε ένα πόδι τη φορά, έν-δύο, έν-δύο. Μπορείτε να περπατήσετε σαν εμένα;»***. **Οι τρείς ξύλινες πρωταγωνίστριες του θεάτρου προσπαθούν σκληρά για να τα καταφέρουν, όμως ταυτόχρονα η ηρωίδα κοιτάζοντας εκ νέου προς την πλευρά των θεατών υπερθεματίζει λέγοντας,** ***«δείξτε στις μαριονέτες πως να περπατούν, σηκώνοντας τα πόδια πιο ψηλά»***. Εν τέλει, τα μαθήματα της ηρωίδας αποδίδουν και οι μικρές μαθήτριες κάνουν τα πρώτα τους βήματα περήφανα λίγο αργότερα πίσω από την δασκάλα τους.
- Μετά τις ευχαριστίες της Λυδίας προς το κοινό για την βοήθεια του, οι μικροί Αινστάιν οδηγούνται σε ένα παράξενο δάσος. Αναλυτικότερα, ο Ρόκετ, προειδοποιεί άμεσα με τα χαρακτηριστικά του ηχητικά εφέ ξυλόφωνου την ομάδα, πως ένα κίτρινο σήμα στην αρχή του δάσους, υποδεικνύει, πως τα δέντρα έχουν κολλητικό υγρό πάνω τους. Ως εκ τούτου, οι ήρωες μας προχωρούν προσεκτικά και συνεχίζουν χωρίς προβλήματα τον δρόμο τους, όλοι, εκτός από τις απρόσεκτες χαζές μαριονέτες. Η Λυδία, βλέποντας τις ξύλινες μαθήτριες της κολλημένες στα δέντρα, αναλαμβάνει για ακόμα μια φορά δράση. Αναλυτικότερα, η μικρή χορεύτρια ζητά την υποστήριξη του Τζίμυ, ο οποίος προθυμοποιείται άμεσα να παίξει έναν **'ειδικό'** ρυθμό στο τρίγωνο του**. Η μικρή χορεύτρια, αρχικά επιχειρεί την διάσωση της κόκκινης μαριονέτας, όπου για να κινηθεί στον ρυθμό που παίζει ο Τζίμυ, η ίδια αποκρίνεται προς το κοινό,** ***«βάλτε ένα πόδι μπροστά σας, τώρα κινήστε το σώμα σας με το ρυθμό και φωνάξτε πόδι, πόδι, πόδι, πόδι, πόδι»***. Η ξύλινη πρωταγωνίστρια κινώντας το πόδι της πάνω στο ρυθμό του μικρού μουσικού απεγκλωβίζεται από το κολλητικό υγρό του δέντρου. **Στην συνέχεια, η Λυδία με στόχο την ελευθέρωση του αγκώνα της**

κίτρινης μαριονέτας, σημειώνει απευθυνόμενοι προς το κοινό, *«κινείστε μόνο έναν αγκώνα με τον ρυθμό, αγκώνας-αγκώνας- αγκώνας- αγκώνας».* Μετά την επιτυχή εξέλιξη και με την κίτρινη, σειρά τώρα έχει η τελευταία πορτοκαλί μαριονέτα, η οποία βρίσκεται κολλημένη με την μύτη της στο δέντρο. **Ως εκ τούτου, επαναλαμβάνοντας την ίδια διαδικασία, η ηρωίδα στρέφεται ακόμα μία φορά προς την πλευρά των λιλιπούτειων τηλεθεατών και ρωτά, *«μπορείτε να κινήσετε μόνο την μύτη σας με το ρυθμό; Έτσι, μύτη-μύτη-μύτη-μύτη- μύτη. Κάντε το μαζί μου».*** Έπειτα από την υπερπήδηση και αυτού του απρόσμενου εμποδίου, η Λυδία ευχαριστεί το κοινό, επευφημώντας το παράλληλα για τις προσπάθειες του.

- Το ταξίδι προς το κουκλοθέατρο συνεχίζεται ακάθεκτα, ωστόσο το θετικό κλίμα διακόπτει, η ταυτόχρονη συνήχηση ορισμένων μουσικών οργάνων. Έτσι, ο Κίμων βγάζει τα κιάλια του και βλέπει πολλά μουσικά όργανα, να έχουν μαζευτεί έξω από το κουκλοθέατρο, περιμένοντας το ξεκίνημα της παράστασης. Στην συνέχεια, η πορεία της ομάδας συνεχίζεται με την Άννα να τραγουδά για άλλη μία φορά το μουσικό μοτίβο Γκουνό με στίχους. Λίγο αργότερα, οι ήρωες φτάνουν σε μία διακλάδωση του δρόμου με δύο μονοπάτια. Η παρέα ακολουθεί τον αριστερό δρόμο που σύμφωνα με την πινακίδα του δρόμου οδηγεί στο θέατρο, όμως αντίθετα οι μαριονέτες παρά την προειδοποίηση της Λυδίας να μείνουν κοντά της, χωρίζονται από την ομάδα και παίρνουν το έτερο μονοπάτι που οδηγεί σε ένα εργοστάσιο γλυκών. Οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβανόμενοι τι έχει συμβεί, βαίνουν προς το εν λόγω εργοστάσιο, ώστε να της επαναφέρουν στην σωστή διαδρομή για το θέατρο. **Η παρέα εισερχόμενη στο εσωτερικό του κτιρίου, αντικρύζει ένα πολύ παράξενο θέαμα, καθώς ο περιβάλλοντας χώρος αποτελεί επί της ουσίας μία εικονοποίηση μέσα στην ατμόσφαιρα του animation, των έργων τέχνης του Λ. Ντα Βίντσι, που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου.** Λίγο αργότερα, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές διαπιστώνουν πως οι απρόσεκτες μαριονέτες κινδυνεύουν, καθώς καθήμενες πάνω σε μπισκότα, πλησιάζουν σε δύο μηχανές που βάζουν ζελέ και ζάχαρη άχνη μέσα στα γλυκά. Τότε, η Λυδία αναλαμβάνει για πολλοστή φορά δράση ζητώντας άμεσα την βοήθεια του κοινού. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια για να δείξει στις μαριονέτες τι πρέπει να κάνουν ώστε να μην λερωθούν από το ζελέ, προτρέπει το κοινό λέγοντας, *«ελάτε, ας καθήσουμε όπως οι μαριονέτες με τα πόδια μας μπροστά, έπειτα, ετοιμαστείτε να σηκώσετε τα πόδια σας»***. Υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του μοτίβου Γκουνό, οι ξύλινες πρωταγωνίστριες σηκώνουν τα πόδια στους στον ρυθμό της μουσικής και αποφεύγουν την μηχανή του ζελέ**. Έπειτα, με στόχο την αποφυγή και της δεύτερης μηχανής που πετά ζάχαρη άχνη στα γλυκά, η ηρωίδα παρακινεί τους μικρούς τηλεθεατές λέγοντας, *«έτοιμοι;. Σκύψτε το κεφάλι»*. Οι μηχανές λίγα δευτερόλεπτα μετά, αυξάνουν τους ρυθμούς τους κινούμενες πιο γρήγορα, ενώ το ίδιο συμβαίνει και με την επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου. Έτσι και η Λυδία απευθυνόμενη προς το κοινό σημειώνει, *«πρέπει να βοηθήσουμε τις μαριονέτες να κινηθούν πιο γρήγορα. Νομίζετε ότι μπορούν πιο γρήγορα; Σπουδαία, έρχεται η μηχανή με το ζελέ, σηκώστε τα πόδια σας, η μηχανή με την ζάχαρη σκύψτε, πόδια, κεφάλι»***. Ύστερα, από μία σειρά οδηγιών προς τις μαριονέτες, οι ήρωες καταφέρνουν και σώζουν τις μαριονέτες από κάθε δύσκολη κατάσταση.
- Οι ξύλινες πρωταγωνίστριες μέσω των μηχανών προσγειώνονται σώες και αβλαβείς μέσα στο εσωτερικό του Ρόκετ, εκεί όπου συναντούν εκ νέου τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Ωστόσο, λίγο αργότερα, το μουσικό εφέ με την ταυτόχρονη συνήχηση των μουσικών οργάνων ακούγεται εκκωφαντικά στα αυτιά των ηρώων, προειδοποιώντας τους πως η παράσταση είναι έτοιμη να ξεκινήσει με την αυλαία να έχει αρχίσει ήδη να σηκώνεται. Όπως είναι εύκολα αντιληπτό, ο μόνος τρόπος να βρεθούν οι μαριονέτες

στην ώρα τους στο θέατρο, είναι να πετάξει ο Ρόκετ με ταχύτητα, 'σούπερ γρήγορα'. ***Έτσι, ο Κίμων καλεί το κοινό σε βοήθεια και ακούγοντας αρχικά, το μοτίβο Γκουνό σε ρυθμό adagio προτρέπει τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό, των χεριών στα πόδια-(16:56), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(17:03), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(17:16) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(17:27).***

- Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, ζωντανά πλάνα της Πράγας από ψηλά παρεισφρύουν μέσα στον φανταστικό κόσμο του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Εν συνεχεία, οι μικροί Αινστάιν χαρούμενοι με την έκβαση των εξελίξεων, αποβιβάζονται άμεσα από τον Ρόκετ μαζί με τις τρεις πρωταγωνίστριες. Ωστόσο, πάλι κάτι λείπει, καθώς οι μαριονέτες δεν έχουν κάποια πριγκίπισσα για να παίξουν το θεατρικό τους, έτσι μετά από μία μικρή σύσκεψη προτείνουν στην Λυδία τον συγκεκριμένο ρόλο, ευχαριστώντας την με αυτό τον τρόπο για όλες τις βοήθειες που τους προσέφερε. Η ηρωίδα, δέχεται την πρόκληση και λίγα δευτερόλεπτα μετά, αρχίζει η παράσταση με κάθε επισημότητα. Ο Κίμων, η Άννα και ο Τζίμυ σε ρόλο υποβολέων, εξιστορούν ο ένας μετά τον άλλον, όλα όσα διαδραματίστηκαν στο σημερινό επεισόδιο και η Λυδία επαναλαμβάνει με την σειρά της, όλες τις κινήσεις που έμαθε στις μαριονέτες, όπως, το περπάτημα, το κούνημα των χεριών, των αγκώνων, της μύτης και το σκύψιμο του κεφαλιού πάνω στον ρυθμό της μουσικής. Η παράσταση τελειώνει και τα μουσικά όργανα-θεατές επευφημούν με τα ηχητικά τους εφέ τους πρωταγωνιστές. Καταληκτικά, η Λυδία ευχαριστεί για πολλοστή φορά τους λιλιπούτειους τηλεθεατές για την βοήθεια και την συμμετοχή τους και λίγο μετά, ο μικρός μαέστρος αναφωνεί ευτυχής, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί το κλασσικό τραγούδι αποφώνησης των μικρών Αινστάιν, όπου η ομάδα αποχαιρετά το κοινό και παρουσιάζει για τελευταία φορά, τα έργα του Λεονάρντο Ντα Βίντσι και την μουσική του Φρανσουά Γκουνό.
- Τέλος, στο 22:15, η αυλαία ανοίγει ξανά, με την Άννα να παρουσιάζει επί σκηνής, μια καμηλοπάρδαλη.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 10: ΑΝΝΑ ΠΑΡΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ ΣΟΥ

Τέχνη: Αλμπορέτουμ από Φλάσμπαλμντ και μια αναφορά απ' το Ρόκπορτ ζωγραφιές από τον Στιούαρτ Ντέιβις. Μουσική νερού από τον Τζόρτζ Φρίντριχ Χέντελ.

- Στο 1:35, η αυλαία ανοίγει με τους μικρούς Αινστάιν, να βρίσκονται στο εσωτερικό μέρος ενός θεάτρου με κόκκινες κουρτίνες. Η Άννα, παίρνει τον λόγο και μας ενημερώνει ότι εκείνη και οι φίλοι της, βρίσκονται στην Βραζιλία για το μεγάλο διαγωνισμό τραγουδιού. Έτσι, αφορμής δοθείσης, η ηρωίδα ρωτά το κοινό, «εσείς έχετε ανέβει ποτέ σε σκηνή;». **Ακολούθως, η μικρή τραγουδίστρια, παρουσιάζει το τραγούδι το οποίο θα ερμηνεύσει, δείχνοντας μας τις νότες , σε ένα 'ειδικό' κομμάτι χαρτί**. Το εν λόγω μουσικό μοτίβο που αποτυπώνεται στην παρτιτούρα της δεν είναι άλλο απ' το μουσικό μοτίβο του Τ.Φ. Χέντελ. Έπειτα, ύστερα από την προτροπή των υπόλοιπων μελών της ομάδας, η ίδια τραγουδά με στίχους την μελωδία της μουσικής νερού, αποσπώντας τα διθυραμβικά σχόλια της παρέας. Το βραβείο για τον νικητή του διαγωνισμού είναι ένα ολοκαίνουριο αστραφτερό μικρόφωνο, κάτι που αποτελεί έξτρα κίνητρο για την τραγουδίστρια των μικρών Αινστάιν, καθώς με την συγκεκριμένη συσκευή θα μπορούσε να τραγουδά δυνατότερα. Έτσι, με την ώρα παρουσίασης των τραγουδιών να πλησιάζει, η Άννα κατευθύνεται προς την σειρά των

διαγωνιζομένων, όπου εκεί με το χαρακτηριστικό του ηχητικό εφέ βρίσκεται και το μεγάλο μπλε τζετ. Με την παρουσία του, οι αναταραχές δεν αργούν πολύ να έρθουν, ως εκ τούτου, το τζετ βρίσκει την ευκαιρία και σκίζει σε τρία κομμάτια την παρτιτούρα της μικρής τραγουδίστριας, που διασκορπίζονται μέσω του ανέμου σε διάφορα μέρη της χώρας. Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν σπεύδουν να ενισχύσουν το ηθικό της Άννας, υποστηρίζοντας ότι με ομαδική δουλειά μπορούν να επανακτήσουν τα κομμάτια της παρτιτούρας με συνέπεια, η ίδια να λάβει κανονικά μέρος στον διαγωνισμό. Λίγο αργότερα, η ηρωίδα, ζητά την βοήθεια του κοινού για να καταφέρει τον στόχο της και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων δίνει το έναυσμα, αναφωνώντας την έναρξη της νέας αποστολής. Κατόπιν, οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ, όπου ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Η νέα περιπέτεια ξεκινά υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Χέντελ. Κατά την διάρκεια της αναζήτησης, οι ήρωες παρακολουθούν μέσα από την οθόνη του Ρόκετ, την εξέλιξη του μουσικού διαγωνισμού, ο οποίος έχει ήδη αρχίσει με το μπλε τζετ να έχει πάρει θέση στην σκηνή, όντας ο πρώτος διαγωνιζόμενος. Στο 6:55, ακούγεται το αρχικό μέρος της μελωδίας, που βρίσκεται γραμμένο με νότες στην παρτιτούρα της Άννας, από μία άγνωστη ηχητική πηγή. Λίγο αργότερα, οι ήρωες μας εντοπίζουν το πρώτο κομμάτι χαρτί κολλημένο σε ένα βράχο στον Αμαζόνιο. **Αφορμής δοθείσης, ο Τζίμυ ενημερώνει τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας και το κοινό, πως πρόκειται για το μεγαλύτερο ποτάμι του κόσμου**. Όμως, ο μικρός μουσικός, επισημαίνει και κάτι ακόμα, καθώς βλέποντας τον βράχο να κινείται μέσα στο νερό, αντιλαμβάνεται, ότι η συγκεκριμένη επιφάνεια, αποτελεί το καβούκι μιας τεράστιας χελώνας του Αμαζονίου. Έτσι, ο Ρόκετ για τις ανάγκες της αποστολής μεταμορφώνεται αυτοστιγμεί σε ταχύπλοο. Ωστόσο, η επανάκτηση του πρώτου μέρους της παρτιτούρας αποδεικνύεται πιο σύνθετη, διότι ο Αμαζόνιος μέσω των παραποτάμων «εξαφανίζει» την χελώνα από το οπτικό πεδίο της ομάδας. Τότε, η Άννα αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας ταυτόχρονα την βοήθεια του κοινού. **Αναλυτικότερα, η μικρή τραγουδίστρια απευθυνόμενη προς το κοινό σημειώνει, *«μπορούμε να ακούσουμε για να βρούμε το πρώτο κομμάτι. Το τραγούδι μου ακούγεται πολύ απαλά, pianissimo. Βοηθήστε να ακούσω πιο ποτάμι ακούγεται πολύ ήσυχο».* Το σύντομο μουσικό μοτίβο ακούγεται και από τους δύο παραπόταμους διαδοχικά και η ηρωίδα ρωτά, *«ποιό ποτάμι ακούγεται πραγματικά ήσυχο;»*.** Μετά την άυλη υπόδειξη του αριστερού παραπόταμου από τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, οι ήρωες συνεχίζουν την αναζήτηση της χελώνας, όμως για κακή τους τύχη, το εν λόγω μονοπάτι, χωρίζεται σε περισσότερα μικρά ποταμάκια**. Έτσι, η Άννα κοιτώντας εκ νέου προς την πλευρά του κοινού, συνεχίζει λέγοντας, *«το τραγούδι μου δεν είναι μόνο ήσυχο, ακούγεται και adagio, αργό. Έτσι, πρέπει να ακούσουμε ποιο ποτάμι είναι πραγματικά αργό. Ακούστε»*. Το μελωδικό μέρος αναπαράγεται εκ νέου διαδοχικά με ηχοχρώματα βιολιού από τα δύο μονοπάτια και λίγα δευτερόλεπτα μετά, η ξανθιά πρωταγωνίστρια ρωτά, *«ποιο ακούγεται αργό;»***. Κατόπιν της άυλης υποδείξεως του δεξιού παραποτάμου από το κοινό, η ομάδα τελικά εντοπίζει και σταματά την τεράστια χελώνα. Η Άννα καταφέρνει και επανακτά το πρώτο κομμάτι της παρτιτούρας της, ευχαριστώντας παράλληλα, το θαλάσσιο ερπετό για την προθυμία του. Ύστερα, το ζωάκι αποχαιρετά την ομάδα με ηχητικά εφέ κοντραμπάσου και οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν ακάθεκτοι την αναζήτηση τους.
- Στην συνέχεια, ο Ρόκετ, μεταμορφώνεται ξανά σε διαστημόπλοιο και η Άννα τραγουδώντας με στίχους το πρώτο μέρος του μουσικού μοτίβου Χέντελ, προσκαλεί το κοινό να κάνει το ίδιο μαζί της. Λίγο αργότερα, οι ήρωες, μέσα από την οθόνη του Ρόκετ, βλέπουν ότι ο διαγωνισμός συνεχίζεται με την συμμετοχή του ελέφαντα, ενώ

ακόμη συνειδητοποιούν ότι το μπλε τζετ είναι καθοδόν για να τους δημιουργήσει προβλήματα. Υπ' αυτές τι συνθήκες, η παρέα σπεύδει να εντοπίσει και το δεύτερο κομμάτι της παρτιτούρας πετώντας πάνω από τον Αμαζόνιο. Αξίζει να σημειωθεί ότι ζωντανά πλάνα της περιοχής, εισβάλλουν εκ νέου μέσα στο περιβάλλον του animation, καθώς οι μικροί Αινστάιν πετούν πάνω από το ομώνυμο τροπικό δάσος. Έπειτα, στο 11ο λεπτό, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, ακούγοντας την σύντομη μελωδία του δεύτερου κομματιού της παρτιτούρας, κατευθύνονται προς την καρδιά του δάσους. Εκεί, λίγα δευτερόλεπτα μετά, οι ήρωες εντοπίζουν το **'ειδικό'** κομμάτι χαρτί πάνω σε φύλλα, ωστόσο το φαινομενικά ήσυχό και ήρεμο κλίμα, διαταράσσει η αιφνιδιαστική εμφάνιση του κακού μπλε τζετ, το οποίο εγκλωβίζει τους ήρωες σε ένα τριπλό μουσικό κλουβί. **Αναλυτικότερα, στις τρεις παγίδες τοποθετούνται αντίστοιχα τρείς κλειδαριές, στις οποίες πάνω τους αποτυπώνεται μία συγκεκριμένη νότα (ντο), σε δύο διαφορετικά τονικά ύψη πάνω στο πεντάγραμμο. Ακολούθως, η Άννα παρατηρώντας τα πολύχρωμα λουκέτα, επισημαίνει προς τα υπόλοιπα μέλη της παρέας, πως πρόκειται για μουσικές κλειδαριές που ανοίγουν μόνο αν τραγουδηθούν οι αντίστοιχες νότες. Έτσι, λίγο αργότερα, η μικρή τραγουδίστρια παρακινεί το κοινό λέγοντας,** ***«ας κοιτάξουμε προσεκτικά τις νότες στην πρώτη (γαλάζια) κλειδαριά. Βλέπω δύο ψηλές νότες και δύο χαμηλές. Δηλαδή, πρέπει να τραγουδήσουμε έτσι, 'ψη-λά'-'μπά-σα'. Ελάτε, πρέπει να τραγουδήσετε μαζί μου, καθίστε ίσια και τώρα τραγουδήστε»***. **Μετά το τραγούδισμα του πρώτου μοτίβου και τον άμεσο απεγκλωβισμό, η μικρή αοιδός προχωρά στην παρατήρηση της επόμενης ροζ κλειδαριάς, όπου κοιτώντας προς την πλευρά των θεατών σημειώνει λέγοντας,** ***«ας ανοίξουμε το δεύτερο κλειδί, τώρα αυτές οι νότες είναι, ψηλά, μπά-σα, ψηλά»***. **Στην τελευταία κίτρινη μουσική κλειδαριά τα τονικά ύψη αποτυπώνονται διαδοχικά με αποτέλεσμα αυτό να προκαλέσει την έκπληξη της Άννας, ωστόσο η ηρωίδα τονίζει προς το κοινό,** ***«αυτές οι νότες είναι δύσκολες. ψηλά, μπάσα, ψηλά, μπάσα. Τραγουδήστε δυνατά μαζί μου»***. Οι δυνατότητες της λιλιπούτεια εξερευνήτριας στο **prima vista sight singing**, δηλαδή στο διάβασμα της παρτιτούρας και στο άμεσο τραγούδισμα της μελωδίας, βοηθούν τους ήρωες να ελευθερωθούν από την ιδιόμορφη παγίδα του μπλε τζετ και η ίδια επανακτά επιτυχώς το δεύτερο κομμάτι της παρτιτούρας της. Στην συνέχεια, η Άννα, ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή του, και ενώνοντας τα σκισμένα κομμάτια χαρτιού, τραγουδά, τα δύο πρώτα μέρη του μουσικού μοτίβου Χέντελ. Σε αυτό το θετικό κλίμα, η ίδια, εν συνεχεία προσκαλεί τους μικρούς τηλεθεατές να κάνουν το ίδιο μαζί της.

- Παρόλα αυτά, οι ήρωες ρίχνοντας μία κλεφτή ματιά στην εξέλιξη του φεστιβάλ τραγουδιού, αντιλαμβάνονται, πως η σειρά της φίλης τους στο διαγωνιστικό κομμάτι πλησιάζει ολοένα και πιο κοντά. Στην συνέχεια, ο Ρόκετ, με τα αντίστοιχα ηχητικά του εφέ ξυλοφώνου, προειδοποιεί την ομάδα να επιβιβαστεί άμεσα στο εσωτερικό του. Το ραντάρ του μικρού διαστημόπλοιου εντοπίζει το τρίτο κομμάτι της παρτιτούρας, πάνω από την Βραζιλία και ακριβέστερα στην πόλη που διεξάγεται το καρναβάλι, το Ρίο ντε τζανέιρο. Έτσι, μετά από ένα σύντομο ταξίδι, όπου ο φτερωτός φίλος της παρέας περνά από το διάσημο άγαλμα του 'Χριστού λυτρωτή', οι μικροί Αινστάιν προσγειώνονται στον δρόμο που κυκλοφορούν τα κινούμενα μουσικά άρματα. **Κάπου εδώ αξίζει να σημειωθεί, πως ο περιβάλλοντας χώρος του καρναβαλιού, αποτελεί επί της ουσίας, την αναπαράσταση μέσα στον φανταστικό κόσμο του animation, των έργων τέχνης που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου, από τον Σ. Ντέιβις**. Λίγο αργότερα, οι ήρωες εντοπίζουν για κακή τους τύχη το τελευταίο κομμάτι της παρτιτούρας, πάνω στο άρμα που κρύβεται το μπλε τζετ. Ο Ρόκετ προσπαθεί να αποσπάσει το 'ειδικό' χαρτί με τις λαβίδες του, όμως, εν

κινήσει δεν μπορεί να φτάσει το τζετ. **Τότε, δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία, η οποία ζητά την βοήθεια του κοινού και προτρέπει λέγοντας, *«κάντε ότι κάνω. Τεντώστε τα χέρια σας μπροστά και χτυπήστε παλαμάκια με το ρυθμό, κλαπ-κλαπ-κλαπ. Τεντωθείτε όσο πιο πολύ μπορείτε»***. Εν τέλει, ο Ρόκετ με την βοήθεια του κοινού και της μικρής χορεύτριας αποσπά και το τελευταίο κομμάτι της παρτιτούρας, ωστόσο πλέον ο χρόνος πιέζει ασφυκτικά τους ήρωες, οι οποίοι πρέπει να κινηθούν με πολύ μεγάλες ταχύτητες πίσω στο θέατρο που διεξάγεται ο διαγωνισμός.

- Ως εκ τούτου, δράση αναλαμβάνει ο Κίμων, ο οποίος καλεί για πολλοστή φορά το κοινό να βοηθήσει το μικρό διαστημόπλοιο, να πετάξει 'σούπερ γρήγορα'. ***Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μαέστρος, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Χέντελ σε ρυθμό adagio, προτρέπει τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό, των χεριών στα πόδια-(18:38), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(18:45), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(18:57) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(19:10).*** Η Άννα, τελικά φτάνει εγκαίρως στον διαγωνισμό, όπου λίγα δευτερόλεπτα μετά, τραγουδά την μελωδία της και γνωρίζει την αποθέωση. **Η ηρωίδα μετά την απονομή του βραβείου της, προσκαλεί ενθουσιασμένη για τελευταία φορά το κοινό λέγοντας, *«ελάτε, ας χρησιμοποιήσουμε το νέο μου μικρόφωνο για το τραγούδι μου. Καθήστε ίσια, κρατήστε το μικρόφωνό σας και τώρα τραγουδήστε»***. Καταληκτικά, στο 21:04, ο Κίμων μέσα σε ένα κλίμα χαράς και ευφορίας, αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Στιούαρτ Ντέιβις και Τζορτζ Φρίντριχ Χέντελ.
- Τέλος στο 22:19, από την τούμπα του Τζίμυ πετάγεται μια αγελάδα επί σκηνής.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 11: Η ΧΑΖΗ ΚΑΛΤΣΑ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Τέχνη: Μόνα Λίζα ζωγραφιά από τον Λεονάρντο Ντα Βίντσι. Μουσική: Κουιντέτο Τράουτ από τον Φράντζ Σούμπερτ.

- Στο 1.27, η αυλαία ανοίγει με τον Κίμων να παίρνει τον λόγο και να μας παρουσιάζει στο δωμάτιο του, τις πολύχρωμες κάλτσες του. Έτσι, αφορμής δοθείσης, ο ήρωας ρωτά το κοινό, «πώς είναι οι δικές σας κάλτσες;». Στην συνέχεια, ο μικρός μαέστρος, παρουσιάζει στο κοινό και στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας που τον παρακολουθούν, την αγαπημένη του χαζή κάλτσα, η οποία έχει πολλές μικρές σχεδιασμένες εικόνες πάνω της, όπως μία πίτσα, μπανάνες και ένα μικρό γαλάζιο ψάρι. Ωστόσο, το μικρό αντικείμενο έχει και κάποια άλλα ταλέντα όπως η μουσική. Πιο συγκεκριμένα, η κάλτσα επικοινωνώντας με ηχητικά εφέ βιολιού με τον λιλιπούτειο κάτοχό της, ζητά να πούνε μαζί, το αγαπημένο της τραγούδι. Ως εκ τούτου, υπό την συνοδεία του της μελωδίας Σούμπερτ με ηχοχρώματα βιολιού, ο Κίμων, τραγουδά με στίχους το αγαπημένο μοτίβο της χαζής κάλτσας, με αποτέλεσμα, όλη η παρέα να ξεκαρδιστεί με το εν λόγω εγχείρημα. Λίγο αργότερα, κατόπιν ερώτησης του Τζίμυ όσο αφορά τι μπορεί να κρύβει στο εσωτερικό της, η χαζή κάλτσα βγάζει από μέσα της, μία αφίσα που απεικονίζει ένα τσίρκο χαζών ρούχων. Εκεί, τα αντικείμενα κάνουν διάφορα κόλπα, όπως παραδείγματος χάρη, ένα μπλέ παντελόνι πηδά πάνω σε ένα τραμπολίνο, ένα φουστάνι κάνει κούνια, ενώ και ένα παντελόνι με βούλες πετάγεται απότομα μέσα από ένα κανόνι. Η επιθυμία του μικρού εσώρουχου, δεν είναι άλλη από τον να

καταφέρει να πάει στο τσίρκο, ώστε να συμμετάσχει κι εκείνο στο σόου. Παρόλα αυτά, τα άλλα μέλη των μικρών Αινστάιν εκφράζουν τις αμφιβολίες τους για την εν λόγω επιδίωξη. Έτσι, ο Κίμων αναλαμβάνει την παρουσίαση των μαγικών κόλπων της αγαπημένης του κάλτσας, ρωτώντας το κοινό, «θέλετε να τα δείτε κι εσείς;». Το μικρό αντικείμενο, αρχικά, έχει την δυνατότητα να χοροπηδάει, μετά, είναι ικανό να κάνει τούμπες, ενώ μπορεί και να κουνιέται κάνοντας ζιγκ-ζαγκ στον αέρα. Ωστόσο, το καλύτερο από όλα τα κόλπα της χαζής κάλτσας είναι το τραγούδισμα, καθώς όσο πιο δυνατά σε ένταση τραγουδά το αγαπημένο της τραγούδι, τόσο περισσότερο τεντώνεται και η ίδια, '**crescendo**'. Οι ήρωες εντυπωσιάζονται από τις θεαματικές δυνάμεις της μικρής κάλτσας, όμως, ταυτόχρονα συνειδητοποιούν, ότι η διεξαγωγή του τσίρκου, είναι έτοιμη να αρχίσει άμεσα. Ως εκ τούτου, δίχως περιθώρια για χρονοτριβές, ο Κίμων ζητά την βοήθεια του κοινού για να καταφέρει το αγαπημένο του αντικείμενο να φτάσει ως τον προορισμό του, και ύστερα από την άυλη θετική απάντηση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της αποστολής. Κατόπιν, η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, εκεί όπου λίγο αργότερα, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Η ομάδα ξεκινά την νέα της περιπέτεια, υπό την μελωδική εξύφανση της μουσικής του Φ. Σούμπερτ. Στο 7.26, η Άννα, ενημερώνει τα υπόλοιπα μέλη των μικρών Αινστάιν, πως το τσίρκο βρίσκεται στο Παρίσι, την πρωτεύουσα της Γαλλίας. Έτσι, λίγο αργότερα, η παρέα φτάνει στο πρώτο σημείο κλειδί για την συνέχεια της πορείας της, το μουσείο του Λούβρου. Ο Ρόκετ εισέρχεται χωρίς προβλήματα στο εσωτερικό του περιβόητου μουσείου και διασχίζοντας τους διαδρόμους, βαίνει προς την έξοδο. Ωστόσο, λίγο αργότερα, ένα απρόβλεπτο εμπόδιο κλείνει τον δρόμο της ομάδας. Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για την αναπαράσταση μέσα στον κόσμο του animation, του έργου τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, τον διάσημο πίνακα της Μόνα Λίζα, από τον Λ.Ν. Βίντσι. Ο πίνακας, με μία απότομη κάθετη κίνηση προς τον τοίχο απαγορεύει την έξοδο στους μικρούς Αινστάιν. Τότε, οι ήρωες αντιλαμβανόμενοι πως ο μόνος τρόπος για να σηκωθεί ο πίνακας είναι να κάνουν την Μόνα Λίζα να γελάσει, επιστρατεύουν την χαζή κάλτσα. Ακολούθως, ο Κίμων αναλαμβάνοντας πρωτοβουλία, ζητά από το κοινό την βοήθεια του. Μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, υπό την συνοδεία της μελωδίας Σούμπερτ, ο μικρός μαέστρος δείχνοντας με το δάχτυλο του την πρώτη από τις εικόνες της κάλτσας ρωτά, «τι είναι αυτή η εικόνα;». Υπό την συνοδεία του πρώτου μέρους της επικρατούσας μελωδίας του επεισοδίου, ο ήρωας επαναλαμβάνει τις υποφαινόμενες απαντήσεις. Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό μετά την άυλη απάντηση της λέξης πίτσα από το κοινό, ο ίδιος ήρωας συνεχίζει ρωτώντας για το δεύτερο σχέδιο, «τι είναι αυτή η εικόνα;». Με την παρουσίαση των σχεδίων της μικρής κάλτσας (πίτσα, μπανάνες και ψαράκι), η μορφή της Μόνα Λίζα γελά ελαφρώς, με συνέπεια ο πίνακας να σηκωθεί μερικά εκατοστά. Παρόλα αυτά, οι ήρωες δεν μπορούν να περάσουν ακόμα με ασφάλεια έξω από το μουσείο, έτσι, με σκοπό να σηκωθεί ακόμα περισσότερο ο πίνακας, ο Κίμων παρακινεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές να τραγουδήσουν μαζί του, το αγαπημένο μοτίβο της χαζής κάλτσας. Το τραγούδισμα αρέσει πολύ στην Μόνα Λίζα και γι' αυτό, ο μικρός μαέστρος προτρέπει το κοινό λέγοντας, «ελάτε τραγουδήστε μαζί μου δυνατά και χαζά». Εν τέλει, η παρέα με τον παραπάνω τρόπο, περνά επιτυχώς το πρώτο εμπόδιο και φεύγοντας από το μουσείο του Λούβρου συνεχίζει ακάθεκτα το ταξίδι της προς το τσίρκο.
- Στην συνέχεια, οι ήρωες πετούν μέχρι το δεύτερο σημείο κλειδί της πορεία τους, για να φθάσουν στο χαζό τσίρκο. Ακριβέστερα, η παρέα των μικρών εξερευνητών, παρεισφρήει στο εσωτερικό του μετρό του Παρισίου, το οποίο έχει γραμμές κάτω από ολόκληρη την πόλη. Κατόπιν, ο Ρόκετ για να κινηθεί ευκολότερα στον χώρο,

μετατρέπεται σε τρένο του μετρό και ξεκινά την υπόγεια διαδρομή του προς την έξοδο. Παρόλα αυτά, η πορεία της μικρής ρουκέτας διακόπτεται λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, καθώς ένα μέρος των σιδηροδρομικών γραμμών έχει μετακινηθεί σε ένα διπλανό μικροσκοπικό τούνελ. Έπειτα, το μικρό διαστημόπλοιο μέσω του ραντάρ του, δείχνει στους ήρωες το εσωτερικό του τούνελ και εκείνοι αποφασίζουν με την σειρά τους να στείλουν τον πιο μικρόσωμο και ευλύγιστο ανάμεσα τους, την χαζή κάλτσα. **Έτσι, ο Κίμων κοιτώντας προς την πλευρά του κοινού, σημειώνει,** ***«ας βοηθήσουμε την χαζή κάλτσα να κυλήσει μέσα στο τούνελ. Κινήστε τα χέρια σας, σαν εμένα με την μουσική»***. Το μικρό αντικείμενο, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης της μουσικής Σούμπερτ, ελίσσεται επιτυχώς με την καθοδήγηση του Κίμων ανάμεσα στις σωλήνες, ωστόσο εν συνεχεία συναντά ένα παράξενο κι απότομο σημείο στο τούνελ. **Τότε ο Κίμων εκ νέου απευθυνόμενος προς τους μικρούς θεατές προσθέτει,** ***«κουνήστε το κεφάλι σας με τον ρυθμό πάνω-κάτω-πάνω-κάτω»***. **Τέλος, η κάλτσα φτάνει σε ένα σημείο με απότομες κλίσεις, έτσι ο ίδιος ήρωας συνεχίζει λέγοντας** ***«κουνήστε όλο σας το σώμα σας σαν εμένα, γυρίζω, γυρίζω, στριφογυρίζω».*** Όλες οι ενέργειες-κινήσεις της χαζής κάλτσας γίνονται ακολουθώντας τον ξέφρενο ρυθμό της μουσικής. Εν τέλει, το μικρό εσώρουχο μαζεύει τις σιδηροδρομικές γραμμές του τρένου και τις επιστρέφει στην θέση τους, δίνοντας στον Ρόκετ την δυνατότητα να συνεχίσει την πορεία του για το τσίρκο.

- Μετά τις ευχαριστίες του Κίμων προς το κοινό για την συμμετοχή του, το θετικό και ήρεμο κλίμα διακόπτουν τα ηχητικά εφέ ξυλοφώνου του Ρόκετ. Αναλυτικότερα, το μικρό διαστημόπλοιο, ειδοποιεί τους ήρωες, πως πρέπει να σπεύσουν, καθώς το σόου στο τσίρκο είναι έτοιμο να ξεκινήσει. Ως εκ τούτου, ο μαέστρος της παρέας αναλαμβάνει εκ νέου δράση με σκοπό να πετάξει την μικρή ρουκέτα σε ταχύτητα, ΄σούπερ γρήγορα'. ***Ο Κίμων ζητώντας εκ νέου την παράλληλη συμμετοχή των μικρών τηλεθεατών στο εγχείρημα του, πετά με τον Ρόκετ, υπό την συνοδεία Σούμπερτ, αρχικά σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος παρακινεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(15:47), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(15:57), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(16:06) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(16:18)***. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, το μικρό διαστημόπλοιο περνά με ορμή μέσα από την αψίδα του θριάμβου και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα προσγειώνεται έξω από το χαζό τσίρκο. Οι ήρωες εισερχόμενοι στον χώρο αντικρίζουν τις κερκίδες γεμάτες από θεατές-μουσικά όργανα όλων των οικογενειών.
- Τα άλλα ρούχα, υπό την συνοδεία διάφορων ηχητικών εφέ αρχίζουν και κάνουν τα πρώτα τους κόλπα. Ωστόσο, λίγο αργότερα, η εξέλιξη ενός νούμερου φέρνει απανωτά προβλήματα. Πιο συγκεκριμένα, το κανόνι, εκτοξεύοντας το χαζό παντελόνι με τις βούλες σε λάθος κατεύθυνση, έχει ως απότοκο, το ρούχο να εγκλωβιστεί σε μία πανύψηλη πλατφόρμα. Έπειτα, το ζαλισμένο φουστάνι, στην προσπάθεια του να σώσει την κατάσταση παγιδεύεται και εκείνο στην πλατφόρμα, ενώ και οι ενέργειες του μπλε παπουτσιού αποβαίνουν άκαρπες. Τότε, χωρίς δεύτερη σκέψη, ο Κίμων αναλαμβάνει δράση, ζητώντας από την χαζή κάλτσα να παίξει την μουσική της πολύ δυνατά και να μεγαλώσει όσο περισσότερο γίνεται για να φτάσει σε εκείνο τη ψηλό σημείο και να σώσει τα υπόλοιπα ρούχα. **Παράλληλα, ο μικρός μαέστρος, ζητά για πολλοστή φορά την βοήθεια του κοινού για να τα καταφέρει, και μετά την άυλη θετική απόκριση των μικρών θεατών σημειώνει,** ***«ετοιμάστε την μπαγκέτα σας. Τώρα χαμηλώστε τα χέρια σας και σηκώστε τα αργά. Διευθύνεται την χαζή κάλτσα για να ακούγεται όλο και πιο δυνατά. Διευθύνεται όσο πιο ψηλά μπορείτε, για να κάνετε την μουσική ακόμα πιο δυνατή»***. Με την συμπαράσταση του ήρωα, η χαζή κάλτσα οδηγείται σε ένα μεγαλειώδες **crescendo**, υπό την συνοδεία του μουσικού

μοτίβου Σούμπερτ. Τελικά, ο Κίμων και το αγαπημένο του αντικείμενο τα καταφέρνουν και αποθεώνονται από τα μουσικά όργανα-θεατές. Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, τα υπόλοιπα ρούχα-πρωταγωνιστές δέχονται με μεγάλη χαρά να συμμετάσχει η μικρή κάλτσα στο τσίρκο και ο Κίμων, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, συστήνει την φίλη του με κάθε επισημότητα, ως το νέο ανερχόμενο αστέρι στο κοινό. Καταληκτικά, ο ίδιος, λίγο πριν την αυλαία βοηθά το αγαπημένο του αντικείμενο να φτάσει σε ένα ακόμα **crescendo** και μέσα σε ένα κλίμα χαράς αναφωνεί το τέλος της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Λεονάρντο Ντα Βίντσι και Φράντζ Σούμπερτ.

- Τέλος στο 22.20, μέσα από την τούμπα του Τζίμυ ξεπηδάει μία ομπρέλα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 12: ΟΙ ΝΕΡΑΙΔΕΣ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Τέχνη: Αρχαία ρωμαϊκά ψηφιδωτά. Μουσική: Κονσέρτο για βιολί από τον Φέλιξ Μέντελσον.

- Στο 1.24, η αυλαία ανοίγει με τον Τζίμυ να παίρνει τον λόγο και να μας ενημερώνει, ότι ψάχνει το βιολί του. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, η γωνία λήψης της κάμερας αλλάζει και ο ήρωας ρωτά το κοινό, «βλέπετε το βιολί μου;». Παρόλα αυτά, ο μικρός μουσικός, αφού βρίσκει το αγαπημένο του έγχορδο μουσικό όργανο, ανακαλύπτει και κάτι ακόμη. Κάτω από το βιολί, υπάρχει μία γαλάζια παρτιτούρα, η οποία, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του μουσικού μοτίβου Μέντελσον προσγειώνεται μαγικά στα χέρια του. Έπειτα, ο Τζίμυ πληροφορεί τα υπόλοιπα μέλη της παρέας, πως το εν λόγω χαρτί πρόκειται για μια μουσική ιστορία, την οποία μπορεί να αρχίσει να αφηγείται παίζοντας ταυτόχρονα με το βιολί του. Κατόπιν, ο ήρωας ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «θέλετε να ακούσετε την μαγική ιστορία;». Μετά την άυλη θετική απόκριση των μικρών τηλεθεατών, ο λιλιπούτειος μουσικός παίζοντας με το βιολί του, μας μεταφέρει υπό την συνοδεία της μελωδίας Μέντελσον, σε ένα χιονισμένο τοπίο της Ανταρκτικής, όπου τα μουσικά όργανα, μοιάζουν με νεράιδες, που έχουν διάφορα χρώματα το καθένα και πετούν στον αέρα. Αναλυτικότερα, κάθε νεράιδα-όργανο έχει το αντίστοιχο ηχόχρωμα της, ενώ όλες ανεξαιρέτως αναπαράγουν την επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου. Η παρουσίαση αρχίζει και ο Τζίμυ μας συστήνει κατά σειρά, αρχικά, την νεράιδα τρομπέτα με μπλε απόχρωση, έπειτα, την νεράιδα όμποε με κόκκινη απόχρωση, μετά, την νεράιδα φλάουτο με μωβ απόχρωση, στην συνέχεια, την νεράιδα τούμπα με πράσινη απόχρωση και τέλος, την νεράιδα βιολί που έχει κίτρινο-χρυσαφί απόχρωση. Οι νεράιδες παίζοντας κάθε βράδυ από κοινού την μουσική τους, δημιουργούσαν ένα πολύ λαμπερό φως στον ουρανό. Η λαμπρότητα του Βόρειου Σέλλας, συγκέντρωνε όλα τα ζώα της Αρκτικής για να το αντικρύσουν, νιώθοντας χαρά και γαλήνη με το φως που στόλιζε όλο τον βορρά. Ωστόσο, μια ημέρα, μια ξαφνική ισχυρή χιονοθύελλα, είχε ως αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό των μουσικών νεράιδων, μέσα σε μία μεγάλη σπηλιά. Παρόλα αυτά, μόνο μία, η πιο μικροσκοπική νεράιδα-βιολί κατάφερε να ξεφύγει από την κλειδαρότρυπα της τεράστιας σπηλιάς, ψάχνοντας για φίλους που θα την βοηθούσαν να ελευθερώσει την οικογένεια της. Αίφνης, στο 5:04, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μέντελσον, οι ήρωες ακούνε τον ήχο της μικρής νεράιδας. Έτσι, λίγο αργότερα, εκείνη εμφανίζεται στο γκαράζ των μικρών Αινστάιν και με ηχητικά εφέ βιολιού ζητά την βοήθεια του Τζίμυ. Ο μικρός μουσικός αποδέχεται με μεγάλη χαρά να συμμετάσχει στην προσπάθεια διάσωσης των μουσικών νεράιδων και καλεί το κοινό να κάνει με την σειρά του το ίδιο. Μετά την άυλη θετική απόκριση των

λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων σημαίνει με μπαγκέτα του την αρχή της νέας αποστολής και η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, εκεί όπου λίγο μετά ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης των μικρών Αινστάιν.

- Η νέα περιπέτεια για τους μικρούς Αινστάιν ξεκινά με την Άννα να τραγουδά υπό το επιφώνημα 'ζην', το μουσικό μοτίβο Μέντελσον. Κατόπιν, η μικρή νεράιδα επικοινωνεί με τους ήρωες με ηχητικά εφέ βιολιού και τους λέει, πως μπορεί να τους οδηγήσει στην σπηλιά που είναι παγιδευμένες οι φίλες της. Έτσι, η ίδια αποβιβάζεται από τον Ρόκετ και τους κατευθύνει προς ένα παγωμένο τούνελ στην θάλασσα Μπέρινγκ. Ταυτόχρονα, ο Ρόκετ μεταμορφώνεται άμεσα σε πλοίο ώστε να διευκολύνει την πρόσβαση στο σημείο, ωστόσο, η ομάδα για κακή της τύχη, χάνει την οπτική επαφή με την μικρή της φίλη. Ως εκ τούτου, μπροστά σε τρία διαφορετικά μονοπάτια, ο Τζίμυ προτείνει στην παρέα την αρχή μιας μουσικής ιχνηλασίας και αναλαμβάνει άμεσα δράση. **Λίγο αργότερα, ο μικρός μουσικός υπενθυμίζει την μελωδία της μικρής νεράιδας με το βιολί του και συγκεντρώνοντας την ακοή του προς το πρώτο μονοπάτι προτρέπει το κοινό,** ***«ας ακούσουμε για το τραγούδι της στο πρώτο τούνελ. Είναι το τραγούδι της νεράιδας βιολί;»***. Ύστερα από την αναπαραγωγή ενός διαφορετικού μουσικού μοτίβου με βιολί και την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού προς τον ήρωα, οι μικροί Αινστάιν διαπιστώνουν ότι η συγκεκριμένη μελωδία ανήκει σε μία ξαπλωμένη φώκια. Αξίζει να σημειωθεί, πως την ίδια στιγμή ζωντανά πλάνα φώκιας παρεισφρύουν μέσα στον φανταστικό κόσμο του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. **Έπειτα, ο ίδιος ήρωας στρέφοντας την προσοχή και την ακοή του στο διπλανό μονοπάτι, παρακινεί εκ νέου το κοινό λέγοντας,** ***«ας ακούσουμε σε αυτό το τούνελ. Είναι το τραγούδι της νεράιδας βιολί;»***. Παρόλα αυτά, ούτε τώρα η άυλη απάντηση των μικρών τηλεθεατών είναι θετική, καθώς το μουσικό μοτίβο κοντραμπάσου που αναπαρήχθει, συνοδεύει την παρουσία μιας τεράστιας πολικής αρκούδας. Εν τέλει, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές εντοπίζουν το μουσικό μοτίβο της μικρής νεράιδας στο τρίτο μονοπάτι του παγωμένου τούνελ και ο Τζίμυ με την σειρά του ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή του.
- Στην συνέχεια, βγαίνοντας έξω από το τούνελ, οι μικροί Αινστάιν ακούνε από μακριά το τραγούδι των νεράιδων, δείγμα του ότι πλησιάζουν στην σπηλιά, όλο και περισσότερο. Η Άννα, με σκοπό να ανυψώσει το ηθικό των υπόλοιπων μελών της ομάδας, τραγουδά εκ νέου το μουσικό μοτίβο Μέντελσον. Ακολούθως, για να αποφύγουν τους πάγους γύρω από την θάλασσα, οι ήρωες αποφασίζουν να βυθιστούν κάτω από την επιφάνεια του νερού και γι' αυτό τον λόγο, ο Ρόκετ μεταμορφώνεται αυτή την φορά σε υποβρύχιο. Η κατάδυση στο βυθό οδηγεί την παρέα σε ένα φαντασμαγορικό θέαμα, καθώς όλα τα είδη των θαλάσσιων πλασμάτων περνούν μπροστά από τα μάτια τους. **Επί της ουσίας, μέσα από αυτή την σκηνή αναπαρίσταται μέσα στον μαγικό κόσμο του animation, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, με τα αρχαία ρωμαϊκά ψηφιδωτά**. Ωστόσο, αίφνης, στο 11:53, το ήρεμο κλίμα διαταράσσει ένας έντονος θόρυβος. Υπό την μελωδική εξύφανση της μουσικής Μέντελσον, ο Κίμων παρατηρεί τους πάγους να λιώνουν και να εκτοξεύονται με δύναμη μέσα στο νερό της θάλασσας. Έτσι, κατόπιν της ορμής των φυσικών αντιδράσεων, το μικρό διαστημόπλοιο καταφεύγει σε μανούβρες μέσα στο νερό, με στόχο να αποφύγει τυχόν συγκρούσεις. Όμως λίγο αργότερα, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές έρχονται αντιμέτωποι με ένα ακόμα πιο μεγάλο εμπόδιο. Οι πάγοι έχουν δημιουργήσει κάτω απ' το νερό, ένα μεγάλο θαλάσσιο τοίχο, με αποτέλεσμα η ομάδα να εγκλωβιστεί μην έχοντας καμία δίοδο ώστε να αναδυθεί ξανά στην επιφάνεια της θάλασσας. Ξαφνικά, για καλή τύχη των ηρώων εμφανίζεται, υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ, ένας θαλάσσιος ίππος, ο οποίος με τους

χαυλιόδοντες του προσπαθεί να προκαλέσει ρωγμές στον πάγο. Έτσι, παρατηρώντας τις ενέργειες του θαλάσσιου θηλαστικού, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει δράση και ζητά την βοήθεια του κοινού. **Ακριβέστερα, η μικρή χορεύτρια μετά την άυλη θετική απόκριση των μικρών τηλεθεατών, προτρέπει λέγοντας,** ***«ας χορέψουμε τον χορό του θαλάσσιου ίππου. Κρατήστε τα δάχτυλά σας έτσι και κάντε μικρούς χαυλιόδοντες. Τώρα, χρησιμοποιήστε τους χαυλιόδοντες για να σκάψετε τον πάγο, όπως εγώ, σκάψε-σκάψε-σκάψε-σκάψε».*** Το μουσικό μοτίβο Μέντελσον υπογραμμίζει τις προσπάθειες του θαλάσσιου ίππου, ενώ ταυτόχρονα το σκάψιμο με τον ρυθμό της μουσικής από την ηρωίδα και το κοινό, έχουν άμεσα αποτελέσματα. Εντούτοις, οι συνθήκες γίνονται όλο και δυσκολότερες για την παρέα, καθώς το μουσικό μοτίβο κοντραμπάσου που συνοδεύει την πολική αρκούδα ακούγεται εντονότερα φέρνοντας αναταραχή στις τάξεις της ομάδας**. Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, με τον κίνδυνο να πλησιάζει, η Λυδία παροτρύνει το κοινό να σκάψει πιο γρήγορα λέγοντας,** ***«ετοιμάστε τους χαυλιόδοντες σας, τώρα σκάψτε πιο γρήγορα»***. Οι μικροί Αινστάιν, τελικά καταφέρνουν να ξεφύγουν έγκαιρα από την πολύ δύσκολη θέση και αναδυόμενοι προς την επιφάνεια της θάλασσας, ευχαριστούν τον θαλάσσιο ίππο για την πολύτιμη βοήθειά του.

- Οι μικροί Αινστάιν κατά την μεταμόρφωση του Ρόκετ σε διαστημόπλοιο και την απογείωση τους από τα νερά της θάλασσας Μπέρινγκ, εντοπίζουν την πηγή του τραγουδιού των νεράιδων, στο όρος ΜακΚίνλεϊ (ή Ντενάλι). Κάπου εδώ, αξίζει να σημειωθεί, ότι για την υψηλότερη κορυφή των Ηνωμένων Πολιτειών παρεισφρύουν ζωντανά πλάνα μέσα από την οθόνη της ρουκέτας των ηρώων, δημιουργώντας εκ νέου όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Παράλληλα, η ομάδα ακούγοντας το αντίστοιχο μουσικό μοτίβο της πολικής αρκούδας, επιβεβαιώνει πως και το τεράστιο ζώο βαίνει προς την κορυφή του βουνού. Έτσι, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, αντιλαμβάνονται πως πρέπει να σπεύσουν πρώτοι προς την σπηλιά των μουσικών νεράιδων πριν αυτές βρεθούν σε κίνδυνο. Τότε, υπ' αυτές τις συνθήκες, ο Κίμων αποφασίζει να αναλάβει δράση ζητώντας την βοήθεια του κοινού για να πετάξει το μικρό διαστημόπλοιο σε ταχύτητα, 'σούπερ γρήγορα'. ***Πιο συγκεκριμένα, ο ήρωας πετά με τον Ρόκετ, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μέντελσον, αρχικά σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος παρακινεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(15:35), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(15:43), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(15:54) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(16:05)***.
- Εν συνεχεία, οι μικροί Αινστάιν φτάνοντας εγκαίρως στο όρος Μακίνλι πριν την πολική αρκούδα αποβιβάζονται από τον Ρόκετ και ετοιμάζονται για μία τελευταία ανάβαση πριν την σπηλιά των νεράιδων. Παρόλα αυτά, με τον λόφο να φαίνεται απόκρημνος, ο Τζίμυ αναλαμβάνει προσωπικά την διάσωση των ιπτάμενων μουσικών πλασμάτων και ακολουθεί την νεράιδα βιολί στο μονοπάτι που οδηγεί στην σπηλιά. Ωστόσο, λίγο αργότερα, ο ήρωας αντιλαμβάνεται πως κάθε νιφάδα που πατά δεν είναι ασφαλής και γλιστρά. Τότε, η νεράιδα βιολί και ο Κίμων του επισημαίνουν πως πρέπει να πατά μόνο σε νιφάδες που ακούγονται σαν βιολί. Έτσι για να τα καταφέρει ο μικρός μουσικός ζητά την βοήθεια του κοινού, ώστε να αποφύγει κάθε απρόσεκτο βήμα. **Πιο συγκεκριμένα, αντικρύζοντας την πρώτη νιφάδα, ο μικρός μουσικός ρωτά το κοινό,** ***«αυτός ο ήχος ακούγεται σαν βιολί;»***. Μ ετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, πάνω στο χιόνι σχηματίζεται και το σχήμα του τοξωτού έγχορδου μουσικού οργάνου. Έπειτα, κάνοντας την ίδια ερώτηση προς το κοινό, ο Τζίμυ λαμβάνει την αρνητική απάντηση των θεατών, με συνέπεια, στην επικίνδυνη νιφάδα, μετά την υπόκρουση του αντίστοιχου μουσικού μοτίβου με ηχοχρώματα τρομπονιού, να εμφανιστεί ένα τρομπόνι. Ακόμη, η ίδια ερώτηση του

μικρού μουσικού επαναλαμβάνεται και για την τρίτη μουσική νιφάδα, η οποία είναι ασφαλής και ο ήρωας επιτυχώς, φτάνει έξω απ' την σπηλιά που βρίσκονται οι νεράιδες-μουσικά όργανα.

- Ωστόσο, λίγο αργότερα, στην προσπάθεια του να ανοίξει την μεγάλη πόρτα της σπηλιάς, ο ήρωας αντιλαμβάνεται πως αυτή είναι κλειδωμένη, ενώ τα πράγματα ταυτόχρονα χειροτερεύουν, καθώς το μουσικό μοτίβο με ηχοχρώματα κοντραμπάσου, προοικονομεί την εμφάνιση της πολικής αρκούδας. Τότε κάτι παράξενο συμβαίνει, όταν το άγριο ζώο αποδεικνύεται ήμερο και υπό την συνοδεία τους μουσικού μοτίβου Μέντελσον δίνει στην νεράιδα βιολί, το κλειδί για να ανοίξει η πόρτα της σπηλιάς. Ο Τζίμυ σε πανηγυρικό κλίμα απελευθερώνει τις νεράιδες μουσικά όργανα και η νεράιδα βιολί τον ευχαριστεί για όλες του τις βοήθειες. Καταληκτικά, κάτω από τον φαντασμαγορικό ουρανό του Βορείου Σέλας, ο Κίμων αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των αρχαίων ρωμαϊκών ψηφιδωτών και του Φ. Μέντελσον.
- Τέλος, στο 22:15, η Άννα παρουσιάζει πίσω από την αυλαία που αναδύεται εκ νέου, μια τεράστια πράσινη οδοντόβουρτσα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 13: ΣΟΥΠΕΡ ΓΡΗΓΟΡΑ

Τέχνη: Κινέζικη τέχνη με χαρτί. Μουσική: Γουλιέλμο Τέλλος, πρελούδιο από τον Τζοακίνο Ροσσίνι.

- Στο 1:21, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει, ότι εκείνος και οι φίλοι του βρίσκονται με τον Ρόκετ σε ένα μουσικό βενζινάδικο, όπου θα γεμίσουν το μικρό διαστημόπλοιο, με μουσική βενζίνη. Το ντεπόζιτο του «φτερωτού» φίλου των μικρών Αινστάιν γεμίζει με υγρό που περιέχει νότες και μουσικά κλειδιά, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Τ. Ροσσίνι. Έπειτα, αφορμής δοθείσης, λόγω της ολιγόλεπτης στάσης, ο Κίμων παρουσιάζει στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, τις διάφορες ταχύτητες πτήσης του Ρόκετ. Πιο συγκεκριμένα, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του Γουλιέλμο Τέλλου, ο μικρός μαέστρος πατώντας το πρώτο κουμπί στον πύργο ελέγχου προβάλλει την ταχύτητα **adagio**, καλώντας παράλληλα το κοινό, σε χτύπημα πάνω στον ρυθμό, των χεριών στα πόδια. Ύστερα, η δεύτερη κατά σειρά ταχύτητα που αναφέρεται, είναι αυτή του **moderato**, όπου η μουσική γίνεται λίγο πιο γρήγορη και για την οποία, προτείνεται το χτύπημα με τον ρυθμό των χεριών στο στομάχι. Στην συνέχεια, η επόμενη ταχύτητα που εμφανίζεται είναι αυτή του **allegro**, η οποία όντας πολύ γρήγορη συνοδεύεται από χτύπημα του ρυθμού με τα χέρια στους ώμους. Ωστόσο, μετά την σύντομη επεξήγηση του ήρωα προς τους φίλους του, η Λυδία παρατηρεί ακόμα ένα κουμπί στο πιλοτήριο. Τότε, ο Κίμων εξηγεί αινιγματικά στην μικρή χορεύτρια, πως πρόκειται για μία ταχύτητα 'σούπερ γρήγορη', την οποία θα χρησιμοποιήσει το μικρό διαστημόπλοιο σε μια κατάσταση, που θα την χρειαστεί πραγματικά. Ακολούθως, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές επιστρέφουν πίσω στο σπίτι τους, εκεί όπου τους περιμένει μία όμορφη έκπληξη. Οι φίλοι τους τα τρία γουρουνάκια, πετούν στον ουρανό με τα αεροπλάνα τους πάνω από το γκαράζ του Ρόκετ και τους χαιρετούν από ψηλά. Ωστόσο, το θετικό κλίμα διακόπτεται από αναπάντεχα διαδοχικά προβλήματα. Ακριβέστερα, υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ που υποδηλώνουν βλάβη, στο γουρουνάκι με το μπλέ αεροπλάνο βραχυκυκλώνει το πιλοτήριο, με αποτέλεσμα

το χαριτωμένο θηλαστικό να πετά μόνιμα στην ταχύτητα **Adagio**. Μετά, το γουρουνάκι με το πράσινο αεροπλάνο, αντιμετωπίζοντας την ίδια κατάσταση πετά μόνιμα σε ταχύτητα **Moderato**, ενώ τέλος, το κίτρινο γουρουνάκι καλείται να διαχειριστεί την πιο δύσκολή κατάσταση, καθώς, η ταχύτητα του «παγώνει» στους πιο γρήγορους ρυθμούς, **Allegro**. Στην συνέχεια, τα άτυχα ζωάκια παίρνουν χωριστές εναέριες κατευθύνσεις και οι μικροί Αινστάιν χωρίς περιθώρια για χρονοτριβές ζητούν την βοήθεια του κοινού. Ύστερα από την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής και οι ήρωες επιβιβάζονται άμεσα στο διαστημόπλοιο τους, ακολουθώντας εν συνεχεία, το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Η ομάδα ξεκινά το ταξίδι της με την Άννα να τραγουδά με στίχους, το μουσικό μοτίβο του Γουλιέλμου Τέλλου. Λίγο αργότερα, ο Ρόκετ χρησιμοποιώντας το τηλεσκόπιο του, εντοπίζει το γουρουνάκι με το μπλε αεροπλάνο, να πετά πάνω από το Μάτσου Πίτσου, του νότιου Περού. Αφορμής δοθείσης, η μικρή τραγουδίστρια πληροφορεί τα υπόλοιπα μέλη της παρέας και το κοινό, ότι το συγκεκριμένο μέρος πρόκειται για μια αρχαία πόλη των Ίνκας στα βουνά. Οι ήρωες εισερχόμενοι στο Μάτσου Πίτσου, αντιλαμβάνονται πως η διαδικασία διάσωσης του μικρού τους φίλου δεν θα είναι τόσο εύκολη, καθώς η λαβυρινθική κατασκευή της πόλης αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα των οπτικών τους ικανοτήτων. Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος μπροστά στα δύο μονοπάτια που ανοίγονται στον δρόμο της ομάδας, ζητά την βοήθεια του για κατευθυνθεί σωστά η παρέα, ακούγοντας το χαρακτηριστικό μουσικό μοτίβου που συνοδεύει το γουρουνάκι με το μπλε αεροπλάνο. **Ως εκ τούτου, μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, ο ήρωας βγάζει το όμποε, προκειμένου να θυμίσει στους μικρούς τηλεθεατές την μελωδία του φίλου τους και σημειώνει, *«ας ακούσουμε απ' αυτή την κατεύθυνση. Ακούγεται αυτό σαν το γουρουνάκι;»***. Παρόλα αυτά, το μουσικό μοτίβο του πρώτου μονοπατιού δεν είναι το επιθυμητό, έτσι οι λιλιπούτειοι εξερευνητές στρέφονται προς το έτερο μονοπάτι. Μετά την ίδια ερώτηση προς το κοινό και την υποφαινόμενη απάντηση, οι ήρωες ξεκινούν εκ νέου για να βρουν το χαριτωμένο θηλαστικό. Ωστόσο, ο Κίμων συνιστά προσοχή και ζητά την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού για να πετάξει τον Ρόκετ σε αργό ρυθμό **adagio**. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μαέστρος τονίζει, ***«χτυπήστε αργά τα χέρια σας στα πόδια σας, adagio»***. Λίγο αργότερα, οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν το γουρουνάκι να πετά συνεχόμενα γύρω από ένα βουνό. Έτσι, οι ήρωες αντιλαμβανόμενοι πως οι αντοχές του φίλους τους έχουν εξαντληθεί, αποφασίζουν να σπεύσουν προς το μέρος του πετώντας λίγο πιο γρήγορα, **moderato**. Γι' αυτό τον λόγο, ο Κίμων επισημαίνει απευθυνόμενος προς την πλευρά του κοινού***, «για να πιάσουμε το γουρουνάκι πρέπει να πετάξουμε λίγο πιο γρήγορα από adagio. Τι είναι μετά το adagio;. Moderato, χτυπήστε τα χέρια σας στο στομάχι λίγο πιο γρήγορα, με το ρυθμό»***. Εν τέλει, ο Ρόκετ χρησιμοποιώντας το δίχτυ ασφαλείας του σώζει το γουρουνάκι και ο Κίμων με την σειρά του ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια και την συμμετοχή του.
- Το πρώτο γουρουνάκι με ηχητικά εφέ κλαρινέτου ευγνωμονεί τους φίλους του που έφτασαν εγκαίρως προς το μέρος του, ωστόσο χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση, ο Ρόκετ με το τηλεσκόπιο του εντοπίζει τον έτερο άτυχο πιλότο με το πράσινο αεροπλάνο, να πετά προς την Κίνα. Στην συνέχεια, ο Κίμων δίνει το έναυσμα και υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Ροσσίνι, οι ήρωες ξεκινούν το ταξίδι τους, προς τον νέο προορισμό. Παράλληλα, ζωντανά πλάνα σπιτιών χαρακτηριστικής κινέζικης αρχιτεκτονικής παρεισφρύουν στο περιβάλλον του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Η ομάδα, φτάνοντας στην χώρα του ανατέλλοντος ηλίου σταματά την πορεία της, προκειμένου να ρωτήσει για την σαφή

κατεύθυνση του φίλου της τρία πλανόδια ζωάκια, ένα πάντα, έναν γερανό και μία χελώνα. **Επί της ουσίας, ο χώρος και τα εν λόγω ζώα εικονοποιούν μέσα στον κόσμο του animation, το έργο της κινεζικής τέχνης με χαρτί, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου**. Κατόπιν, οι ερωτώμενοι προθυμοποιούνται με μεγάλη χαρά να κατευθύνουν τους μικρούς Αινστάιν, με συνέπεια οι ήρωες να μην μπορούν να διαλέξουν ποιο από όλα τα ζώα είναι το καταλληλότερο για να τους οδηγήσει με σιγουριά προς το γουρουνάκι. Τότε, τον λόγο παίρνει η Λυδία, η οποία επισημαίνει στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας πως θα πρέπει να ακολουθήσουν εκείνο που έχει αντίστοιχο ρυθμό βαδίσματος με την μελωδία του φίλου τους, δηλαδή **moderato**. Έτσι, στην συνέχεια, η μικρή χορεύτρια ζητά την βοήθεια του κοινού και ρωτά, «ποιο ζώο κινείται πιο αργά;». Μετά την υποφαινόμενη απάντηση του κοινού και την υπόδειξη της χελώνας την οποία συνοδεύουν ηχητικά τυμπάνων, η ηρωίδα ρωτά εκ νέου, ***«ποιο ζώο κινείται πιο γρήγορα;»***. Εν συνεχεία υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Ροσσίνι και την υποφαινόμενη υπόδειξη του γερανού, η μικρή χορεύτρια προσθέτει, ***«εμείς θα ακολουθήσουμε το ζώο που κινείται moderato, να θυμάστε το moderato δεν είναι ούτε γρήγορο, ούτε αργό είναι στην μέση. Ποιο ζώο κινείται moderato;»***. Ύστερα από την άυλη απάντηση του κοινού, οι ήρωες επιβιβάζονται εκ νέου στον Ρόκετ και ο Κίμων ζητά τη βοήθεια των λιλιπούτειων τηλεθεατών για να μπορέσει το μικρό διαστημόπλοιο να ακολουθήσει το ζωάκι στον ίδιο ρυθμό. **Έτσι, ο μικρός μαέστρος υπό την συνοδεία μουσικού μοτίβου με κυρίαρχο ηχόχρωμα κρουστών παρέλασης επισημαίνει, *«χτυπήστε τα χέρια στο στομάχι σας μοντεράτο πατ – πατ – πατ»*.** Λίγο αργότερα, οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν το γουρουνάκι με το πράσινο αεροπλάνο παγιδευμένο στην κορυφή ενός δέντρου. Ωστόσο, το άτυχο θηλαστικό χρειάζεται άμεση βοήθεια καθώς, με τα ηχητικά του εφέ όμποε, προειδοποιεί την ομάδα, πως τα κλαδιά του δέντρου σπάνε διαδοχικά το ένα μετά από το άλλο. Ως εκ τούτου, για να φθάσουν εκεί εγκαίρως πριν το γουρουνάκι εκτεθεί σε ανεπανόρθωτο κίνδυνο, ο Κίμων ζητά από το κοινό την συμμετοχή του, προκειμένου να πετάξει με τον Ρόκετ πολύ γρήγορα, allegro. Ακριβέστερα, ο αρχηγός της ομάδας προτρέπει σε χτύπημα του ρυθμού με τα χέρια στους ώμους. Εν τέλει, υπό τους ήχους της επικρατούσας μελωδίας του επεισοδίου σώζεται και ο δεύτερος φίλος των μικρών Αινστάιν, με αποτέλεσμα ο Κίμων για ακόμα μία φορά να ευχαριστήσει το κοινό για τις προσπάθειες του.

- Παρόλα αυτά, οι ήρωες στρέφονται άμεσα προς την αναζήτηση του τελευταίου φίλου τους. Ο Ρόκετ εντοπίζει το χαρακτηριστικό του μουσικό μοτίβο πολύ μακριά, πέρα από κάθε φαντασία. Το άτυχο θηλαστικό πετά μόνιμα σε ταχύτητα allegro στο διάστημα, γι' αυτό και κατόπιν υποδείξεως του Κίμων, το μικρό διαστημόπλοιο επιστρατεύει τον εφεδρικό του πύραυλο. Έτσι, με σκοπό να δώσει περαιτέρω ώθηση στον Ρόκετ, η Άννα προσκαλεί το κοινό να τραγουδήσουν όλοι μαζί παρέα με στίχους το πρελούδιο του Τ. Ροσσίνι. **Αναλυτικότερα, η μικρή τραγουδίστρια προτρέπει λέγοντας, *«καθήστε ίσια και κρατήστε το μικρόφωνό σας μαζί μου. Τραγουδήστε πιο δυνατά»***. Λίγο αργότερα, ξεπερνώντας την στρατόσφαιρα, οι μικροί Αινστάιν φθάνουν στον προορισμό τους, όπου βρίσκουν τον τρίτο τους φίλο γύρω από το νεφέλωμα του καρκίνου. Ωστόσο, για να προλάβουν έγκαιρα και να διασώσουν το άτυχο θηλαστικό από ιδιαίτερα επικίνδυνες καταστάσεις, ο Κίμων προτείνει την χρησιμοποίηση της πιο γρήγορης ταχύτητας του Ρόκετ, δηλαδή το κουμπί, 'σούπερ γρήγορα'. **Έτσι, ο μικρός μαέστρος ζητά την βοήθεια του κοινού και απευθυνόμενος προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές αναφέρει, *«για να φθάσουμε εκεί θα αρχίσουμε από adagio. Χτυπήστε τα πόδια σας με τον ρυθμό, αργά. Moderato, τώρα χτυπήστε το στομάχι σας, λίγο πιο γρήγορα. Allegro, τώρα χτυπήστε τους ώμους σας λίγο πιο γρήγορα. Presto, τώρα τεντώστε τα χέρια σας***

στον ουρανό και κουνήστε όλο σας το σώμα». Οι ήρωες, υπό την συνοδεία του Γουλιέλμου Τέλλου σε έναν φρενήρη ρυθμό περνούν από τον πλανήτη Δία και δεκάδες αστερισμούς, ώσπου λίγο αργότερα φτάνουν στο νεφέλωμα του καρκίνου και με το δίχτυ προστασίας του Ρόκετ σώζουν και το τρίτο γουρουνάκι. περνούν πλανήτες και λίγο αργότερα φτάνοντας στο νεφέλωμα του καρκίνου, σώζουν και το τρίτο γουρουνάκι. Καταληκτικά, σε αυτό το κλίμα ευφορίας και ανακούφισης, η παρέα ευχαριστεί τους μικρούς τηλεθεατές για την συμπαράσταση και την συμμετοχή τους, ενώ το ίδιο πράττουν και τα γουρουνάκια ζητωκραυγάζοντας με τα αντίστοιχα ηχητικά τους εφέ όμποε. Κάπως έτσι, η περιπέτεια φτάνει στο τέλος της, με τον Κίμων να αναφωνεί, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί το τραγούδι αποφώνησης των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό παρουσιάζοντας για τελευταία φορά, τα κινέζικα έργα με χαρτί και την μουσική από τον Τ. Ροσσίνι

- Τέλος, στο 22:25, η Λυδία πιάνει εναερίως ένα κέικ στην σκηνή.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 14: ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΟΜΑΔΑ ΔΙΑΣΩΣΤΕΣ

Τέχνη: Γερμανική λαϊκή τέχνη. Μουσική: Η πέμπτη συμφωνία από τον του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.

- Στο 1:28, η αυλαία ανοίγει με την Άννα να παίρνει τον λόγο και να μας ενημερώνει, ότι ο αδερφός της ο Κίμων, της χάρισε ένα βιβλίο με μια ιστορία για έναν αδερφό και μια αδερφή. Έτσι, αφορμής δοθείσης η ηρωίδα ρωτά το κοινό, «θέλετε κι εσείς να ακούσετε την ιστορία του βιβλίου;». Ο τίτλος του παραμυθιού είναι, 'η μουσική περιπέτεια του Χάνσελ και της Γκρέτελ'. Έτσι, με την σειρά του ο Κίμων, υπό την μελωδική εξύφανση του μουσικού μοτίβου Μπετόβεν, αρχίζει να αφηγείται μία ιστορία για δύο αδέρφια που τους άρεσε να κάνουν βόλτες στο δάσος. Τα δύο αδέρφια για να μην χάνουν τον δρόμο της επιστροφής άφηναν διάφορα πράγματα πίσω τους, όπως ψίχουλα ή χαλίκια ή μουσικές νότες. Μία μέρα όμως, περπάτησαν πολύ μακριά μέσα στο δάσος και άρχισαν να πεινούν, ώσπου βρήκαν καταφύγιο και φαγητό σε ένα σπίτι γεμάτο γλυκά και λιχουδιές. Ωστόσο, το σπίτι αυτό, άνηκε σε μια κακή μάγισσα, η οποία, εμφανιζόμενη λίγο αργότερα υπό την επικρατούσα μελωδική φράση του επεισοδίου (Μπετόβεν) παγιδεύει και φυλακίζει τα παιδιά στο σπίτι των γλυκών. Το τέλος της ιστορίας αφήνει απογοητευμένη την Άννα, η οποία λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ακούει από μια αδιευκρίνιστη κατεύθυνση, το μουσικό μοτίβο της Χάνσελ και του Γκρέτελ, που ζητούν βοήθεια. Έτσι, ο Κίμων χωρίς χρονοτριβή, βρίσκει και τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας και τους ενημερώνει για την κατάσταση των δύο παιδιών. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μαέστρος προτείνει στην παρέα τον εντοπισμό των δύο αδελφιών, μέσω των μουσικών νοτών που άφησαν στο δάσος. Ακολούθως, η Λυδία, χρησιμοποιώντας το τηλεσκόπιο της, ρωτά το κοινό, «βλέπετε τα ίχνη που άφησαν ο Χάνσελ και η Γκρέτελ;». Ταυτόχρονα, η γωνία λήψης των μικρών τηλεθεατών επεκτείνεται, και οι διάφορες μουσικές αξίες αναβοσβήνουν στο χώμα, ακολουθούμενες, από ηχητικά εφέ τσέλο. Η μουσική ιχνηλασία των παιδιών οδηγεί στον μέλανα δρυμό της Γερμανίας. Ως εκ τούτου, με σκοπό τον απεγκλωβισμό του Χάνσεν και της Γκρέτελ από το σπίτι της μάγισσας, οι μικροί Αινστάιν ζητούν τη βοήθεια του κοινού. Ύστερα από την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της

νέας αποστολής και οι ήρωες επιβιβάζονται άμεσα στο διαστημόπλοιο τους ακολουθώντας εν συνεχεία, το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Η νέα περιπέτεια ξεκινά με την Άννα να τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο των δύο αδελφών, προκειμένου να εμψυχώσει την υπόλοιπη ομάδα με το τραγούδι της. Λίγο αργότερα, οι ήρωες προσεδαφίζονται στον μέλανα δρυμό και ανακαλύπτουν τις πρώτες νότες. Ωστόσο, οι θετικές εξελίξεις διακόπτονται από την αιφνιδιαστική εμφάνιση της μάγισσας, υπό την συνοδεία του εισαγωγικού μέρους της μελωδίας Μπετόβεν. Η κακιά μάγισσα με στόχο να μην βρουν ποτέ οι λιλιπούτειοι εξερευνητές τα δύο αδέρφια, εξαφανίζει τις νότες-ίχνη και χάνεται ξανά στο δάσος. Ακολούθως, την δεδομένη απογοήτευση των ηρώων διαδέχεται, μία ακόμη απρόσμενη εμφάνιση ενός τετράποδου απομηχανή θεού. Πιο συγκεκριμένα, εκ νέου υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ με ηχοχρώματα βιολιού παρουσιάζεται ένας λαγός, ο οποίος με το παράξενο πήδημά του, προαλείφεται να οδηγήσει τους μικρούς Αινστάιν προς τους Χάνσελ και Γκρέτελ. **Η κινησιολογία του λαγού προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση στην Λυδία, η οποία συνδέοντας ταυτόχρονα τραγούδι και κίνηση, επισημαίνει προς την υπόλοιπη ομάδα, πως το βάδισμα του χαριτωμένου τετράποδου αποτυπώνεται στις εκφράσεις, 'εν-δυό, ψη-λά, εν-δυό ψη-λά'**. Στην συνέχεια, οι μικροί ταξιδευτές προσπαθώντας να ακολουθήσουν πηδώντας την ταχύτητα και στον ρυθμό του μικρού ζώου, μένουν αρκετά πίσω, με συνέπεια να φτάσουν σε μία διασταύρωση τριών διαφορετικών μονοπατιών στο δάσος. **Τότε, ο Κίμων αναλαμβάνοντας δράση επισημαίνει προς τα μέλη της ομάδας και το κοινό, *«για να διαλέξουμε μονοπάτι πρέπει να ακούσουμε το ειδικό πήδημα του λαγού, έτοιμοι;»*. Έτσι, ακούγοντας επί της ουσίας την επικρατούσα χαρακτηριστική φράση του επεισοδίου σε διαφορετικά ρυθμικά μοτίβα, ύστερα από την αναπαραγωγή της μελωδίας του πρώτου μονοπατιού, ο Κίμων ρωτά, *«αυτό, ακούγεται σαν το λαγό μας;»***. Μετά την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού, ο μικρός μαέστρος στρέφεται προς την μελωδία από το δεύτερο μονοπάτι. Ωστόσο, η εξέλιξη ερώτησης και αρνητική απόκρισης του κοινού παραμένει ίδια. Εν τέλει, το σωστό ρυθμικό μοτίβο ακούγεται από το τρίτο και τελευταίο μονοπάτι με αποτέλεσμα λίγο αργότερα, οι ήρωες να συναντήσουν εκ νέου τον φίλο τους στην διαδρομή.
- Στην συνέχεια, ο λαγός οδηγεί την παρέα στις εναπομείνασες μουσικές νότες-ίχνη των Χάνσεν και Γκρέτελ. Ακολούθως, η Άννα ευχαριστεί το χαριτωμένο ζωάκι για την πολύτιμη βοήθεια του, ενώ λίγα δευτερόλεπτα μετά, η ομάδα ακούει εκ νέου το μοτίβο των δύο αδελφιών. Έτσι, οι μικροί Αινστάιν ακολουθώντας τις μουσικές νότες φτάνουν στην γέφυρα Αλτεμπρούκεν. Εκεί, ωστόσο, τους περιμένει μία δυσάρεστη έκπληξη, καθώς η μάγισσα υπό την συνοδεία του χαρακτηριστικού της μοτίβου επανεμφανίζεται κάνοντας μάγια και στην γέφυρα και στον Ρόκετ. Ακριβέστερα, η κακιά μάγισσα ύψωσε την γέφυρα και το μικρό διαστημόπλοιο στον αέρα, με σκοπό να κόψει κάθε χερσαία ή εναέρια δίοδο προς την μυστική της κρυψώνα. Παρόλα αυτά, παρά την απογοήτευση και την ανησυχία που φουντώνει στις τάξεις της παρέας, λίγο αργότερα, η Άννα αποφασίζει να αναλάβει άμεσα δράση η Άννα. Η μικρή τραγουδίστρια, εξηγεί προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, ότι τα μάγια της ανύψωσης προήλθαν από το ψηλό τραγούδισμα της μάγισσας, άρα αυτό που πρέπει να κάνουν οι ίδιοι, είναι να τραγουδήσουν χαμηλά, ώστε τα μάγια να αντιστραφούν. **Εν συνεχεία, περνώντας στην υλοποίηση της ιδέας, η ηρωίδα τραγουδά πάνω στο μουσικό μοτίβο Μπετόβεν τους εξής στίχους, «μπά-σα φω-νή, μπά-σα φω-νή». Η λιλιπούτεια εξερευνήτρια αντιλαμβάνεται πως η ιδέα της έχει αποτέλεσμα, έτσι προκειμένου να τα καταφέρει εξ ολοκλήρου ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«πρέπει να τραγουδήσουμε πιο χαμηλά, τραγουδήστε μαζί μου, 'μπά-σα φω-νή, μπά-σα φω-νή'. Ακόμα χαμηλότερα»*.** Με αυτόν τον τρόπο, οι ήρωες

υπερπηδούν με επιτυχία ακόμα ένα εμπόδιο της κακής μάγισσας και οι ελπίδες τους αναπτερώνονται σε σημαντικό βαθμό. Ταυτόχρονα, μετά το πέρασμα τους στην άλλη πλευρά της γέφυρας ακούνε ολοένα και πιο δυνατά, το μουσικό μοτίβο των Χάνσελ και Γκρέτελ.

- Ωστόσο, οι μικροί Αινστάιν, αντιλαμβανόμενοι το μουσικό μοτίβο της μάγισσας που τους πλησιάζει, επιβιβάζονται άμεσα στον Ρόκετ με σκοπό να πετάξουν 'σούπερ γρήγορα'. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν σε ρυθμό adagio-ο Κίμων καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (15:03), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (15:10), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (15:21) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:32).*** Παρόλα αυτά, λίγο πριν φτάσουν στο σπίτι των γλυκών, οι ήρωες αντιμετωπίζουν ένα ακόμη πρόβλημα, καθώς ο Ρόκετ δεν μπορεί να περάσει ανάμεσα απ' τα δέντρα του δάσους. Τότε, ο Κίμων, κατεβαίνοντας από την θέση του οδηγού αποφασιστικά, προτίθεται να προχωρήσει ολομόναχος ως την κρυψώνα της μάγισσας δίνοντας τέλος στην αποστολή, όμως η Άννα δεν τον αφήνει να αποβιβαστεί μόνος από τον Ρόκετ και κατεβαίνοντας μαζί του, του εξηγεί, ότι τα αδέλφια πρέπει να προσέχουν πάντα το ένα το άλλο. Στο 16:53, τα δύο αγαπημένα αδέλφια εντοπίζουν στα δέντρα, παράξενα ρολόγια που επί της ουσίας, εικονοποιούν μέσα στο περιβάλλον του animation, την γερμανική λαϊκή τέχνη, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.
- Οι νότες στο μονοπάτι τελειώνουν και η Άννα με τον Κίμων φτάνουν στο σπίτι που είναι παγιδευμένοι ο Χάνσεν με την Γκρέτελ και τους απελευθερώνουν μέσα σε ένα πανηγυρικό κλίμα. Παρόλα αυτά, η κακιά μάγισσα δεν έχει πει την τελευταία της λέξη, καθώς εμφανίζεται αιφνιδιαστικά, υπό την συνοδεία του χαρακτηριστικού της μουσικού μοτίβου, και χρησιμοποιεί το μαγικό της ραβδί, για να ακουστεί πολύ δυνατά και να μεγαλώσει, όλο και πιο πολύ. Πιο συγκεκριμένα, η μάγισσα φτάνει σε ένα **crescendo**. **Έτσι, κάπου εδώ, ο Κίμων, αναλαμβάνει δράση και απευθυνόμενος προς την αδερφή του και το κοινό σημειώνει, «θα κάνω την μάγισσα να μην ακούγεται τόσο δυνατά, θα ελαττώσω τον τόνο της, μπορούμε να την μικρύνουμε». Έτσι, ο μικρός μαέστρος ζητά την βοήθεια του κοινού ρωτώντας, *«θα παίξετε ένα diminuendo για μένα;»*. Μετά τη άυλη θετική απάντηση του κοινού, ο ίδιος τονίζει, *«σηκώστε τα χέρια σας ψηλά, τώρα κατεβάστε τα αργά, πιο σιγά, πιο σιγά, 'diminuendo'»*.** Ωστόσο, η κακιά μάγισσα δεν πτοείται και υπό τους ήχους του Λ.Β. Μπετόβεν, ξεκινά ακόμη μια προσπάθεια για ένα δικό της **crescendo**. Τότε, ο Κίμων, ζητά ένα ακόμη **diminuendo** από το κοινό λέγοντας, *«σηκώστε τα χέρια σας ψηλά, τώρα κατεβάστε τα αργά, πιο σιγά, πιο σιγά, '**diminuendo**', **diminuendo**»*. Το αποτέλεσμα αυτής της μουσικής «μονομαχίας» δεν θα μπορούσε να έχει άλλο νικητή από την αδελφική αγάπη. Ακολούθως, ο Κίμων ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή του και η μάγισσα σε μία μικροσκοπική μορφή, εξαϋλώνεται πετώντας πολύ μακριά από το φύσημα του ανεμιστήρα του Ρόκετ. Καταληκτικά, πριν το πέσιμο της αυλαίας τα δύο αδέλφια Άννα και Κίμων ανταλλάσσουν φιλοφρονήσεις και μοιράζονται μία στοργική αγκαλιά. Σε αυτό το κλίμα ευφορίας και αμοιβαίας αγάπης, λίγο αργότερα, ο μικρός μαέστρος αναφωνεί, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί το τραγούδι αποφώνησης των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό παρουσιάζοντας για τελευταία φορά, την γερμανική λαϊκή τέχνη και την μουσική του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.
- Τέλος, στο 22:20, από την τούμπα του Τζίμυ πετάγεται ένα πλαστικό παπάκι επί σκηνής.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 15: ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ

Τέχνη: Ματιά σε ένα τοπίο, ζωγραφιά από τον Πωλ Κλε. Μουσική: Πιάνο, κονσέρτο νούμερο είκοσι ένα, από τον Β.Α.Μότσαρτ.

- Στο 1:31, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει η Άννα, η οποία μας ενημερώνει ότι διαβάζει ένα βιβλίο με μουσικά τέρατα. Η υπόλοιπη ομάδα, γύρω από εκείνη εντυπωσιάζεται απ' αυτά που ακούει και λίγο αργότερα, η ίδια ηρωίδα ρωτά το κοινό, «θέλετε να δείτε τα ωραία μουσικά τέρατα στο βιβλίο μου;». Έτσι λοιπόν, η μικρή τραγουδίστρια ξεκινά την αφήγηση της, υπό την συνοδεία του κονσέρτου Μότσαρτ, και μας μιλά, για τέσσερα μικρά μουσικά τέρατα, ένα μπλέ (ηχητικό εφέ βιολιού), ένα πράσινο (ηχητικό φλάουτου), ένα πορτοκαλί (ηχητικό τούμπας) κι ένα κόκκινο (ηχητικό πιάνου), που τους άρεσε πολύ η μουσική. Πιο συγκεκριμένα, όταν τα υπόλοιπα τέρατα ένιωθαν φοβισμένα ή στεναχωρημένα, το κόκκινο, που ήταν το πιο μικροσκοπικό από όλα, τραγουδούσε έναν **ειδικό** σκοπό, κάνοντας τους φίλους του, να νιώσουν αμέσως καλύτερα. Διαβάζοντας για το λιλιπούτειο πλάσμα, η μικρή αφηγήτρια εύχεται σε αυτό το σημείο, να μπορούσε να το συναντήσει κάποια μέρα, ώσπου εκείνη την στιγμή κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει. Το τραγούδι του χαμόγελου, ακούγεται με κάποιο μαγικό τρόπο κάτω από το κρεβάτι της λιλιπούτειας εξερευνήτριας με συνέπεια, η ίδια να αναρωτηθεί λίγο αργότερα απευθυνόμενη προς το κοινό, «ποιος λέτε να είναι κάτω από το κρεβάτι μου;». ύστερα από την άυλη υποφαινόμενη απάντηση των μικρών τηλεθεατών, το κόκκινο τέρας εμφανίζεται και τραγουδά στην Άννα το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ, κάνοντας με αυτό τον τρόπο αυτόματα όλη την παρέα των μικρών Αινστάιν να χαμογελάσει. Ωστόσο, το θετικό κλίμα διακόπτει στο 5ο λεπτό μία έτερη σύντομη μελωδία από άγνωστη ηχητική πηγή. Με το τηλεσκόπιο της Λυδίας, η παρέα ανακαλύπτει πως τα άλλα μουσικά τέρατα αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα, καθώς το κακόκεφο θηρίο του Λοχ Νες, το οποίο δεν θέλει να βλέπει τους άλλους χαρούμενους, τα εγκλώβισε μέσα σε μία τεράστια παγίδα. Παρόλα αυτά, η Άννα παρηγορεί το κόκκινο πλασματάκι και ζητά άμεσα την βοήθεια του κοινού. Με σκοπό την απελευθέρωση των μουσικών τεράτων, ο Κίμων, χωρίς να χάσει χρόνο, σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Έπειτα, η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ όπου ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης των μικρών Αινστάιν.
- Η μουσική ιχνηλασία των μικρών μουσικών τεράτων οδηγεί την ομάδα μέχρι την Σκωτία. Οι ήρωες προσγειώνονται σε έναν τρομακτικό βάλτο, ο οποίος επί της ουσίας εικονοποιεί μέσα στο περιβάλλον του animation, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Πωλ Κλε. Η παρέα αντικρύζοντας το σκοτεινό περιβάλλον του βάλτου εμφανίζεται διστακτική, ωστόσο το μικρό κόκκινο τέρας τραγουδώντας την μελωδία του χαμόγελου δίνει θάρρος και βγάζει κάθε αμφιβολία από την καρδιά των λιλιπούτειων ταξιδευτών. Στην συνέχεια και η Άννα με την σειρά της τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ και ύστερα από αυτή την αποτελεσματική μουσική τόνωση, η ομάδα οπλισμένη με θάρρος ετοιμάζεται να περάσει κάθε εμπόδιο. Λίγο αργότερα, οι μικροί Αινστάιν, βλέπουν έκπληκτοι το κόκκινο τέρας, να κάθεται πάνω σε μία νότα ενός τεράστιου εναέριου πενταγράμμου, πάνω από τον βάλτο. Έτσι, χωρίς περιθώρια χρονοτριβής, οι ήρωες χρησιμοποιούν χωρίς δεύτερη σκέψη τα ίδια μουσικά μεταφορικά μέσα με το μικροσκοπικό πλάσμα. Παρόλα αυτά, η πορεία τους θα σταματήσει λίγο αργότερα, υπό τον κίνδυνο μίας απρόβλεπτης απειλής. Μία χελώνα με ηχητικά εφέ δαγκάνας κάνει την εμφάνιση της στο πεντάγραμμο. Το βραδυκίνητο ερπετό, μένοντας στον πυθμένα του βάλτου τρέφεται από τις μουσικές νότες, έτσι, το κόκκινο τέρας αναλαμβάνει δράση

προκειμένου να σώσει τον εαυτό του και τους φίλους του. Το χαριτωμένο μουσικό πλασματάκι δείχνει στην παρέα τον τρόπο, με τον οποίο μπορεί να αποφύγει το παμφάγο αναπάντεχο εμπόδιο, τραγουδώντας ψηλά. Τότε, η Άννα αντιλαμβανόμενη πως η χελώνα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του πενταγράμμου, ζητά την βοήθεια του κοινού, με σκοπό το τραγούδισμα μίας ψηλότερης νότας, ώστε και το μεταφορικό μέσο των ηρώων να μετακινηθεί στο ύψος της μουσικής. **Ακριβέστερα, η ηρωίδα παρακινεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές λέγοντας, *«κρατήστε το μικρόφωνο σας όπως εγώ και τραγουδήστε, 'πρίμα'».*** Με αυτόν τον τρόπο, η παρέα καταφέρνει να αποφύγει την χελώνα, όμως αμέσως μετά τους περιμένει μία άλλη χελώνα, αυτή την φορά στην πέμπτη γραμμή του πενταγράμμου. Ακολούθως, το κόκκινο τέρας υποδεικνύει την επόμενη κίνηση τραγουδώντας με τα αντίστοιχα ηχητικά εφέ πιάνου του, μία χαμηλή νότα**. Ομοίως και η Άννα σημειώνει προς την πλευρά του κοινού, *«μπορούμε κι εμείς να το κάνουμε. Τώρα τραγουδήστε, 'μπάσα'»***. Οι μικροί Αινστάιν περνούν επιτυχώς και από το δεύτερο εμπόδιο του βάλτου, ωστόσο ακριβώς μπροστά τους αντικρύζουν αλλεπάλληλες ετεροειδής χελώνες. **Ως εκ τούτου, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ, η μικρή τραγουδίστρια επισημαίνει κοιτώντας προς την πλευρά του κοινού, *«ετοιμαστείτε να τραγουδήσετε μαζί μου και με το μικρό κόκκινο τέρας, πρίμα-μπάσα-πρίμα-μπάσα»***. Εν τέλει, η ομάδα αποβιβάζεται με ασφάλεια στην άλλη πλευρά του βάλτου και η Άννα με την σειρά της, ευχαριστεί το κοινό που με την συμμετοχή και το τραγούδισμά του, βοήθησε την παρέα να υπερπηδήσει κάθε μελωδική κακοτοπιά

- Η ομάδα συνεχίζει την πορεία της, η οποία περνά από το κάστρο του Εδιμβούργου. Οι μικροί Αινστάιν, εισερχόμενοι στην σκοτεινή είσοδο του χώρου συναντούν διάφορα μουσικά όργανα, όπως όμποε, βιολί και ένα τρομπόνι. Ωστόσο τίποτα δεν διαμηνύει κάτι επικίνδυνο, ώσπου οι ήρωες κατευθυνόμενοι προς την έξοδο βλέπουν την μεγάλη πόρτα του κάστρου να κλείνει απότομα, με μαγικό τρόπο. Η παρέα συνειδητοποιεί ότι πρόκειται για μία πόρτα τέρας, η οποία, στην μύτη της έχει μια μουσική κλειδαρότρυπα που ακούγεται σαν τρίλια πιάνου. Όπως εξηγεί, ο Τζίμυ στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, για να ανοίξει η μεγάλη πόρτα και να συνεχιστεί η περιπέτεια, πρέπει να βρεθεί ένα κλειδί η μελωδία που να έχει αντίστοιχο ηχητικό εφέ με την μουσική κλειδαριά. Λίγο αργότερα, το μικρό κόκκινο τέρας εντοπίζει τέσσερα κλειδιά διαφορετικών αποχρώσεων, ένα κόκκινο, ένα κίτρινο, ένα πράσινο και ένα γαλάζιο. Έτσι, ο Τζίμυ προαλείφεται να αναλάβει το δύσκολο εγχείρημα του απεγκλωβισμού από το κάστρο και παίζοντας το ηχητικό εφέ της κλειδαριάς στο πιάνο του, ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, «βάλτε το χέρι σας δίπλα στο αυτί σας και ακούστε». Τα κλειδιά αναπαράγουν τα ηχοχρώματά τους το ένα μετά το άλλο και ο μικρός μουσικός για να βοηθήσει τους λιλιπούτειους τηλεθεατές επαναλαμβάνει ακόμα μία φορά το ηχητικό εφέ της κλειδαριάς. Ύστερα από την δεύτερη αναπαραγωγή των ηχητικών εφέ, ο Τζίμυ ρωτά το κοινό, «ποιο κλειδί ακούγεται σαν πιάνο;». Μετά την άυλη υπόδειξη του κοινού, το κίτρινο κλειδί μεταφέρεται εναερίως και ανοίγει την έξοδο στους ήρωες.
- Παρόλα αυτά, ακόμη ένα αξιοπερίεργο γεγονός συμβαίνει λίγο αργότερα, καθώς η μεγάλη πόρτα μετά την φυγή των ηρώων ξεσπά σε κλάματα. Ως εκ τούτου αναλαμβάνουν δράση εκ νέου η Άννα και το μικρό κόκκινο τέρας, τραγουδώντας μαζί το 'τραγούδι του χαμόγελου'. Η μοναχική πόρτα του κάστρου άμεσα νιώθει πολύ καλύτερα με την βοήθεια του τραγουδιού, όμως ταυτόχρονα το θετικό κλίμα διακόπτεται από το μουσικό μοτίβο των παγιδευμένων τεράτων που συνεχίζουν να βρίσκονται εγκλωβισμένα στην λίμνη. Έτσι, ο Κίμων προτείνει στην ομάδα την άμεση επιβίβαση στον Ρόκετ, ενώ παράλληλα ζητά την συμμετοχή του κοινού, ώστε να πετάξει το μικρό διαστημόπλοιο σε ταχύτητα, 'σούπερ γρήγορα'. ***Αρχικά,***

ακούγοντας την μελωδία του Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (17:06), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (17:14), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (17:25) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(17:36).

- Οι μικροί Αινστάιν φτάνουν επιτυχώς στην λίμνη, εκεί, όπου για καλή τους τύχη συναντούν το τέρας του Λοχ Νες, να απολαμβάνει τον ύπνο του. Ωστόσο, παρά την προσπάθεια να ελευθερώσουν αυτοστιγμεί τα μουσικά πλάσματα, ο κοιμώμενος γίγαντας ξυπνά και η ατμόσφαιρα γίνεται επικίνδυνη. Έτσι, η Άννα, εύχεται να μπορούσε να βρει κάποιον τρόπο για να κάνει την κυρίαρχη μορφή της περιοχής να χαμογελάσει, και τότε, το μικρό κόκκινο τέρας πραγματοποιεί για δεύτερη φορά στο επεισόδιο την ευχή της μικρής τραγουδίστριας. Πιο συγκεκριμένα, ο μικροσκοπικός συνοδοιπόρος της ομάδας στέκεται άφοβα και τραγουδά 'το τραγούδι του χαμόγελου'. ***Γι' αυτό με σκοπό να ενισχύσει την προσπάθειά του η ηρωίδα, ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, «σηκωθείτε παιδιά κρατήστε το μικρόφωνο σας και τραγουδήστε το τραγούδι του χαμόγελου»***. Λίγο αργότερα, και ενώ τα πρώτα σημάδια αλλαγής της ψυχολογίας του τέρατος είναι εμφανή, η λιλιπούτεια εξερευνήτρια προτείνει στο κοινό να τραγουδήσει πιο δυνατά, '**fortissimo**'. Με συνεργασία, συλλογική προσπάθεια και με την δύναμη του τραγουδιού, το δυναμικό ντουέτο καταφέρνει να εξημερώσει το τέρας του Λοχ Νες, δημιουργώντας του μια νέα πιο θετική και φιλική προσωπικότητα. Ακολούθως, τα μουσικά τερατάκια απεγκλωβίζονται και η Άννα αποκομίζει μια μεγάλη αγκαλιά για την βοήθεια της. Καταληκτικά, σε ένα κλίμα γενικευμένης ευφορίας, ο Κίμων, αναφωνεί, 'αποστολή εξετελέσθη'. Σειρά έχουν το τραγούδι αποφώνησης των μικρών Αινστάιν, όπου παρουσιάζονται για τελευταία φορά το έργο του Πωλ Κλέ και η μουσική του Β.Α. Μότσαρτ.
- **Στο 21:57, οι ήρωες ευχαριστούν για την μουσική επανεκτέλεση του κονσέρτου Μότσαρτ, υπό την παρείσφρηση ζωντανών πλάνων, τον εξάχρονο Ίθαν Μπόρτνικ**.
- Τέλος, στο 22:23, η Λυδία πιάνει στον αέρα επί σκηνής, μια κότα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 16: ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΡΟΜΠΟΤ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Τέχνη: Το τρένο, ζωγραφιά από τον Άντι Γουόρχολ. Μουσική: Ροντό από τον Σαν Ζοζέ Μουρέ.

- Στο 1:27,η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει η Λυδία. Αρχικά, η μικρή χορεύτρια μας συστήνει τους φίλους της και στην συνέχεια, μας μιλά για το τηλεσκόπιο της, το οποίο, την βοηθά να βλέπει μέχρι και το διάστημα. Έτσι, λίγο αργότερα, αφορμής δοθείσης η ηρωίδα ρωτά το κοινό, «εσείς θέλετε να δείτε τι υπάρχει στο διάστημα;». Οι μικροί Αινστάιν, μέσα από το τηλεσκόπιο έχουν την δυνατότητα να δουν πλανήτες, κομήτες και πολλά ακόμη για τον αχανή κόσμο του διαστήματος, όμως κατά την διάρκεια αυτής της εξερεύνησης ανακαλύπτουν και κάτι πολύ παράξενο, ένα μουσικό ρομπότ. Η εμφάνιση του ρομπότ επί της οθόνης συνοδεύεται από ένα **'ειδικό'** τραγούδι, που δεν είναι άλλο, από το μουσικό μοτίβο του Σ.Ζ. Μουρέ. Έπειτα, η ομάδα εντοπίζει και τον πλανήτη που ζουν τα μουσικά ρομπότ, όμως, μία παράξενη μελωδία προοικονομεί τον μεγάλο κίνδυνο που έρχεται, καθώς, πλήθος μετεωριτών είναι έτοιμοι να χτυπήσουν, εξαφανίζοντας το συγκεκριμένο μέρος. Παρόλα αυτά, το

γενναίο μουσικό ρομπότ με αυτοθυσία, αποκρούει όλους τους μετεωρίτες, όμως η πρόσκρουση με τον τελευταίο, έχει ως συνέπεια να χάσει τις μπαταρίες του. Οι μπαταρίες διασκορπίζονται στην γη και το ρομπότ, όντας ανίκανο να πετάξει, πέφτει και εκείνο από το διάστημα σε ένα ευφάνταστο μέρος. Στον κήπο της Λυδίας. Στην συνέχεια, οι ήρωες μας εντοπίζουν το μουσικό ρομπότ κι εκείνο επικοινωνεί μαζί τους με ηχητικά εφέ συνθεσάιζερ. Οι λιλιπούτειοι μουσικοί, αντιλαμβάνονται αμέσως πως στο ρομπότ λείπει πολύ ο πλανήτης του, και τότε η Λυδία αναλαμβάνει δράση. Η μικρή χορεύτρια της ομάδας του υπόσχεται, πως οι μικροί Αινστάιν θα κάνουν τα πάντα για να βρεθούν οι μπαταρίες του, ενώ για αυτό τον σκοπό, λίγο αργότερα ζητά και την βοήθεια του κοινού. Έτσι, ο Κίμων, στο 6:12, σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής και οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ, όπου ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Η αρχή της νέας περιπέτειας της ομάδας έχει το έντονο το μουσικό αποτύπωμα της μελωδίας Μουρέ. Αρχικά, το ρομπότ προτείνει στους ήρωες να ακούσουν για να μπορέσουν να βρουν την ακριβή τοποθεσία των μπαταριών. **Τότε, η Λυδία απευθυνόμενη προς το κοινό προτείνει, *«βάλτε το χέρι δίπλα στο αυτί σας και ακούστε προσεκτικά μαζί μας»***. Ξαφνικά ακούγεται ένα μικρό μέρος του κυρίαρχου μουσικού μοτίβου του επεισοδίου που στρέφει την παρέα προς την Ρώμη της Ιταλίας. Με την είσοδο του Ρόκετ στην ιταλική πρωτεύουσα, στο ζωντανά πλάνα και animation συγχέονται, δημιουργώντας μία άκρως ρεαλιστική πραγματικότητα. Η πρώτη μπαταρία του μουσικού ρομπότ πέφτει με αλεξίπτωτο μέσα στο Κολοσσαίο. Πιο συγκεκριμένα, η μπαταρία προσγειώνεται σε ένα άρμα και του δίνει μεγάλη ενέργεια και ταχύτητα. Τότε, χωρίς δεύτερη σκέψη, το μουσικό ρομπότ αναλαμβάνει δράση. Ο εξωγήινος φίλος των μικρών Αινστάιν αποβιβάζεται άμεσα από τον Ρόκετ και αρχίζει να κυνηγά ολομόναχος το άρμα με την μπαταρία. Ωστόσο, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές αντιλαμβάνονται άμεσα ότι, στο Κολοσσαίο έχει πολλά είδη εμποδίων όπως, λακκούβες, ζικ ζακ και μικροσκοπικά τούνελ. **Έτσι, η Λυδία ζητά την βοήθεια του κοινού για να ξεπεραστούν αυτές οι μικροπαγίδες. Ακριβέστερα, η ηρωίδα, αρχικά σημειώνει για τις λακκούβες, *«σηκώστε τα χέρια σας επάνω και κατεβάστε τα με ρυθμό, πάνω – κάτω, πάνω – κάτω, πάνω κάτω». Έπειτα, για τα ζικ ζακ προτείνει, «βάλτε μαζί τα χέρια σας και κουνήστε τα δεξιά-αριστερά, ζικ ζακ, ζικ ζακ». Στην συνέχεια, για το τούνελ προσθέτει, «σκύψτε το κεφάλι σας και κάτω σκύψτε, σκύψτε, σκύψτε»***. **Ο ρυθμός αυτής της πορείας γίνεται ξέφρενος και τα εμπόδια για το ρομπότ πιο σύνθετα, έτσι η μικρή χορεύτρια συνεχίζει με ένα ντεμαράζ οδηγιών προς το κοινό, *«σηκώστε τα χέρια σας πάνω – κάτω, ζικ ζακ, ζικ ζακ, σκύψτε, σκύψτε, σκύψτε, σκύψτε, σκύψτε, ζικ ζακ, ζικ ζακ, ζικ ζακ, πάνω – κάτω, πάνω – κάτω, σκύψτε, σκύψτε, σκύψτε, σκύψτε.*** Κατ' αυτό τον ιδιαίτερο τρόπο, με την μουσική να γιορτάζει αποθεώνοντας την γρήγορη δράση, το μουσικό ρομπότ επανακτά την πρώτη του μπαταρία και αρχίζει να πετά ξανά για λίγο, ενώ ταυτόχρονα, η Λυδία ευχαριστεί το κοινό για την πολύτιμη βοήθεια του.
- Στην συνέχεια, κατά την διάρκεια αναζήτησης της δεύτερης μπαταρίας η Λυδία ενημερώνει το μουσικό ρομπότ πως του έχει ετοιμάσει κάτι σπουδαίο, έναν αποχαιρετιστήριο χορό. **Υπό τους ήχους του μουσικού μοτίβου Μουρέ, η μικρή χορεύτρια παρακινεί το κοινό να συμμετάσχει μαζί της στον χορό λέγοντας, *«χορέψτε μαζί μου κουνώντας τα χέρια και κεφάλι σας, σαν ένα ρομπότ»*. Το ρομπότ ενθουσιάζεται με το δώρο της μικρής χορεύτριας και απαντά με τα δικά του ιδιαίτερα ηχητικά εφέ συνθεσάιζερ**. Ωστόσο, το θετικό κλίμα έρχεται να διακόψει ο ήχος από την δεύτερη μπαταρία, η οποία προσγειώνεται στην Ιορδανία και πιο συγκεκριμένα στην αρχαία πόλη της Πέτρας. Η ακριβής τοποθεσία της μπαταρία όμως, αποδεικνύεται δυσεπίλυτο αίνιγμα, καθώς οι πολλές σπηλιές κάνουν πιο

δύσκολο το έργο των μικρών Αινστάιν. Έτσι, ο Τζίμυ, προτείνει στην ομάδα να ακούσουν την μελωδία της μπαταρίας, (μικρό μελωδικό μέρος της μελωδίας Μουρέ) και να κατευθυνθούν ανάλογα. **Στο 13:16, ο μουσικός της παρέας, επαναλαμβάνει στο συνθεσάιζερ την μελωδία της δεύτερης μπαταρίας και λίγο αργότερα, απευθυνόμενος προς το κοινό λέει, *«ας ακούσουμε τη μπαταρία από εδώ, αυτό ακούγεται σαν την μπαταρία;»*.** Στην πρώτη προσπάθεια, η ομάδα δεν στέκεται τυχερή, διότι η μουσική της πρώτης σπηλιάς, υπό το ηχόχρωμα του συνθεσάιζερ ανήκει σε ένα τηλέφωνο. Έπειτα, η παρέα επικεντρώνει την προσοχή και την ακοή της στην δεύτερη σπηλιά, όμως, η ερώτηση του Τζίμυ, λαμβάνει εκ νέου την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού, καθώς, το μουσικό μοτίβο δεν είναι το επιθυμητό αντιστοιχώντας σε ένα κουτάλι. Τέλος, οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν την δεύτερη μπαταρία του μουσικού ρομπότ στην τρίτη τους προσπάθεια και ο Τζίμυ με την σειρά του, ευχαριστεί το κοινό που βοήθησε την ομάδα να ακούσει προσεκτικότερα.

- Το ρομπότ, τοποθετεί και την δεύτερη μπαταρία και έχει πλέον όση δύναμη χρειάζεται για να πετάξει. Στην συνέχεια, η Λυδία ρωτά το κοινό, ***«πόσες μπαταρίες χρειάζεται ακόμα το ρομπότ; Μόνο μία ακόμα»***. Έτσι, οι ήρωες επιβιβάζονται εκ νέου στον Ρόκετ μαζί με το μουσικό ρομπότ για να αναζητήσουν την τρίτη και τελευταία μπαταρία. **Έπειτα, η μικρή χορεύτρια δείχνει στο ρομπότ τα νέα στοιχεία που πρόσθεσε στον χορό της και απευθυνόμενη προς το κοινό δείχνει τις κινήσεις λέγοντας, *«πρώτα κάνετε τα χέρια και το κεφάλι σας σαν ρομπότ και μετά σηκώστε τα χέρια πάνω απ' το κεφάλι σας και φτιάξτε ένα φεγγάρι»***. Παρόλα αυτά, τον ενθουσιασμό από τον χορό της Λυδίας διαδέχεται το άκουσμα του σύντομου μουσικού μοτίβου της τρίτης μπαταρίας. Το πολυπόθητο αντικείμενο προσγειώνεται με αλεξίπτωτο πάνω στο τρένο, του έργου τέχνης του Α. Γουόρχολ, που παρουσιάστηκε από τους ήρωες στην αρχή του επεισοδίου.
- Το τρενάκι περνά από διάφορους αριθμούς (από το 1 έως το 8) και με την ενέργεια της μπαταρίας επιταχύνει τον ρυθμό του. Έτσι για να προλάβουν οι μικροί Αινστάιν να πάρουν την μουσική μπαταρία, ο Κίμων αποφασίζει να πετάξει τον Ρόκετ με ταχύτητα, 'σούπερ γρήγορα'. Λίγο αργότερα, ο μικρός μαέστρος ζητά την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού στο εγχείρημα και η διαδικασία ξεκινά. ***Η σταδιακή αύξηση ταχύτητας του μικρού διαστημόπλοιου αρχίζει ακούγοντας την μελωδία του Z. Μουρέ σε ρυθμό adagio-όπου, αρχικά, ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (17:09), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (17:15), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (17:26) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(17:38).*** Το μικρό διαστημόπλοιο διασχίζοντας αλλεπάλληλα αριθμούς, καταφέρνει και αποσπά με επιτυχία την μουσική μπαταρία από το τρενάκι και λίγο αργότερα, το μουσικό ρομπότ την προσθέτει στον εσωτερικό του μηχανισμό. Με τον ίδιο και τα μέρη της μελωδίας του μουσικού μοτίβου Μουρέ, συντίθενται εκ νέου μαζί καθιστώντας πλέον το ρομπότ πλήρως λειτουργικό. Ωστόσο, οι ήρωες έχουν να αντιμετωπίσουν ένα ακόμη πρόβλημα, αφού ο πλανήτης του μουσικού ρομπότ είναι πολύ μακριά από την γη και χρειάζεται να περάσει πιο πέρα από το φεγγάρι και από τα αστέρια για να επιστρέψει εκεί.
- **Έτσι, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει για ακόμη μία φορά δράση, ζητώντας εν πρώτοις την βοήθεια των λιλιπούτειων τηλεθεατών. Πιο συγκεκριμένα, η ηρωίδα προτείνει στο κοινό, να χορέψει έναν αποχαιρετιστήριο χορό, για να μπορέσει να βρει το μουσικό ρομπότ τον δρόμο της επιστροφής στον πλανήτη του. Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια, προσθέτει ένα ακόμη μέρος στην χορογραφία της λέγοντας προς το κοινό, *«κουνήστε τα δάχτυλά σας, σαν αστέρια που λαμπυρίζουν και κουνήστε τα κάτω, κάτω, κάτω και σκύψτε χαμηλά»*.** Με αυτό τον

τρόπο συνδυάζοντας ταυτόχρονα τραγούδι και χορό, η ηρωίδα βοηθά το μουσικό ρομπότ να διασχίσει όλη την διαδρομή και να φτάσει με ασφάλεια στον πλανήτη του. Στην αντίπερα όχθη, το ρομπότ με σκοπό να δείξει την ευγνωμοσύνη του προς τους ήρωες σχηματίζει στον ουρανό τα πρόσωπα των μικρών Αινστάιν και οι ήρωες ανταποδίδουν τον χαιρετισμό και το αποχαιρετούν με ανάμικτα συναισθήματα. Καταληκτικά, ο Κίμων, στο 21:09, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, το έργο τέχνης του Α. Γουόρχολ και την μουσική του Σ.Ζ. Μουρέ.

- Τέλος, στο 22:24, μέσα από το κουτί που διευθύνει ο Κίμων, εμφανίζεται ένας λούτρινος ιπποπόταμος.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 17: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ

Τέχνη: Μπόρα κάτω από την κορυφή, ζωγραφιά από τον Κατσουσίκα Χοκουσάι. Μουσική: Περ γκιν, σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ.

- Στο 1:30, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, οποίος μας ενημερώνει πως εκείνος και οι φίλοι του βρίσκονται στην Ιαπωνία και παίζουν κρυφτό. Ακολούθως, αφορμής δοθείσης, ο μικρός μαέστρος ρωτά το κοινό, «εσάς σας αρέσει να παίζετε κρυφτό;». Οι ήρωες προσπαθούν να εντοπίσουν τον Ρόκετ, ο οποίος κρύβεται πίσω από το κάστρο Χιμέτζι, όμως λίγο αργότερα, ακούγεται ξαφνικά το μουσικό μοτίβο του Ε. Κρίγκ, από μία άγνωστη ηχητική πηγή. **Οι μικροί Αινστάιν ακολουθούν τον ήχο της μελωδίας και ανακαλύπτουν πως η μουσική έρχεται μέσα από έναν πίνακα, το έργο τέχνης του Κ. Χοκουσάι, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου και απεικονίζει το όρος, Φούτζι.** Στην συνέχεια, ο Κίμων παίρνει τον μεγεθυντικό του φακό και ανακαλύπτει ότι μέσα στον πίνακα, στην κορυφή του βουνού υπάρχει ένα σπίτι, που στο εσωτερικό του κρύβεται ένα μυστηριώδες βραβείο. Το σπίτι όμως, κλειδώνεται από ένα χρυσό μουσικό κλειδί, που έχει σχεδιασμένη πάνω του, μία μελωδία. Έπειτα, οι ήρωες βλέπουν το μουσικό κλειδί να σπάει και να χωρίζεται σε τέσσερα μικρά κομμάτια, τα οποία αργότερα διασκορπίζονται προς διάφορες κατευθύνσεις και κρύβονται. Έτσι, οι ήρωες σκοπεύουν να ξεκινήσουν μια περιπέτεια αναζήτησης για να φτιάξουν ξανά το κλειδί της χρυσής μουσικής και να δούνε το μυστικό βραβείο. Παρόλα αυτά, τα πράγματα δεν πάνε όπως θα ήθελαν οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, καθώς για την ύπαρξη του βραβείου μαθαίνει και το μεγάλο ύπουλο μπλε τζετ. Γι' αυτό τον λόγο, οι ήρωες, ζητούν την βοήθεια του κοινού, και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων προτάσσοντας την μπαγκέτα του, ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Ύστερα, οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.
- Υπό τους ήχους της μελωδίας του μοτίβου Κρίγκ, οι μικροί Αινστάιν αρχίζουν το ταξίδι τους, ενώ λίγο αργότερα, στο 6:02, ακούνε την μελωδία από το πρώτο κομμάτι του σπασμένου κλειδιού. Ο Τζίμυ, ισχυρίζεται ότι η μελωδία ακούγεται από την Παγόδα Ταχότο. Έτσι, φτάνοντας κοντά στο συγκεκριμένο μέρος, η γωνία λήψης της κάμερας διευρύνεται και ο μικρός μουσικός ρωτά το κοινό, ***«βλέπετε που κρύβεται το πρώτο κομμάτι;».*** Οι ήρωες εντοπίζουν επιτυχώς το πρώτο κομμάτι του σπασμένου κλειδιού και ο Ρόκετ το αποσπά μέσα από τα φύλλα ενός δέντρου

κερασιάς. Η μελωδία που είναι γραμμένη πάνω στο πρώτο κομμάτι είναι το αρχικό μέρος του μουσικού μοτίβου Κρίγκ. **Στην συνέχεια, η Άννα τραγουδά με το μικρόφωνο της την αντίστοιχη μελωδία και παρακινεί το κοινό να τραγουδήσει μαζί της**.

- Ακολούθως, αίφνης ακούγεται και η μελωδία του δεύτερου σπασμένου κομματιού του χρυσού κλειδιού. Χρησιμοποιώντας την οθόνη και το ραντάρ του Ρόκετ, οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν το κομμάτι στον ναό Ιτσουκουσίμα, στην κορυφή της πύλης Τόρι. Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές ξεκινούν την πορεία τους προς το συγκεκριμένο σημείο, όμως, καταφθάνοντας αντιλαμβάνονται πως το πολυπόθητο αντικείμενο κρύβεται στην πύλη Τόρι κάτω από το νερό**. Έτσι, ο Κίμων αποφασίζει να αναλάβει δράση, λέγοντας ότι θα διευθύνει ένα crescendo με την μπαγκέτα του, ώστε να βγει η πύλη από το νερό. Έτσι, ο μαέστρος της παρέας ζητά τη βοήθεια των μικρών τηλεθεατών, λέγοντας τους τα εξής, *«πιάστε την μπαγκέτα σας, τώρα βάλτε τα χέρια σας πολύ χαμηλά και σηκώστε τα όλο και πιο ψηλά, για να γίνει η μουσική όλο και πιο δυνατή. Η πύλη Τόρι αρχίζει να ακούγεται πιο δυνατά, μεγαλώνει και βγαίνει από το νερό. Τώρα, διευθύνετε τη μουσική για να γίνει πιο δυνατή, αργά, σηκώστε τα χέρια σας όσο πιο πολύ μπορείτε, 'crescendo'».** Ο Κίμων τα καταφέρνει και η πύλη αναρριχάται μέσα απ' το νερό, ώσπου λίγο αργότερα ακούγεται το ηχητικό του μεγάλου μπλε τζετ. Το τζετ επιχειρεί να πιάσει το κομμάτι με τις ειδικές του δαγκάνες, όμως ο Ρόκετ, το προλαβαίνει και αποσπά το δεύτερο μουσικό κομμάτι του κλειδιού, με αποτέλεσμα εκείνο τελικώς να πέσει στο νερό και να πιάσει ένα σορό από φύκια.
- Τα δύο κομμάτια του παράξενου κλειδιού ενώνονται και εν συνεχεία, η Άννα τραγουδά εκ νέου πάνω στο μουσικό μοτίβο Κρίγκ. Ωστόσο, λίγο αργότερα ακούγεται η μελωδία και του τρίτου κομματιού, το οποίο η ομάδα εντοπίζει στον κήπο Ζεν. Οι ήρωες μας πληροφορούν ότι ο κήπος Ζεν είναι φτιαγμένος με άμμο και πέτρες και κοιτώντας γύρω τους, εντοπίζουν επιτυχώς το μουσικό κομμάτι, μέσα σε ένα μαγαζί που σερβίρουν τσάι. Παρόλα αυτά, υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών του εφέ, η παρέα αντιλαμβάνεται ότι δεν βρίσκεται μόνη της στο εν λόγω σημείο, καθώς το μπλε τζετ τριγυρνά κι εκείνο στον χώρο, αλλά χωρίς ακόμα να έχει βρει την τοποθεσία του αντικειμένου. **Έτσι, ο Κίμων προτείνει εκ νέου στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, να περάσουν με τον Ρόκετ πολύ σιγά, 'piano', ώστε να μην αντιληφθεί την παρουσία τους το μπλε τζετ. Ακολούθως, η Λυδία αποφασίζει να αναλάβει πρωτοβουλία ζητώντας ταυτόχρονα την βοήθεια του κοινού, προκειμένου ο Ρόκετ να περάσει ήσυχα τις πέτρες σε ρυθμό 'staccato'. Ως εκ τούτου, υπό την συνοδεία του μοτίβου Κρίγκ, η χορεύτρια της ομάδας συμβουλεύει κοιτώντας προς το κοινό, *«χτυπήστε τα χέρια σας μαζί μου κλαπ, κλαπ, κλαπ 'piano'.* Ύστερα, η ίδια συμπληρώνει, *«για να περάσει ο Ρόκετ απ' το μεγάλο τζετ θα κάνουμε περισσότερη ησυχία, 'pianissimo', πρέπει να χτυπάμε το ρυθμό μόνο με τα δάχτυλα μας, κρατήστε έτσι τα δάχτυλα σας και χτυπήστε τα απαλά με το ρυθμό, έτσι μαζί ταπ, ταπ, ταπ».* **Επιπρόσθετα, η ηρωίδα συνεχίζει υποστηρίζοντας πως χρειάζεται ακόμα περισσότερη ησυχία, pianisissimo προτείνοντας στο κοινό, το χτύπημα του ρυθμού μόνο με ένα δάχτυλο από κάθε χέρι.** Σε καθεστώς άκρας σιωπής, οι μικροί Αινστάιν τα καταφέρνουν για άλλη μία φορά, αφού προλαβαίνουν με τον Ρόκετ να αποσπάσουν και το τρίτο κομμάτι του μουσικού κλειδιού. Παράλληλα, το μεγάλο τζετ αποτυγχάνει για δεύτερη φορά, αφού στην προσπάθειά του να πάρει το κομμάτι του κλειδιού, πιάνει φύλλα τσαγιού.
- Το ταξίδι συνεχίζεται με την Άννα να τραγουδά την μελωδία Κρίγκ από τα τρία μέρη του μουσικού κλειδιού, ώσπου, ξαφνικά το κλίμα ευφορίας διακόπτει η ειδοποίηση του Ρόκετ, ο οποίος ενημερώνει τους μικρούς Αινστάιν για την ακριβή τοποθεσία

του τελευταίου κομματιού, στην πόλη του Τόκυο. Οι ήρωες φθάνοντας εκεί, ακούνε την μελωδία του κλειδιού από το κτίριο, Τόκιο Μπιγκσάιτ. Εκεί όμως οι ήρωες συναντούν κάτι αναπάντεχο, αφού αντί για ένα, βρίσκουν τρία χρυσά διαφορετικά χρυσά κομμάτια**. Έτσι, δράση αυτή την φορά αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος παρουσιάζει στην οθόνη του Ρόκετ την παρτιτούρα με το επιθυμητό άκουσμα της τελευταίας μελωδίας του τέταρτου κομματιού. Λίγο αργότερα, ο μικρός μουσικός προτείνει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«τώρα ας κοιτάξουμε προσεκτικά, τα τρία κομμάτια, και ας ακούσουμε».* Οι μελωδίες των τριών κομματιών παίζονται από δύο φορές και μετά την άυλη υπόδειξη του κοινού, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές αντιλαμβάνονται ότι, η σωστή μελωδία ακούγεται, από το δεύτερο κομμάτι**. Με αυτό τον τρόπο, το μικρό διαστημόπλοιο μαζεύει και το τελευταίο κομμάτι του μουσικού κλειδιού, που αυτόματα πλέον ενοποιείται και γίνεται ξανά ένα.

- Λίγο αργότερα, η Άννα τραγουδά μαζί με το κοινό, όλη την μελωδία του μουσικού μοτίβου Κρίγκ, όμως το κλίμα χαράς έρχεται να χαλάσει η επιμονή του μπλε τζετ που σπεύδει πρώτο προς το όρος Φούτζι για να κλέψει το μυστηριώδες βραβείο. ***Έτσι ο Κίμων καλεί το κοινό να βοηθήσει το διαστημόπλοιο τους να πετάξει 'σούπερ γρήγορα'. Αρχικά, ακούγοντας το μοτίβο Κρίγκ σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(18:10), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(18:17), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(18:28) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:39).*** Με τον ταυτόχρονο ιλιγγιώδη ρυθμό της μουσικής, το μικρό διαστημόπλοιο προλαβαίνει για πολλοστή φορά το μπλε τζετ αρπάζοντας το κουτί με το βραβείου και κάνοντας τους ήρωες μας πανευτυχείς. Το τζετ με την σειρά του πέφτει στο χιόνι, αποτυγχάνοντας ολοσχερώς στην αποστολή του, ωστόσο η μεγαλύτερη έκπληξη για την ομάδα των μικρών Αινστάιν δεν έχει έρθει ακόμα. Οι ήρωες μας, στο 19:53, βάζουν το μουσικό κλειδί στην κλειδαριά και ανακαλύπτουν πως το μυστηριώδες βραβείο που κρυβόταν μέσα στο κουτί είναι τέσσερα ιαπωνέζικα μουσικά όργανα.
- **Πιο συγκεκριμένα, οι μικροί Αινστάιν μας παρουσιάζουν κατά σειρά: Το πνευστό όργανο Σακουχάτσι, έπειτα, ένα έγχορδο, το επονομαζόμενο Μπίβα, ύστερα, ένα ακόμη έγχορδο, το Κότο, και τέλος το κρουστό όργανο, Νταίκο.** Εν τέλει, η Άννα καλεί το κοινό να τραγουδήσει το μουσικό μοτίβο που κυριαρχεί σε όλο το επεισόδιο, υπό την συνοδεία των ιαπωνέζικων μουσικών οργάνων. Καταληκτικά, ο Κίμων χαρούμενος, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, το έργο του Κ. Χοκουσάι και την μουσική του Ζορζ Μπιζέ.
- Τέλος, στο 22:23, η Λυδία πιάνει επί σκηνής, μια ιπτάμενη κάλτσα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 18: ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΟΝΟΚΕΡΟΥ

Τέχνη: Η γυναίκα με τον μονόκερο και άλλες μεσαιωνικές ταπισερί. Μουσική: 1812 Εισαγωγή από τον Πίτερ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι.

- Στο 1:24, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, που μας πληροφορεί ότι εκείνος και οι φίλοι του βρίσκονται στην Γαλλία για τις μεσαιωνικές ταπετσαρίες (ταπισερί). Ο ήρωας συνεχίζει, εξηγώντας μας ότι οι γαλλικές ταπισερί έχουν εικόνες

που μας λένε μια ιστορία. Έτσι, αφορμής δοθείσης, ο μικρός μαέστρος της παρέας ρωτά το κοινό, «θέλετε να δείτε την αγαπημένη μου ταπισερί;». Μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, ο Κίμων μας δείχνει μια ταπισερί που απεικονίζει έναν μονόκερο μαέστρο που διευθύνει την μουσική. Έτσι, ο μικρός μαέστρος αρχίζει την διήγηση της ιστορίας του μονόκερου, υπό την μουσική συνοδεία του μουσικού μοτίβου Τσαϊκόφσκι, και μας μιλά για ένα δάσος, στο οποίο, υπήρχαν πολλά φιλικά ζώα που τους άρεσε πολύ να τραγουδούν. Τα ζώα όμως, αντιμετώπιζαν ένα πρόβλημα καθώς, το καθένα τραγουδούσε την δική του μελωδία. Τότε, με μαγικό τρόπο εμφανίστηκε ένα μαγικός μονόκερος που με το κέρατο του μπορούσε να διευθύνει την μουσική. Έτσι, στρέφοντας την μπαγκέτα-κέρας του πρώτα προς τις μαϊμούδες, ύστερα στους λαγούς, μετά στις στρουθοκαμήλους και τέλος στις αλεπούδες, τα μοναδικά ηχοχρώματα των ζώων συγχρονίστηκαν με αποτέλεσμα να ακούγονται σαν μια καλοκουρδισμένη ορχήστρα, υπό την μουσική συνοδεία του μοτίβου Τσαϊκόφσκι. Παρόλα αυτά, το θετικό κλίμα και την μουσική αρμονία του δάσους διέκοψε μία ημέρα, μία κακιά βασίλισσα που ζήλεψε το τραγούδι των ζώων και με τον καθρέφτη της έκανε μάγια στον μονόκερο, μετατρέποντάς τον σε άγαλμα. Έτσι, σε μια απέλπιδα προσπάθεια, τα ζώα προσπάθησαν να επαναφέρουν τον μαέστρο τους στην πρότερη κατάσταση του, όμως, η μουσική τους χωρίς διεύθυνση ήταν ξανά ασυγχρόνιστη. Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας ακούγοντας την ιστορία από τον Κίμων, επισημαίνουν στον μικρό μαέστρο, πως μόνο εκείνος με την ικανότητα του θα μπορούσε να σώσει τον μονόκερο. Παρόλα αυτά, εχθρός του εγχειρήματος αποτελεί και ο χρόνος που κυλά αμείλικτα, καθώς αν πέσει και το τελευταίο φύλλο του δέντρου του δάσους, ο μονόκερος θα παγώσει για πάντα σαν άγαλμα. Έτσι, ο Κίμων ζητά τη βοήθεια του κοινού και λίγο αργότερα, σημαίνει με την μπαγκέτα του την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- **Το ταξίδι αρχίζει για την παρέα, υπό την συνοδεία του μοτίβου Τσαϊκόφσκι, ενώ λίγο μετά, η Άννα τραγουδά με στίχους πάνω στην μελωδία, χτυπώντας παράλληλα τα χέρια της στον ρυθμό**. Αρχικά, οι ήρωες συναντούν μια στρουθοκάμηλο και της ζητούν να τους δείξει το δρόμο για τον μονόκερο κι εκείνη με ηχητικά εφέ κλαρινέτου, τους υποδεικνύει ένα μουσικό μονοπάτι. Οι μικροί Αινστάιν ξεκινώντας να διασχίσουν τον μυστηριώδη δρόμο που έχει την μορφή παρτιτούρας, καλούν το κοινό διαμέσου της Άννας να τραγουδήσει την μελωδία Τσαϊκόφσκι χτυπώντας ταυτόχρονα τα χέρια του. **Αίφνης, στο 8:21, ακούγεται το μουσικό μοτίβο της κακιάς μάγισσας, η οποία με τον καθρέφτη της, δημιουργεί ένα λιοντάρι 'accelerando', υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ λιονταριού, το οποίο κατευθύνεται ολοένα και πιο γρήγορα, προς το μέρος των λιλιπούτειων εξερευνητών. Τότε, ο Κίμων αναλαμβάνει δράση, υποστηρίζοντας ότι με την μπαγκέτα του, θα κάνει όλο και πιο αργή την μουσική, 'ritardando', σταματώντας μ' αυτό τον τρόπο, την κίνηση του λιονταριού. Για το σκοπό αυτό, ο μικρός μαέστρος ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας τους, *«ετοιμάστε την μπαγκέτα σας και κινήστε τα χέρια σας με την μουσική όπως εγώ. Αισθανθείτε την μουσική, τώρα κάντε τη μουσική λίγο πιο αργή, ακόμα πιο αργή, ritardando, και ακόμα πιο αργά».* Το σχέδιο του Κίμων λειτουργεί με αποτέλεσμα το λιοντάρι να αποκοιμηθεί.** Στην συνέχεια, ο μαέστρος των μικρών Αινστάιν ευχαριστεί το κοινό και η ομάδα συνεχίζει το ταξίδι της για την διάσωση του μονόκερου κινούμενη ανενόχλητη πλέον στον 'μουσικό δρόμο'.
- Έπειτα, ο Ρόκετ δείχνει στην οθόνη του τον μονόκερο, ο οποίος είναι ακόμα παγωμένος, ενώ από το δέντρο του δάσους έχουν πέσει ήδη τα πρώτα φύλλα. Η παρέα συνεχίζει γοργά το ταξίδι της τραγουδώντας την επικρατούσα μελωδία Τσαϊκόφσκι,

όταν λίγο αργότερα, το θετικό κλίμα έρχεται να διακόψει εκ νέου το μουσικό μοτίβο της κακιάς μάγισσας. Η μάγισσα επανεμφανίζεται και δημιουργεί με τον καθρέφτη της, τρείς μουσικούς δρόμους για να μην καταφέρουν οι μικροί Αινστάιν να βρουν τον σωστό μονοπάτι για τον μονόκερο. **Παρόλα αυτά, λίγα δευτερόλεπτα μετά, για καλή τύχη της ομάδας, εμφανίζεται με ηχητικό εφέ τρομπέτας η μαϊμού, η οποία τους δείχνει σε παρτιτούρα, ποιά είναι η σωστή δίοδος. Έτσι δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος παίρνοντας την τρομπέτα του, καλεί το κοινό να κοιτάξει και να ακούσει προσεκτικά τον πρώτο μουσικό δρόμο. Αρχικά, με επίκεντρο την τον πρώτο μουσικό δρόμο, ο μικρός μουσικός ρωτά, *«αυτό φαίνεται σαν το τραγούδι του μονόκερου; Για να ακούσουμε. Ακούγεται σαν το τραγούδι του μονόκερου;»*. Μετά την πρώτη αρνητική απόκριση του κοινού, ο ήρωας, συνεχίζει παίζοντας την δεύτερη μελωδία. Στις ίδιες ερωτήσεις του μικρού μουσικού και το αποτέλεσμα παραμένει ίδιο, αφού ούτε στον δεύτερο μουσικό δρόμο δεν βρίσκεται η σωστή κατεύθυνση. Με αυτό τον τρόπο, ο λιλιπούτειος εξερευνητής οδηγείται στην αναπαραγωγή της τρίτης μελωδίας, εκεί όπου βρίσκεται το σωστό μουσικό μονοπάτι, υπό την συνοδεία του μοτίβου Τσαϊκόφσκι.** Κατόπιν τούτου, Τζίμυ ενθουσιάζεται και ευχαριστεί το κοινό για την πολύτιμη βοήθεια του, όπως και την μαϊμού για την δική της.

- Ωστόσο, στο 15:17, ακούγεται ένα μουσικό εφέ που δείχνει στους μικρούς Αινστάιν ότι πρέπει να βιαστούν, καθώς απ΄ την οθόνη του Ρόκετ, φαίνεται ότι το δέντρο έχει χάσει σχεδόν όλα τα φύλλα του. ***Έτσι ο Κίμων καλεί το κοινό να βοηθήσει τον Ρόκετ, να πετάξει 'σούπερ γρήγορα'. Αρχικά, ακούγοντας το μοτίβο Τσαϊκόφσκι σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(15:52), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(15:59), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(16:11) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(16:22)***.
- Οι ήρωες φτάνουν τάχιστα στο σημείο που βρίσκεται παγωμένος ο μονόκερος και λίγο αργότερα, μαζεύονται και τα ζώα του δάσους**. Παρόλα αυτά ο Κίμων, δίχως άλλα περιθώρια για χρονοτριβές ζητά την βοήθειά του κοινού για να διευθύνει την χορωδία των ζώων και μετά την άυλη θετική απάντηση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, προτρέπει το κοινό λέγοντας, *«ετοιμάστε την μπαγκέτα σας, πρώτα πρέπει να διευθύνουμε τις μαϊμούδες ψηλά στα δέντρα, τώρα σηκώστε την μπαγκέτα πάνω απ' το κεφάλι σας για να την δουν οι μαϊμούδες και κινήστε τα χέρια σας δεξιά – αριστερά»*. Ο μαέστρος της ομάδας στην συνέχεια σημειώνει, *«τώρα, στρέψτε τη μπαγκέτα σας χαμηλά προς τους λαγούς και κουνήστε τα χέρια σας με το ρυθμό της μουσικής»*. Έπειτα, παρακινεί, *«τώρα, στρέψτε την μπαγκέτα σας εδώ που είναι οι αλεπούδες από αυτή την πλευρά», και λίγο αργότερα «τώρα στρέψτε την μπαγκέτα σας, εδώ που είναι οι στρουθοκάμηλοι, από την άλλη πλευρά, και τέλος σε όλα τα ζώα μαζί»*. Ο επικεφαλής της ορχήστρας με την βοήθεια του κοινού συγχρονίζει την μουσική των ζώων και καταφέρνει να σώσει τον μονόκερο, λίγο πριν πέσει και το τελευταίο φύλλο του μαγικού δέντρου. Η μουσική γιορτάζει και η διάθεση όλων κυριεύεται από συναισθήματα χαράς, υπό την 'κυριαρχία' της συνοδείας του μουσικού μοτίβου Τσαϊκόφσκι.
- Όμως, η κακή μάγισσα δεν έχει πει την τελευταία της λέξη, αφού στο 19:49, εμφανίζεται και προσπαθεί να κάνει εκ νέου μάγια στον μονόκερο. Παρόλα αυτά, αυτή την φορά τα μάγια της δεν πιάνουν, καθώς αποκρούονται από τον Ρόκετ που με τον καθρέφτη του αλλάζει την πορεία τους, παγιδεύοντας την ίδια σε μία μαγική φυσαλίδα. Εντούτοις, λίγο αργότερα, η μάγισσα δηλώνει μετανιωμένη για τις πράξεις και ζητά συγνώμη από τον μονόκερο, καθώς, αυτό που ήθελε εξ αρχής, ήταν να τραγουδήσει κι εκείνη με τα υπόλοιπα ζώα. Έτσι, ο μονόκερος την συγχωρεί και την

συγχρονίζει υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ κλαρινέτου, στο μοτίβο του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι, μαζί με όλα τα υπόλοιπα ζώα, απεικονίζοντας σε αυτή την σκηνή, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, των μεσαιωνικών ταπισερί. Όλα τελειώνουν μέσα σε μια θετική νότα αισιοδοξίας και λίγο αργότερα, ο Κίμων αναφωνεί χαρούμενος, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί, το κλασσικό τραγούδι αποφώνησης των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και στην συνέχεια παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των μεσαιωνικών ταπισερί και του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι.

- Τέλος, στο 22:17, από την τούμπα του Τζίμυ πετάγεται ένα κομμάτι τυρί και λίγο αργότερα, μπαίνει ένα ποντικάκι στη σκηνή και το μαζεύει.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 19: Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Τέχνη: Αρχαία αιγυπτιακά ιερογλυφικά. Μουσική: Ουγγρικός χορός αριθμός πέντε, από τον Γιόχαν Μπράμς.

- Στο 1:24, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Τζίμυ, οποίος μας ενημερώνει ότι αυτός και οι φίλοι του κάνουν καλλιτεχνικές δημιουργίες με τούβλα. Στην συνέχεια, αφορμής δοθείσης, ο μικρός μουσικός, ρωτά το κοινό, «θέλετε να τις δείτε;». Οι ήρωες μας φτιάχνουν πυραμίδες και αρχαία αγάλματα, έτσι λίγο αργότερα, η Άννα εξομολογείται στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, πως θα ήθελε να πάει κάπου που να έχει τέτοιες κατασκευές και ο Τζίμυ της απαντά, πως τέτοιες δημιουργίες μπορεί να συναντήσει πηγαίνοντας στην Αίγυπτο. Έτσι, οι ήρωες μας αποφασίζουν να ταξιδέψουν μέχρι την συγκεκριμένη χώρα και επιβιβάζονται στο διαστημόπλοιό τους, τον Ρόκετ. Ακολούθως, ο Κίμων ζητά από το κοινό να χτυπήσει τα χέρια στα γόνατά του όπως και η υπόλοιπη ομάδα για να δώσουν την κατάλληλη ενέργεια στον Ρόκετ και να εκτοξευτεί. Το ταξίδι των ηρώων συνοδεύει το μουσικό μοτίβο του Γιόχαν Μπράμς. Έπειτα, ο Ρόκετ περνά πάνω από την έρημο, με την εναλλαγή animation και ζωντανά πλάνων να δημιουργούν όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Οι μικροί Αινστάιν στην διαδρομή τους συναντούν ένα φοβερό θέαμα. Πιο συγκεκριμένα πρόκειται για έναν τεράστιο οβελίσκο. Έτσι, ο Τζίμυ προτείνει στην ομάδα να αποβιβαστούν για να δουν αυτή την φοβερή δημιουργία από κοντά. Η ομάδα εντοπίζει σχεδιασμένα πάνω στον οβελίσκο, διάφορες αναπαραστάσεις. Εν συνεχεία, η Λυδία εξηγεί στην Άννα, πως αυτά τα σχέδια είναι πολύ παλιά και ονομάζονται αλλιώς και ιερογλυφικά, καθώς αναπαριστούν μία ιστορία. Έτσι, ο Κίμων βγάζει τον φακό του και αρχίζει να διηγείται την ιστορία που είναι σχεδιασμένη πάνω στην πομπώδη κατασκευή. Ο Κίμων μας μιλά, για μια μεγάλη πυραμίδα, από την οποία έβγαιναν νότες και μουσική. Όλοι στην χώρα αγαπούσαν την μουσική της εκτός από έναν. Αυτός, ήταν ο βασιλιάς, ο οποίος, έκλεισε και κλείδωσε την πυραμίδα με ένα κλειδί και παγίδευσε την μουσική εκεί, για πάντα. Όμως, ο κακός βασιλιάς ξέχασε ότι όλα μπορούν να ανοίξουν στην χώρα με ένα μαγικό όργανο, την χρυσή άρπα. Η εικόνα της πάνω στον οβελία παρουσιάζεται με το μουσικό μοτίβο του Γ. Μπράμς. Ο Τζίμυ, ακούγοντας την διήγηση της ιστορίας εύχεται να μπορούσαν να βρουν οι μικροί Αινστάιν το μουσικό όργανο, για να απελευθερώσουν την μουσική. Τότε ξαφνικά, στο 6:13, ακούγεται η μελωδία του Γ. Μπράμς, και λίγο αργότερα, η πόρτα του οβελία ανοίγει με αποτέλεσμα να εμφανιστεί μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους, η χρυσή άρπα. Ο μικρός μουσικός πιάνει στα χέρια του το μαγικό μουσικό όργανο και ο Κίμων, χαρούμενος όπως και η υπόλοιπη ομάδα με την εξέλιξη των πραγμάτων,

αναφωνεί την έναρξη της νέας αποστολής, που δεν είναι άλλη, από το να βρουν οι λιλιπούτειοι ήρωες την μαγική πυραμίδα και να απεγκλωβίσουν την μουσική. Το κλασσικό μοτίβο της απογείωσης του Ρόκετ επαναλαμβάνεται και η περιπέτεια αρχίζει.

- Η Άννα τραγουδά με στίχους πάνω στην επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου και οι ήρωες πετούν εκ νέου πάνω από ζωντανά πλάνα της ερήμου. Λίγο αργότερα, στο 8:13, ο Κίμων εντοπίζει κι άλλα ιερογλυφικά και οι ήρωες αποβιβάζονται από τον Ρόκετ για να ψάξουν στοιχεία της ακριβούς τοποθεσίας της πυραμίδας. Στο αρχαίο αιγυπτιακό άγαλμα βρίσκουν τρείς εικόνες που δείχνουν, ένα χέρι (απεικονίζοντας την κατεύθυνση), κυματιστές γραμμές (που σημαίνουν νερό) και την χρυσή πυραμίδα. Έτσι, οι ήρωες αρχίζουν να ψάχνουν για το νερό και ανακαλύπτουν ότι πίσω τους βρίσκεται ο ποταμός Νείλος. Ταυτόχρονα, ζωντανά πλάνα του ποταμού παρεισφρύουν στο περιβάλλον του animation. **Αφορμής δοθείσης, η Λυδία ενημερώνει το κοινό και την υπόλοιπη ομάδα σημειώνοντας ότι πρόκειται για το μακρύτερο ποτάμι του κόσμου**. Έπειτα, για να διασχίσει η ομάδα τον ποταμό, ο Ρόκετ μετατρέπεται σε βάρκα και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ακόμη περισσότερα ζωντανά πλάνα κάνουν την εμφάνιση τους για πολλοστή φορά στο επεισόδιο, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπράμς.
- **Ωστόσο, το θετικό κλίμα της εν λόγω περιήγησης των ηρώων διακόπτει ένας κροκόδειλος του Νείλου. Έτσι, χωρίς να χάσει χρόνο η Λυδία, απευθυνόμενη προς το κοινό, λέει *«ας βοηθήσουμε τον Ρόκετ να πάει πιο γρήγορα, ώστε να ξεφύγουμε από τον κροκόδειλο, χτυπήστε μαζί μου στο ρυθμό, πατ, πατ, πατ, συνεχίστε να χτυπάτε, πιο γρήγορα».*** Η συνοδεία του μοτίβου Μπράμς, κυριαρχεί και σε αυτή την σκηνή του κυνηγητού, όντας αναπόσπαστο μέρος που προσθέτει αίγλη «σχολιάζοντας», την γρήγορη δράση. Οι ήρωες μας, τελικά τα καταφέρνουν και η χορεύτρια της παρέας λίγο αργότερα, ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια του.
- Έπειτα, οι ήρωες φθάνουν στα αγάλματα του Φαραώ Ραμσή του Β'. Όμως για κακή τους τύχη, η απειλή του κροκόδειλου παραμένει στο προσκήνιο και η ομάδα παγιδεύεται, από την ύπαρξη των κλειστών αγαλμάτων που τους εγκλωβίζουν πάνω στο νερό. **Έτσι, ο Κίμων απευθυνόμενος προς το κοινό ρωτά, *«μπορείτε να σκεφτείτε κάτι που θα μπορούσε να ανοίξει τα αγάλματα;»*. Στο πλάνο δίπλα στον μικρό μαέστρο βρίσκεται η υποφαινόμενη απάντηση δηλαδή, η άρπα του Τζίμυ. Ως εκ τούτου, λίγο αργότερα, η Άννα ζητά βοήθεια από το κοινό για να τραγουδήσει, και ο Τζίμυ ταυτόχρονα, παίζει με το μαγικό μουσικό όργανο, που ανοίγει τα πάντα. Πιο συγκεκριμένα, η μικρή τραγουδίστρια, στρεφόμενη προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές προσκαλεί λέγοντας, *«τραγουδήστε μαζί μου το τραγούδι 'άνοιξε'»*.** Υπό την μουσική συνοδεία, του μουσικού μοτίβου Μπράμς και την άρπα του λιλιπούτειου μουσικού, τα αγάλματα ανοίγουν με μαγικό τρόπο, και οι ήρωες συνεχίζουν την πορεία τους στον Νείλο, ξεφεύγοντας παράλληλα από την απειλή του κροκόδειλου.
- Οι μικροί Αινστάιν με την είσοδο τους στο αρχαίο μνημείο, αντικρύζουν ένα σωρό από πομπώδη αγάλματα και στην συνέχεια, εντοπίζουν κι άλλα ιερογλυφικά. Ακριβέστερα, ένα χέρι που δηλώνει κατεύθυνση προς την Σφίγγα και μετά απεικονίζει και την χρυσή πυραμίδα. **Ο Κίμων εξηγεί στην Άννα και στο κοινό, πως η Σφίγγα πρόκειται για ένα άγαλμα με κεφάλι ανθρώπου και σώμα λιονταριού.** Λίγο αργότερα, οι ήρωες βρίσκουν μπροστά τους το αρχαίο άγαλμα και η Λυδία προτείνει να ρωτήσει κάποιος για την ακριβή τοποθεσία της χρυσής πυραμίδας.
- Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος πηγαίνει προς την πομπώδη Σφίγγα και ρωτά για την πυραμίδα, κι εκείνη του αποκρίνεται δημιουργώντας τρεις διαφορετικές πόρτες. **Τότε, ο Τζίμυ παίρνοντας τον ρόλο της Άννας, ζητά από το**

κοινό να τραγουδήσει μαζί του, ώστε εκείνος να παίζει παράλληλα την χρυσή του άρπα. Στόχος του μικρού μουσικού είναι να ανοίξει μία προς μία τις μαγικές πόρτες και να ανακαλύψει ποιά από αυτές οδηγεί στην πυραμίδα. Οι πόρτες ανοίγουν ταυτόχρονα και τότε ο ήρωας μας αντιλαμβάνεται ότι η ύπαρξη των πορτών αποτελεί έναν από τους περίφημους γρίφους της Σφίγγας. Ακριβέστερα, οι μικροί Αινστάιν πρέπει να ακούσουν για να οδηγηθούν προς την πυραμίδα. Έτσι, ο Τζίμυ ζητά εκ νέου την βοήθεια του κοινού επαναλαμβάνοντας με την άρπα του το τραγούδι της χρυσής πυραμίδας. Λίγο αργότερα, ο ίδιος ήρωας στρέφοντας την ακοή του προς την πλευρά της πρώτης πόρτας ρωτά, *«είναι αυτό το τραγούδι της χρυσής πυραμίδας;»*. Μετά την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ βιολιού, εμφανίζεται ένα φίδι. Στην δεύτερη πόρτα, οι ερωτήσεις του ήρωα και η απάντηση του κοινού δεν αλλάζει, καθώς το μουσικό μοτίβο της συγκεκριμένης διόδου ανήκει σε ένα σκορπιό, ο οποίος λίγο μετά εμφανίζεται υπό την συνοδεία ηχητικού εφέ μαράκας. Εν τέλει, το μουσικό μοτίβο της πυραμίδας ακούγεται από την τρίτη πόρτα, όπου μετά την μουσική επιβεβαίωση, ο μικρός μουσικός πανευτυχής που έλυσε τον γρίφο, ευχαριστεί το κοινό για συμμετοχή και την βοήθεια του.

- Οι μικροί Αινστάιν αντικρίζουν την χρυσή πυραμίδα και σπεύδουν να απελευθερώσουν την μουσική με την μαγική άρπα. Συνάμα, ο Κίμων βγάζει την μπαγκέτα του και προτρέπει την υπόλοιπη ομάδα να βοηθήσει τον Τζίμυ, να παίξει το τραγούδι ‘άνοιξε’, τραγουδώντας. **Ωστόσο, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, δεν τα καταφέρνουν πολύ καλά μόνοι τους, έτσι, ο αρχηγός της ομάδας απευθύνει κάλεσμα για βοήθεια προς το κοινό λέγοντας, *«βοηθήστε μας, όταν δείξω την μπαγκέτα μου προς εσάς, έτσι, τραγουδήστε»*. Η μελωδία του Μπράμς αρχίζει με την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ άρπας από τον Τζίμυ και ο Κίμων συνεχίζει προς το κοινό, *«τώρα, τραγουδήστε, πιο δυνατά»*.** Η καταπακτή της πυραμίδας τελικά ανοίγει, όμως παρόλα αυτά, η μουσική δεν απελευθερώνεται. Στην συνέχεια, ο Τζίμυ προτείνει στην ομάδα να μπουν στο εσωτερικό της πυραμίδας, αλλά η Λυδία φαίνεται διστακτική. Τότε, η Άννα προτείνει στους ήρωες να μπουν όλοι μαζί με το τρία και ζητά από το κοινό να μετρήσει μαζί τους. **Με το τέλος του μετρήματος της μικρής τραγουδίστριας, οι ήρωες εισέρχονται όλοι μαζί στην χρυσή πυραμίδα. Εκεί, τα ιερογλυφικά μόλις ακούγεται το ηχητικό άρπας ζωντανεύουν μαγικά και αρχίζουν να κινούνται στους τοίχους. Έτσι, και ο Κίμων παρακινεί το κοινό να χορέψει στον ρυθμό της μουσικής, ενώ λίγο αργότερα οι νότες και η μουσική απελευθερώνονται δίνοντας σε όλους την δυνατότητα στην χώρα να επιδοθούν σε ξέφρενους χορούς.** Καταληκτικά, στο 21:05, ο Κίμων χαρούμενος αναφωνεί ‘αποστολή εξετελέσθη’. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό, ενώ παρουσιάζονται για τελευταία φορά τα αρχαία αιγυπτιακά ιερογλυφικά και η μουσική του Γ. Μπράμς.
- Τέλος, στο 22:27, ο Τζίμυ επανεμφανίζεται στην σκηνή και παίζει άρπα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 20: Μ’ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΔΙΕΥΘΥΝΩ

Τέχνη: Το φιλήσυχο βασίλειο, από τον Έντουαρντ Χίκς. Μουσική: Περ γκιν, σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ

- Στο 1:24, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει ότι εκείνος και φίλοι του ξύπνησαν νωρίς, πριν την ανατολή για να ξυπνήσουν τον

ήλιο. Αφορμής δοθείσης, η Λυδία με την σειρά της ρωτά το κοινό, «εσείς έχετε δει ποτέ τον ήλιο να ανατέλλει;». Στην συνέχεια, η ομάδα βρίσκει τον τρόπο, δεδομένης της κατάστασης να παρουσιάσει έμμεσα τα ενδιαφέροντα της. Αρχικά, ο Τζίμυ επισημαίνει ότι θα παίξει την τρομπέτα του για να ξυπνήσει τον ήλιο, έπειτα η Άννα θα τραγουδήσει με το μικρόφωνό της πάνω την μελωδία, ύστερα, η Λυδία θα χορέψει στον ρυθμό της μουσικής και τέλος, ο Κίμων θα διευθύνει κάνοντας τον μαέστρο με την μπαγκέτα του. Ακολούθως, λίγα αργότερα, ο ήλιος αρχίζει να ανατέλλει, υπό την ανάμειξη ζωντανών πλάνων στον κόσμο του animation, ενώ παράλληλα την γιορτινή σκηνή συνοδεύει μουσικά, η μελωδία του Ε. Κρίγκ. Ταυτόχρονα, οι ήρωες υποδέχονται τον φωτεινό ζωοδότη, ως μία καλοδουλεμένη ορχήστρα, ασκώντας ο καθένας την αγαπημένη του δραστηριότητα. Εν συνεχεία, ο Τζίμυ μιλώντας στον μαέστρο της ομάδας, του εξηγεί, πως εκτός από τον ήλιο, ο ήρωας ξύπνησε και μερικά άλλα ζώα, όπως, έναν σκίουρο, ένα πουλί, κι ένα ελάφι. Την ακολουθία αλλεπάλληλων ζωντανών πλάνων των εν λόγω ζώων, αίφνης διακόπτει το άκουσμα του μουσικού μοτίβου Κρίγκ, από μία άγνωστη ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. Η μελωδία ακολουθεί την παρουσία ενός λευκοκέφαλου αετού και αφορμής δοθείσης η Λυδία εξηγεί προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, πως οι συγκεκριμένοι αετοί μαζεύουν ξύλα, διότι χτίζουν τεράστιες φωλιές. Ακολούθως, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ζωντανά πλάνα του πανέμορφου πτηνού παρεισφρύουν στον κόσμο του animation δημιουργώντας για πολλοστή φορά, όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Παρόλα αυτά, ένα πολύ δυσάρεστο γεγονός λαμβάνει χώρα λίγο μετά, καθώς οι ήρωες συνειδητοποιούν, πως ο λευκοκέφαλος αετός μπέρδεψε την μπαγκέτα του Κίμων με ένα απλό ξύλο, με συνέπεια να την πάρει μαζί του. **Το ατυχές περιστατικό σημαίνει άμεσο συναγερμό στις τάξεις της ομάδας, με τους ήρωες να κατευθύνονται προς το γκαράζ του Ρόκετ. Παράλληλα ακούγεται, η συνοδεία ενός μουσικού μοτίβου, στο οποίο η ομάδα, αναφωνεί σύσσωμη, 'η αποστολή μας'. Οι μικροί Αινστάιν κατευθύνονται σε μία κουφάλα ενός δέντρου (μυστικό πέρασμα) που οδηγεί στο γκαράζ του μικρού διαστημόπλοιου. Αρχικά, ο Κίμων για να εισέλθει τραγουδά δύο νότες, 'ντο – ρε', έπειτα, ο Τζίμυ τις, 'μι – φα', μετά, η Λυδία, 'σολ – λα' και τέλος η Άννα τις, 'σι – ντο'. Τέσσερις πόρτες ανοίγουν με μαγικό τρόπο στην εν λόγω κουφάλα και οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, εισερχόμενοι τραγουδούν όλοι μαζί το κομμάτι της εισαγωγής.** Η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και το ταξίδι ξεκινά υπό την συνοδεία της μελωδίας του Ε. Κρίγκ.

- Οι μικροί Αινστάιν ταξιδεύοντας αντικρύζουν πολλά διαφορετικά είδη πουλιών να πετούν, αλλά και διάφορα άλλα είδη πτηνών που κολυμπούν, όπως πάπιες και χήνες. Ταυτόχρονα, πλήθος ζωντανών πλάνων με πουλιά συγχέονται μέσα στο animation, υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών τους εφέ. Οι ήρωες αναζητώντας τον λευκοκέφαλο αετό, προσανατολίζονται ακούγοντας το μουσικό μοτίβο που τον συνοδεύει, με συνέπεια, λίγο αργότερα να τον συναντήσουν μπροστά τους. Έτσι, ο Κίμων δίνει εντολή στον Ρόκετ να ακολουθήσει την πορεία του βασιλιά των ουρανών, που φτάνει μέχρι το όρος, Σαίντ Έλεν στην Ουάσιγκτον.
- **Κατόπιν, η Λυδία ενημερώνει το κοινό και την υπόλοιπη ομάδα πως το συγκεκριμένο βουνό είναι παράλληλα και ένα ενεργό ηφαίστειο**. Ξαφνικά, ακούγονται ηχητικά εφέ από τύμπανα, προοικονομώντας μία μεγάλη αλλαγή στην κατάσταση του όρους. Λίγο αργότερα, στην οθόνη του Ρόκετ εμφανίζεται το σημάδι του **crescendo**, καταδεικνύοντας, ότι το μουσικό μοτίβο του ηφαιστείου γίνεται ολοένα και πιο δυνατό, ενώ τα χειρότερα δεν έχουν έρθει ακόμα για τους ήρωες. Το ηφαίστειο είναι έτοιμο να εκραγεί και οι μικροί Αινστάιν λόγω των σύννεφων καπνού,

χάνουν τον προσανατολισμό και τον έλεγχο του Ρόκετ, με αποτέλεσμα να κολλήσουν πάνω στην κορυφή του βουνού. **Τότε, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση, έχοντας την ιδέα να 'ησυχάσει' την μουσική του ηφαιστείου, παίζοντας πιο απαλά με το φλάουτο του. Ο μικρός μουσικός παίρνει το πνευστό μουσικό του όργανο και αρχίζει να παίζει το μοτίβο του Έ. Κρίγκ. Έτσι, για να συνδράμει στην προσπάθεια του φίλου του ο Κίμων, τονίζει προς το κοινό,** ***«ελάτε, ας βοηθήσουμε τον Τζίμυ να παίξει πιο απαλά, πρέπει να του πούμε, 'diminuendo', ακόμα πιο απαλά, diminuendo».*** Η υπόλοιπη ομάδα κι αυτή με την σειρά της αναφωνεί μαλακά ντιμινουέντο, ώσπου κάποια στιγμή αναβοσβήνει ο πίνακας του Ρόκετ με τον συμβολισμό του μουσικού όρου και ο Κίμων ρωτά το κοινό***, «ακούστε, ο ήχος του ηφαιστείου είναι χαμηλότερος ή δυνατότερος;»***. **Οι ήρωες, με το πνεύμα αλληλοβοήθειας και συνεργασίας απεγκλωβίζονται την καλύτερη δυνατή στιγμή, αφού με το που ο Τζίμυ ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια του, το ηφαίστειο σε ένα ζωντανό πλάνο, εκρήγνυται κάνοντας τον Κίμων να αναφωνήσει εντυπωσιασμένος, 'τι crescendo'. Η Λυδία κατά την διάρκεια της έκρηξης εξηγεί στην Άννα, ότι τα κόκκινα λιωμένα πετρώματα που εξέρχονται από το εσωτερικό του ηφαιστείου λέγονται λάβα**.

- Στην συνέχεια, ο Ρόκετ βγάζει το ειδικό του τηλεσκόπιο για να εντοπίσει τον λευκοκέφαλο. Όμως, ο αετός είναι πολύ μπροστά από τους ήρωες γι' αυτό ο Κίμων δίνει εντολή στο μικρό διαστημόπλοιο να χρησιμοποιήσει τον εφεδρικό του ενισχυτή. **Λίγο αργότερα animation και ζωντανά πλάνα του αετού συγχέονται ξανά, με τον βασιλιά των πτηνών αυτή την φορά, να οδηγεί τους ήρωες στο κόκκινο δάσος της Καλιφόρνια, το οποίο, όπως σημειώνει η Λυδία έχει τα πιο ψηλά δέντρα σε όλο τον κόσμο**. Οι ήρωες αποβιβάζονται από τον Ρόκετ και ακούνε προσεκτικά την μελωδία του λευκοκέφαλου υπό την συνοδεία της μελωδίας Κρίγκ, ώστε να δουν προς τα που θα προσγειωθεί στο δάσος.
- **Η ομάδα προσπαθώντας να κατευθυνθεί όσο το δυνατόν πλησιέστερα στον φτερωτό «ληστή», έρχεται αντιμέτωπη με ένα συμβούλιων ζώων μέσα στο δάσος, εικονοποιώντας κατ' αυτό τον τρόπο, το έργο τέχνης του Ε. Χίκς, που είδαμε στην αρχή, του επεισοδίου**. Κατόπιν, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, βλέποντας τα ζώα μαζεμένα, σκέφτονται ότι το υπεύθυνο ζώο για το συμβούλιο είναι το λιοντάρι, γι' αυτό, αποφασίζουν να ρωτήσουν τον βασιλιά του δάσους, προς τα που πήγε ο αετός. Η Άννα αναλαμβάνει άμεσα δράση τραγουδώντας την μελωδία του λευκοκέφαλου με στίχους, όμως τα ζώα του δάσους αποκρίνονται αρνητικά με το αντίστοιχο ηχητικό τους εφέ, καθώς δεν ακούνε το τραγούδι της μικρής ηρωίδας. **Έτσι, ο Κίμων αποφασίζει να συνδράμει στην προσπάθεια της αδερφής του ζητώντας βοήθεια από το κοινό, ώστε το τραγούδι να ακουστεί πιο δυνατά. Με την σειρά του και ο Τζίμυ, αναφωνεί προς το κοινό,** ***«ελάτε, τραγουδήστε δυνατά»*** **και αρχίζουν να τραγουδούν την μελωδία εκ νέου, αυτή την φορά όλοι μαζί.** Η Άννα ευχαριστεί το κοινό για το τραγούδισμά του και ο λύκος βγάζοντας νότες από το στόμα του στέλνει ένα μουσικό μήνυμα στην φάλαινα, η οποία και πάλι με μουσική απαντά στους ήρωες, ότι είδε την κατεύθυνση του αετού. **Η κοινή γλώσσα της μουσικής και πιο συγκεκριμένα του κυρίαρχου στο επεισόδιο, μοτίβου Κρίγκ, αποτέλεσε καθοριστικό σημείο επικοινωνίας ανάμεσα στους μικρούς Αινστάιν και στα ζώα του δάσους.**
- Οι ήρωες επιβιβάζονται εκ νέου στον Ρόκετ και λίγο αργότερα συναντούν στην διαδρομή τους πολλές φάλαινες Όρκες, που γνωρίζουν την ακριβή τοποθεσία του λευκοκέφαλου. Ο Κίμων χρησιμοποιώντας το ηχητικό τηλεσκόπιο του Ρόκετ εντοπίζει τον αετό υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Κρίγκ, να πετά με την μπαγκέτα του μικρού μαέστρου, προς την φωλιά του, στην κορυφή ενός ψηλού

βουνού. Καθώς οι εναλλαγές ζωντανών πλάνων και animation συνεχίζουν να υφίστανται, οι ήρωες φτάνουν επιτυχώς στο συγκεκριμένο σημείο, όμως ο Ρόκετ δεν μπορεί να προσεδαφιστεί γύρω από την φωλιά και ο Κίμων δίνει εντολή για προσγείωση σε μία κοντινή παραλία.

- Οι μικροί Αινστάιν πλέον αναζητούν μία λύση ώστε να περάσουν το νερό και να φτάσουν προς το βουνό. **Τότε, η Λυδία προτείνει στην υπόλοιπη ομάδα να περάσουν απέναντι χορεύοντας με το σούπερ χορευτικό άλμα της, περνώντας από φάλαινα σε φάλαινα. Η μικρή χορεύτρια ζητά από την ομάδα να της κρατήσει ρυθμό στο μουσικό μοτίβο Κρίγκ και αρχίζει χορεύοντας και τραγουδώντας να διασχίζει την διαδρομή. Από την πλευρά του, ο Κίμων, απευθυνόμενος προς το κοινό λέει, *«χτυπήστε ρυθμικά, θέλουμε τη βοήθειά σας κλαπ, κλαπ, κλαπ»*.** Η ομάδα με αυτό τον τρόπο καταφέρνει και φτάνει σύσσωμη στην απέναντι πλευρά που βρίσκεται το βουνό και η φωλιά του αετού. Ο Κίμων ευχαριστεί το κοινό και όλη την ομάδα για την βοήθεια τους μέχρι τώρα και εξοπλίζεται για να ανέβει προς την κορυφή. Ο μικρός μαέστρος αποσπά από την ψηλή φωλιά την μπαγκέτα του, όμως εκείνη την στιγμή, ο λευκοκέφαλος αετός επιστρέφει στην φωλιά του. **Τότε, ο Κίμων του εξηγεί, πως αυτό που πήρε καταλάθος δεν είναι ένα απλό κομμάτι ξύλου. Λίγο αργότερα, ο Κίμων απευθυνόμενος εκ νέου προς το κοινό προτρέπει λέγοντας, *«κάνε τον μαέστρο μαζί μου, τώρα κούνα τα χέρια σου στο ρυθμό της μουσικής έτσι»*.** Ο ήρωας τραγουδά και διευθύνει υπό την συνοδεία του μοτίβου Κρίγκ και λίγο αργότερα, χαρούμενος σηματοδοτεί το τέλος της αποστολής. Ακολουθεί, η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Ε. Χίκς και Έ. Κρίγκ.
- Τέλος, στο 22:26, μικρά λευκοκέφαλα αετόπουλα ‘εισβάλλουν’ στην σκηνή, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ φλάουτου.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 21: ΟΥΓΓΡΙΚΟΣ ΛΟΞΙΓΚΑΣ

Τέχνη: Τίγρης σε τροπική καταιγίδα από τον Ανρί Ρουσό. Μουσική: ουγγρικός χορός αριθμός πέντε, από τον Γιόχαν Μπράμς.

- Στο 1:21, η αυλαία ανοίγει και η ομάδα βρίσκεται μέσα στον ιπτάμενο, υπό την μουσική συνοδεία Μπράμς, Ρόκετ. Ο Κίμων, παίρνει τον λόγο και μας ενημερώνει, ότι το μικρό διαστημόπλοιο θα πάρει μέρος στον μεγάλο ουράνιο αγώνα, εκεί όπου ήδη έχουν πάρει θέση στην αφετηρία, αεροπλάνα, τζετ και ελικόπτερα. **Κατόπιν, το κόκκινο διαστημόπλοιο με ηχητικά εφέ ξυλόφωνου, τραγουδά ένα ‘ειδικό’ τραγούδι για τον αγώνα (Μπράμς)**, δίνοντας αφορμή και στην ομάδα λίγο αργότερα, να κινηθεί στους ρυθμούς του. Παρόλα αυτά, το θετικό κλίμα διακόπτεται, καθώς, το ηχητικό περιβάλλον αλλάζει προοικονομώντας την είσοδο επί της οθόνης, του μεγάλου μπλε τζετ, το οποίο με τα ανάλογα ηχητικά του εφέ κάνει την εμφάνισή του στο διαγωνισμό. Το μπλε τζετ είναι μεγάλο, γρήγορο και δυνατό, όμως η ομάδα πιστεύει πολύ στις δυνάμεις του μικρού της διαστημόπλοιου και πολύ σύντομα φεύγουν οι δεύτερες σκέψεις και οι προβληματισμοί. **Έπειτα, ο Ρόκετ πηγαίνοντας ξανά προς την αφετηρία, αντιμετωπίζει ένα σοβαρό πρόβλημα, αφού καθώς πετά και τραγουδά την ‘ειδική’ μελωδία του, η μουσική, σταματά απότομα και ύστερα από λίγο ξανασυνεχίζει.** Η Λυδία άμεσα αντιλαμβάνεται το πρόβλημα του φίλου της και ενημερώνει την υπόλοιπη ομάδα, πως το διαστημόπλοιό τους έχει λόξιγκα. Έτσι, ο Κίμων, προτείνει προσγείωση για να σκεφτούν οι ήρωες, πως θα βοηθήσουν την

ρουκέτα τους να ξεπεράσει το πρόβλημα της, ώστε να πάρει μέρος στον επικείμενο διαγωνισμό. Αρχικά, ο Τζίμυ, αναφέρει προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, ότι ο λόξιγκας του Ρόκετ, θα σταματήσει όπως ο λόξιγκας όλων των παιδιών, δηλαδή, με έναν απότομο αιφνιδιασμό. Στην συνέχεια για να κατορθωθεί αυτό, ο μικρός μουσικός προτείνει να κρυφτούν όλοι πίσω από τον Ρόκετ και να χτυπήσουν κύμβαλα. Για να βρουν όμως οι ήρωες αυτά τα μουσικά όργανα, η Λυδία σημειώνει, ότι μόνο στον ωκεανό των οργάνων υπάρχουν κάθε είδους όργανα. Ως εκ τούτου, ο Κίμων σημαίνει την έναρξη της νέας αποστολής με την μπαγκέτα του και η ομάδα τάχιστα επιβιβάζεται στο διαστημόπλοιο της, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο απογείωσης της κόκκινης ρουκέτας.

- Η περιπέτεια ξεκινά, υπό την μουσική συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπράμς. Λίγο αργότερα, οι λιλιπούτειοι αναζητητές βρίσκονται στον ωκεανό της ορχήστρας εκεί, όπου μέσα στην θάλασσα επιπλέει κάθε είδος μουσικού οργάνου. Έτσι, ο Ρόκετ χρησιμοποιεί το τηλεσκόπιο του για να εντοπίσει τα κύμβαλα. Αρχικά, οι ήρωες αντικρύζουν τα βιολιά, μετά τα τύμπανα και λίγο αργότερα, τα τσέλο. Ξαφνικά, ο Τζίμυ, ακούει τον ήχο των κυμβάλων και η Άννα απελευθερώνει την δαγκάνα του μικρού διαστημόπλοιου για να τα πιάσουν από την θάλασσα. Η μικρή τραγουδίστρια πετυχαίνει την σκοπό της και ο Κίμων κλείνοντας της πονηρά το μάτι, δίνει οδηγία προσγείωσης στο κόκκινο διαστημόπλοιο στην ξηρά. **Μετά την προσεδάφιση των ηρώων, ο μικρός μουσικός ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«θα μας βοηθήσετε να ξαφνιάσουμε τον Ρόκετ; Τέλεια, κάντε τα χέρια σας σαν κύμβαλα και μετά χτυπήστε».* Ο Τζίμυ, λίγο αργότερα επισημαίνει, *«ετοιμάστε τα χέρια σας και κάντε πολύ πολύ ησυχία και όταν χτυπήσουμε τα κύμβαλά μας χτυπήστε τα κι εσείς, ας κάνουμε πρόβα».*** Επί της ουσίας λίγο μετά την αρχή της αναπαραγωγής του μουσικού μοτίβου Μπράμς, οι ήρωες σε ανεπαίσθητο σημείο χτυπούν τα κύμβαλα, στην μέση της μελωδίας. Έτσι, οι μικροί Αινστάιν περνούν στην πράξη κατευθυνόμενοι προς το μέρος του Ρόκετ, ενώ αυτός τραγουδά το 'ειδικό' του τραγούδι και με το σήμα του Τζίμυ, τον ξαφνιάζουν. Ο μουσικός της παρέας επιβραβεύει το κοινό για το χτύπημα των κυμβάλων, παρ' όλα αυτά, η ομάδα λίγο μετά αντιλαμβάνεται ότι το σχέδιο απέτυχε.
- Κατόπιν τούτου, οι ήρωες ψάχνουν για μία νέα ιδέα για να κάνουν τον Ρόκετ να τρομάξει περισσότερο. Η Άννα τότε, παίρνει τον λόγο υποθέτοντας ότι ένα μεγάλο ζώο, όπως μια τίγρη θα μπορούσε να δώσει την λύση. Ακολούθως, οι μικροί Αινστάιν επιβιβάζονται εκ νέου στο διαστημόπλοιο τους και οδεύουν προς την ζούγκλα. Παράλληλα, η μεγάλη κούρσα ετοιμάζεται να ξεκινήσει, με την παρουσία που δεσπόζει να είναι αυτή του μεγάλου μπλε τζετ. Στην συνέχεια, υπό την μουσική κυριαρχία του μοτίβου Μπράμς, ζωντανά πλάνα του δάσους παρεισφρύουν για λίγα δευτερόλεπτα μέσα στο περιβάλλον του animation δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο, όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Κατόπιν, οι ήρωες χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια αναζήτησης συναντούν μια τίγρη και της ζητούν να βοηθήσει το μικρό διαστημόπλοιο. **Επί της ουσίας, στην σκηνή αυτή, εικονοποιείται μέσα στο επεισόδιο, το έργο τέχνης που είδαμε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Ανρί Ρουσό.** Η τίγρη, με ηχητικό εφέ τσέλου αποκρίνεται θετικά στο κάλεσμα της ομάδας και ο Τζίμυ της επισημαίνει ότι χρειάζεται ένας δυνατός βρυχηθμός. Οι μικροί Αινστάιν ζητούν την βοήθεια του κοινού και η Λυδία ύστερα, δίνει τις οδηγίες λέγοντας, «***ας περπατήσουμε αθόρυβα σαν τις τίγρεις, περπατήστε μαζί μας και κάντε τα χέρια και τα πόδια σας, σαν τα πόδια της τίγρης. Πρέπει να κινούμαστε πάρα πολύ αργά 'ritardando' όπως η μουσική. Βήμα- βήμα ritardando, βήμα-βήμα ritardando, τώρα βρυχηθείτε πολύ δυνατά***». Οι ήρωες βρυχώνται ταυτόχρονα, και με

βοήθειες από κοινό και τίγρη, όμως δεν καταφέρνουν να θεραπεύσουν τον λόξιγκα του Ρόκετ.

- Η παρέα απογοητεύεται από τις συνεχόμενες αποτυχημένες προσπάθειες, ωστόσο, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές δεν έχουν πρόθεση να αφήσουν τον φίλο τους αβοήθητο. Έτσι, σειρά τώρα έχει η Λυδία, για μια νέα ιδέα. Η μικρή χορεύτρια εικάζει ότι το μικρό διαστημόπλοιο θα ξαφνιαστεί αποτελεσματικά με έναν πίδακα. **Η ίδια, εξηγεί στην υπόλοιπη ομάδα, ότι ο πίδακας είναι μια τρύπα στην γη που πετά απότομα νερό ψηλά στον ουρανό**. Έτσι, ο Κίμων δίνει το σύνθημα για επιβίβαση στον Ρόκετ με τον χρόνο να πιέζει πια πάρα πολύ τους ήρωες, αφού ο ουράνιος αγώνας είναι έτοιμος να ξεκινήσει. Η εναλλαγή ζωντανών πλάνων και animation δεν λείπει στην πορεία προς τους πίδακες. Εν συνεχεία, οι μικροί Αινστάιν αποβιβάζονται σε ασφαλές μέρος και συνειδητοποιούν ότι κάθε φορά που το μουσικό μοτίβο Μπράμς φτάνει σε κορύφωση, μέσα από την γη πετάγεται ξαφνικά το νερό. **Έτσι, ο Κίμων, ζητά και από το κοινό να βοηθήσει με την σειρά του τον πίδακα λέγοντας, *«ελάτε, ας βοηθήσουμε τον πίδακα να ξαφνιάσει τον Ρόκετ, όταν σταματήσει η μουσική πείτε splash»*. Προηγείται μια πρόβα, και λίγο αργότερα, ενώ ο Ρόκετ τραγουδά με ηχητικά εφέ ξυλόφωνου το 'ειδικό' του τραγούδι, οι ήρωες κάνοντας ταυτόχρονα σήμα στο κοινό, τον ξαφνιάζουν φωνάζοντας, 'splash'**. Οι ήρωες γελούν με την εξέλιξη των πραγμάτων καθώς βλέπουν τον ιπτάμενο φίλο τους πάνω σε ένα ζωντανό πλάνο πίδακα, όμως λίγο αργότερα διαπιστώνουν ότι έχουν αποτύχει για πολλοστή φορά.
- Οι μικροί Αινστάιν στέκονται περίλυποι καθώς τίποτα από όσα έχουν δοκιμάσει δεν κατάφερε να σταματήσει τον λόξιγκα του Ρόκετ, ώσπου αίφνης την εμφάνιση του εκεί κοντά κάνει ένα μικρό ποντίκι. Η παρουσία του λιλιπούτειου αιλουροειδούς έχει ως αποτέλεσμα το ξάφνιασμα του Ρόκετ και τότε κάτι αναπάντεχο συμβαίνει. Το μικρό διαστημόπλοιο τραγουδά την 'ειδική' του μελωδία και δεν κάνει καμία παύση, αφού ο αρχικός φόβος του για το ποντικάκι ήταν αρκετός για να ξεπεράσει το πρόβλημα που είχε με τον λόξιγκα. Έτσι, οι ήρωες χαρούμενοι και αισιόδοξοι ξανά, επιβιβάζονται στον Ρόκετ οδεύοντας προς την αφετηρία του ουράνιου αγώνα.
- **Στην συνέχεια, ο αγώνας αρχίζει υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπράμς και ο Κίμων σημειώνει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«για να βοηθήσουμε τον Ρόκετ να κάνει γρήγορα, χτυπήστε τα χέρια σας στο ρυθμό της μουσικής».*** Το μικρό διαστημόπλοιο αρχικά, πετάει στην υδρόγειο προχωρώντας γρήγορα. Έπειτα, ο Ρόκετ πάει γύρω από τον Πύργο του Άιφελ στο Παρίσι, ακολούθως οδεύει προς τις πυραμίδες, ύστερα, κατευθύνεται προς το Κολοσσαίο της Ρώμης και λίγο αργότερα, πηγαίνει προς το Γκραν Κάνυον. Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής η ρουκέτα των ηρώων προχώρησε γοργά και σταθερά, περνώντας αρκετούς αντιπάλους στο διάβα της. Το 'ειδικό' τραγούδι του Ρόκετ υπό την μουσική συνοδεία της μελωδίας Μπράμς κυριαρχεί σε αυτή την σύντομη διεθνή διαδρομή, όπου εναλλάσσονται αλλεπάλληλα ζωντανά και animation πλάνα. Στην τελική ευθεία προς τον τερματισμό πλέον απομένουν δύο διαγωνιζόμενοι για μία θέση. Ο Ρόκετ και το μεγάλο μπλε τζετ. **Έτσι, λίγο πριν το τέλος ο Κίμων παρακινεί λέγοντας προς το κοινό, *«βοηθήστε τον Ρόκετ να πάει πιο γρήγορα, χτυπήστε τα χέρια στα γόνατα πατ, πατ, πατ,».*** Το διαστημόπλοιο της ομάδας, εν τέλει καταφέρνει και τερματίζει πρώτο κερδίζοντας τον αγώνα, το βραβείο και τον σεβασμό των υπόλοιπων διαγωνιζόμενων. Σε ένα σκηνικό πλημμυρισμένο από χαρά, οι ήρωες επαναλαμβάνουν το μουσικό μοτίβο Μπράμς και λίγο αργότερα, ο Κίμων αναφωνεί χαρούμενος, 'αποστολή εξετελέσθη. Ακολουθεί, η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Α. Ρουσό και Γ. Μπράμς.

- Τέλος, στο 22:27, τον Τζίμυ επί σκηνής τον πιάνει ένας μικρός λόξιγκας.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 22: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Τέχνη: Η ακτή του Μπάμπουτέ στο Χορνφλέρ από τον Ζώρζ Σερά. Μουσική: Κονσέρτο για κόρνα αριθμός δύο από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Στο 1:18, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει, ότι αυτός και οι φίλοι του βρίσκονται στην ακρογιαλιά. Ο ίδιος ήρωας λίγο μετά, μας συστήνει ξανά όλα τα πρόσωπα που απαρτίζουν την ομάδα των μικρών Αινστάιν. **Η συγκεκριμένη ακρογιαλιά που φιλοξενεί την ομάδα, φαίνεται σαν την ακτή του Μπάμπουτέ στο Χορνφλέρ, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου του Ζώρζ Σερά**. Ο μαέστρος της παρέας, καθώς γνωρίζει στο κοινό τους φίλους του, προσέχει και την απουσία κάποιου. Το διαστημόπλοιο των ηρώων, ο Ρόκετ παίζει μέσα στον νερό με την φίλη του, την μικρή φάλαινα, η οποία τραγουδάει μια δική της χαρακτηριστική μελωδία, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ. Ακολούθως, οι ήρωες, ανακαλύπτουν ότι η μικρή φάλαινα δεν είναι μόνη της στην παραλία με τον Ρόκετ, αφού, σε ζωντανά εναλλασσόμενα πλάνα μέσα στο περιβάλλον του animation, εντοπίζουν ολόκληρη την οικογένεια της, εκ νέου υπό την μουσική συνοδεία της μελωδίας Μότσαρτ. Τότε, η μαμά της φάλαινας φωνάζει την μικρή της και ο Κίμων με την σειρά του τον Ρόκετ, για να φύγουν από την ακρογιαλιά. Λίγο αργότερα, οι μικροί Αινστάιν φτάνουν στο γκαράζ-σπίτι του Ρόκετ για να φάνε, ώσπου ξαφνικά, ακούγεται το μικρό διαστημόπλοιο με ηχητικά εφέ ξυλόφωνου να τραγουδά το τραγούδι της μικρής φάλαινας, ειδοποιώντας με αυτό τον τρόπο τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, για τη νοσταλγία του να δει την μικρή του φίλη. Έτσι, ο Κίμων αποφασίζει με την υπόλοιπη ομάδα την αρχή μιας νέας αποστολής, για να βρουν στον Ρόκετ την καλή του φίλη. Ο μαέστρος της ομάδας σημαίνει με την μπαγκέτα του την έναρξη της αποστολής και οι ήρωες επιβιβάζονται στο μικρό διαστημόπλοιο. Στην συνέχεια, ακολουθείται ο κλασσικός τρόπος εκτόξευσης του Ρόκετ και το ταξίδι ξεκινά.
- Οι ήρωες ταξιδεύουν υπό τους ήχους του Β.Α. Μότσαρτ και λίγο αργότερα, η Άννα τραγουδά πάνω στην μελωδία. Ταυτόχρονα, ο Ρόκετ περνά πάνω από ένα ζωντανό πλάνο του ωκεανού και στην συνέχεια μεταμορφώνεται σε υποβρύχιο βουτώντας στα νερά του ύφαλου, που είναι γεμάτα από σπάνια και διαφορετικά είδη ψαριών. Την ίδια στιγμή ζωντανά πλάνα του ωκεανού και ενός απέραντου γαλάζιου κόσμου παρεισφρύουν μέσα στον κόσμο του animation δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Ενώ, οι μικροί αναζητητές ψάχνουν για την φάλαινα, η Λυδία σκέφτεται ότι μπορεί να κρύβεται πίσω από μία ανεμώνη. Το όνομα της ανεμώνης τραβά την προσοχή της Άννας, η οποία λίγο αργότερα ρωτά την φίλη της, «τι είναι η ανεμώνη;». **Τότε, η μικρή χορεύτρια της εξηγεί ότι η ανεμώνη μοιάζει με φυτό, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένα πλάσμα της θάλασσας**. Από την πλευρά του ο Τζίμυ, για να βοηθήσει τον Ρόκετ να βρει την μικρή του φίλη, αρχίζει να παίζει με το κόρνο του, το τραγούδι της φάλαινας. Οι ήρωες για να ακουστεί πολύ περισσότερο η μελωδία που παίζει ο μικρός μουσικός, χρησιμοποιούν τον τηλεβόα του Ρόκετ, έτσι στο 9:29, δέχονται την πρώτη ανταπόκριση από το βυθό. Πιο συγκεκριμένα, ακούγεται η ίδια μελωδία της φάλαινας, όμως από διαφορετικό μουσικό όργανο και από άγνωστη ηχητική πηγή. Έτσι λίγο αργότερα, οι ήρωες ανακαλύπτουν, πως το συγκεκριμένο ηχόχρωμα κλαρινέτου ανήκει σε μία θαλάσσια χελώνα του βυθού, η οποία για λίγα δεύτερα σε ζωντανό πλάνο, πλέει δίπλα στους μικρούς Αινστάιν, δείχνοντάς τους την κατεύθυνση της μικρής φάλαινας.

- Ο Ρόκετ συνεχίζει την εξερεύνησή του στον βυθό, όμως, στο 10:53 αναγκάζεται να πάει πιο γρήγορα, υπό τον φόβο ενός τεράστιου καλαμαριού**. Έτσι, ο Κίμων λέει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«θα χρειαστούμε τη βοήθειά σας για να τρέξουμε πιο γρήγορα, μπορείτε να πείτε 'accelerando';»*. Οι ήρωες με την ταυτόχρονη βοήθεια του κοινού, φωνάζουν όλοι μαζί 'accelerando' και το ραντάρ του Ρόκετ, λειτουργώντας ως άλλος μετρονόμος ανεβάζει την ταχύτητα της μουσικής ολοένα και περισσότερο.** Οι μικροί Αινστάιν, καταφέρνουν και ξεφεύγουν, αλλά η ηρεμία κατά την διάρκεια της περιπλάνησης στον βυθό αποδεικνύεται παρωδική, αφού στην συνέχεια, η ομάδα συναντά μπροστά της ένα μικρό γουρουνόψαρο. **Η Λυδία, επισημαίνει στην ομάδα την επικινδυνότητά του, λέγοντας ότι πρόκειται για ένα ψάρι που ανά πάσα στιγμή μπορεί να φουσκώσει και να γίνει μεγάλο. Έτσι, για ακόμη μια φορά, ο Κίμων σημειώνει προς το κοινό, *«χρειαζόμαστε την βοήθεια σας για να επιβραδύνουμε και να μην μας τσιμπήσουν τα αγκάθια των γουρουνόψαρων, μπορείτε να πείτε 'ritardando';»*.** Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές τα καταφέρνουν ξανά, κινούμενοι πολύ αργά, και περνούν αλώβητοι, από ένα ακόμη 'εμπόδιο' του βυθού. Το πιο επικίνδυνο όμως ο βυθός το φυλάει για το τέλος, αφού στο 13:29, η ομάδα συναντά στην θαλάσσια διαδρομή της, έναν καρχαρία. **Ο Κίμων, σπεύδει άμεσα κοιτάζοντας προς το κοινό και προτρέπει, *«πρέπει να πάμε όλο και γρηγορότερα, πείτε accelerando»*. Έτσι, μόλις αναφωνούν όλοι 'accelerando', παράλληλα με τον μετρονόμο-ραντάρ που κινείται ταχύτερα, το ίδιο συμβαίνει και στο μουσικό μοτίβο Μότσαρτ και στους μικρούς ήρωες. Η ομάδα, με τις μεθόδους accelerando-ritardando πάνω στον ρυθμό της μουσικής, αλλά και με την βοήθεια από το κοινό, συνεχίζει ανενόχλητα το ταξίδι προς την αναζήτηση της μικρής φάλαινας**. Αυτό, υποχρεώνει τον Κίμων να ευχαριστήσει για πολλοστή φορά τους λάτρεις των μικρών Αινστάιν.
- Στην συνέχεια, για να εντοπίσει ο Ρόκετ την μικρή του φίλη, βγάζει κατ' εντολή του Κίμων, το περισκόπιο. Λίγο αργότερα, στην οθόνη του Ρόκετ παρελαύνουν ένα σωρό μουσικά όργανα, όπως ένα βιολί, μετά μια τρομπέτα κι έτσι η Λυδία αντιλαμβάνεται ότι η ομάδα βρίσκεται στον ωκεανό της ορχήστρας των μουσικών οργάνων. Εν συνεχεία, η ηρωίδα υποστηρίζει ότι σίγουρα κάποιο από τα όργανα θα ξέρει να προς το που πήγε η φάλαινα. Έτσι, ο Τζίμυ παίζει στο κόρνο το τραγούδι της, και ένα αρμονικό κόρνο βουτά στην θάλασσα και αρχίζει να κατευθύνει τους ήρωες προς το μέρος της. Στο 15:47, και ενώ έχει ξεκινήσει μια πορεία με οδηγό το αρμονικό κόρνο, η ομάδα συναντά ένα τεράστιο βράχο. **Τότε, τον λόγο παίρνει η Λυδία εξηγώντας ότι αυτό που βλέπουν οι ήρωες είναι ένα κοράλλι, το οποίο είναι ζωντανό και αποτελείται από εκατομμύρια ζωάκια**. Το κόρνο όμως κατά την διάρκεια της πορείας προς την άλλη πλευρά του υφάλου, προπορεύεται τόσο πολύ, με συνέπεια οι μικροί Αινστάιν να το χάσουν από το οπτικό τους πεδίο.
- Η ομάδα, πριν φτάσει στον προορισμό της βαίνει προς τρείς σήραγγες, όπου θα πρέπει να ακούσει από που ακούγεται η μουσική του κόρνου, για να κατευθυνθεί προς την σωστή πλευρά**. Έτσι, λίγο αργότερα, ο Τζίμυ παίζει την μελωδία του αρμονικού κόρνου, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ για να θυμίσει στο κοινό την μελωδία που ψάχνουν οι ήρωες και ο Κίμων, ρωτά το κοινό, μετά το άκουσμα της πρώτης σήραγγας, *«έτσι ακούγεται το αρμονικό κόρνο;»*.** Τότε, μετά την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού από το τούνελ, κάνει την εμφάνιση του επί της οθόνης, ένα φλάουτο. Έπειτα, η παρέα ακούει την επιθυμητή μελωδία του κόρνου στην δεύτερη σήραγγα και προχωρά ολοταχώς για να βρει το πλεούμενο μουσικό όργανο, παρόλα αυτά, οι ήρωες συναντούν άλλες δύο θαλάσσιες σήραγγες στον δρόμο τους. **Έτσι, ο Τζίμυ επαναλαμβάνει για ακόμα μία φορά την μελωδία και το ηχόχρωμα του αρμονικού κόρνου και ο Κίμων με την σειρά του επαναλαμβάνει**

την ερώτηση προς το κοινό, *«μοιάζει ο ήχος με το αρμονικό κόρνο;»*. Από το πρώτο, τούνελ την εμφάνιση του κάνει ένα βιολί, έτσι οι ήρωες συνεχίζουν την πορεία τους από την υποφαινόμενη δεύτερη σήραγγα. Εν τέλει, οι μικροί Αινστάιν βρίσκουν το αρμονικό κόρνο και ευχαριστούν το κοινό για την βοήθειά του.

- Στην συνέχεια, οι ήρωες ζητούν από τον Τζίμυ να παίξει με το κόρνο του, όμως ακόμα η μικρή φάλαινα είναι πολύ μακριά. Έτσι, η Άννα προτείνει να παίξουν δυνατότερα το μουσικό μοτίβο του Μότσαρτ παίζοντας με περισσότερα όργανα όλοι μαζί. Έτσι, ο Ρόκετ βγάζει το φτυάρι του και μαζεύει από τον βυθό, κοχύλια. Οι ήρωες είναι λίγο επιφυλακτικοί ως προς το πόσο μπορούνε να βοηθήσουν τα κοχύλια, όμως ακούγοντας τον Τζίμυ να παίζει το κοχύλι του σαν μουσικό όργανο, υπό την συνοδεία εφέ κόρνου, αναθαρρεύουν και βάζουν όλοι τα κοχύλια στο στόμα. **Ως εκ τούτου, ο μαέστρος της παρέας προτρέπει και το κοινό λέγοντας, *«βοηθήστε να φωνάξουμε την μικρή φάλαινα, βάλτε τα χέρια σας στο στόμα, σαν κοχύλια και κάντε αυτή τη μουσική»*.** Λίγο αργότερα, η ομάδα παίζει όλοι μαζί την μελωδία της φάλαινας, κάτι που έχει άμεσο αποτέλεσμα, αφού, τελικά, η μικρή φάλαινα ακούει το μουσικό κάλεσμα των μικρών Αινστάιν και ανταποκρίνεται αμέσως, πηγαίνοντας προς τον Ρόκετ και συνεχίζοντας το παιχνίδι τους. Καταληκτικά, ο Κίμων αναφωνεί χαρούμενος 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί, η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Ζ. Σερά και Β.Α. Μότσαρτ.
- Τέλος, στο 22:27, ο Τζίμυ επανεμφανίζεται στην σκηνή και παίζει μουσική με το κοχύλι του.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 23: Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Τέχνη: Νεαρή γυναίκα σε κήπο από τον Κλόντ Μονέ και πλεχτοί πίνακες των Ναβάχο. Μουσική: Ωδή στην χαρά, συμφωνία νούμερο εννέα, από τον Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.

- Στο 1:24, η αυλαία ανοίγει και ο Κίμων, προβαίνει μαζί με την υπόλοιπη ομάδα σε έναν σύντομο χαιρετισμό προς το κοινό. Έπειτα, η Άννα παίρνει τον λόγο και μας ενημερώνει, πως οι ήρωες έχουν βγει για να δουν την φίλη τους την πεταλούδα. Έτσι, λίγο αργότερα μία πεταλούδα κάνει την εμφάνιση της στην οθόνη ανταποδίδοντας τον χαιρετισμό των μικρών Αινστάιν, με το 'ειδικό' της τραγούδι, υπό την συνοδεία μουσικών εφέ φλάουτου, που δεν είναι άλλο, από την ωδή στην χαρά του Λ.Β. Μπετόβεν. Ύστερα, το ίδιο τραγούδι της πεταλούδας, ακούγεται λίγο αργότερα, από μια άλλη πεταλούδα μονάρχη, που φέρνει γράμματα με ένα μεγάλο ταχυδρομικό σάκο. Όλες οι πεταλούδες, παίρνουν προσκλήσεις για ένα μεγάλο ταξίδι μετανάστευσης, που οδηγεί μέχρι το Ακανγκουέο του Μεξικού. Εκεί, θα πραγματοποιηθεί η μεγάλη οικογενειακή γιορτή των πεταλούδων. Πίσω από την πρόσκληση είναι γραμμένο το μουσικό μοτίβο Μπετόβεν και μπροστά είναι σημειωμένη η διαδρομή. Οι μικροί Αινστάιν λαμβάνουν εξίσου ανάλογες προσκλήσεις, όπως όλες οι πεταλούδες, εκτός από μία, την φίλη τους. Ένα μουσικό μοτίβο με φλάουτο, σε μινόρε διαθέσεις, μεταφέρει σε δυσάρεστο τόνο την απογοήτευση της πεταλούδας που δεν πήρε πρόσκληση. Παράλληλα, οι άλλες πεταλούδες, με διάφορα μουσικά εφέ, πειράζουν και κοροϊδεύουν την άτυχη πεταλούδα. Ύστερα απ' όλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν ρωτούν την πεταλούδα-ταχυδρόμο μήπως ξέχασε την πρόσκληση σε άλλα γραμματοκιβώτια, κι εκείνη τους αποκρίνεται δείχνοντας τους, τις τέσσερις προηγούμενες στάσεις που έκανε πριν παραδώσει τις προσκλήσεις. Η πολύχρωμη ταχυδρόμος έχει τις εν λόγω στάσεις, σε

εικόνες κολλημένες στην τσάντα της και είναι κατά σειρά, αρχικά, ο καταρράκτης του Νιαγάρα, έπειτα, τα Ηνωμένα Έθνη στην Νέα Υόρκη, μετά μια σπηλιά στην Οκλαχόμα, και τέλος σε ένα κοπάδι με αγελάδες στο Χιούστον του Τέξας. Μετά από σωρεία ζωντανών πλάνων που εισέβαλλαν στον κόσμο του animation από τις συγκεκριμένες περιοχές, οι ήρωες αποφασίζουν να ταξιδέψουν στα γραμματοκιβώτια των τεσσάρων στάσεων, με σκοπό να βοηθήσουν την φίλη τους την πεταλούδα, να πάρει κι εκείνη την πρόσκληση που της αναλογεί. Ο Κίμων ανακοινώνει με την μπαγκέτα του την έναρξη της αποστολής και η ομάδα με γοργούς ρυθμούς επιβιβάζεται στον Ρόκετ. Ακολουθεί, με την ταυτόχρονη βοήθεια του κοινού, το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Οι ήρωες αρχίζουν το ταξίδι τους από τον καταρράκτη του Νιαγάρα, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπετόβεν. Στο 6:28, ο Ρόκετ προσγειώνεται στο ζωντανό πλάνο του ποταμού Νιαγάρα, το οποίο παρεισφρείοντας στον κόσμο του animation, δημιουργεί έντονες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Λίγο αργότερα, η ομάδα εντοπίζει το πρώτο γραμματοκιβώτιο κάτω από τις όχθες του τεράστιου καταρράκτη. Η ομάδα φτάνει εύκολα ως εκεί, παρόλα αυτά, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές φεύγουν άκαρποι από την πρώτη τους στάση, καθώς το γραμματοκιβώτιο είναι άδειο.
- Στην συνέχεια, σειρά έχουν τα Ηνωμένα έθνη για την ομάδα, στην Νέα Υόρκη. Στο 7:50, για λίγα δευτερόλεπτα, εκ νέου ζωντανά πλάνα της πολιτείας συγχέονται με τον φαντασιακό κόσμο των μικρών μουσικών. Οι ήρωες φτάνοντας στον προορισμό τους αποβιβάζονται από τον Ρόκετ και χωρίς πολύ κόπο εντοπίζουν την τοποθεσία του γραμματοκιβωτίου. Ξαφνικά, ακούγεται ένα παράξενο και ενοχλητικό μουσικό εφέ που πηγάζει από πεταλούδες που συζητούν με σημαίες εθνικών κρατών. Οι πεταλούδες καυγαδίζουνε και όπως υπερθεματίζει και η Λυδία, η φτερωτή τους φίλη, δεν θέλει να τις βλέπει να διαφωνούν. Τότε, η Άννα έχει μια ιδέα. Να τραγουδήσει η πεταλούδα το τραγούδι της, ώστε να τους φτιάξει την διάθεση και να πάψουν να τσακώνονται. Έτσι, στο 9:03, ο Κίμων αναλαμβάνει δράση διευθύνοντας την μουσική της πεταλούδας, κι εκείνη με την σειρά της, ξεκινά την ωδή στη χαρά. Παρόλα αυτά, οι πεταλούδες-εκπρόσωποι κρατών δεν δείχνουν να συγκινούνται και συνεχίζουν τις ατελείωτες συζητήσεις τους χωρίς να δίνουν σημασία. **Έτσι, η Άννα ζητά από το κοινό να βοηθήσει την πεταλούδα λέγοντας, *«τραγουδήστε μαζί μας»* και ύστερα από λίγο, όλοι οι ήρωες από κοινού, αρχίζουν να τραγουδούν δυνατά την μελωδία του Λ.Β. Μπετόβεν. Η μικρή τραγουδίστρια της παρέας στην πρώτη φράση της μελωδίας συμπληρώνει λέγοντας, «'μην μαλώνετε άλλο πια'» και στο τέλος της δεύτερης φράσης, «'δεν μαλώνουν άλλο πια'». Οι πεταλούδες συμπαρασύρονται από την δύναμη της μελωδίας και ύστερα τραγουδούν κι εκείνες το μουσικό μοτίβο Μπετόβεν. Στην συνέχεια, οι ήρωες ευχαριστημένοι δίνουν τα εύσημα στην πεταλούδα για την μελωδία της, που συνείσφερε καθοριστικά, στην παγκόσμια ειρήνη των πεταλούδων.** Ωστόσο, το κακό για την φτερωτή φίλη των ηρώων είναι ότι, ούτε σε αυτή την στάση βρίσκουν την πρόσκληση της πεταλούδας για την μεγάλη οικογενειακή γιορτή. Έτσι, η ομάδα επιβιβάζεται εκ νέου στον Ρόκετ, με προορισμό, την μεγάλη σπηλιά της Οκλαχόμα.
- Η ομάδα φτάνοντας στην μεγάλη σπηλιά είναι φοβισμένοι πριν καν την πλησιάσουν. Οι μικροί Αινστάιν εντοπίζοντας το γραμματοκιβώτιο των πεταλούδων, εν μέρει ανακουφίζονται, που αυτό βρίσκεται έξω από την σπηλιά. Όμως ξαφνικά, η πεταλούδα μπαίνει στην σκοτεινή σπηλιά και ενώ απέξω οι λιλιπούτειοι εξερευνητές τις φωνάζουν να βγει, εκείνη δεν ανταποκρίνεται στο κάλεσμα τους. Τότε, οι ήρωες με σκοπό να σώσουν την φτερωτή τους φίλη από τυχόν κινδύνους, εισέρχονται στη σπηλιά, φοβούμενοι μεν, για τις νυχτερίδες και τις αράχνες, αποφασισμένοι δε, να

εντοπίσουν και να οδηγήσουν έξω από την σπηλιά την πεταλούδα. **Στην είσοδο της σπηλιάς εικονοποιούνται μέσα στην περιπέτεια, τα πλεχτά των Ναβάχο, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.** Λίγο αργότερα, ο Τζίμυ ισχυρίζεται πως ακούει την μελωδία της πεταλούδας και οι ήρωες έχουν να διαλέξουν ανάμεσα σε δύο δρόμους. Το κόκκινο και το μαύρο μονοπάτι. Στο κόκκινο μονοπάτι ακούγεται μουσικό εφέ τσέλου και ο Κίμων προτείνει στην ομάδα να φύγουν από εκεί εξαιτίας της πιθανής παρουσίας νυχτερίδων. Στο μαύρο μονοπάτι, ακούγεται η μελωδία της πεταλούδας και λίγο αργότερα, οι ήρωες την εντοπίζουν πίσω από έναν ιστό μαζί με άλλες πεταλούδες. Η φτερωτή φίλη των μικρών Αινστάιν εισήλθε στην σπηλιά ακούγοντας το τραγούδι των άλλων πεταλούδων με σκοπό να τις σώσει. Ξαφνικά, ενώσω οι ήρωες μιλούν με κολακευτικά λόγια για το θάρρος της πεταλούδας, ακούγονται εκ νέου τα 'απειλητικά' εφέ τσέλου, προοικονομώντας την είσοδο και την μετέπειτα παρουσία της αράχνης, στο σημείο που βρίσκονται μαζεμένοι οι μικροί Αινστάιν. **Έτσι, στο 14:24, ο Κίμων για να βοηθήσει τον Τζίμυ να απεγκλωβίσει τις πεταλούδες, προτείνει στο κοινό να βοηθήσει με παλαμάκια στον ρυθμό της μουσικής σαν τις πεταλούδες, ώστε να αποσπάσουν την προσοχή της αράχνης**. Ακολούθως, η παρέα σύσσωμη χτυπά ταυτόχρονα στον ρυθμό της μουσικής, υπό την συνοδεία μουσικού μοτίβου βιολιού και νοτών staccato, ώσπου ο μικρός μουσικός ελευθερώνει τις πεταλούδες από τους ιστούς. Εν συνεχεία, μία ακόμη απειλή έρχεται να διακόψει τα χαμόγελα της παρέας, καθώς τα ηχητικά εφέ τσέλου, προοικονομούν την είσοδο αυτή την φορά των νυχτερίδων, οι οποίες λίγο αργότερα, εμφανίζονται και προκαλούν μεγάλο πανικό στους ήρωες. Εξαιτίας της εναλλαγής συναισθημάτων, ξεκινά ένα μουσικό μοτίβο με ηχοχρώματα από τσέλο και βιολί, που βρίσκεται σε απόλυτη συνάρτηση με τον φόβο και την αγωνία των μικρών Αινστάιν να ξεφύγουν. Τελικά, οι ήρωες τα καταφέρνουν και οδηγούνται αλώβητοι εκτός σπηλιάς μαζί με όλες τις πεταλούδες. Εκείνη την στιγμή όμως, οι μικροί Αινστάιν παρατηρούν κάτι παράξενο, αφού συνειδητοποιούν ότι οι πεταλούδες που έσωσε η φίλη τους, είναι αυτές που στην αρχή του επεισοδίου την κορόιδευαν επειδή δεν είχε πρόσκληση για τον διαγωνισμό. Ως εκ τούτου, οι πεταλούδες αναγνωρίζοντας το θάρρος και την μεγαλοψυχία της, ζητούν συγνώμη από την έτερη πεταλούδα για το φέρσιμό τους. Οι ήρωες, λίγο αργότερα ανοίγουν και αυτό το γραμματοκιβώτιο, αλλά γι' ακόμα μια φορά φεύγουν άπραγοι χωρίς την πρόσκληση της μικρής τους φίλης.

- Επόμενος και τελευταίος σταθμός των μικρών Αινστάιν, αποτελεί το κοπάδι με τις αγελάδες, στο Χιούστον του Τέξας. Η ομάδα φτάνοντας εκεί, εντοπίζει στο γραμματοκιβώτιο, την πρόσκληση της πεταλούδας. **Αξίζει επίσης να σημειωθεί, ότι εικονοποιείται σε αυτό στο σημείο και το άλλο έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Κλόντ Μονέ**. Οι αγελάδες με ηχητικά εφέ κοντραμπάσου, στέκονται γύρω από το γραμματοκιβώτιο, προσπαθώντας ασυγχρόνιστα να 'τραγουδήσουν' την μελωδία των πεταλούδων. Όμως αυτό είναι μάταιο, αφού, αυτό που πραγματικά χρειάζονται τα μεγαλόσωμα ζώα, είναι ένας μαέστρος για να τα καθοδηγεί, ώστε να μάθουν το τραγούδι των πολύχρωμων φτερωτών πλασμάτων. **Έτσι, αναλαμβάνει δράση ο Κίμων, ο οποίος παρακινεί το κοινό λέγοντας, *«ελάτε, βοηθήστε να τραγουδήσουν οι αγελάδες, μουγκανίστε μαζί»***. Με τον μικρό μαέστρο για οδηγό, οι αγελάδες μουγκανίζουν στο μουσικό μοτίβο Μπετόβεν. Έτσι, οι αγελάδες ευτυχισμένες που τα κατάφεραν να συγχρονιστούν και να τραγουδήσουν την μελωδία, αποδίδουν την πρόσκληση εκεί που πραγματικά ανήκει, στην μικρή πεταλούδα.
- Οι μικροί Αινστάιν, αφού πήραν την πρόσκληση φτάνουν στο Μεξικό, για τη μεγάλη γιορτή της μετανάστευσης των πεταλούδων. Εκεί, αφού πρώτα έδωσαν τις προσκλήσεις τους ο καθένας ξεχωριστά, εισέρχονται σε έναν χώρο με εκατομμύρια

πεταλούδες. **Αφορμής δοθείσης, η Λυδία, εξηγεί στην ομάδα και στο κοινό, ότι όλες οι πεταλούδες διανύουν χιλιάδες μίλια κάθε χρόνο, φτάνοντας σε αυτό ακριβώς το σημείο**. **Αυτή η διαδικασία ονομάζεται μετανάστευση.** Έτσι, λίγο αργότερα, η μικρή χορεύτρια, ρωτά απευθυνόμενη προς το κοινό, «μπορείτε να πείτε μετανάστευση;». Έπειτα, οι πεταλούδες που έσωσε η φτερωτή φίλη των μικρών Αινστάιν στη σπηλιά της Οκλαχόμα, της παραδίδουν χρυσό μετάλλιο, επειδή αποδείχθηκε τόσο γενναία. **Προς τιμήν της, οι υπόλοιπες πεταλούδες, τραγουδούν την 'ειδική' μελωδία τους και το ίδιο κάνουν και οι ήρωες μας, με την Άννα να ζητά από το κοινό να συμμετάσχει κι εκείνο.** Σε αυτό το κλίμα χαράς και ευφορίας, ο Κίμων αναφωνεί, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί, η αποφώνηση της ομάδας, όπου οι μικροί Αινστάιν αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Ναβάχο, Κ.Μονέ και Λ.Β. Μπετόβεν.

- Τέλος, στο 22:26, υπό την μουσική συνοδεία ενός μικρού μουσικού εφέ φλάουτου, πεταλούδες πετούν στην σκήνη.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 24: ΜΙΑ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΤΟΛΗ

Τέχνη: Το σιτοχώραφο με τα κοράκια από τον Βίνσεντ Βαν Γκόγκ. Κάτω απ' το κύμα της Καναγκάουα του Κατσουσίκα Χοκουσάι. Μουσική: Ωδή στην χαρά, συμφωνία νούμερο εννέα, από τον Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.

- Στο 1:23, η αυλαία ανοίγει με τον Κίμων να μας καλωσορίζει μέσα από τον Ρόκετ. Η υπόλοιπη ομάδα των μικρών Αινστάιν, χαιρετά κι εκείνη το κοινό, ώσπου, τις σύντομες συστάσεις διακόπτει το μουσικό μοτίβο Μπετόβεν, από μία άγνωστη ηχητική πηγή. Έτσι, η Λυδία χρησιμοποιεί το ειδικό τηλεσκόπιο του μικρού διαστημόπλοιου, προκειμένου να ανακαλύψει τον πομπό της μελωδίας. Λίγο αργότερα, η μουσική ιχνηλάτηση οδηγεί τους ήρωες σε ένα σιτοχώραφο με κοράκια και ο Κίμων με την σειρά του, δίνει άμεση εντολή προσεδάφισης στον συγκεκριμένο χώρο. **Αξίζει να σημειωθεί, πως το μέρος που προσγειώνεται ο Ρόκετ αποτελεί την αναπαράσταση μέσα στο περιβάλλον του animation, του έργου τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου από τον Βίνσεντ Βαν Γκονγκ.** Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές, φτάνοντας στο χωράφι εντοπίζουν πως το τραγούδι έρχεται, από μια μικρή κάμπια, η οποία «επικοινωνεί», με ηχητικά εφέ φλάουτου. Έτσι, και οι μικροί ταξιδευτές με την σειρά τους, εντυπωσιασμένοι από το τραγούδι του μικρού εντόμου αρχίζουν να τραγουδούν από κοινού, την ωδή στην χαρά. Ακολούθως, ο Τζίμυ, προσφέρει ένα πολύτιμο γεύμα στην νέα του φίλη και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ένα ζωντανό πλάνο κάμπιας που τρώει ένα φύλλο παρεισφρήει στην ατμόσφαιρα του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Παρόλα αυτά ένας ακόμη επισκέπτης τραβά τα βλέμματα της ομάδας, καθώς λίγο αργότερα, με την κόρνα του εισβάλλει στο χωράφι ένα μικρό πράσινο φορτηγάκι, το οποίο μεταφέρει στο πίσω μέρος του, τέσσερις κάμπιες, που τραγουδούν το ίδιο μουσικό μοτίβο Μπετόβεν με ηχοχρώματα κοντραμπάσου. Ο Κίμων, προσπαθώντας να αντιληφθεί τι ακριβώς συμβαίνει, σκύβει προς την δεξιά πλευρά και παρατηρεί, ότι στην πόρτα του οχήματος είναι ζωγραφισμένο ένα παράξενο δέντρο. Τότε, η Άννα εξηγεί προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, ότι το συγκεκριμένο αποτελεί το μουσικό δέντρο των πολλών χρωμάτων, εκεί όπου πηγαίνουν οι κάμπιες για να πάρουν την καινούρια τους στολή. Έτσι, εν συνεχεία, η τραγουδίστρια της παρέας, βοηθά την μικρή κάμπια να πάρει την θέση της στο

φορτηγό μαζί με τις άλλες κάμπιες. Έπειτα, το μικρό όχημα ξεκινά με προορισμό το δέντρο των χρωμάτων, όμως τότε κάτι πολύ δυσάρεστο συμβαίνει αφού, η μικρή κάμπια πέφτει από το φορτηγό και υπό την συνοδεία του μοτίβου Μπετόβεν στέκεται να κοιτά, απογοητευμένη. Παράλληλα, οι προσπάθειες της Άννας να φωνάξει προς τον οδηγό αποβαίνουν άκαρπες και τότε οι μικροί Αινστάιν αποφασίζουν να αναλάβουν δράση. Ο Κίμων σηκώνοντας την μπαγκέτα του, σηματοδοτεί την έναρξη της νέας αποστολής, και οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ μαζί με την μικρή κάμπια, όπου ακολουθείται με την βοήθεια του κοινού, το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- **Το ταξίδι αρχίζει με τους μικρούς Αινστάιν να εισέρχονται στο εναέριο μουσικό τρενάκι με την μορφή πενταγράμμου στον ουρανό. Στην είσοδό του μαγικού σιδηρόδρομου δεσπόζουν τα δύο μουσικά κλειδιά, του φα και του σολ**. Ωστόσο, ενώ η ομάδα προχωρά ακάθεκτη προς την πορεία της, λίγο αργότερα το θετικό κλίμα διακόπτει μια πινακίδα που γράφει με μεγάλα γράμματα, **'Allegro'**. Στην συνέχεια, άμεση ερμηνεία του συγκεκριμένου μουσικού ορισμού δίνει ο Κίμων, ο οποίος απαντώντας στην ερώτηση της Άννας, εξηγεί πως σημαίνει, 'γρήγορα'. Έπειτα, αυτόματα, η μουσική εξύφανση της μελωδίας Μπετόβεν αλλάζει tempo και γίνεται γρηγορότερη, ώσπου η ομάδα εντοπίζει ακόμα μία ανάλογη πινακίδα, που αυτή την φορά αναγράφει, '**Adagio'**. Τότε, ο μικρός μαέστρος, απευθυνόμενος προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας σημειώνει ότι, ο εν λόγω μουσικός ορισμός σημαίνει, επιβράδυνση του ρυθμού. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα από την νέα αλλαγή του tempo, ηχητικά εφέ φλάουτου εκπορεύονται από την μικρή κάμπια, η οποία με αυτόν τον τρόπο εκφράζει στην παρέα, την ανάγκη της να τραφεί. Έτσι, οι ήρωες εξερχόμενοι από το μουσικό τρενάκι σπεύδουν να αναζητήσουν φύλλα για την μικροσκοπική φίλη τους. Πιο συγκεκριμένα, μετά την διαπίστωση των μικρών Αινστάιν και την τελική επιλογή των κίτρινων φύλλων ως πιο καταλληλότερη τροφή, ο Ρόκετ βγάζει την δαγκάνα και το φτυάρι του, και μαζεύει φθινοπωρινά φύλλα. Ακολούθως, το σκηνικό μεταφέρεται σε μία ακρογιαλιά, όπου το μικρό έντομο είναι έτοιμο να αρχίσει το πλούσιο γεύμα του. Ταυτόχρονα, τα ζωντανά πλάνα που παίχθηκαν στην αρχή του επεισοδίου, επαναλαμβάνονται εκ νέου, παρεισφρέοντας για ακόμα μια φορά στον θαυμαστό κόσμο του animation. Εν τέλει, προς μεγάλη έκπληξη και συνάμα χαρά των λιλιπούτειων εξερευνητών, η κάμπια δεν αφήνει ούτε το παραμικρό ίχνος πεταμένης τροφής από τον σωρό που μάζεψε ο Ρόκετ, με αποτέλεσμα η προνύμφη των λεπιδοπτέρων εντόμων, λίγα δευτερόλεπτα μετά, να τραγουδήσει ξανά το μουσικό μοτίβο Μπετόβεν. Ως εκ τούτου, η Άννα, ακούγοντας την μελωδία της φίλη της, ρωτά το κοινό, «πως νομίζετε ότι αισθάνεται τώρα η κάμπια, χαρούμενη ή λυπημένη;». Με την κάμπια χαρούμενη και χορτάτη, λίγο αργότερα, οι μικροί Αινστάιν προτρέπουν το κοινό να τραγουδήσει κι εκείνο μαζί τους, την ωδή στη χαρά.
- Όλα μοιάζουν ιδανικά μέχρι στιγμής για την ομάδα, όμως έξαφνα το μουσικό μοτίβο αλλάζει, προοικονομώντας την παρουσία ενός μεγάλου κινδύνου. Μία αιφνίδια αλλαγή του καιρού, έχει ως αποτέλεσμα η κάμπια να πέσει στην ταραγμένη θάλασσα. Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές τότε, έντρομοι επιβιβάζονται άμεσα στον Ρόκετ για να σώσουν την μικρή τους φίλη, που για καλή της τύχη διασώζεται από μια τρομπέτα. Οι ήρωες χαίρονται με την σωτηρία του μικρού εντόμου, ενώ ο Τζίμυ σε αυτή την έντονη στιγμή ανακούφισης, ευχαριστεί το πνευστό όργανο, παίζοντας με την δική του τρομπέτα ένα μέρος του μουσικού του μοτίβου. Η μελωδική εξύφανση της μουσικής Μπετόβεν κυριαρχεί στην συγκεκριμένη σκηνή, όπου οι ήρωες αναρωτούνται με την σειρά τους, πως βρέθηκαν τόσα μουσικά όργανα μέσα στο νερό. Η Λυδία, λίγο αργότερα λύνει τις όποιες απορίες, καθώς ενημερώνει τα μέλη της

παρέας, πως αυτή η θάλασσα που βλέπουν, πρόκειται για τον ωκεανό των μουσικών οργάνων. Σε αυτή την θάλασσα επιπλέουν ένα σωρό μουσικά όργανα, όπως, βιολιά, κύμβαλα και τρομπέτες. Ωστόσο, οι ήρωες εφησυχάζονται κοιτώντας συνεχόμενα αυτό το παράξενο θέαμα, ενώ την ίδια στιγμή, ένα δυνατό κύμα παρασύρει την τρομπέτα και κατ' επέκταση την κάμπια στο έλεος του. Έπειτα, οι μικροί Αινστάιν μη έχοντας καταλάβει τι έχει συμβεί, ψάχνουν το ηχόχρωμα της τρομπέτας ανάμεσα στα άλλα όργανα, όμως εκείνη δεν ακούγεται πουθενά. Έτσι, ο Ρόκετ χρησιμοποιεί το 'ειδικό' του τηλεσκόπιο και ο Τζίμυ με την σειρά του προσπαθεί να βοηθήσει, αναπαράγοντας τα αντίστοιχα ηχοχρώματα του μικρού πνευστού. **Ο Κίμων, για να ενισχύσει τις προσπάθειες του φίλου του, παροτρύνει το κοινό να βοηθήσει τον μικρό μουσικό να παίξει την τρομπέτα του λέγοντας, *«παίξτε την τρομπέτα σας, έτσι»*. Το τηλεσκόπιο του μικρού διαστημόπλοιου εστιάζει προς μία κατεύθυνση μέσα στην θάλασσα και λίγο αργότερα, ο Τζίμυ ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, *«ακούγεται αυτό σαν τρομπέτα;»*. Με τα κύμβαλα να παρουσιάζονται επί της οθόνης, υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών τους εφέ, η παρέα στρέφει αλλού την μουσική της ιχνηλασία. Εν συνεχεία, ο μικρός μαέστρος παρακινεί ξανά τους λιλιπούτειους τηλεθεατές με τα εξής λόγια, *«ας προσπαθήσουμε ξανά, παίξτε με την τρομπέτα σας»***. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο Τζίμυ επαναλαμβάνει την ίδια ερώτηση στο κοινό, όμως και πάλι η ομάδα δεν βρίσκει την τρομπέτα, αφού την εμφάνιση τους μπροστά στην οθόνη του Ρόκετ κάνουν τα βιολιά. Για καλή του τύχη, στο 15:26, με την τρίτη ανάλογη μουσική αναζήτηση, οι ήρωες αντικρύζουν ανακουφισμένοι το μικρό πνευστό όργανό και την κάμπια.

- Παρόλα αυτά, τα αλυσιδωτά εμπόδια της θάλασσας δεν σταματούν εδώ για τους ήρωες, καθώς λίγο αργότερα, το τεράστιο κύμα της Καναγκάουα παρασύρει εκ νέου το μουσικό όργανο και το λιλιπούτειο όργανο, στην μανιασμένη του τροχιά. **Επί της ουσίας, με αυτόν τον τρόπο εισάγεται και το έτερο έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Κ. Χοκουσάι**. Η Άννα τότε, αποφασίζει να αναλάβει δράση, και ως άλλη πιλότος, πατά ένα κουμπί στο πιλοτήριο του Ρόκετ, που εκτοξεύει μία τεράστια τσιμπίδα. Ωστόσο, και αυτή η λύση δεν είναι από μόνη της αρκετή για να σωθεί η μικρή κάμπια. **Όπως επισημαίνει χαρακτηριστικά προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας η μικρή τραγουδίστρια, τα κύματα σκάνε με τη μουσική και το μικρό διαστημόπλοιο πρέπει να πετάξει στο ρυθμό τους, έτσι ώστε να αρπάξει με την δαγκάνα του, την προνύμφη των λεπιδοπτέρων εντόμων. Έτσι, ο Κίμων προτρέπει για ακόμη μία φορά τους λιλιπούτειους τηλεθεατές και τους φίλους του λέγοντας, *«ας βοηθήσουμε τον Ρόκετ να πετάξει στον ρυθμό, παλαμάκια, κλαπ – κλαπ – κλαπ, συνεχίστε, κλαπ-κλαπ-κλαπ»***. Εν τέλει, η Άννα με την συνεργασία όλων, υπό την συνοδεία της μουσικής εξύφανσης της ενάτης συμφωνίας του Λ.Β. Μπετόβεν, καταφέρνει και σώζει την κάμπια από τα άγρια νερά της θάλασσας, επαναφέροντάς την στο εσωτερικό του Ρόκετ.
- Ο Κίμων αποδίδει τα αδελφικά του εύσημα στην Άννα με μία αγκαλιά και οι μικροί Αινστάιν κατευθύνονται ολοταχώς πλέον, για το μουσικό δέντρο των πολλών χρωμάτων, που θα δώσει την δυνατότητα στην μικρή κάμπια να αλλάξει την στολή της. Όμως, η ομάδα φτάνοντας εκεί, αντιλαμβάνεται, πως στο δάσος υπάρχουν τρία διαφορετικά δέντρα των χρωμάτων. Έτσι οι ήρωες για να βρουν ποιο ανήκει στην φίλη τους, υποβάλλονται σε μία τελευταία ακουστική δοκιμασία. **Ακριβέστερα, πλησιάζοντας και ακούγοντας την μελωδία του πρώτου δέντρου, ο Τζίμυ ρωτά το κοινό, *«ακούγεται αυτό σαν το δέντρο της μικρής κάμπιας;*** Έπειτα, από την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, η παρέα στρέφει το άκουσμα της στην μουσική του δεύτερου δέντρου. Ωστόσο, ο μικρός μουσικός ρωτά εκ νέου την ίδια ερώτηση προς

τους μικρούς θεατές και λαμβάνει την ίδια απάντηση. Εν τέλει, το δέντρο του πολύχρωμου εντόμου βρίσκεται με την τρίτη απόπειρα, ενώ λίγο αργότερα ακούγεται και το ηχητικό κόρνας από το μικρό πράσινο φορτηγάκι που καταφθάνει στο σημείο, μεταφέροντας και τις υπόλοιπες κάμπιες που θα πρέπει να αλλάξουνε στολή

- Εν συνεχεία, η Άννα παραδίδει την φίλη της στα χέρια της φύσης και μέσα στο animation εισβάλλουν για περίπου σαράντα δευτερόλεπτα, ζωντανά πλάνα της μεταμόρφωσης της μικρής κάμπιας, σε τρία στάδια. Αρχικά, το πρώτο στάδιο της νύμφης, μετά το έτερο στάδιο από νύμφη σε χρυσαλίδα, και τέλος από εκεί, σε μία πανέμορφη πεταλούδα. Έτσι, η νέα ύπαρξη με την ολοκαίνουρια στολή της, αρχίζει να τραγουδά εκ νέου με ηχοχρώματα φλάουτου, το μουσικό μοτίβο Μπετόβεν και ο Κίμων με την σειρά του, προτρέπει το κοινό να κάνει το ίδιο, συντονιζόμενο με τους στίχους της Άννας. Στο 21:02, ο μικρός μαέστρος σε ένα κλίμα γαλήνης και ευφορίας, αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί, η αποφώνηση της ομάδας, όπου οι μικροί Αινστάιν αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των, Βίνσεντ Βαν Γκόγκ, Κατσουσίκα Χοκουσάι και Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.
- Τέλος, στο 22:25, περνά μέσα από την σκήνη, το πράσινο φορτηγάκι.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 25: Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

Τέχνη: Η λαυρεντιανή βιβλιοθήκη από τον Μιχαήλ Άγγελο Μπουναρότι, Μουσική: Κονσέρτο του Βραδεμβούργου αριθμός πέντε ακολουθία ένα, από τον Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ.

- Στο 1:17, η αυλαία ανοίγει και ο Τζίμυ παίρνει το λόγο, συστήνοντας μας και την υπόλοιπη ομάδα. Ο μικρός μουσικός μας ενημερώνει πως τόσο ο ίδιος, όσο και οι φίλοι του, βρίσκονται στο γκαράζ του Ρόκετ και βοηθούν το μικρό διαστημόπλοιο, να καθαρίσει το δωμάτιο του. Έτσι, αφορμής δοθείσης, ο ήρωας ρωτά το κοινό, «βοηθάτε ποτέ στο καθάρισμα παιδιά;». Κατά την διάρκεια του καθαρίσματος, ο Ρόκετ χρησιμοποιεί όλα του τα ειδικά εργαλεία και σε ελάχιστο χρόνο, τακτοποιεί τα πάντα γύρω του. Ωστόσο, προσπαθώντας να βάλει σε τάξη τα βιβλία του, βρίσκει τυχαία, ένα χαρτί με μία ζωγραφιά. Οι μικροί Αινστάιν βλέποντας το περιεχόμενο της σελίδας, αντιλαμβάνονται ότι πρόκειται για μία απεικόνιση μίας μηχανής γενεθλίων, που αποτελείται από τρία διαφορετικά κομμάτια. Το πρώτο κομμάτι της μηχανής στριφογυρίζει, το δεύτερο ανοιγοκλείνει και το τρίτο κινείται πάνω κάτω, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου, του Γ.Σ. Μπαχ. Έτσι, αυτόματα γεννάται η ιδέα στην ομάδα να βρουν τα παράξενα κομμάτια, να συναρμολογήσουν την μουσική μηχανή και έπειτα, να κάνουν όλοι μαζί τα γενέθλια τους με τούρτες, μπαλόνια και δώρα. Ως εκ τούτου, στο 4:26, ο Κίμων προετοιμάζεται να δώσει το έναυσμα με το σήκωμα της μπαγκέτας του και λίγα δευτερόλεπτα μετά, αναφωνεί την έναρξη της νέας αποστολής. Στην συνέχεια, η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, εκεί όπου με την ταυτόχρονη βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.
- Η νέα περιπέτεια ξεκινά για την λιλιπούτεια παρέα, υπό την συνοδεία του κονσέρτου του Βραδεμβούργου. Λίγο αργότερα, η Άννα, τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο της μηχανής των γενεθλίων και προσκαλεί το κοινό να κάνει το ίδιο. Αίφνης, στο 6:47, ακούγεται το πρώτο μέρος της μελωδίας, Μπαχ από μια άγνωστη ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. **Έτσι, ο Τζίμυ, για να σιγουρευτεί ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, *«τι είναι αυτό; Ακούγεται σαν το κομμάτι της***

μηχανής των γενεθλίων;». Μετά την άυλη θετική απόκριση των μικρών τηλεθεατών, ο μικρός μουσικός δίνει εντολή στον Ρόκετ να ακολουθήσει την πορεία της μουσικής. Κατόπιν, η ρουκέτα των μικρών Αινστάιν κατευθύνεται προς την Ιταλία και πιο συγκεκριμένα στην πόλη της Φλωρεντίας. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, ζωντανά πλάνα από τα κανάλια της πόλης παρεισφρύουν στον μαγικό κόσμο του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Στην συνέχεια, η μουσική ιχνηλασία οδηγεί τους μικρούς εξερευνητές στην λαυρεντιανή βιβλιοθήκη, μια από τις παλαιότερες βιβλιοθήκες σε ολόκληρο τον κόσμο, όπως υπερθεματίζει, η Λυδία. **Με την είσοδο των ηρώων στο χώρο, αναπαρίσταται επί της ουσίας μέσα στην πλοκή, το έργο του Μιχαήλ Άγγελου, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου**. Η ομάδα διασχίζοντας την βιβλιοθήκη και παράλληλα ακολουθώντας την μουσική, εντοπίζει εύκολα το πρώτο κομμάτι της μηχανής των γενεθλίων. Παρόλα αυτά, η ανάκτηση του μουσικού εξαρτήματος δεν αποτελεί τόσο εύκολη υπόθεση, καθώς, το συγκεκριμένο εργαλείο που στριφογυρίζει, βρίσκεται στον δεύτερο όροφο με τα βιβλία και δεν υπάρχουν τόσο μεγάλες σκάλες, για να φθάσουν ως εκεί, οι λιλιπούτειοι αναζητητές. Όμως, λίγο αργότερα, υπό την συνοδεία ενός μουσικού μοτίβου με ηχοχρώματα εκκλησιαστικού οργάνου, κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει, αφού μερικά βιβλία κάνουν την εμφάνιση τους, βγαίνοντας με αόρατο τρόπο από τα ράφια και αρχίζοντας να αιωρούνται και να χορεύουν στον χώρο της βιβλιοθήκης. Κατόπιν, οι μικροί Αινστάιν, έκπληκτοι από το θέαμα, ζητούν βοήθεια από τα βιβλία, με απώτερο σκοπό αυτά να χρησιμοποιηθούν, ως εναέρια σκαλιά, που θα διευκολύνουν την πρόσβαση, μέχρι τον δεύτερο όροφο της βιβλιοθήκης. Ωστόσο, παρά την προθυμοποίηση των μαγικών αντικειμένων, ο αριθμός τους είναι μικρός και δεν επαρκεί για να φθάσουν σε τόσο μεγάλο ύψος. Τότε, δεδομένων των συνθηκών, ο Κίμων αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας ταυτόχρονα την βοήθεια του κοινού. **Μετά την άυλη θετική απόκριση των μικρών τηλεθεατών, ο μικρός μαέστρος προτρέπει το κοινό, λέγοντας, *«πρέπει να 'ξυπνήσουμε' περισσότερα βιβλία, ας ανοιγοκλείσουμε τα χέρια μας σαν βιβλίο. Ανοιγοκλείστε στο ρυθμό μου μαζί, κλαπ, κλαπ, κλαπ. Τα βιβλία ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά»***. Το μουσικό κάλεσμα χτυπώντας στον ρυθμό της μουσικής έχει άμεσα και θετικά αποτελέσματα για την ομάδα, όπου διαμέσου του Τζίμυ ανακτά στην κατοχή της, το πρώτο μουσικό κομμάτι της μηχανής των γενεθλίων. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο Κίμων με την σειρά του ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή του και τα βιβλία για την βοήθεια τους.

- Οι ήρωες συνεχίζουν το ταξίδι τους τραγουδώντας το μουσικό μοτίβο Μπαχ, όταν ξαφνικά, στο 11:12, ακούγεται από μία άγνωστη ηχητική πηγή και το δεύτερο κομμάτι της μηχανής των γενεθλίων. Η Άννα δίνει εντολή στον Ρόκετ να ακολουθήσει τη μουσική και λίγο αργότερα, οι μικροί εξερευνητές οδηγούνται στην Βενετία. Παράλληλα, ο Κίμων, επισημαίνει προς την υπόλοιπη ομάδα, πως ο μόνος τρόπος για να κινηθούν στην συγκεκριμένη πόλη είναι με γόνδολα, αφού πρόκειται για μία πόλη στο νερό. Ως εκ τούτου, ο Ρόκετ μετατρέπεται σε ταχύπλοο για να διασχίσει τα υδάτινα κανάλια. Εν συνεχεία, για καλή τους τύχη, οι μουσικοί αναζητητές, εντοπίζουν σύντομα με την ταυτόχρονη βοήθεια του κοινού, το δεύτερο κομμάτι της μηχανής, στην κορυφή μίας γέφυρας. Ωστόσο, η τύχη θα εγκαταλείψει τις προσπάθειες τους, όταν ένας δυνατός άνεμος, θα προκαλέσει την πτώση του εξαρτήματος, απευθείας μέσα στο εσωτερικό μίας μπλε γόνδολας. Έτσι, αρχίζει ένα θαλάσσιο κυνηγητό, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του μοτίβου Μπαχ, μέχρι έως ότου, η ομάδα λίγο αργότερα να βρεθεί απέναντι σε μία διασταύρωση δύο υδάτινων καναλιών. Τότε, η Λυδία προτείνει στην ομάδα να ακούσουν την μελωδία του εξαρτήματος και να κατευθυνθούν ανάλογα. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια ζητά την βοήθεια του κοινού και λίγα δευτερόλεπτα μετά τονίζει, *«ας***

ακούσουμε σε αυτό το κανάλι. Ακούγεται σαν το δεύτερο κομμάτι;» Μετά την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού, οι ήρωες αντιλαμβάνονται ότι το μικρό μουσικό μοτίβο φλάουτου που ακούστηκε, συνοδεύει την παρουσία μιας μεγάλης κόκκινης γόνδολας. Ύστερα, η ομάδα στρέφει την ακοή της στο έτερο κανάλι, όπου μετά την ερώτηση της ηρωίδας, και την υποφαινόμενη απόκριση του κοινού, η παρέα συνεχίζει την αναζήτησή της ακάθεκτα. Παρόλα αυτά, τα εμπόδια συνεχίζονται για την παρέα, καθώς το υδάτινο μονοπάτι φέρνει ενόψει, μία νέα μεγαλύτερη διασταύρωση με τρία κανάλια στο δρόμο των ηρώων. Έτσι, η Λυδία καλεί το κοινό να ακούσει εκ νέου το σύντομο μουσικό μοτίβο του κομματιού της μηχανής των γενεθλίων. Η μικρή χορεύτρια επαναλαμβάνοντας την ίδια ερώτηση όπως και προηγουμένως στο κοινό, εισπράττει την αρνητική απάντηση για το πρώτο κανάλι, καθώς μικρό μουσικό μοτίβο εκκλησιαστικού οργάνου συνοδεύει την παρουσία μιας μαύρης γόνδολας. Μετά, η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται και για το δεύτερο κανάλι, όμως το αποτέλεσμα παραμένει και αυτό ίδιο, καθώς το σύντομο μουσικό μοτίβο ανήκει σε μια κίτρινη γόνδολα. Εν τέλει, η ομάδα ακούγοντας το σύντομο μοτίβο της μελωδίας Μπαχ κινείται στο τρίτο κανάλι, όπου λίγο αργότερα, στον υδάτινο δρόμο της εντοπίζει επιτυχώς την μπλε γόνδολα με το πολύτιμο εξάρτημα. Όμως, ένα ακόμη γεγονός θα στερήσει την ηρεμία των ηρώων, όταν μια σύγκρουση μεταξύ δύο γονδολών, έχει ως συνέπεια, το αντικείμενο να πέσει μέσα στο βυθό της Βενετίας. Τότε, ο Ρόκετ κατόπιν εντολής του μαέστρου της παρέας, μεταμορφώνεται έγκαιρα σε υποβρύχιο και αποσπά επιτυχώς το δεύτερο κομμάτι της μηχανής των γενεθλίων, σκορπώντας χαρά και ενθουσιασμό στις τάξεις των μικρών εξερευνητών.

- Στην συνέχεια, οι ήρωες εκτοξεύονται εκ νέου με το μικρό διαστημόπλοιο, όταν στο 16:29, ακούγεται το μουσικό μοτίβο και του τρίτου κομματιού της μηχανής των γενεθλίων, χωρίς να φαίνεται η ηχητική πηγή της μουσικής στην οθόνη. Ο Κίμων χωρίς περαιτέρω χρονοτριβές, δίνει άμεσα το σύνθημα στο μικρό διαστημόπλοιο να ακολουθήσει την πορεία της μουσικής. Λίγο μετά, οι μικροί Αινστάιν φτάνουν στο σήμα κατατεθέν της Ιταλίας, στον κυρτό πύργο της Πίζας. Ακολούθως, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές ανεβαίνουν τα αμέτρητα σκαλιά και φτάνοντας στην κορυφή του πύργου έρχονται αντιμέτωποι με ακόμα ένα εμπόδιο. Σαν το τελευταίο κομμάτι της μηχανής υπάρχουν τρία όμοια ως προς την εξωτερική εμφάνιση εξαρτήματα. Τότε, για να δοθεί λύση στο μυστήριο, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος επισημαίνει προς τα υπόλοιπα μέλη της παρέας, πως πρέπει να ακούσουν το κομμάτι που ακούγεται σαν το βιολί του. Έπειτα, ο μικρός μουσικός βγάζει έξω το μουσικό του όργανο και υπενθυμίζει την αντίστοιχη μελωδία. **Μετά την διαδοχική αναπαραγωγή των τριών σύντομων μουσικών μοτίβων, ο ήρωας ρωτά το κοινό, *«ποιο κομμάτι λέτε ότι ακούγεται σαν το βιολί μου;»***. Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές μετά από την άυλη υπόδειξη του κοινού αντιλαμβάνονται πως το μεσαίο είναι το τελευταίο κομμάτι που ψάχνουν για να συμπληρωθεί το παζλ, της μηχανής των γενεθλίων.
- Έτσι, οι ήρωες έχοντας πιά όλα τα μουσικά εξαρτήματα στην κατοχή τους επιχειρούν να στήσουν την μηχανή. Στην συνέχεια, ο Τζίμυ δοκιμάζοντας την ακουστική αντίληψη των μικρών τηλεθεατών, ζητά για τελευταία φορά βοήθεια από εκείνους, με στόχο την συναρμολόγηση των μουσικών εξαρτημάτων**. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μουσικός αλλάζοντας την σειρά των κομματιών της μηχανής, αλλάζει κατά συνέπεια και την υφή της μελωδίας. Ως εκ τούτου, ο ήρωας τοποθετώντας το τρίτο μέρος στην θέση του πρώτου, ρωτά, *«αυτό το κομμάτι πηγαίνει σε αυτή την πλευρά της μηχανής;»***. Μετά την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού, ο ήρωας επαναλαμβάνει την ίδια ερώτηση βάζοντας τα μουσικά εξαρτήματα στην σωστή τους θέση αυτή την φορά, με αποτέλεσμα η μηχανή των γενεθλίων να λειτουργήσει. Εν

κατακλείδι, στο 19:21, η Άννα προτρέπει το κοινό να βοηθήσει την μηχανή των γενεθλίων τραγουδώντας την μελωδία της. Λίγο αργότερα, η μικρή τραγουδίστρια καλεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές να δώσουν ακόμα μεγαλύτερη ώθηση στην μηχανή τραγουδώντας δυνατότερα, **'forte'** και μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ακόμα πιο δυνατά, **'fortissimo'**. Αυτή η έξτρα βοήθεια προς την μηχανή αποζημιώνει τους μικρούς Αινστάιν με τον καλύτερο τρόπο για όλους τους κόπους τους, δημιουργώντας, δώρα, μπαλόνια, καπέλα, γλυκίσματα και τούρτες για όλους. Καταληκτικά, σε αυτό το κλίμα ευτυχίας, ο Κίμων, αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί, η αποφώνηση της ομάδας, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Μιχαήλ Άγγελου Μπουαναρότι και Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ.

- Τέλος, στο 22:24, τα ιπτάμενα βιβλία εμφανίζονται στην σκηνή και χαρίζουν γέλιο και χαρά με την παρουσία τους σε όλη την ομάδα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 26: ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΤΣΕΛΟ

Τέχνη: Η γέφυρα του Λανγκλουά στην Αρλ με τις γυναίκες που πλένουν, ζωγραφιά του Βίνσεντ Βαν Γκόνγκ. Μουσική: Η ημιτελής συμφωνία αριθμός οκτώ, από τον Φράντζ Σούμπερτ.

- Στο 28^{ο} δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει και ο Τζίμυ παίρνει το λόγο ενημερώνοντας μας, πως οι ήρωες βρίσκονται στην Κρεμόνα της Ιταλίας. Η ομάδα έχει ταξιδέψει ως εκεί, για να δει μια μαμά τσέλο που θα υποδεχθεί για πρώτη φορά τα μικρά της. Στην συνέχεια, ο μουσικός της παρέας, μας συστήνει την μαμά τσέλο κάνοντας μια γενική παρουσίαση του οργάνου. Ο ήρωας επισημαίνει προς το κοινό, πως το εν λόγω όργανο, έχει μακρύ λαιμό, χορδές και μια ξύλινη γέφυρα. Η μεγάλη στιγμή φτάνει, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Σούμπερτ, το οποίο κυριαρχεί, καθώς τα μωρά-όργανα, βγαίνουν ένα- ένα από τις πολύχρωμες θήκες τους. Συνολικά τέσσερα μωρά τσέλο γεννιούνται, όμως ένα παραμένει στην θήκη του. Τότε, κάτι πολύ άσχημο συμβαίνει, αφού η τελευταία θήκη με το αγέννητο μωρό, παρασύρεται μέσα στα νερά του ποταμού και απομακρύνεται από την οικογένεια του. Έτσι, η μουσική χρωματίζεται με μινόρε αποχρώσεις, αναδεικνύοντας την θλίψη και την στεναχώρια της μητέρας τσέλο. **Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν δίνουν την υπόσχεση τους ότι θα φέρουν πίσω στην μητέρα το μωρό τσέλο και λίγο αργότερα, ο Τζίμυ ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«θα με βοηθήσετε να φέρουμε το μικρό τσέλο πίσω στην μαμά του;»*.** Ακολούθως, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του την έναρξη της νέας αποστολής και οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ, εκεί, όπου ακολουθείται με την βοήθεια του κοινού, το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.
- Η αναζήτηση αρχίζει για την ομάδα, που πολύ γρήγορα ακολουθώντας την μελωδία εντοπίζει την θήκη του μωρού τσέλο στα νερά του ποταμιού. Στην συνέχεια, οι ήρωες μέσω του Ρόκετ σώζουν το μικρό μουσικό όργανο και λίγο αργότερα, το βλέπουν πρώτοι να βγαίνει από την θήκη του. Το μωρό τσέλο, υπό την συνοδεία αντίστοιχων εφέ, ψάχνει την μαμά του, μέσω της αναπαραγωγής του μουσικού μοτίβου Σούμπερτ. Έπειτα, ο Τζίμυ εξηγεί στο νεογέννητο όργανο, ότι δεν είναι εκείνος η μαμά του, αφού εκείνη έχει μακρύ λαιμό. Έτσι, ο Κίμων, προτρέπει την υπόλοιπη ομάδα να βοηθήσει το τσέλο να γυρίσει πίσω στην μητέρα του. Στο 5:41, η Άννα προσπαθώντας να ενισχύσει το κάλεσμα του μικρού μουσικού οργάνου, βγάζει το μικρόφωνό της και

αρχίζει να τραγουδά με στίχους την μελωδία του Φ. Σούμπερτ. Τότε, ακούγεται από μια άγνωστη κατεύθυνση η ίδια μουσική, ως απάντηση από την μαμά τσέλο. Η ομάδα οδηγείται στον ζωολογικό κήπο, όπου το τσέλο στρέφεται σε μία καμηλοπάρδαλη νομίζοντας πως επειδή έχει μακρύ λαιμό, είναι και η μητέρα του. Ο Τζίμυ όμως, εξηγεί στο τσέλο την μικρή παρεξήγηση, και εκείνο κατευθύνεται προς την έξοδο του ζωολογικού κήπου. Αίφνης, όμως οι πόρτες κλείνουν και όλοι παγιδεύονται. Κατόπιν, οι ήρωες με την βοήθεια του κοινού εντοπίζουν ένα κλειδί που κρέμεται στον τεράστιο λαιμό της καμηλοπάρδαλης. Έτσι, το μικρό τσέλο, χωρίς να χάσει χρόνο, βρίσκει μία μικρή μουσική σκάλα και σκαρφαλώνει προσπαθώντας ταυτόχρονα με το χαρακτηριστικό μουσικό του μοτίβο, να μεγαλώσει το μήκος της. Ο Κίμων παρατηρώντας την συγκεκριμένη ενέργεια του μικρού έγχορδου φίλου του, αποφασίζει να αναλάβει δράση**. Ο ήρωας, ζητά την βοήθεια του κοινού για να διευθύνει ένα crescendo που θα δώσει την απαραίτητη ώθηση στο μικρό τσέλο να φτάσει το κλειδί. Έτσι, στο 8:22, ο μαέστρος της παρέας προτρέπει το κοινό λέγοντας, *«ετοιμάστε την μπαγκέτα σας, τώρα βάλτε τα χέρια σας κάτω πολύ χαμηλά και πολύ αργά σηκώστε τα σιγά σιγά ψηλά για να πείτε στην μουσική να δυναμώσει. Λίγο πιο δυνατά, πιο δυνατά, σηκωθείτε και σηκώστε τα χέρια σας όσο πιο ψηλά μπορείτε, 'crescendo'».*** Το μικρό τσέλο καταφέρνει και αποσπά το κλειδί από τον λαιμού του ψηλότερου ζώου στον κόσμο, ανοίγοντας επιτυχώς τις πόρτες του ζωολογικού κήπου.

- Στην συνέχεια, η Άννα τραγουδά ξανά μαζί με το μουσικό όργανο την ημιτελή συμφωνία και ακούγεται εκ νέου η ίδια μελωδία-απάντηση, προς το μέρος των ηρώων. Έτσι, ο Τζίμυ για να βοηθήσει ως προς την αναγνώριση τον νεογέννητο έγχορδο φίλο του, του υπενθυμίζει ότι, η μητέρα του έχει μακρύ λαιμό και χορδές. Έπειτα, ο Κίμων δίνει το έναυσμα και η ομάδα κατευθύνεται προς την μητέρα τσέλο. Όμως στο 10:22, το μικρό τσέλο, μπαίνει σε ένα εστιατόριο νομίζοντας προς βρήκε την μαμά του. Παρόλα αυτά, το μικρό όργανο μπέρδεψε ένα πιάτο μακαρόνια με τις χορδές που του περιέγραψε προηγουμένως ο μικρός μουσικός. Το τσέλο, απογοητευμένο που έκανε λάθος κατευθύνεται ξανά προς την έξοδο μαζί με τους μικρούς Αινστάιν. Όμως, καθώς εξέρχονται από τον χώρο, οι ήρωες αντιλαμβάνονται ότι μια μηχανή που παρήγαγε ανεξέλεγκτα, πολλά μακαρόνια, δημιούργησε πρόβλημα στον Ρόκετ. **Τότε το μωρό τσέλο προτρέπει την ομάδα να τραβήξει τα μακαρόνια για να απεγκλωβιστεί το μικρό διαστημόπλοιο. Η Λυδία, τότε υπερθεματίζει λέγοντας, *«πρέπει να τραβήξουμε απαλά, 'legato', έτσι ώστε να μην σπάσουν τα μακαρόνια».* Έτσι, η μικρή χορεύτρια προτείνει στο κοινό να χορέψει μαζί της έναν απαλό χορό για μακαρόνια, λέγοντας *«βάλτε τα χέρια σας μπροστά σας και τραβήξτε απαλά τα μακαρόνια με το ένα χέρι και μετά με το άλλο χέρι, τραβήξτε, 'legato, legato'.*** Η ομάδα με αυτό τον τρόπο ελευθερώνει τον Ρόκετ από τα δεσμά των ζυμαρικών και συνεχίζει το ταξίδι της.
- Η Άννα τραγουδά εκ νέου το μουσικό μοτίβο Σούμπερτ και ο ήχος της μητέρας τσέλο, γίνεται ολοένα και πιο δυνατός. Επιπρόσθετα, και ο Τζίμυ δίνει ένα ακόμη στοιχείο περιγραφής της μαμάς προς το μωρό τσέλο. Συγκεκριμένα, ο ήρωας, του αναφέρει, πως η μητέρα τσέλο έχει έναν τεράστιο λαιμό, χορδές και μία ξύλινη γέφυρα. Η συνεχής αναζήτηση δεν σταματά για το μικρό μουσικό όργανο, όμως για πολλοστή φορά το τσέλο μπερδεύεται, αφού ως μητέρα του αναγνώρισε μια αληθινή ξύλινη γέφυρα. **Πιο συγκεκριμένα, αυτή η ξύλινη γέφυρα αποτελεί την εικονοποίηση μέσα στο περιβάλλον του animation, του έργου τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Β.Β. Γκόνγκ**. Ξαφνικά, στο 14:09 η μουσική δραματοποιείται, προϊδεάζοντας ενδεχομένως για την άτυχη στιγμή που ακολουθεί. Οι ήρωες αντιλαμβάνονται πως η γέφυρα που βρίσκεται το τσέλο

είναι κινητή, όμως πριν προλάβουν να αντιδράσουν περνά ένα μεγάλο πλοίο και παρασύρει το μικρό όργανο στο εσωτερικό του. Το μωρό τσέλο απομακρύνεται από τους μικρούς Αινστάιν, όμως ο Τζίμυ αναλαμβάνει δράση. **Ο μικρός μουσικός σκέφτεται να παίξει με το βιολί του έντονα και δυνατά, ώστε να το κάνει να ακουστεί σαν την κόρνα, 'sforzando'. Στην συνέχεια, ο λιλιπούτειος μουσικός ζητά την βοήθεια του κοινού και λίγο αργότερα ρωτά, *«έτοιμοι; Τώρα κρατήστε καλά το βιολί σας και παίξτε πολύ δυνατά, 'sforzando', παίξτε το βιολί σας μαζί μου και πείτε 'sforzando'».*** Η ιδέα του Τζίμυ πετυχαίνει και το πλοίο γυρίζει, φέρνοντας πίσω το μικρό τσέλο.

- Ακολούθως, ο Ρόκετ, ειδοποιεί τον Κίμων, κι εκείνος με τα 'ειδικά' κιάλια του, βλέπει στην πλατεία πολλά όργανα μαζεμένα που αναζητούν το μικρό τσέλο (τρομπέτες, κύμβαλα, τύμπανα, κόρνο κ.α.). Έτσι, ο Τζίμυ υπενθυμίζει για μία ακόμη φορά στο μωρό τσέλο, ότι η μητέρα του έχει μακρύ λαιμό, χορδές, μία ξύλινη γέφυρα και είναι ένα μουσικό όργανο σαν κι εκείνο. ***Στην συνέχεια, οι ήρωες επιβιβάζονται άμεσα στον Ρόκετ και ο Κίμων καλεί το κοινό να βοηθήσει το διαστημόπλοιο τους να πετάξει 'σούπερ γρήγορα'. Αρχικά, ακούγοντας το μοτίβο Σούμπερτ σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(17:54), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(18:00), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(18:11) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:22).*** Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι μικροί Αινστάιν προσεδαφίζονται στην πλατεία και εκεί, μέσα από το πλήθος των οργάνων που παίζουν, η μητέρα συναντά επιτέλους το μωρό της ανταλλάζοντας μαζί του, ηχητικά εφέ φιλιών. Ταυτόχρονα, ο Τζίμυ ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια του και κερδίζει ένα φιλί από το μωρό τσέλο, ενώ ο Κίμων, στο 20:04, μέσα σε κλίμα χαράς και ενθουσιασμού, αναφωνεί την επιτυχή ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί το κλασσικό μοτίβο αποφώνησης των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Β.Β. Γκόνγκ και Φ. Σούμπερτ.
- Τέλος, η Άννα στο 21:14, ανεβάζει τον τόνο της φωνής της και πίσω από την κουρτίνα εμφανίζεται μια πυροσβεστική με σκάλα και αντλία.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 27: ΧΤΥΠΑ ΞΥΛΟ

Τέχνη: Η λίμνη στο δάσος του Τζορτζ Ίνες. Μουσική: Ορχηστρική ακολουθία αριθμός δύο σε Σι ελάσσονα, μενουέτο και μπαντινερί του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ.

- Στο 1:23, η αυλαία ανοίγει με τους ήρωες να περπατούν στο δάσος του Αρκάνσας και με τον Τζίμυ να χτυπά τον ρυθμό με το τύμπανο του. Έπειτα, ο Κίμων παίρνει τον λόγο, ενημερώνοντας μας, ότι αυτός και οι φίλοι του, παίζουν μόνοι τους στο δάσος και δεν χάνει την ευκαιρία να μας τους συστήσει. Λίγο αργότερα, ο ίδιος ήρωας ρωτά το κοινό, «σας αρέσει να παίζετε με τους φίλους σας;». Κατόπιν, οι ήρωες συνειδητοποιούν ότι κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει, καθώς τον ίδιο ρυθμό που παίζει ο μικρός μουσικός στο τύμπανο, τον επιστρέφει μια άγνωστη ηχητική πηγή, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ ξυλόφωνου. Αυτή η άγνωστη πηγή, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα γίνεται γνωστή, όταν επί της οθόνης, εμφανίζεται ένας δρυοκολάπτης με μπεζ ράμφος. Το χαριτωμένο πτηνό, πετά από κλαδί σε κλαδί και δημιουργεί ηχητικά εφέ με το ράμφος του χτυπώντας στα δέντρα, ενώ για την επικοινωνία του χρησιμοποιεί, ηχητικά εφέ φλάουτου. Όταν οι μικροί Αινστάιν ρωτούν τον δρυοκολάπτη για τους φίλους του, εκείνος παίζει 'το τραγούδι της φιλίας', υπό την

συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπαχ, με ηχοχρώματα φλάουτου και με ταυτόχρονα χτυπήματα στον ρυθμό από ηχητικά εφέ ξυλόφωνου. Ουσιαστικά μέσα από αυτή την μουσική 'απάντηση', ο δρυοκολάπτης αποδεικνύει στην ομάδα, ότι δεν υπάρχει κανένας στον συγκεκριμένο περιβάλλοντα χώρο, που να ακούσει στο κάλεσμα του για να παίξουν μαζί. Οι ήρωες απογοητεύονται με την μοναξιά του δρυοκολάπτη. Τότε, ο Κίμων λέει στον φτερωτό του φίλο, ότι κανένας δεν είναι μόνος του, αντιθέτως αυτό που χρειάζεται είναι να ακουστεί το τραγούδι του κάπου, που όλοι θα μπορέσουν να τον ακούσουν, όπως η κορυφή των βουνών Οζάρκ. Έτσι, ο ήρωας ζητά την βοήθεια του κοινού, και στην συνέχεια, σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του την έναρξη της αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ, εκεί όπου ακολουθεί το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Το ταξίδι αρχίζει με την Άννα, να τραγουδά με στίχους την μελωδία του Γ.Σ. Μπαχ. Ο Ρόκετ ακολουθεί τον δρυοκολάπτη μέσα στο δάσος σε σκηνές που εναλλάσσονται μεταξύ ζωντανών πλάνων και animation, δημιουργώντας ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Στην συνέχεια, οι ήρωες χάνουν για λίγα δευτερόλεπτα το μικρό πτηνό μέσα στο δάσος, όμως λίγο αργότερα, το ξαναβρίσκουν να χτυπά το ράμφος του σε ένα ξύλο, υπό την συνοδεία ενός μουσικού μοτίβου με βιολί. Η εν λόγω μελωδία λειτουργεί ως προειδοποίηση προς την παρέα, για τα κλαδιά που πέφτουν κατ' εξακολούθηση στο συγκεκριμένο σημείο του δάσους. Παρόλα αυτά, ο δρυοκολάπτης στέκεται άτυχος και παγιδεύεται. Η κατάσταση του όμως, γίνεται ακόμα δυσκολότερη, όταν λίγο αργότερα, εμφανίζεται ένας κροταλίας, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ μαράκας. Τότε, ο δρυοκολάπτης με την μουσική του Μπαχ να κυριαρχεί, ξεκινά μια προσπάθεια απεγκλωβισμού, χτυπώντας το ράμφος του, προς την παγίδα-κλαδί, πάνω στον ρυθμό της μουσικής**. Έτσι, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση ζητώντας την βοήθεια του κοινού. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μουσικός, για να ενισχύσει τις ενέργειες του φτερωτού του φίλου, προτείνει στο κοινό το εξής,** ***«ας παίξουμε τα τύμπανα για να βοηθήσουμε τον δρυοκολάπτη να ελευθερωθεί από τα κλαδιά, χτυπήστε κι εσείς στο ρυθμό παιδιά. Χτυπήστε πιο δυνατά, πιο δυνατά»***. Η ενέργεια του λιλιπούτειου ήρωα, βοηθά αποτελεσματικά τον δρυοκολάπτη, ο οποίος στον ρυθμό της επικρατούσας μελωδίας του επεισοδίου, σπάει τα κλαδιά και ελευθερώνεται εγκαίρως, πριν ο κροταλίας πλησιάσει ακόμα πιο απειλητικά. Ακολούθως, ο Τζίμυ ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή του στην μουσική πράξη, όμως λίγο μετά, οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν, πως ο κροταλίας δεν είχε κακές προθέσεις, αντίθετα σκοπός του ήταν να φτάσει προς το μέρος ενός άλλου κροταλία. Ως εκ τούτου, ο Κίμων αντικρύζοντας το μικρό πτηνό λυπημένο, του δίνει την υπόσχεση, πως πολύ σύντομα θα έχει κι αυτό έναν φίλο για να παίζουν μαζί.
- Το ταξίδι με προορισμό τα βουνά Οζάρκ συνεχίζεται με την Άννα να τραγουδά εκ νέου, την μελωδία της φιλίας του δρυοκολάπτη. Εν συνεχεία, οι ήρωες κατευθύνονται σε ένα έλος και ο Ρόκετ μετατρέπεται σε βάρκα. **Ουσιαστικά, στην σκηνή αυτή εικονοποιείται μέσα στο περιβάλλον του animation, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Τ. Ίνες**. Ο δρυοκολάπτης, κατά την διάρκεια της διαδρομής, υπό την συνοδεία της μελωδίας Μπαχ, σταματά σταδιακά και χτυπά κούτσουρα. Όμως ξαφνικά, η μουσική ατμόσφαιρα δραματοποιείται, προοικονομώντας έναν μεγάλο κίνδυνο. Το μικρό πτηνό, αντί για κούτσουρο κάθεται στο σώμα ενός αλιγάτορα, που την εμφάνισή του συνοδεύει ένα μουσικό μοτίβο με τύμπανα. Έτσι, αρχίζει μία καταδίωξη, υπό τους ήχους της ορχηστρική ακολουθίας Μπαχ. Η Λυδία, ύστερα από προτροπή του δρυοκολάπτη, αναλαμβάνει δράση, υποστηρίζοντας πως μέσω ενός **'ειδικού'** χορού, μπορεί ο έλικας του Ρόκετ να γυρίσει γρηγορότερα. **Ακριβέστερα, η ηρωίδα ζητά την βοήθεια του**

κοινού για τον 'χορό του έλικα' και μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού ρωτά, «μπορείτε να κάνετε κύκλους με τα χέρια σας στο ρυθμό; Θα πρέπει να πάμε ακόμα πιο γρήγορα για να ξεφύγουμε από τον αλιγάτορα, ελάτε να κάνουμε μεγάλους κύκλους, ακόμα πιο μεγάλους». Οι μικροί Αινστάιν ξεφεύγουν πρόσκαιρα όμως λίγο αργότερα, ένας σωρός μεγάλων κορμών βάζει εμπόδια στην πορεία της ομάδας. Τότε, ο δρυοκολάπτης υπό την συνοδεία της μελωδίας Μπαχ, αρχίζει να χτυπά με το ράμφος του, τους κορμούς στον ρυθμό της μουσικής. **Ως εκ τούτου, αφορμής δοθείσης, ο Τζίμυ ρωτά το κοινό *«τι μπορούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε τον δρυοκολάπτη να περάσει τους κορμούς;»*. Έτσι, όπως και στην προηγούμενη αποστολή, ο λιλιπούτειος μουσικός προτρέπει το κοινό να χτυπήσει το τύμπανό του λέγοντας, *«χτυπάμε τον ρυθμό με τον δρυοκολάπτη, χτυπήστε μαζί μου. Τώρα πιο δυνατά, έρχεται ο αλιγάτορας, ακόμα πιο δυνατά»***. Συνοψίζοντας, μέσα από την αγαστή συνεργασία μεταξύ ηρώων και κοινού, ο δρυοκολάπτης τα καταφέρνει και οι λιλιπούτειοι εξερευνητές πανευτυχείς, απομακρύνονται από την απειλή του αλιγάτορα. Ωστόσο, η ομάδα μετά από λίγο, αντιλαμβάνεται ότι ο αλιγάτορας δεν ήθελε να βλάψει τους ίδιους ή τον δρυοκολάπτη, αλλά να παίξει με έναν άλλο αλιγάτορα φίλο του.

- Η συνέχεια του ταξιδιού βρίσκει τον δρυοκολάπτη να αναπαράγει το τραγούδι της φιλίας του, υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών του εφέ φλάουτου, και κατόπιν, η Άννα να εμψυχώνει κι αυτή με τη σειρά της την υπόλοιπη ομάδα τραγουδώντας στο ίδιο μοτίβο. Λίγο αργότερα, οι ήρωες εκτοξεύονται και φτάνουν επιτυχώς στην κορυφή των βουνών Οζάρκ. Έτσι, ο Κίμων παρακινεί τον φτερωτό του φίλο να αναπαράξει εκ νέου το τραγούδι της φιλίας και του τονίζει ότι θα τον διευθύνει εκείνος, με την μπαγκέτα του. Το μικρό πτηνό αρχίζει να τραγουδά, όμως η πρώτη προσπάθεια δεν ευδοκιμεί. Ύστερα, οι μικροί Αινστάιν εικάζουν πως πρέπει να ακουστεί το τραγούδι δυνατότερα και τότε αίφνης, ακούγεται το χαρακτηριστικό μουσικό μοτίβο με μαράκες και πνευστά των κροταλιών. Επίσης, και οι αλιγάτορες με την αντιπροσωπευτική τους μελωδία, επανεμφανίζονται για να βοηθήσουν κι εκείνοι να βρει το μικρό πτηνό έναν φίλο. **Τότε, ο Κίμων ζητά και από το κοινό την βοήθεια του λέγοντας, *«θα τραγουδήσετε το τραγούδι της φιλίας μαζί μου;»***. Σύσσωμη λοιπόν η ομάδα, μαζί με την βοήθεια των υπόλοιπων ζώων, τραγουδούν τον σκοπό της φιλίας και ο μικρός μαέστρος παρακινεί για ακόμα πιο δυνατό τραγούδισμα. Καταληκτικά, στο 19:57, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της ομάδας, εμφανίζεται ένας έτερος δρυοκολάπτης με μπεζ ράμφος. Σε ένα κλίμα ευφορίας και χαράς, οι ήρωες αντικρύζουν τους δύο νέους φίλους, να χτυπούν ένα κούτσουρο στον ρυθμό του μουσικού μοτίβου Μπαχ. Υπ' αυτές τις θετικές εξελίξεις, η παρέα ευχαριστεί το κοινό και ο Κίμων, λίγο αργότερα, αναφωνεί χαρούμενος, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Τ. Ίνες και Γ.Σ. Μπαχ.
- Τέλος, στο 22:24, η αυλαία πέφτει με τους δύο φτερωτούς φίλους επί σκηνής.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 28: ΓΥΡΩ – ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

Τέχνη: Το θέατρο της ζωής του Γκούσταφ Γκλίμτ. Μουσική: Ένατη συμφωνία του νέου κόσμου, από τον Αντονίν Ντβόρζακ.

- Στο 1:19, η αυλαία ανοίγει με την Λυδία να βρίσκεται στον κήπο της και να κοιτάζει με ένα τηλεσκόπιό τα άστρα. Μετά τις απαραίτητες συστάσεις, η μικρή χορεύτρια αντικρύζοντας τον μαγικό κόσμο του διαστήματος, επικεντρώνει την προσοχή της

στον Κρόνο, ο οποίος, συνοδεύεται από το μουσικό μοτίβο Ντβόρζακ. Γύρω από τον συγκεκριμένο πλανήτη υπάρχουν κύκλοι που ονομάζονται δακτύλιοι. Ωστόσο, καθώς η λιλιπούτεια εξερευνήτρια αρχίζει να χορεύει απολαμβάνοντας την μελωδία του πλανήτη, η μουσική αλλάζει τέμπο ενώ ταυτόχρονα, παρεμβάλλονται και παρένθετοι ήχοι βιολιού. Η συγκεκριμένη εκτροπή της μουσικής, μόνο τυχαία δεν αποδεικνύεται, αφού ένας από τους δακτυλίους χαλαρώνει, με αποτέλεσμα να φύγει από την τροχιά του Κρόνου και να καταλήξει στον κήπο της Λυδίας. Κατόπιν, η ηρωίδα συστήνει τον εαυτό της στον μικρό δακτύλιο και λίγο αργότερα, χορεύουν μαζί, υπό την μουσική εξύφανση της μελωδίας Ντβόρζακ. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, τα υπόλοιπα μέλη των μικρών Αινστάιν, ακούγοντας την μουσική να πάνε προς τον κήπο για να δουν περί τίνος πρόκειται. Έτσι, αφορμής δοθείσης, η Λυδία συστήνει και τους άλλους ήρωες στον δακτύλιο. Παρόλα αυτά, κατά την διάρκεια της γνωριμίας ακούγεται το μουσικό μοτίβο Ντβόρζακ από τον πλανήτη Κρόνο που αναζητεί τον δακτύλιο του. Αντίστοιχα και ο δακτύλιος επιθυμεί να γυρίσει πίσω εκεί όπου ανήκει και τότε, ο Κίμων δίνει το έναυσμα της νέας αποστολής. **Οι μικροί εξερευνητές κατευθύνονται προς το γκαράζ του Ρόκετ, ενώ παράλληλα ακούγεται ένα μουσικό μοτίβο στο οποίο η ομάδα, αναφωνεί σύσσωμη, 'η αποστολή μας'. Οι ήρωες κατευθύνονται σε μία κουφάλα ενός δέντρου, που οδηγεί στον χώρο του μικρού διαστημόπλοιου. Αρχικά, ο Κίμων για να εισέλθει τραγουδά δύο νότες, 'ντο – ρε', έπειτα, ο Τζίμυ τις, 'μι – φα', μετά, η Λυδία, 'σολ – λα' και τέλος η Άννα τις, 'σι – ντο'. Τότε, τέσσερα μυστικά περάσματα ανοίγουν με μαγικό τρόπο στο δέντρο και οι μικροί Αινστάιν τραγουδούν όλοι μαζί το κομμάτι της εισαγωγής**. Η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και το ταξίδι ξεκινά υπό την συνοδεία της μελωδίας του Α. Ντβόρζακ.

- Η νέα περιπέτεια των μικρών Αινστάιν αρχίζει, με τον Κίμων οδηγό να κατευθύνει αρχικά τον Ρόκετ πάνω από τα σύννεφα και μετά έξω από την ατμόσφαιρα. Έπειτα, το μικρό διαστημόπλοιο κατόπιν εντολής του μικρού μαέστρου, χρησιμοποιεί τον ενισχυτή στήριξης προκειμένου να κινηθεί με ασφάλεια πάνω από την στρατόσφαιρα. Στην συνέχεια, στο 9:07, η Άννα για να εμψυχώσει την ομάδα, τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο Ντβόρζακ, ενώ παράλληλα οι ήρωες βρίσκουν την ευκαιρία για λίγο παιχνίδι με τον μικρό δακτύλιο, επωφελούμενοι από την έλλειψη βαρύτητας. Η μικροί αστροναύτες κοιτάζουν την γη από ψηλά, περνούν δίπλα από έναν δορυφόρο και φτάνουν αισίως στην τροχιά της σελήνης. Παρόλα αυτά, το ήρεμο κλίμα διακόπτεται από την απειλή σύγκρουσης με έναν τεράστιο μετεωρίτη που πλησιάζει. Έτσι, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση χρησιμοποιώντας τις μπαγκέτες και το τύμπανο του. Κάθε χτύπημα του μικρού μουσικού στο κρουστό του γίνεται ταυτόχρονα και χτύπημα των μπαγκετών του Ρόκετ. **Ακολούθως, ο Κίμων προτείνει στο κοινό να βοηθήσει με την σειρά του στην διαδικασία λέγοντας, *«ας βοηθήσουμε τον Τζίμυ, όταν πλησιάσει ο μετεωρίτης χτυπήστε τα γόνατά σας έτσι. Τώρα χτυπήστε»*.** Η ομάδα αποκρούει την πρώτη απειλή χτυπώντας στο ρυθμό της μουσικής, όμως λίγο αργότερα, ένας μεγαλύτερος μετεωρίτης κάνει την εμφάνιση του. Παρόλα αυτά, οι ήρωες χτυπώντας στα γόνατα δίνουν την ώθηση στον Ρόκετ να ξεπεράσει και αυτό τον κίνδυνο. Ωστόσο, κατά την διάρκεια της τελευταίας αποφυγής οι μπαγκέτες του Ρόκετ αποκομίζουν πρόβλημα με συνέπεια να μπερδευτούν μεταξύ τους. Παράλληλα, οι συνθήκες γίνονται ακόμη χειρότερες, όταν ένας ακόμα μεγαλύτερος μετεωρίτης σε σχέση με τους προηγούμενους ετοιμάζεται να προσκρούσει με το μικρό διαστημόπλοιο. Τότε, η Λυδία, υπ' αυτές τις συνθήκες και χωρίς δεύτερη σκέψη φορά τα αστροναυτικά της ρούχα και με τη βοήθεια του δακτυλίου αναλαμβάνει δράση. **Η μικρή ηρωίδα χρησιμοποιώντας τον δακτύλιο**

ως άλλο σχοινί ασφαλείας, βγαίνει έξω από τον Ρόκετ με στόχο να ξεμπερδέψει τις μπαγκέτες του. Έτσι, η χορεύτρια της ομάδας προβαίνει σε μια 'ειδική' χορευτική κίνηση, την 'σούπερ στροφή', η οποία έχει άμεσο αποτέλεσμα με συνέπεια την ταχεία επιστροφή της στον Ρόκετ. Το μουσικό μοτίβο που κυριαρχεί καθ' όλη την διάρκεια του επεισοδίου κορυφώνεται και ως εκ τούτου, ο Κίμων προτρέπει το κοινό, ***«πρέπει να χτυπήστε τα γόνατα πάρα πολύ γρήγορα, έτοιμοι; Χτυπήστε»***. Με συλλογική προσπάθεια, οι μικροί Αινστάιν καταφέρνουν να ξεφύγουν από τα αεικίνητα εμπόδια των μετεωριτών και να συνεχίσουν ασφαλείς το ταξίδι τους προς τον πλανήτη Κρόνο.

- Λίγο αργότερα, το μουσικό μοτίβο Ντβόρζακ, ακούγεται εκ νέου στα αυτιά των λιλιπούτειων εξερευνητών αποτελώντας ξεκάθαρο δείγμα πως ο προορισμός τους έρχεται όλο και πιο κοντά. Οι ήρωες, υπό την μελωδική εξύφανση της επικρατούσας μελωδίας εκτοξεύονται εκ νέου με τον Ρόκετ περνώντας σε πρώτη φάση από τον κόκκινο πλανήτη Άρη και εν συνεχεία από τον πλανήτη Δία. Έπειτα, το μικρό διαστημόπλοιο εντοπίζει μία παράκαμψη μέσα από τα αστέρια και η ομάδα κατευθύνεται προς μια αχαλίνωτη διαδρομή, που σε συνδυασμό με τον γρήγορο tempo της μελωδίας αποδίδουν ιδιαίτερες νότες ενθουσιασμού στους μικρούς ταξιδευτές. Ωστόσο, στο 14:42, ο Ρόκετ προσγειώνεται σε μια παράξενη διαστημική κόλλα. **Επί της ουσίας, πρόκειται για την εικονοποίηση μέσα στο περιβάλλον του animation, του έργου τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου από τον Γ. Γκλίμτ**. Εκεί, οι ήρωες γνωρίζουν ένα παράξενο εξωγήινο ον, το οποίο συνοδεύουν ηχητικά εφέ συνθεσάιζερ. Το Μιντ, όπως το ονομάζουν οι μικροί Αινστάιν, επικοινωνώντας με διάφορα ηχητικά με τον δακτύλιο, ξεκινούν μία προσπάθεια να ξεκολλήσουν το μικρό διαστημόπλοιο από την γλοιώδη επιφάνεια που βρίσκεται κολλημένο. Ο δακτύλιος δένεται σαν σχοινί γύρω από το μικρό διαστημόπλοιο και το Μιντ τραβάει με όλη του την δύναμη. Έτσι και οι ήρωες αντιλαμβανόμενοι την προσπάθεια των εξωγήινων όντων, αρχίζουν σύσσωμοι να χτυπούν τα χέρια τους στα γόνατα στον ρυθμό της μουσικής, ώστε να τους δώσουν ακόμα μεγαλύτερη ώθηση. Οι πρώτες προσπάθειες απεγκλωβισμού του Ρόκετ δεν έχουν αποτέλεσμα, έτσι με την ταυτόχρονη κορύφωση της μελωδίας, το μιντ φωνάζει κι άλλα ομοειδή πλάσματα για βοήθεια. **Τότε, η Άννα αποφασίζει να λάβει δράση με την σειρά της και απευθυνόμενη προς το κοινό τονίζει,** ***«ας βοηθήσουμε να φωνάξει κι άλλα Μιντ, τραγουδήστε μαζί μου, μιντ – μι – μιντ – μι – μι».*** Η αοιδός της παρέας τραγουδά πάνω στην μελωδία του Α. Ντβόρζακ και σε συνεργασία με τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, καταφέρνουν να φωνάξουν πολλά μικρά Μιντ προς το μέρος τους. Με συλλογική προσπάθεια όλων των εμπλεκομένων, εν τέλει το μικρό διαστημόπλοιο διαφεύγει από την κολλώδη ουσία και τα Μιντ αποχαιρετούν με τους ήρωες μας, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου της ενάτης συμφωνίας του νέου κόσμου.
- Στην συνέχεια, οι μικροί Αινστάιν φτάνουν στον Κρόνο και ο δακτύλιος ευχαριστεί τους ήρωες για την βοήθεια τους και ανταλλάσσει μία ζεστή αγκαλιά με την Λυδία. Παρόλα αυτά, το κυκλικό εξωγήινο ον, προσπαθώντας να γίνει ένα με τους φίλους του, αντιλαμβάνεται πως είναι πια πολύ μικρός για να χωρέσει γύρω από τον πλανήτη του. Η Λυδία παρατηρώντας τις προσπάθειες του μικρού της φίλου να εισέλθει στην τροχιά καταλαβαίνει πως ο μόνος τρόπος να μεγαλώσει είναι με την δύναμη του τραγουδιού. Έτσι, ο Κίμων προαλείφεται να αναλάβει το δύσκολο έργο της μεγέθυνσης, βοηθώντας τον δακτύλιο να τραγουδήσει πιο δυνατά, **'crescendo'**. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μαέστρος αναρριχάται (με έναν πράσινο πίνακα-αναλόγιο με το σχήμα του **crescendo**) στην κορυφή του Ρόκετ, και με την μπαγκέτα του ανά χείρας, τραγουδά την μελωδία Ντβόρζακ. **Στην συνέχεια, ζητά και την ταυτόχρονη**

συμμετοχή του κοινού στο εγχείρημά του, υποστηρίζοντας ότι, *«πρέπει να τραγουδήσετε κι εσείς μαζί μας, όταν πω 'crescendo' τραγουδήστε πιο δυνατά»*. Ο μικρός μαέστρος σε ταυτόχρονο ρόλο τραγουδιστή καταφέρνει και μεγαλώνει τον δακτύλιο, ωστόσο, ο υπερβάλλον ζήλος κάνει το μέγεθος του τεράστιο. Ως εκ τούτου, προκειμένου αντιστρόφως να οδηγήσει στην σμίκρυνση του φίλου του, ο Κίμων, αλλάζει με την διεύθυνση του μουσική ρότα και οδηγείται σε ένα, **'diminuendo'. Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό και οι οδηγίες προς το κοινό μεταβάλλονται και διατυπώνονται ως εξής, *«όταν πω diminuendo τραγουδήστε πιο σιγά, έτοιμοι; Diminuendo. Πιο σιγά ακόμα, diminuendo»***. Ο δακτύλιος μπαίνει επιτυχώς στην θέση του και ο Κίμων, χαρούμενος, δεν μπορεί παρά να ευχαριστήσει το κοινό για την βοήθεια του. Η Λυδία ευχαριστεί κι εκείνη τον Κίμων που βοήθησε τον φίλο της, χαρίζοντάς του μία ζεστή αγκαλιά. Καταληκτικά, σε ένα κλίμα ευφορίας, στο 21:08, ο Κίμων αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Γ. Γκλίμτ και Α. Ντβόρζακ.

- Τέλος, στο 22:25, τα Μιντ επανεμφανίζονται στην σκηνή.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 29: Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΗ

Τέχνη: Κάτω από το κύμα της Καναγκάουα από τον Κατσουσίκα Χοκουσάι. Τα βουνά της Αϊτής από τον Πολ Γκογκέν. Μουσική: Κάρμεν, η πρώτη ακολουθία, ο ταυρομάχος, από τον Ζορζ Μπιζέ.

- Στο 1:21, η αυλαία ανοίγει και ο Κίμων παίρνει το λόγο συστήνοντας τον εαυτό του και τους φίλους του στο κοινό. Όλοι οι ήρωες φορούν πειρατικά καπέλα με μουσικά σχήματα εκτός της Λυδίας. Πιο συγκεκριμένα, στο καπέλο του μικρού μαέστρου απεικονίζεται το κλειδί του σολ και σε αυτά των Άννα και Τζίμυ, αποτυπώνονται δύο δέκατα έκτα. Αίφνης την σύντομη παρουσίαση και τους διαλόγους διακόπτει το μουσικό μοτίβο Μπιζέ, από μια άγνωστη ηχητική πηγή. Λίγο αργότερα, η ομάδα ανακαλύπτει πως η μελωδία προέρχεται από έναν χάρτη, που βρίσκεται μέσα σε ένα σεντούκι. Στον μουσικό χάρτη απεικονίζονται τρία στάδια που οδηγούν σε ένα σεντούκι θησαυρού. **Αρχικά, το πρώτο στάδιο της διαδρομής αποτελούν τέσσερις σημαδούρες, οι οποίες συνοδεύονται από το μουσικό μοτίβο, του Ζ. Μπιζέ. Έπειτα, το δεύτερο στάδιο περιλαμβάνει το μεγάλο κύμα 'crescendo', υπό την συνοδεία μίας μελωδίας με βιολί,** ύστερα, η διαδρομή συνεχίζει περνώντας από διάφορα νησιά και η κατάληξη οδηγεί στα πολυπόθητα λάφυρα. Παρόλα αυτά, για κακή τύχη των μικρών Αινστάιν, την συζήτηση και την πορεία προς τον θησαυρό παρακολουθεί και το μεγάλο μπλε τζετ. Έτσι, ο Κίμων θέλοντας να προλάβει το τζετ, αναφωνεί εσπευσμένα την έναρξη της νέας αποστολής. Η ομάδα επιβιβάζεται ταχέως στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.
- Η ομάδα ξεκινά το ταξίδι της υπό την μουσική συνοδεία του μοτίβου Μπιζέ. Για να κατευθυνθούν προς τον σωστό ωκεανό, ο Ρόκετ, βγάζει το τηλεσκόπιό του και ψάχνει τις μουσικές σημαδούρες που αναπαράγουν την μελωδία της πρώτης ακολουθίας του ταυρομάχου. **Αρχικά, στο 6:18, ακούγεται η μουσική από τις σημαδούρες του Ινδικού ωκεανού και ο Τζίμυ ρωτά το κοινό, *«ακούτε τις σωστές σημαδούρες;»***. Μετά την άυλη αρνητική απάντηση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, σειρά έχουν οι σημαδούρες του Ατλαντικού, οι οποίες επίσης, δεν αναπαράγουν την επιθυμητή μελωδία. Εν τέλει, λίγο αργότερα, οι ήρωες, εντοπίζουν το μουσικό μοτίβο Μπιζέ, στις σημαδούρες που βρίσκονται στον Ειρηνικό ωκεανό και μετά την θετική

απόκριση του κοινού, οι μικροί πειρατές συνεχίζουν χωρίς απρόοπτα την αποστολή τους.

- Εν συνεχεία, η ομάδα φτάνει στον Ειρηνικό, όπου για λίγα δευτερόλεπτα η παρείσφρηση ζωντανών πλάνων μέσα στο περιβάλλον του animation, δημιουργούν όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Λίγο αργότερα, ο Ρόκετ μετατρέπεται σε πειρατικό σκάφος, με αντίστοιχη μαύρη σημαία, που φέρει ως σύμβολο το κλειδί του Σολ. Ξαφνικά, στο 8:10, οι ήρωες μας ακούνε το ηχητικό του μεγάλου μπλε τζετ, που με την σειρά του μετατράπηκε σε πειρατικό, προσπαθώντας να τους ακολουθήσει. Τα προβλήματα όμως, γίνονται ολοένα και περισσότερα για την λιλιπούτεια ομάδα, όταν στην πορεία για τις σημαδούρες προστίθεται ο σοβαρός κίνδυνος των αμμόλοφων που κολλάνε, αλλά και μία έντονη ομίχλη, που επηρεάζει άμεσα το οπτικό πεδίο των μικρών Αινστάιν. Τότε, η Λυδία επισημαίνει τον Κίμων, ότι για να περάσει η ομάδα τις μουσικές σημαδούρες, πρέπει να ακούσει την μελωδία των σημαδούρων, που χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. **Έτσι, ο μαέστρος της ομάδας αναλαμβάνει δράση, ζητώντας την βοήθεια του κοινού και προτρέπει λέγοντας, *«κάθε φορά η μουσική αρχίζει πάλι από την αρχή, μετρήστε μαζί μας».* Έτσι, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μπιζέ, οι μικροί Αινστάιν μετρούν τα μέρη της μελωδίας, αναφωνώντας αρχικά, στο 9:35→μία, στο 9:37→δύο, στο 9:41→τρεις, και τέλος στο 9:45→τέσσερις.** Η αναγνώριση των μερών και το έμμεσο χτύπημα στον ρυθμό της μελωδίας, βοηθά την ομάδα να υπερπηδήσει όλα τα εμπόδια και να περάσει επιτυχώς από τις σημαδούρες, αντίθετα με το μεγάλο τζετ, το οποίο στην συνέχεια κολλά στην άμμο εξαιτίας της αδυναμίας του να ακούσει την μουσική.
- Στην συνέχεια, η παρέα τραγουδά σύσσωμη την μελωδία του Ζ. Μπιζέ, όμως τα δύσκολα εμπόδια είναι ακόμα μπροστά τους. Το επόμενο στάδιο για τους μικρούς πειρατές είναι σύμφωνα με τον μουσικό χάρτη, το μεγάλο κύμα. Όμως, οι ήρωες, για να επιλέξουν το σωστό χρησιμοποιούν το 'ειδικό' τηλεσκόπιο του Ρόκετ. **Ο Κίμων επισημαίνει απευθυνόμενος προς το κοινό, ότι πρόκειται για ένα κύμα που γίνεται ολοένα και πιο δυνατό, 'crescendo'. Αρχικά, οι ήρωες ακούνε τον ήχο από το πρώτο κύμα και ο μικρός μαέστρος ρωτά το κοινό, *«γίνεται το κύμα ολοένα και πιο δυνατό;».*** Μετά την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, καθώς το συγκεκριμένο κύμα γινόταν όλο και πιο απαλό, η ομάδα στρέφει την ακοή της αλλού. Λίγο αργότερα, σειρά έχει η μελωδία του δεύτερου κύματος και ο Κίμων θέτει εκ νέου το ίδιο ερώτημα προς τους μικρούς τηλεθεατές, όμως το αποτέλεσμα παραμένει ίδιο. **Τέλος, στο 11:53, οι ήρωες εντοπίζουν το κύμα 'crescendo', που επί της ουσίας εικονοποιεί μέσα στο περιβάλλον του animation, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Κατσουσίκα Χοκουσάι.** Ο μικρός μαέστρος, αφού σιγουρεύεται για την 'θετική απόκριση' του κοινού, οδηγείται με την υπόλοιπη ομάδα ολοταχώς για το δεύτερο στάδιο του μεγάλου θησαυρού.
- Οι μικροί Αινστάιν δαμάζοντας το πελώριο κύμα και αναφωνώντας 'crescendo' προς στιγμήν τα καταφέρνουν με το άγριο κύμα, παρόλα αυτά μία αναπάντεχη ατυχία με τον μουσικό χάρτη τους οδηγεί στα βαθιά νερά του βυθού. Ο Ρόκετ κατόπιν εντολής του Κίμων μετατρέπεται σε υποβρύχιο και η αναζήτηση ξεκινά. Τα ζωντανά και τα animation πλάνα εναλλάσσονται και αλληλοσυνδέονται, δημιουργώντας για μία ακόμη φορά εικόνες που δημιουργού ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Από την οθόνη περνούν διάφορα θαλάσσια είδη όπως καλαμάρια, σαλάχια και δελφίνια, υπό την συνοδεία μουσικού μοτίβου με ηχοχρώματα όμποε. Έπειτα, ο Ρόκετ, επιστρατεύει το 'ειδικό' του τηλεσκόπιο, για να προσανατολιστούν οι λιλιπούτειοι αναζητητές ακούγοντας την μουσική του χάρτη. **Ταυτόχρονα, η Άννα πατώντας ένα κουμπί στο κάθισμα της, υπενθυμίζει στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, την μελωδία που έπαιζε ο χάρτης εκείνη την στιγμή που τον έχασαν και ο Τζίμυ απευθυνόμενος**

προς το κοινό προτρέπει λέγοντας, *«και τώρα ας ακούσουμε»*. Αρχικά, το άκουσμα της πρώτης μελωδίας μέσα από τον βυθό κάνει την διερωτηθεί φωναχτά, ***«μοιάζει αυτός ο ήχος με το crescendo του χάρτη;»***. Το πρώτο μοτίβο ανήκει σε ένα κοπάδι ψάρια, έτσι μετά την άυλη αρνητική απάντηση του κοινού, η αναζήτηση συνεχίζεται. Όμως, λίγο αργότερα, επαναλαμβάνοντας την ίδια διαδικασία του ακούσματος της μελωδίας, οι ήρωες εντοπίζουν τελικά την μουσική του χάρτη και κατευθύνονται έξω από ένα ναυάγιο. Παρόλα αυτά, ένας ακόμη αντίπαλος καραδοκεί για τον μαγικό χάρτη, καθώς την ανάκτηση του διεκδικεί και το μεγάλο μπλε τζετ. Ωστόσο, ο Ρόκετ, σπεύδοντας πιο γρήγορα, καταφέρνει να αποσπάσει πρώτος το πολύτιμο αντικείμενο, σκορπώντας ενθουσιασμό και μεγάλη χαρά στους μικρούς Αινστάιν.

- Οι μικροί πειρατές βγαίνοντας από τον βυθό έχουν να αντιμετωπίσουν μόνο ένα τελευταίο εμπόδιο για να φθάσουν προς τον θησαυρό. Έτσι αρχίζει να ακούγεται από μια ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης, το μουσικό μοτίβο των νησιών που οδηγούν στο σημείο Χ, που απεικονίζει ο μαγικός χάρτης. Για να κινηθούν οι ήρωες από το ένα νησί στο άλλο, η Λυδία προτείνει στην υπόλοιπη ομάδα να βοηθήσουν σύσσωμοι να πηδήξει ο Ρόκετ στον ρυθμό της μουσικής. Γι' αυτό ο Κίμων, ζητά από τον Τζίμυ να ενισχύσει τις ομαδικές προσπάθειες, παίζοντας με τα μουσικά του όργανα. Έτσι, ο μικρός μουσικός σπεύδει βγάζοντας την τρομπέτα του, να παίξει την μελωδία για κινηθεί η ομάδα στον ρυθμό της μουσικής. **Επιπροσθέτως, ο μικρός μαέστρος τονίζει προς το κοινό, *«ας βοηθήσουμε τον Ρόκετ να πηδήξει πάνω από τα νησιά, χτυπήστε το ρυθμό μαζί μου πατ, πατ, πατ, συνεχίστε να χτυπάτε»***. Η λιλιπούτεια πειρατική ομάδα φτάνει επιτυχώς στον προορισμό της, σε αντίθεση με το μπλε τζετ που δεν άκουσε τον ρυθμό, με αποτέλεσμα να προσγειωθεί στην πλάτη μιας φάλαινας που εκτόξευε νερό.
- **Οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν το σημείο Χ του μυστικού θησαυρού, όπου ο περιβάλλον χώρος, μοιάζει με τα 'βουνά της Αϊτής', της ζωγραφιάς που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Π. Γκογκέν**. Ο Ρόκετ, πριν προλάβει το τζετ να συνέλθει, αρχίζει να σκάβει με το 'σούπερ' φτυάρι του. Με τη μελωδία του Ζ. Μπιζέ να κυριαρχεί στην σκηνή, ο Κίμων προσπαθώντας να επισπεύσει την διαδικασία, προτρέπει το κοινό να φωνάξει στον ρυθμό της μουσικής, ***«σκάψε, σκάψε, σκάψε»***. Το μικρό διαστημόπλοιο ανασύρει από το χώμα το σεντούκι του θησαυρού και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των ηρώων αποκαλύπτεται μια ναυτική σφυρίχτρα. Φυσικά στην επόμενη κίνηση μέσα σε κλίμα ενθουσιασμού προβαίνει ο Τζίμυ, ο οποίος αρχίζει να παίζει με την σφυρίχτρα, το μουσικό μοτίβο Μπιζέ. Κάπως έτσι, καταφθάνει στο σημείο δράσης και το μεγάλο μπλε τζετ, που με το ενοχλητικό του ηχητικό εφέ δεν αφήνει κανέναν να αφουγκραστεί την μουσική στην ολότητα της. Έτσι, ο Κίμων, ζητά την βοήθεια του κοινού για να μπορέσει να ακουστεί η μουσική πιο δυνατά, **'crescendo'. Ο μικρός καπετάνιος προτρέπει, *«σφυρίξτε μαζί μας και πείτε, τουτ, τουτ, τουτ».*** Η ομάδα δεν μπορεί παρά να καταφέρει να βγάλει νικήτρια για μία ακόμη φορά την μουσική και έτσι, ως κέρδος δεν λαμβάνει μόνο την μουσική σφυρίχτρα, αλλά κι ένα μεγαλειώδες ουράνιο τόξο, που στολίζει τον ουρανό επισφραγίζοντας το τέλος μιας όμορφης πειρατικής περιπέτειας. Στο 21:10, ο μαέστρος της ομάδας αναφωνεί, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Κ. Χοκουσάι, Π. Γκογκέν και Ζ. Μπιζέ,
- Τέλος, στο 22:26, ο Τζίμυ επανεμφανίζεται στην σκηνή και παίζει με την μαγική σφυρίχτρα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 30: ΤΑ ΜΠΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

Τέχνη: Η χαρούμενη γελωτοποιοί του Ανρί Ρουσό. Μουσική: Μικρή νυχτερινή μουσική, του Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει η Άννα, η οποία κρατώντας ένα μπαλόνι, μας ενημερώνει πως την σημερινή ημέρα έχει τα γενέθλιά της. Στην συνέχεια, η μικρή τραγουδίστρια, προσκαλεί το κοινό στο πάρτι που ετοιμάζεται για εκείνη και ευκαιρίας δοθείσης, μας συστήνει τους φίλους της που κάνουν διάφορες δουλειές πριν απ' αυτό. Επίσης, η ηρωίδα μας πληροφορεί ότι το αγαπημένο δώρο της για τα γενέθλια είναι τα μπαλόνια, και έτσι λίγο αργότερα, βρίσκει την αφορμή να τραγουδήσει με στίχους, το μουσικό μοτίβο του Β.Α. Μότσαρτ. Μετά το τραγούδι, όλη η παρέα των μικρών Αινστάιν κάνουν δώρο στην Άννα μουσικά μπαλόνια, τα οποία κι εκείνα συνοδεύει η μελωδία της μικρής νυχτερινής μουσικής. Παρόλα αυτά, στο 3:31, την θετική διάθεση διακόπτει αίφνης ένα ατυχές περιστατικό, καθώς ένα ελαφρύ αεράκι γίνεται η αιτία, να φύγουν από τα χέρια της Άννας τα μουσικά μπαλόνια. Αμέσως η ηρωίδα απευθύνεται προς τον Κίμων, ζητώντας την βοήθεια του και εκείνος χωρίς χρονοτριβή, ανακοινώνει με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. **Οι ήρωες κατευθύνονται προς το γκαράζ του Ρόκετ, ενώ παράλληλα ακούγεται ένα μουσικό μοτίβο στο οποίο η ομάδα, αναφωνεί σύσσωμη, 'η αποστολή μας'. Οι ήρωες κατευθύνονται σε μία κουφάλα ενός δέντρου (μυστικό πέρασμα) που οδηγεί στο γκαράζ του μικρού διαστημόπλοιου. Αρχικά, ο Κίμων για να εισέλθει τραγουδά δύο νότες, 'ντο – ρε', έπειτα, ο Τζίμυ τις, 'μι – φα', μετά, η Λυδία, 'σολ – λα' και τέλος η Άννα τις, 'σι – ντο'. Τέσσερις πόρτες ανοίγουν με μαγικό τρόπο σε μια κουφάλα ενός δέντρου και οι μικροί Αινστάιν τραγουδούν όλοι μαζί το κομμάτι της εισαγωγής.** Η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και το ταξίδι ξεκινά υπό την συνοδεία της μελωδίας του Μότσαρτ.
- Το ταξίδι ξεκινά με την Άννα να τραγουδά εκ νέου με στίχους πάνω στην μελωδία. Οι ήρωες για να εντοπίσουν τα μουσικά μπαλόνια χρησιμοποιούν το τηλεσκόπιο του Ρόκετ. Έτσι, οι μικροί εξερευνητές ανακαλύπτουν ότι τα μπαλόνια οδεύουν προς την πόλη Σιάτλ και πιο συγκεκριμένα, κατευθύνονται προς την μυτερή κεραία του κτιρίου, Σπέις Νίντλ. **Η αγωνία της Άννας φτάνει στο κατακόρυφο, όμως, η Λυδία αναλαμβάνει δράση, προτρέποντας την ομάδα να χρησιμοποιήσει τον ανεμιστήρα του Ρόκετ, που με το διαρκές φύσημα του, θα αλλάξει την πορεία των μπαλονιών. Με την σειρά του, ο Κίμων αντιλαμβανόμενος την έλλειψη ενέργειας του μικρού διαστημόπλοιου, ζητά τη ενεργή συμμετοχή του κοινού και λέγοντας, *«όταν στρέψω την μπαγκέτα προς το μέρος σας έτσι, φυσήξτε στα μπαλόνια, έτοιμοι;»*.** Το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ κυριαρχεί στην σκηνή και ο μαέστρος της παρέας συνεχίζει τις προτροπές, ***«Φυσήξτε, φυσήξτε, φυσήξτε».*** Οι μικροί Αινστάιν φυσώντας στον ρυθμό της μουσικής αλλάζουν κατεύθυνση στα μπαλόνια και υπό την συνοδεία της μικρής νυχτερινής μουσικής συνεχίζουν το ταξίδι τους.
- Στην συνέχεια, στο 8:49 τα μπαλόνια πάνε προς την ζούγκλα. Ζωντανά πλάνα τροπικού δάσους και animation εικόνες, εναλλάσσονται και αρκετές φορές συγχέονται κατά την διάρκεια της πτήσης-αναζήτησης, ώσπου, η ομάδα προσεδαφίζεται αναγκαστικά, αφού ο Ρόκετ εγκλωβίζεται στα τεράστια κλήματα της ζούγκλας. **Εν συνεχεία, οι ήρωες κατεβαίνουν από το μικρό διαστημόπλοιο και τον λόγο παίρνει ο Τζίμυ, ο οποίος ισχυρίζεται πως τα κλήματα όταν κινούνται, ακούγονται σαν χορδές βιολιού. Τότε, η Λυδία προτρέπει τον μικρό μουσικό να**

παίξει με το δοξάρι του τα τεράστια κλήματα και να ελευθερώσει τον Ρόκετ από αυτή την ενοχλητική παγίδα. Ο ήρωας τοποθετεί το δοξάρι του στα κλήματα και παίζει με μουσικά εφέ βιολιού, την μελωδία του Μότσαρτ, ενώ παράλληλα ο Κίμων προτρέπει απευθυνόμενος το κοινό, λέγοντας, *«ας βοηθήσουμε τον Τζίμυ να απομακρύνει το κλήμα, κούνα το χέρι σου έτσι, παίξε το βιολί σου».* Οι ήρωες συμμετάσχουν κι εκείνοι ενεργά κουνώντας νοητά το δοξάρι τους, όμως κάτι αναπάντεχο συμβαίνει, όταν εισέρχεται με ηχητικό εφέ βιολιού στην σκηνή, ένα φίδι. **Η ομάδα ταράζεται με την ύπαρξη του ερπετού και ο Κίμων συνεχίζει σπεύδοντας προς το κοινό, *«παίξτε μαζί μας πριν έρθει το φίδι».*** Οι μικροί Αινστάιν τα καταφέρνουν με τα δύο εναπομείναντα κλήματα και απεγκλωβίζουν επιτυχώς τον Ρόκετ.

- **Έπειτα, οι μικροί εξερευνητές για να ξεφύγουν από το φίδι, αρχίζουν να τρέχουν και εισέρχονται σε ένα σκηνικό που θυμίζει τον πίνακα του Ανρί Ρουσό, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.** Ξαφνικά, ένα μουσικό εφέ φλάουτου από ένα περιστέρι παρεμβάλλεται ηχητικά στην ατμόσφαιρα. Η Άννα αντικρύζοντας το μικρό πτηνό, το ρωτά για τα μπαλόνια της, όμως εκείνο δεν γνωρίζει για να την βοηθήσει. Επιπλέον, στο 12:03, η ομάδα ακούει κι άλλο ηχητικό εφέ, το οποίο ανήκει σε έναν πίθηκο. Ο Κίμων, ρωτά κι εκείνος για να μάθει για την κατεύθυνση των μπαλονιών, όμως η προσπάθεια του καταλήγει εκ νέου στο κενό. **Ταυτόχρονα, οι ήρωες αντιλαμβάνονται πως το φίδι ακόμα τους καταδιώκει, παρόλα αυτά, στο 12:34 συνειδητοποιούν ότι το μικρό ερπετό, τραγουδά κι εκείνο, το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ.** Τότε, η Άννα ξεπερνώντας τον φόβο της, τραγουδά μαζί με το φίδι την μελωδία των μουσικών μπαλονιών και ρωτώντας το φιλικό ερπετό, αντικρύζει τα μπαλόνια, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ ξυλόφωνου, στον ουρανό. Η Άννα, ακολούθως, ευχαριστεί το φίδι για την βοήθειά του και μαζί με την υπόλοιπη ομάδα επιβιβάζεται ξανά στον Ρόκετ.
- Οι μικροί Αινστάιν εκτοξεύονται με την βοήθεια του κοινού και μετά από μία αδιάκοπη εναλλαγή ζωντανών εικόνων και πλάνων animation, εντοπίζουν τα μπαλόνια της Άννας στην Ανταρκτική. Η μελωδία Μότσαρτ κυριαρχεί καθ' όλη την διάρκεια της αναζήτησης. Στο 15:41, η παρεμβολή ζωντανών πλάνων μέσα στο περιβάλλον του animation συνεχίζονται, όταν οι ήρωες αντικρύζουν πιγκουίνους, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Έπειτα, η Λυδία, ενημερώνει την παρέα και το κοινό, ότι**, «οι πιγκουίνοι δεν μπορούν να πετάξουν, γι' αυτό κάποιες φορές κάνουν τσουλήθρα». Η συμπεριφορά των πιγκουίνων δίνει μια ιδέα στον Τζίμυ, ο οποίος προτρέπει τον Ρόκετ να γλιστρήσει στον πάγο σαν εκείνους. Το μικρό διαστημόπλοιο τσουλά και ύστερα από λίγο, συναντά και πιάνει με την δαγκάνα του τρία από τα μπαλόνια.** Όμως, το δώρο του Κίμων, το μπαλόνι αστέρι, κινδυνεύει, αφού, κατευθύνεται σε ένα μυτερό κομμάτι πάγου, με τον Ρόκετ ανήμπορο να βγάλει άλλο εργαλείο παράλληλα με την δαγκάνα του.
- Τότε, ο Κίμων στο 17:21, ζητά τη βοήθεια του κοινού και αποβιβάζεται από τον Ρόκετ. **Αρχικά, ο μικρός μαέστρος κάνοντας πατινάζ στον πάγο προτρέπει λέγοντας, *«ελάτε κινήστε τα χέρια σας μαζί μου, 'legato', ήρεμα και απαλά κινήστε, κινήστε, κινήστε πιο γρήγορα»*. Ταυτόχρονα, η υπόλοιπη ομάδα των μικρών Αινστάιν βλέποντας στο ειδικό τηλεσκόπιο του Ρόκετ κάποια επικίνδυνα βουναλάκια σπεύδει να σταματήσει την *'legato'* κίνηση του Κίμωνα. Η Άννα, απευθυνόμενη προς το κοινό λέει, *«μπορείτε να πείτε 'staccato'; Πείτε staccato».*** Η ομάδα προειδοποιεί έγκαιρα τον Κίμων, κι αυτός όχι μόνο ξεπερνά τα εμπόδια στον πάγο, αλλά κι με ένα σάλτο, πιάνει και το τελευταίο μπαλόνι στον αέρα πριν αυτό ξεφύγει, υπό την συνοδεία της πανηγυρικής μελωδίας του Β.Α. Μότσαρτ. Με την επιστροφή του ήρωα στον Ρόκετ, η Άννα αγκαλιάζει και ευχαριστεί ένθερμα τον

μεγάλο της αδερφό. Παράλληλα, ο Τζίμυ προτείνει στην εορτάζουσα να πραγματοποιήσει εκεί τα γενέθλια της, όπου λίγο αργότερα ξεχωριστοί καλεσμένοι αποτελούν οι πιγκουίνοι της Ανταρκτικής. Έπειτα, όλοι σύσσωμα εύχονται χρόνια πολλά στην μικρή τραγουδίστρια και τα μπαλόνια τραγουδούν κι αυτά την μελωδία τους. **Έτσι, στο 20:15, ο μικρός μαέστρος απευθυνόμενος προς το κοινό επισημαίνει, *«θέλω να τραγουδήσετε κι εσείς. Έτοιμοι;»***. Ακολούθως, ο Κίμων στρέφει την μπαγκέτα του προς το μέρος των λιλιπούτειων τηλεθεατών και σε ένα κλίμα χαράς, ευφορίας και πυροτεχνημάτων από τον Ρόκετ, ο μαέστρος της ομάδας αναφωνεί, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Α. Ρουσό και Β.Α. Μότσαρτ.

- Τέλος, στο 22:25, οι πιγκουίνοι εμφανίζονται στην σκηνή φορώντας εορταστικά καπέλα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 31: ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΛΥΔΙΑ

Τέχνη: Στον ποταμό Γκρέτα περιοχή των λιμνών-Αγγλία, από τον Τζον Άτκινσον Γκρίμσο. Μουσική: Ρόντο από το κονσέρτο για κόρνο αριθμός δύο σε σολ ύφεση, από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Στο 1:17, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει η Λυδία, η οποία, μας ενημερώνει, πως εκείνη και οι φίλοι της, βρίσκονται στις μεγάλες λίμνες. Η ηρωίδα θέλοντας να μοιραστεί την χαρά της με το κοινό παρουσιάζει την 'ανακάλυψη της', που δεν είναι άλλη, από μία πάπια που περιμένει από στιγμή σε στιγμή να εκκολαφθούν τα αυγά της. Ύστερα, ο Κίμων παίρνει με την σειρά του τον λόγο, και ζητά από το κοινό να μετρήσουν μαζί του τα αυγά. **Το μέτρημα των αυγών πραγματοποιείται με μουσικό τρόπο, αφού για κάθε ένα από τα οκτώ αυγά ακούγεται και μία διαφορετική μουσική νότα της κλίμακας ή αλλιώς οκτάβας, ξεκινώντας από το χαμηλό ντο, μέχρι το ψηλό ντο.** Μετά από αυτή την μέτρηση, τα αυγά υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ, αρχίζουν και σπάνε, με αποτέλεσμα λίγο αργότερα, μέσα στο περιβάλλον του animation να παρεμβληθεί ένα ζωντανό πλάνο, ενός νεογέννητου παπιού. Το μικρό παπάκι επικοινωνεί με ηχητικά κλαρινέτου και στην συνέχεια, χωρίς χρονοτριβή ακολουθεί μαζί με τα υπόλοιπα αδέρφια του, την μητέρα του μέσα στο νερό. Έτσι, τα νεογέννητα πηδούν στο νερό εκ νέου, υπό τους ήχους της μουσικής κλίμακας. Όμως, λίγο αργότερα, οι ήρωες συνειδητοποιούν ότι ένα παπάκι δεν ακολούθησε την υπόλοιπη ομάδα και ο Τζίμυ παίρνει τον λόγο ρωτώντας το κοινό, «που είναι το όγδοο παπάκι;». Οι μικροί Αινστάιν διαπιστώνουν ότι το τελευταίο παπάκι δεν έχει βγει ακόμα από το αυγό του. Τελικά αυτό συμβαίνει λίγο πιο μετά, όταν η μαμά πάπια είναι ήδη στο νερό με τα υπόλοιπα νεογέννητα και τους μαθαίνει μπάνιο. Το τραγούδι της πάπιας είναι το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ που κυριαρχεί από την αρχή του επεισοδίου. Τα ζωντανά πλάνα συνεχίζουν να εναλλάσσονται με αυτά του animation και οι ήρωες μας παρατηρούν λέγοντας, «κοιτάξτε, η μαμά πάπια μαθαίνει τα μικρά παπάκια να κολυμπούν, παίζοντας το παιχνίδι 'κάνε ότι κάνω'». Έπειτα, η Λυδία, βλέποντας κι εκείνη το συγκεκριμένο παιχνίδι επηρεάζεται και τραγουδά την μελωδία της μαμάς πάπιας κατευθυνόμενη προς τον Ρόκετ. Οι ήρωες επιβιβάζονται στο μικρό τους διαστημόπλοιο και φεύγουν από την λίμνη, όμως καθώς φτάνουν στο σπίτι ακούνε από μια άγνωστη πηγή, ηχητικά εφέ κλαρινέτου. Τότε, η ομάδα συνειδητοποιεί, πως ο συγκεκριμένος ήχος ανήκει στο τελευταίο παπάκι, το οποίο, καταλάθος επιβιβάστηκε στον Ρόκετ, εκτιμώντας λανθασμένα πως η μαμά του με το αντίστοιχο τραγούδι της, είναι η Λυδία. Το παπάκι αντιλαμβανόμενο ότι

βρίσκεται μακριά από την οικογένεια του λυπάται πολύ, το ίδιο και η μουσική μαζί του που κινείται στο ίδιο λυπημένο ηχόχρωμα. Έτσι, ο Κίμων, αναλαμβάνει μαζί με την ομάδα, να βοηθήσουν το παπάκι να βρει την οικογένεια του, και με την μπαγκέτα του, ο μικρός μαέστρος σηματοδοτεί την έναρξη της αποστολής. Έπειτα, οι μικροί Αινστάιν τραγουδούν το κομμάτι της εισαγωγής κι επιβιβάζονται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και το ταξίδι αρχίζει, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Μότσαρτ.

- Η περιπέτεια ξεκινά με την Άννα να τραγουδά την μελωδία της μαμάς πάπιας και του παιχνιδιού της, 'κάνε ότι κάνω', (μοτίβο Μότσαρτ) με στίχους. Στην συνέχεια, η Λυδία για να πετάξουν οι ήρωες πιο γρήγορα, πατά το κουμπί του σούπερ ενισχυτή του Ρόκετ, όμως το παπάκι θεωρώντας ότι η ομάδα παίζει ακόμα το παιχνίδι, 'κάνε ότι κάνω', πατά κι εκείνο διάφορα κουμπιά, με συνέπεια να δημιουργηθούν αναταράξεις στην πορεία του μικρού διαστημόπλοιου. Έτσι, οι μικροί Αινστάιν, αναγκάζονται να προσγειωθούν άμεσα σε ένα άγνωστο τροπικό δάσος, όπου τα ζωντανά και τα animation πλάνα συγχέονται δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Η ομάδα των μικρών εξερευνητών προσεδαφίζεται με μεγάλη επιφυλακτικότητα στο σκοτεινό μέρος και την δεδομένη ανασφάλεια τους θα μεγαλώσει ένα εφέ λύκου που η ηχητική πηγή του δεν φαίνεται επί της οθόνης. Οι ήρωες με γοργά βήματα σπεύδουν να εντοπίσουν την έξοδο του δάσους όμως, στο 9:47, συναντούν μεγάλους βράχους που στέκονται εμπόδιο στην διαδρομή τους. **Τότε, δράση αναλαμβάνει η Λυδία, η οποία, δίνει κουράγιο στην ομάδα ισχυριζόμενη πως παίζοντας ('κάνε ότι κάνω') και χορεύοντας, η ομάδα θα υπερπηδήσει κάθε δυσκολία. Η ηρωίδα ζητά από το κοινό να συμμετάσχει στο παιχνίδι της, κουνώντας τα χέρια του πάνω και κάτω με τον ρυθμό της μουσικής. Έτσι, στο 10^{ο} λεπτό, η Λυδία, χορεύοντας και τραγουδώντας με δικούς της στίχους το μοτίβο Μότσαρτ, περνά επιτυχώς πάνω από τους βράχους, βοηθώντας παράλληλα και τους φίλους της μαζί με το παπάκι να τα καταφέρουν με τις συγκεκριμένες ενέργειες.**
- Παρόλα αυτά, το θετικό κλίμα διακόπτεται από ένα ακόμη 'τρομακτικό' ηχητικό εφέ τυμπάνου, που οι μικροί εξερευνητές το συνδέουν με μία πιθανή ύπαρξη αρκούδας στο δάσος**. Εν συνεχεία όμως η ομάδα συναντά στον δρόμο της ένα ρυάκι, έτσι ξανά η Λυδία ετοιμάζεται να δώσει λύση με το μιμητικό παιχνίδι της. Η μικρή χορεύτρια, ζητά την βοήθεια του κοινού για να περάσει στην άλλη όχθη του ποταμού κι έτσι σημειώνει,** ***«κάντε ότι κάνω πατ, πατ, πατ συνεχίστε να χτυπάτε στον ρυθμό της μουσικής»***. **Αφού η ίδια περνά πάνω από τις πέτρες παρακινεί εκ νέου το κοινό,** ***«τώρα ας κρατήσουμε τον ρυθμό για τους φίλους μας χτυπώντας πατ, πατ, πατ».*** Με το τραγούδι, τον χορό και το παιχνίδι της Λυδίας, οι μικροί Αινστάιν ξεφεύγουν από την αρκούδα, ενώ παράλληλα το παπάκι ανακαλύπτει και την έξοδο του δάσους με αποτέλεσμα οι ήρωες να επιβιβαστούν ξανά στον Ρόκετ.
- **Εν συνεχεία, οι ήρωες υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ, κατευθύνονται προς το μουσικό τρενάκι, που αποτελεί επί της ουσίας έναν σιδηρόδρομο στα σύννεφα, αποτελούμενο από νότες, αξίες και μουσικά κλειδιά (φα και σολ)**. Οι ήρωες εισέρχονται στις μουσικές γραμμές του που έχουν μορφή μουσικού πενταγράμμου και στο 13:48, συναντούν αρχικά, μία πινακίδα που γράφει, **'*ritardando*'. Στο σημείο αυτό, οι λιλιπούτειοι ταξιδιώτες προειδοποιούνται ότι η μουσική που τους συνοδεύει, θα γίνει ολοένα και πιο αργή. Ο αργός ρυθμός έχει άμεσο αντίκτυπο και στον ρυθμό ταχύτητας του Ρόκετ, ενώ λίγο αργότερα, η ομάδα βλέπει μία έτερη μουσική πινακίδα που αναγράφει, *'accelerando'*. Τότε, σε ένα εκ διαμέτρου αντίθετο ρυθμό ταχύτητας, οι ήρωες πορεύονται στις μουσικές**

γραμμές πολύ γρήγορα όπως αντίστοιχα συμβαίνει και με την μελωδία Μότσαρτ. Έπειτα, οι αυξομειώσεις του ρυθμού λαμβάνουν τέλος για την ομάδα όταν, στο 14:29, μία ρυθμική πύλη ως άλλα διόδια, φράζει τον δρόμο των ηρώων μας σε αυτή την ουράνια διαδρομή. **Ο Κίμων, επισημαίνει προς την ομάδα ότι για να ανοίξει η πύλη, ο μόνος τρόπος που υπάρχει είναι κάποιος από τα μέλη της παρέας να αντιγράψει τους εκάστοτε ρυθμούς, που παίζει η μουσική πύλη** (ξύλινα ηχητικά εφέ). Αυτός που αναλαμβάνει δράση είναι ο Τζίμυ, ο οποίος, ζητά από το κοινό να παίξει μαζί του, για μια ακόμη φορά το παιχνίδι 'κάνε ότι κάνω'**. Στο 15:01, ο μικρός μουσικός χτυπά με παλαμάκια το πρώτο ρυθμικό μοτίβο της πύλης, ενώ λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ακολουθεί και το μικρό παπάκι τις κινήσεις του. Στο 15:23, ο Τζίμυ παίζει και το δεύτερο ρυθμικό μοτίβο και απευθυνόμενος προς το κοινό προτρέπει, *«χτυπήστε μαζί μου στον ρυθμό, χτυπήστε ξανά».*** Η πύλη δίνει το ρυθμό και ο ήρωας παρακινεί και το μικρό παπάκι να χτυπήσει στον ρυθμό. Στο 15:50, η πύλη ανοίγει και αφού οι ήρωες μας περνούν και αυτό το εμπόδιο. Ακολούθως, ο Ρόκετ βγάζει το **'ειδικό'** τηλεσκόπιο του, για να ακούσει και να κατευθυνθεί η ομάδα προς την οικογένεια του μικρού παπιού.

- **Στο 16:55, οι ήρωες προσπαθώντας να εντοπίσουν το τραγούδι της μαμάς πάπιας (μοτίβο Μότσαρτ) ακούνε την πρώτη μελωδία από την ανωτέρα λίμνη. Τα πλάνα μέσα από την οθόνη του Ρόκετ εναλλάσσονται μεταξύ ζωντανών και animation σκηνών και ο Κίμων, λίγο αργότερα ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό ρωτά, *«είναι αυτή η μελωδία της μαμάς πάπιας; Όχι δεν είναι αυτή»*. Στην συνέχεια, η ομάδα επικεντρώνει το άκουσμα της στην επόμενη ηχητική πηγή, της λίμνης Μίσιγκαν υπό την αναπαραγωγή ζωντανών πλάνων, όμως για κακή τύχη της παρέας των μικρών εξερευνητών, το αποτέλεσμα δεν είναι εκ νέου το επιθυμητό. Τέλος, ακολουθεί η μελωδία της λίμνης Χουρόν για την ομάδα, όπου ο μαέστρος της παρέας ξαναρωτά, *«είναι αυτό το τραγούδι της μαμάς πάπιας; Σωστά, αυτό είναι το τραγούδι της».***
- Οι μικροί Αινστάιν καταφθάνουν έξω από την λίμνη που βρίσκεται η οικογένεια του μικρού τους φίλου, όμως, ένα τελευταίο εμπόδιο τους περιμένει εκεί, ο μεγάλος φράχτης. Έτσι, η Λυδία εξηγεί στο παπάκι ότι μόνο εκείνο μπορεί να περάσει πάνω από τον δράχτη χρησιμοποιώντας τα φτερά του. **Για να τα καταφέρει το παπάκι, η ηρωίδα ζητά την βοήθεια το κοινού, ώστε να παιχτεί για μία τελευταία φορά το παιχνίδι 'κάνε ότι κάνω'. Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια ρωτά, *«μπορείτε να κουνήσετε τα χέρια σας στον ρυθμό της μουσικής;».* Η Λυδία αρχίζει το τραγούδι και κουνά ρυθμικά τα χέρια της σαν να πετά, στο μοτίβο Μότσαρτ και το παπάκι περνά με ασφάλεια πάνω από τον φράχτη, φτάνοντας εν τέλει, στην οικογένεια του**. Οι ήρωες εν συνεχεία, αντικρύζουν την μαμά πάπια με τα μικρά της και αναρωτιούνται αν κολυμπά και το παπάκι μαζί τους, έτσι η Άννα αναρωτιέται απευθυνόμενη προς το κοινό, «μήπως θυμάστε πόσα αυγά είχε η μαμά πάπια;». Η ηρωίδα μετρά τα παπάκια και αντιλαμβάνεται πως ο μικρός τους φίλους βρίσκεται μαζί στο οικογενειακό κολύμπι, ενώ λίγο πριν φύγουν οι ήρωες από την λίμνη, το παπάκι χαιρετά τους μικρούς Αϊνστάιν, τραγουδώντας τους με ηχητικά κλαρινέτου το μοτίβο Μότσαρτ. Στο 21:02, ο Κίμων χαρούμενος, αναφωνεί 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Τ.Α. Γκρίμσο και Β.Α. Μότσαρτ.
- Τέλος, στο 22:25, επανεμφανίζεται το μικρό παπάκι στη σκηνή.

`

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 32: Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗΣ

Τέχνη: Τα ηλιοτρόπια του Βίνσεντ Βαν Γκονγκ. Μουσική: Οι τέσσερις εποχές, άνοιξη αλέγκρο του Αντόνιο Βιβάλντι.

- Στο 1:23, η αυλαία ανοίγει και το λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει ότι, αυτός και οι φίλοι του παίζουν στο δωμάτιο του Ρόκετ. Αφού ο ήρωας ρωτά το κοινό και για τις δικές του προτιμήσεις όσο αφορά τον αγαπημένο χώρο παιχνιδιού, η ομάδα ακούει από μια άγνωστη ηχητική πηγή μία μελωδία, το μουσικό μοτίβο Βιβάλντι. Η μουσική αναπαράγεται από μία παράξενη μηχανή, η οποία αλλάζει το μέγεθος διάφορων αντικειμένων. **Πιο συγκεκριμένα, οι μικροί εξερευνητές παρατηρούν την μπάλα της Άννας που μεγάλωσε και μίκρυνε μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, από την 'δύναμη' της μελωδίας.** Στην συνέχεια, στο 3:15, οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται ότι ένα εξάρτημα της μηχανής γυρίζει ολοένα και πιο γρήγορα, με αποτέλεσμα λίγο αργότερα, και οι ίδιοι να συρρικνωθούν από την μουσική. **Παρόλα αυτά, τα χειρότερα έπονται για τους ήρωες, όταν, στο 4:22, η μηχανή δεν αναπαράγει το *'ειδικό'* της τραγούδι (μελωδία Βιβάλντι), αλλά αντίθετα, με ένα διαφορετικό μουσικό μοτίβο αποσυντίθεται, με απότοκο, το βασικό της κομμάτι να απομακρυνθεί πολύ μακριά, έξω από το γκαράζ του Ρόκετ.** Έτσι, η ομάδα προβληματισμένη με επικεφαλή τον Κίμων, ζητά τη βοήθεια του κοινού και λίγο αργότερα, ο μικρός μαέστρος σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Ο στόχος των λιλιπούτειων αναζητητών δεν είναι άλλος από το να εντοπίσουν το κομμάτι που λείπει, για να επιδιορθώσουν εκ νέου την μουσική μηχανή και να επανακτήσουν το αρχικό τους μέγεθος. Έπειτα, με το σήμα του μικρού μαέστρου, οι μικροί Αινστάιν τραγουδούν το κομμάτι της εισαγωγής κι επιβιβάζονται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και το ταξίδι αρχίζει, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Α. Βιβάλντι.
- Η περιπέτεια ξεκινά με τους ήρωες να χρησιμοποιούν αρχικά, **το 'ειδικό'** τηλεσκόπιο του Ρόκετ, ώστε ακούγοντας την μουσική του μαγικού εξαρτήματος, να βρουν την τοποθεσία του. Η ομάδα εντοπίζει το χαμένο κομμάτι της μουσικής μηχανής στην παιδική χαρά και η Άννα, χαρούμενη προσθέτει στίχους και τραγουδά την μελωδία Βιβάλντι. Όμως, το ταξίδι αποδεικνύεται ιδιαίτερα δύσκολο για τους μικρούς Αινστάιν σε αυτή την μικροσκοπική μορφή, αφού φύλλα δέντρων και χαρταετοί εμποδίζουν την πορεία του Ρόκετ. Κατόπιν, ένα ισχυρό ρεύμα ανέμου παρασύρει την ομάδα προς το ανοικτό παράθυρο ενός σπιτιού και λίγο αργότερα μέσα στο ρολόι τοίχου του δωματίου. Εν συνεχεία, οι ήρωες όντας πια μέσα στον μηχανισμό του ρολογιού, παρόλο που έχουν οπτική επαφή με την πόρτα που οδηγεί στην έξοδο, εμποδίζονται από μεγάλα γρανάζια. **Τότε, ο Τζίμυ παίρνει το λόγο, και αναφέρει προς τα υπόλοιπα μέλη της παρέας, ότι τα γρανάζια γυρίζουν με ρυθμό, άρα με αντίστοιχο τρόπο πρέπει να πετάξει και ο Ρόκετ ώστε να απεγκλωβιστεί η ομάδα από το συγκεκριμένο εμπόδιο. Έτσι, ο μικρός μουσικός αναλαμβάνει δράση ζητώντας παράλληλα την βοήθεια του κοινού. Στο 10:14, ο ήρωας προτρέπει το κοινό λέγοντας, *«χειροκροτήστε στον ρυθμό έτσι, τικ-τακ, τικ-τακ, συνεχίστε να χτυπάτε τικ-τακ, τικ-τακ».*** Η ομάδα υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Βιβάλντι περνά τα γρανάζια και ο Τζίμυ δίνει τα εύσημα στο κοινό με την φράση, ***«ωραίο το χειροκρότημα στο ρυθμό».***
- Οι μικροί Αινστάιν απεγκλωβίζονται και συνεχίζουν το ταξίδι τους προς την παιδική χαρά με τραγούδι από την Άννα. **Παρόλα αυτά, μετά από λίγο, στο 11:21, ο Ρόκετ κολλά σε ένα ηλιοτρόπιο, σαν αυτά που παρουσιάστηκαν στην αρχή του**

επεισοδίου, από τον Β.Β. Γκόνγκ. Παράλληλα, την εμφάνιση της κάνει απειλητικά, με ηχητικά εφέ βιολοντσέλου, μια μέλισσα. **Τότε, άμεσα η Λυδία αναλαμβάνει δράση, προτείνοντας προς την ομάδα και το κοινό τον χορό του λικνίσματος. Στο 11:57, η λιλιπούτεια χορεύτρια επισημαίνει, *«λικνιστείτε μαζί μου, λικνίστε το σώμα σας έτσι, μπροστά και πίσω με τη μουσική».*** Ο Ρόκετ κινείται στον χορό της μουσικής και ξεφεύγει και αυτή την παγίδα, με την ηρωίδα να δίνει ύστερα, πολλά συγχαρητήρια στο κοινό για την συμμετοχή του.

- Στην συνέχεια, οι ήρωες, πλησιάζοντας προς την παιδική χαρά, ακούνε χωρίς να βλέπουν το κομμάτι της μηχανής, υπό την μελωδία Βιβάλντι. Ακολουθούν ζωντανά πλάνα γρασιδιού, που εναλλάσσονται με τις σκηνές του animation, δημιουργώντας στον θεατή, όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Έπειτα, οι μικροί Αινστάιν χωρίς καλή οπτική επαφή, συναντούν στον δρόμο τους ένα τεράστιο μυρμήγκι. Η λιλιπούτεια παρέα αποβιβάζεται από τον Ρόκετ για να δει περί τίνος πρόκειται και αντιλαμβάνεται πως το συγκεκριμένο ζωύφιο είναι η βασίλισσα των μυρμηγκιών, γι' αυτό, κι ως ένδειξη σεβασμού, η ομάδα σύσσωμη υποκλίνεται μπροστά της. Ταυτόχρονα στην ίδια κίνηση προβαίνει και η βασίλισσα, ανταποδίδοντας τον χαιρετισμό προς την ομάδα και η περιπέτεια συνεχίζεται με την Άννα, να ρωτά το μεγαλόσωμο έντομο για την τοποθεσία της πλατείας. Τότε, η βασίλισσα προθυμοποιείται να οδηγήσει την παρέα μέσω των υπόγειων δρόμων της μεγάλης της μυρμηγκοφωλιάς. Οι ήρωες εισέρχονται στο σκοτεινό δαιδαλώδες τούνελ και προβληματίζονται φοβούμενοι ότι, θα παγιδευτούν χάνοντας την οπτική επαφή με την βασίλισσα. Τότε, η Άννα, προτείνει στην υπόλοιπη ομάδα να παίξουν το παιχνίδι, **'ακολούθησε τον αρχηγό'**. **Στο 14:40, η ηρωίδα, ζητά από το κοινό να συμμετάσχει στο παιχνίδι και εξηγεί, *«όταν ακούμε την βασίλισσα να τραγουδάει, πρέπει να τραγουδάμε το ίδιο που τραγουδάει κι αυτή».* Επί της ουσίας, η βασίλισσα με ηχητικά εφέ βιολιού, τραγουδά την μελωδία του Βιβάλντι χωρίζοντας την σε τρία μέρη και η ομάδα ακολουθεί την μουσική επαναλαμβάνοντας αντίστοιχα με τραγούδι, το μέρος που άκουσε κατά την διάρκεια της πορείας. Οι ήρωες τραγουδούν στην μελωδία με επιφωνήματα (τα, τα, τα) και καταφέρνουν με αυτό το παιχνίδι να φτάσουν στην παιδική χαρά, όπου λίγο αργότερα, αντικρύζουν το κομμάτι της μηχανής πάνω σε μία τσουλήθρα.**
- Όμως, τα εμπόδια δεν τελειώνουν εδώ για την ομάδα αφού, ο Ρόκετ αδυνατεί να μαζέψει το βαρύ κομμάτι της μηχανής σε αυτή την μορφή με την δαγκάνα του. **Τότε, ο Κίμων, ζητά τη βοήθεια του κοινού για να δώσει ενέργεια στο μικρό διαστημόπλοιο. Ο μικρός μαέστρος, όπως και στο κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης, προτρέπει το κοινό να χτυπήσει τα χέρια στο σώμα του με τον ρυθμό και να συμμετάσχει έτσι, ενεργά στην διαδικασία**. Έτσι, ο Ρόκετ καταφέρνει να σηκώσει το βαρύ γι' αυτόν φορτίο και ο Κίμων δίνει εντολή επιστροφής στο γκαράζ για να επιδιορθωθεί η μηχανή συρρίκνωσης. Η πορεία αυτή την φορά ξεκινά αντίστροφα, με τους ήρωες να περνούν αρχικά, από την βασίλισσα των μυρμηγκιών, ύστερα, από τα ηλιοτρόπια (όπου και ξεφεύγουν οι ήρωες ξανά με τον χορό-λίκνισμα), έπειτα μέσα από το ρολόι τοίχου (διαφυγή με χειροκροτήματα στον ρυθμό) και τέλος καταφθάνουν στο γκαράζ του μικρού διαστημόπλοιου.
- **Ο Ρόκετ τοποθετεί το κομμάτι που λείπει και η μηχανή επαναλειτουργεί κανονικά, αλλά όπως επισημαίνει και η Λυδία στην ομάδα, οι νότες της μουσικής μηχανής είναι μικρές και απαλές, με αποτέλεσμα οι ήρωες να μην μεγαλώνουν. Έτσι, ο Κίμων, στο 20:10, παρακινεί το κοινό λέγοντας, *«πρέπει να τραγουδήσουμε δυνατά, 'forte', για να μεγαλώσουμε ξανά».*** Λίγο αργότερα, η Άννα προτρέπει με την σειρά της, ***«τραγουδήστε μαζί μας, τραγουδήστε δυνατά».*** **Οι**

μικροί Αινστάιν τραγουδώντας δυνατά με επιφωνήματα (τα-τα-τα) την μελωδία του Α. Βιβάλντι, τελικά αλλάζουν και επανέρχονται στην πρότερη τους μορφή. Η παρέα ευτυχισμένη ευχαριστεί σύσσωμη το κοινό για την βοήθεια και την συμμετοχή του και ο Κίμων, στο 21:10, αναφωνεί κουνώντας την μπαγκέτα του, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των Β.Β. Γκονγκ και Α. Βιβάλντι.

- Τέλος, στο 22:25, η Άννα, χαρούμενη επανεμφανίζεται στην σκηνή και τραγουδά ξανά με στίχους, ένα μέρος της μελωδίας.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 33: Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΨΗΛΟΥ ΤΟΤΕΜ

Τέχνη: Τοτέμ του Ειρηνικού. Μουσική: Ορχηστρική ακολουθία αριθμός δύο, σε Σι ελάσσονα, μενουέτο και μπαντινερί του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ.

- Στο 1:25, η αυλαία ανοίγει και το λόγο παίρνει ο Τζίμυ, ο οποίος, μας ενημερώνει πως εκείνος και οι φίλοι του βρίσκονται στην Αλάσκα ψάχνοντας για τοτέμ. Ο ήρωας στην συνέχεια, ρωτά με την σειρά του το κοινό, «εσείς, έχετε δει ποτέ τοτέμ;». Ξαφνικά, λίγο αργότερα, η ομάδα ακούει ένα μουσικό μοτίβο από άγνωστη ηχητική πηγή. Η μουσική αυτή, αποτελεί το τραγούδι των τοτέμ, που λίγα δευτερόλεπτα μετά, εμφανίζονται επί της οθόνης και ένα-ένα παρουσιάζουν με τις εικόνες που είναι σχεδιασμένες πάνω τους, την ιστορία τους. Στο 2:28, το πρώτο τοτέμ τραγουδά την ιστορία του με μουσικό εφέ φλάουτου και όπως εξηγεί ο Τζίμυ, την ιστορία του αποτελεί μια μεγάλη αρκούδα που έκλεψε τις ηλιαχτίδες. Έπειτα, ένα άλλο τοτέμ, τραγουδά με μουσικό εφέ βιολιού, για έναν αετό που προστάτευε ένα ποτάμι γεμάτο ψάρια. Ταυτόχρονα, οι ήρωες ακούνε από μια άγνωστη ηχητική πηγή το μουσικό μοτίβο Μπαχ. Κατόπιν, παρατηρούν, ότι η μελωδία πηγάζει από ένα πολύ μικρό κομμάτι ξύλου, ένα μικρό εκκολαπτόμενο τοτέμ, χωρίς εικόνες και κάποια ιστορία σχεδιασμένη πάνω του. Το μικρό τοτέμ με ηχητικά εφέ φλάουτου θλίβεται που δεν έχει ακόμα κάποια ιστορία να διηγηθεί, εκφράζοντας με αυτό τον τρόπο, την επιθυμία να ψηλώσει και να σταθεί ισάξιο ανάμεσα στα άλλα, στο δάσος των τοτέμ. Οι μικροί Αινστάιν λειτουργούν παρηγορητικά απέναντι του, όταν αίφνης, το μικρό τοτέμ παρασύρεται από το χιόνι και καταλήγει σε ένα μετακινούμενο κομμάτι πάγου μέσα στο νερό. Τότε, άμεσα ο Κίμων σηματοδοτεί την έναρξη της αποστολής με την μπαγκέτα του, με σκοπό η ομάδα να σώσει το τοτέμ. Η λιλιπούτεια παρέα τραγουδά το κομμάτι της εισαγωγής κι επιβιβάζεται στον Ρόκετ, όπου στην συνέχεια, με την βοήθεια του κοινού, ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και το ταξίδι αρχίζει, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Γ.Σ. Μπαχ.
- **Η αναζήτηση των μικρών Αινστάιν ξεκινά με αδιέξοδο, καθώς η ομάδα δεν έχει οπτική επαφή με το μικρό τοτέμ. Έτσι, η Άννα αναλαμβάνει δράση δημιουργώντας στίχους πάνω στο τραγούδι του τοτέμ και παράλληλα, επιστρατεύεται το 'ειδικό' τηλεσκόπιο του Ρόκετ. Στο 6:08 η ηρωίδα προτείνει στο κοινό, *«ας ακούσουμε το τραγούδι του μικρού τοτέμ».*** Η ομάδα βρίσκει γρήγορα ανταπόκριση στο μουσικό της κάλεσμα, αφού ακούγεται ένα μουσικό μοτίβο με βιολί από άγνωστη ηχητική πηγή. Παρόλα αυτά, η συγκεκριμένη μελωδία αποτελεί το τραγούδι μιας μικρής φώκιας που παρουσιάζεται σε ζωντανό πλάνο μέσα στο animation. Η Άννα επαναλαμβάνει το τραγούδι της και ένα ακόμη μουσικό μοτίβο φτάνει στο ραντάρ της ομάδας, που αυτή την φορά ανήκει σε φάλαινες, που επίσης με ζωντανό πλάνο συγχέονται μέσα στο περιβάλλον της σειράς. Εν συνεχεία, η μικρή τραγουδίστρια δεν απογοητεύεται κάνοντας και τρίτη προσπάθεια, με αποτέλεσμα

επιτυχώς αυτή την φορά, να εντοπίσει την ακριβή τοποθεσία του μικρού τοτέμ. Έτσι, η ομάδα κατευθύνεται προς το σημείο και σώζει με την εναέρια δαγκάνα του Ρόκετ, το μικρό κομμάτι ξύλου. Εκείνο, με ηχητικά εφέ φλάουτου ευχαριστεί την Άννα για την βοήθεια της και με μαγικό τρόπο αρχίζει να 'μεγαλώνει' σχηματίζοντας πάνω του, το πρόσωπο της λιλιπούτειας τραγουδίστριας. Το τοτέμ σχημάτισε την Άννα, διότι με το τραγούδι της, το έσωσε από τον πάγο και τα ορμητικά νερά του ποταμού. Ο σκοπός που έπεται για την ομάδα είναι πλέον να γυρίσουν με ασφάλεια τον φίλο τους, στο δάσος που ανήκει. παρ' όλα αυτά οδηγούνται στην τρύπα ενός τεράστιου παγωμένου τοίχου.

- Ο δρόμος για το δάσος περνά από την είσοδο ενός παγωμένου τούνελ. Οι μικροί Αινστάιν εισέρχονται στον χώρο όμως τα εμπόδια δεν λείπουν, αφού οι ήρωες δεν μένουν ενωμένοι, ακολουθώντας ο καθένας το δικό του μονοπάτι μέσα στην δαιδαλώδη σπηλιά. **Τότε, το τοτέμ επικοινωνώντας μουσικά με τον Κίμων, του δίνει την ιδέα να παίξουν την χαρακτηριστική μελωδία του, ώστε οι υπόλοιπη παρέα ακούγοντας το μοτίβο, να προσανατολιστούν προς το μέρος τους. Ακολούθως, ο Κίμων προτρέπει το κοινό, λέγοντας, *«ας χτυπήσουμε στον ρυθμό, ώστε η ομάδα να ακούσει και να μας βρει, χτυπήστε στον ρυθμό μαζί μου, πιο δυνατά»*. Ο μαέστρος της παρέας χτυπά τα χέρια στα γόνατα του και μ 'αυτό τον τρόπο, καταφέρνει να σώσει όλους τους φίλους του, ενώ παράλληλα όλη η ομάδα οδηγείται με ασφάλεια εκτός τούνελ**. Εξαιτίας της προσπάθειας που έκανε ο Κίμων για να κατευθύνει την υπόλοιπη ομάδα, το τοτέμ, τον ευχαριστεί με ηχητικά φλάουτου και ταυτόχρονα 'μεγαλώνει', δημιουργώντας αυτή την φορά, το πρόσωπο του μικρού μαέστρου πάνω του.
- Επόμενη στάση για τους μικρούς Αινστάιν αποτελεί η πλευρά του βουνού, στην οποία κατοικούν πολλές πολικές αρκούδες. Το δάσος των τοτέμ βρίσκεται στην απέναντι πλευρά, υποχρεώνοντας έτσι τους ήρωες να περάσουν πρώτα από αυτό το επικίνδυνο μέρος. Η ομάδα φοβούμενη να περάσει από το συγκεκριμένο σημείο, οδηγείται στον Ρόκετ, με σκοπό να περάσουν εναερίως πάνω από το βουνό. Όμως, το τοτέμ δεν είναι πια μικρό, καθώς έχουν σχεδιαστεί πάνω του ήδη οι πρώτες ιστορίες, έτσι δεν χωρά πια σε αυτό το μέγεθος μέσα στο μικρό διαστημόπλοιο. **Τότε, αναλαμβάνει δράση ο Τζίμυ, ο οποίος, ζητά την βοήθεια του κοινού, για να διαβεί με ασφάλεια το επίφοβο κομμάτι του βουνού. Ο μικρός μουσικός ξεκινά με το τοτέμ την ανηφορική διαδρομή, όταν αίφνης μπροστά τους, υπό την συνοδεία μουσικού μοτίβου με βιολί, εμφανίζεται μία πολική αρκούδα. Ο Τζίμυ αντικρύζει το άγριο ζώο με τα κιάλια του (ζωντανό πλάνο παρεμβάλλεται στην πλοκή του animation), καθησυχάζει το τοτέμ και βγάζει το φλάουτό του, με σκοπό να αποκοιμήσει την αρκούδα και προτρέπει το κοινό, λέγοντας, *«ας παίξουμε φλάουτο μαζί»*.** Εν συνεχεία, ο ήρωας παίζει το μουσικό μοτίβο Μπαχ καταφέρνοντας να κοιμίσει όλες τις αρκούδες που βρήκε στην πορεία μαζί με το τοτέμ. Φυσικά και ο μικρός μουσικός τα καταφέρνει με την βοήθεια του κοινού και την δύναμη της μουσικής, και το τοτέμ 'ψηλώνει' ακόμα περισσότερο αναπαριστώντας και την δικό του προσωπείο, ευχαριστώντας μ' αυτό τον τρόπο τον ήρωα, που το βοήθησε να φτάσει στην κορυφή του βουνού.
- Στο 16:12, το τοτέμ σχεδόν φτάνει στο δάσος του, και ενθουσιασμένο τσουλά με ορμή στην κατηφορική πλευρά του βουνού για να ανταμώσει το συντομότερο δυνατό με τους άλλους φίλους του**. Τότε, η Λυδία υπό τον κίνδυνο να σκοντάψει στα δέντρα ο μικρός της φίλος, αναλαμβάνει δράση με τον χορό του θροΐσματος. Η ηρωίδα ζητά την βοήθεια του κοινού και στο 17:12, προτρέπει, *«κουνήστε τα χέρια σας στο πλάι έτσι» και υπό το επιφώνημα 'γους, γους, γους'*, το τοτέμ θροΐζει-περνά ανάμεσα στα δέντρα, πάνω στον ρυθμό του μουσικού μοτίβου Μπαχ**. Η Λυδία δεν

θα μπορούσε να λείπει μαζί με τον Ρόκετ από την ιστορία του μικρού τοτέμ και το μαγικό δέντρο 'ψηλώνει' για μία ακόμα φορά, ευχαριστώντας την μικρή χορεύτρια για την πολύτιμη βοήθεια της.

- Τελικά, το μικρό τοτέμ συναντάται ξανά με όλους του τους φίλους και εκείνοι, το υποδέχονται με διάφορα μουσικά εφέ ενθουσιασμένα πίσω στο δάσος τους. Στο 19:04, το μέχρι πρότινος μικρό σε μέγεθος τοτέμ, εξελίσσεται με μαγικό τρόπο υπό την συνοδεία του μοτίβου Μότσαρτ, στην τελική του μορφή. Πάνω του σχηματίζονται με ζωηρά χρώματα, οι εικόνες των προσώπων των μικρών Αινστάιν και όλοι οι άλλοι φίλοι του ανυπομονούν να τους 'διηγηθεί' με μουσικό τρόπο την ιστορία του. Ο Τζίμυ ζητά από το κοινό βοήθεια και αναλαμβάνει τον ρόλο του εκφωνητή παρουσιάζοντας με σύντομο και περιεκτικό τρόπο τις περιπέτειες του φίλου του. **Αρχικά, η Άννα ζητά από το κοινό να τραγουδήσει με στίχους στο μοτίβο Μπαχ για να ακούσουν τα τοτέμ, πως σώθηκε ο φίλος τους από τον πάγο. Έπειτα ο Κίμων, σημειώνει για το πέρασμα από το παγωμένο τούνελ, *«μπορείτε να δείξετε στα τοτέμ πως χτυπήσατε στο ρυθμό;»*. Στην συνέχεια, ο Τζίμυ επισημαίνει για την ύπνωση των πολικών αρκούδων προς το κοινό, *«μπορείτε να δείξετε στα τοτέμ πως παίξατε το φλάουτό σας;»*. Εν κατακλείδι, η Λυδία, εκφράζει την επιθυμία για μία επανάληψη του χορού που έκανε το τοτέμ να περάσει ανάμεσα από τα δέντρα λέγοντας προς τους λιλιπούτειου τηλεθεατές, *«μπορείτε να δείξετε στα τοτέμ τον χορό του θροΐσματος;»*.** Με τεράστιο ενθουσιασμό, ο Κίμων, στο 20:59,αναφωνεί πανευτυχής, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά τα έργα των τοτέμ του Ειρηνικού και του Γ.Σ. Μπαχ.
- Στο 21:25, το μεγάλο τοτέμ επανεμφανίζεται στην σκηνή υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ φλάουτου.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 34: Ω ΝΑΙ! ΗΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ

Τέχνη: Βουνά και το ποτάμι του Κίσο, από τον Ουταγκάβα Χιροσίγκε. Μουσική: Οι τέσσερις εποχές, άνοιξη αλέγκρο του Αντόνιο Βιβάλντι.

- Στο 1:25, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Τζίμυ, ο οποίος, μας τονίζει πως ο ίδιος και οι φίλοι του, οδεύουν προς τις κάτω χώρες, ώστε να βοηθήσουν την αγαπημένη τους τουλίπα να ανθίσει. Το μικρό φυτό ενθουσιασμένο που οδεύει προς τα μέρη που επικρατεί η αγαπημένη του εποχή τραγουδά το μουσικό μοτίβο Βιβάλντι. Έπειτα, οι ήρωες φθάνουν σιγά σιγά στον προορισμό τους, περνώντας παράλληλα από ζωντανά πλάνα καλλιεργειών τουλίπας, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας, μέσα στο περιβάλλον του animation. Η μουσική γιορτάζει και η Άννα τραγουδά με στίχους την μελωδία Βιβάλντι, κάνοντας πολύ χαρούμενη την μικρή τουλίπα. Παρόλα αυτά, κι ενώ όλα μέχρι στιγμής κυλούν ιδανικά, στο 3:20, εμφανίζεται με το χαρακτηριστικό του ηχητικό εφέ, το μεγάλο μπλε τζετ. Το μεγάλο διαστημόπλοιο, επειδή δεν του αρέσει η άνοιξη, χρησιμοποιεί την μηχανή των εποχών του, αλλάζοντας το κλίμα και μετατρέπει το περιβάλλον από ανοιξιάτικο σε φθινοπωρινό. Έντονοι άνεμοι, φύλλα που αλλάζουν χρώμα και εν τέλει πέφτουν από τα δέντρα συνθέτουν ένα σκηνικό αποσύνθεσης της φύσης που δεν μπορεί να αφήσει αναλλοίωτη την ανάπτυξη της μικρής τουλίπας. Οι ήρωες παρασύρονται από την δύναμη του αέρα και μόλις σταθεροποιούνται ο Τζίμυ ρωτά το κοινό, «σε ποια εποχή αλλάζουν χρώμα τα φύλλα και πέφτουν από τα δέντρα; Το φθινόπωρο». Εν συνεχεία, ζωντανά πλάνα φθινοπωρινών φύλλων παρεμβάλλονται στην σκηνή και λίγο αργότερα, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του την έναρξη της αποστολής.

Στόχος των ηρώων μας είναι να επαναφέρουν την άνοιξη και να βοηθήσουν με αυτό τον τρόπο την μικρή τουλίπα να μεγαλώσει. Κατόπιν, ακολουθεί το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου και η νέα περιπέτεια ξεκινά, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Α. Βιβάλντι.

- Η ομάδα αρχίζει το ταξίδι της προσπαθώντας να ισορροπήσει στους δυνατούς φθινοπωρινούς ανέμους, όμως, μια εναέρια συνάντηση με το μεγάλο μπλε τζετ έχει ως αποτέλεσμα, να δημιουργηθούν ακόμα περισσότεροι άνεμοι και αναταράξεις. **Έτσι, η Λυδία για να βοηθήσει το μικρό διαστημόπλοιο να πετάξει σταθερά, ακούγοντας μια ιδέα της τουλίπας προτρέπει το κοινό λέγοντας, *«πρέπει να βοηθήσουμε τον Ρόκετ να πετάξει στο ρυθμό της μουσικής και να περάσει μέσα από τα φύλλα. Αν ακούσουμε τη μουσική, θα νιώσουμε τον ρυθμό. Ας κάνουμε έναν φθινοπωρινό χορό, 'σουίς, σουίς, σουίς'*(επιφωνήματα)**. Οι μικροί Αινστάιν, μ' αυτό τον τρόπο καταφέρνουν και περνούν από το φθινόπωρο και τις δυσκολίες του και χαρούμενοι τραγουδούν όλοι μαζί με στίχους την μελωδία Βιβάλντι.
- Η τουλίπα αναπτύσσεται συναντώντας καλύτερο κλίμα, όμως τα εμπόδια για τους λιλιπούτειους ταξιδιώτες δεν τελειώνουν εδώ. Στο 8:44, συναντούν για μία ακόμη φορά το μεγάλο τζετ, το οποίο, με την μηχανή των εποχών του αλλάζει την εποχή και φέρνει το καλοκαίρι. Μετά, ο Κίμων, ρωτά το κοινό, «ποια εποχή είναι αυτή που έχει πολύ καυτό ήλιο;». Η ομάδα για χάρη του μικρού φυτού που υποφέρει από την απότομη αύξηση της θερμοκρασίας, προσγειώνεται άμεσα στην αμμουδιά μίας παραλίας για να βρει επειγόντως σκιά, κάτω από τις ομπρέλες. Στους ήρωες αρέσει το καλοκαίρι, αλλά η αποστολή τους είναι να πάνε τη μικρή τουλίπα στην άνοιξη με σκοπό να βρει τις υπόλοιπες φίλες της και να ανθίσουν από κοινού. Ξαφνικά, ενώ οι ήρωες συζητούν μεταξύ τους, το κύμα παρασύρει την τουλίπα μέσα στην θάλασσα και η μουσική δραματοποιείται αλλάζοντας χρώματα και διαθέσεις. Η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ όμως δεν ξέρει προς τα που να κατευθυνθεί για φτάσει στην μικρή τουλίπα. **Έτσι, στο 10:55, ο Τζίμυ επισημαίνει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«πρέπει να ακούσουμε το τραγούδι της μικρής τουλίπας, μπορούμε να ακούσουμε προς τα που ακούγεται 'forte' το τραγούδι, το φόρτε είναι δυνατό».* Ύστερα, ο ήρωας παίρνει το βιολί του και παίζει φόρτε, το μουσικό μοτίβο Βιβάλντι. Έτσι, λίγο αργότερα, ρωτά ο μικρός μουσικός, *«ακούγεται 'forte', το τραγούδι της μικρής τουλίπας στον φάρο;».*** Η μελωδία ακούγεται δυνατά και στρεφόμενος έπειτα από την κατεύθυνση των βράχων, ο ίδιος ήρωας διερωτάται εκ νέου, ***«ακούγεται 'forte', το τραγούδι της μικρής τουλίπας στους βράχους;»***. Η ένταση της μελωδίας σε αυτό το σημείο αναπαράγεται πιο απαλά. Έτσι, υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Βιβάλντι, η ομάδα σώζει με την δαγκάνα του Ρόκετ, την μικρή τουλίπα από την θάλασσα.
- Έπειτα, ο Τζίμυ, ακούει από άγνωστη ηχητική πηγή το τραγούδι της άνοιξης και ο Κίμων ακολουθώντας το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης, δίνει εντολή στον Ρόκετ να κατευθυνθεί προς την μουσική, όμως, το μικρό διαστημόπλοιο αντιμετωπίζει σοβαρή βλάβη στο πέταγμα του, αφού, η υπερβολική ζέστη το θερμαίνει επικίνδυνα. **Έτσι, η Λυδία αναλαμβάνει δράση λέγοντας προς το κοινό, *«ο Ρόκετ χρειάζεται αέρα να δροσιστεί, κάντε αέρα μαζί μου»,* έπειτα η μικρή χορεύτρια ζητά από το κοινό, *«ο Ρόκετ είναι καυτός από την μία πλευρά, τώρα κάνετε αέρα απ' την άλλη πλευρά, τώρα ψηλά, τώρα χαμηλά».*** Με αυτό τον ιδιόμορφο τρόπο, η θερμοκρασία του μικρού διαστημόπλοιου σταθεροποιείται και η Λυδία ευχαριστεί τους λιλιπούτειου θεατές για την βοήθεια τους.
- Η μελωδία Βιβάλντι κυριαρχεί με τους ήρωες για ακόμα μία φορά να τραγουδούν με στίχους το συγκεκριμένο μουσικό μοτίβο. Η τουλίπα με τα χαρακτηριστικά ηχητικά βιολιού της ολοένα και ψηλώνει, παρ' όλα αυτά, το θετικό κλίμα διακόπτεται για

πολλοστή φορά, από τα ηχητικά του μεγάλου μπλε τζετ. Αυτή την φορά, το τζετ με την μηχανή του γυρίζει την εποχή φέρνοντας πρόωρα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, τον χειμώνα. Αναλυτικότερα, η Άννα ρωτά το κοινό, «ποιά εποχή έχει νιφάδες χιονιού και χιονάνθρωπους; Σωστά, ο χειμώνας». Στην συνέχεια, αυτή η απότομη αλλαγή έχει ως απότοκο μεγάλες αναταράξεις στην πλοήγηση του Ρόκετ, αλλά και κατά κύριο λόγο στην μικρή τουλίπα που δεν μπορεί να ανθίσει υπ' αυτές τις κλιματικές συνθήκες**. Οι μικροί Αινστάιν από την ορμή των ανέμων και το κρύο οδηγούνται σε τρία χιονισμένα μονοπάτια που απεικονίζουν το έργο τέχνης του Ο. Χιροσίγκε, που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου. Τότε, ο Κίμων επισημαίνει κοιτώντας προς το κοινό, ότι πρέπει για να κατευθυνθεί σωστά, η ομάδα να ακούσει το τραγούδι της άνοιξης. Στο 16:48, ακούγεται η μελωδία από το πρώτο μουσικό μονοπάτι και ο μικρός μαέστρος ρωτά, *«ακούγεται αυτό σαν την άνοιξη; Όχι αυτό το μονοπάτι οδηγεί στο καλοκαίρι».*** Έπειτα, στο 17:11, αναπαράγεται η μουσική του δεύτερου μονοπατιού και ο αρχηγός της ομάδας επαναλαμβάνει την ίδια ερώτηση προς το κοινό και διαπιστώνει, ***«όχι αυτό οδηγεί στο φθινόπωρο».*** Τέλος, στο17:28 παίζει και η τρίτη μελωδία του Βιβάλντι, που οδηγεί με από το μαγικό μονοπάτι στην άνοιξη.

- Οι ήρωες οδηγούν την τουλίπα ξανά στο περιβάλλον των κάτω χωρών με τους ανεμόμυλους**. Ο Τζίμυ, φυτεύει την μικρή τουλίπα στο έδαφος και η Άννα τότε παρακινεί τα άλλα μέλη της ομάδας και το κοινό, *«ας βοηθήσουμε την τουλίπα να ανθίσει, ας τραγουδήσουμε όλοι μαζί, μόλις ακούσετε την λέξη άνοιξη σηκώστε τα χέρια σας έτσι, ψηλά».*** Η τουλίπα υπό την συνοδεία Βιβάλντι, ανθίζει και μετατρέπεται σε ένα μεγάλο και όμορφο φυτό, ενώ παράλληλα, ζωντανά πλάνα εισβάλλουν στην ατμόσφαιρα του animation, απεικονίζοντας το μαγικό ξύπνημα της φύσης. Το μπλε τζετ επανεμφανίζεται για να χαλάσει την γιορτή της φύσης, όμως η μηχανή των εποχών του δεν έχει πια κανένα αποτέλεσμα, αφού το άνθισμα και η ευωδία των φυτών, του δημιουργούν φτέρνισμα, στέλνοντας το πολύ μακριά. Στο 20:56, ο Κίμων αναφωνεί ανακουφισμένος, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Ο. Χιροσίγκε και Α. Βιβάλντι.
- Τέλος, στο 22:26, η Άννα επανεμφανίζεται στην σκηνή, αναφωνώντας την λέξη 'άνοιξη'.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 35: ΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΣΕΛΑΣ

Τέχνη: Χιονισμένος δρόμος στο Σαιντ Σιμεόν, του Κλοντ Μονέ. Μουσική: Το πέταγμα της μέλισσας, του Νικολάι Ρίμσκι Κόρσακοφ.

- Στο 1:20, η αυλαία ανοίγει με τους ήρωες να πετούν με το διαστημόπλοιο τους. Ο Τζίμυ παίρνει πρώτος τον λόγο, απευθύνει χαιρετισμό και ρωτά το κοινό, «έμαθα ένα πολύ αστείο τραγούδι, θέλετε να το ακούσετε;». Ο μικρός μουσικός τραγουδά με επιφωνήματα το μουσικό μοτίβο Κόρσακοφ, σκορπώντας το γέλιο και τον ενθουσιασμό στην υπόλοιπη ομάδα, που αμέσως μετά, του ζητά να επαναλάβει το αυτοσχέδιο δημιούργημά του. Ο Τζίμυ αρχίζει εκ νέου να τραγουδά, προκαλώντας αυτή την φορά έκρηξη ευθυμίας και στον Ρόκετ, ο οποίος, με διάφορες εναέριες μανούβρες, περνά μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα αρχικά, από ένα ζωντανό πλάνο του Παρθενώνα, κατόπιν από τους πύργους Πετρόνας και καταλήγει στην Λαπωνία. Η Άννα, φτάνοντας εκεί, ρωτά τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας για τον συγκεκριμένο τόπο και η Λυδία της εξηγεί ότι, είναι το μέρος που ζουν οι τάρανδοι. Οι μικροί Αινστάιν προσεδαφίζονται στην Λαπωνία και συναντούν ένα ολόκληρο κοπάδι από τάρανδους.

Ιδιαίτερο σημείο της προσοχής των ηρώων μας, αποτελεί ένα μικρό ταρανδάκι, που υπό το μουσικό εφέ ξυλόφωνου, παίζει στον ίδιο χώρο με ένα πουλί και λίγο αργότερα, απομακρύνεται από την μητέρα του και το υπόλοιπο κοπάδι. Οι ήρωες σπεύδουν να προλάβουν το μωρό τάρανδο, υπό το μουσικό εφέ βιολιών, όμως η προσπάθεια τους δεν στέφεται με επιτυχία, με συνέπεια την στεναχώρια της μητέρας του. Έτσι, ο Κίμων, στο 5:23, με στόχο να βρεθεί και να επιστρέψει στην μητέρα του το ταρανδάκι, σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Παρόλα αυτά, κατά την διάρκεια της επιστροφής στον Ρόκετ, ο Τζίμυ σταματά, φοβούμενος από την απότομη εναλλαγή των καιρικών φαινομένων. Η Λυδία ενημερώνει τον ήρωα μας, ότι τον χειμώνα στην Λαπωνία, ο ήλιος δύει πολύ νωρίς κατά την διάρκεια της ημέρας. Ωστόσο, ο μικρός μουσικός, παρ' όλο που φοβάται το σκοτάδι, αψηφά τους φόβους του και επιβιβάζεται στον Ρόκετ μαζί με τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Κατόπιν, ακολουθεί η πρόσκληση προς το κοινό και το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Οι ήρωες ξεκινούν το ταξίδι τους μέσα σε ζωντανά πλάνα χιονισμένων τοπίων που σε συνάρτηση με το animation, δημιουργούν όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Η ομάδα, για να εντοπίσει τον μικρό τάρανδο χρησιμοποιεί το **'ειδικό'** τηλεσκόπιο του Ρόκετ, με αποτέλεσμα λίγο αργότερα, να βρεθούν τα ίχνη από το ταρανδάκι, υπό την συνοδεία μουσικών εφέ ξυλόφωνου. Εν συνεχεία, οι μικροί Αινστάιν, ακολουθώντας τα ίχνη, φτάνουν σε ένα ψηλό χιονισμένο λόφο, ο οποίος φοβίζει τους μικρούς εξερευνητές. **Τότε δράση αναλαμβάνει ο Τζίμυ, που στο 8:30, προσπαθώντας να δώσει θάρρος στα άλλα μέλη της παρέας προτείνει, να πάρουν στα αστεία το ανυπέρβλητο εμπόδιο και αρχίζει να τραγουδά την μελωδία του Κόρσακοφ, με γκριμάτσες και επιφωνήματα.** Οι ήρωες γελούν με τον μικρό μουσικό και με τα πατίνια του σκι του Ρόκετ, ξεπερνούν πολύ εύκολα την μεγάλη καμπύλη του λόφου. **Έπειτα, στο 9:20, ένας ακόμα μεγαλύτερος λόφος υψώνεται στην διαδρομή των μικρών Αινστάιν με τον Τζίμυ να προτρέπει απευθυνόμενος προς την ομάδα και το κοινό, *«θα το δούμε ακόμα πιο αστεία, αυτή τη φορά θα κουνήσουμε το κεφάλι στο ρυθμό».*** Μ 'αυτόν τον περίεργο τρόπο, η παρέα θα περάσει για άλλη μία φορά επιτυχώς και θα οδηγηθεί στον τρίτο και μεγαλύτερο λόφο της Λαπωνίας. **Τότε, ο Τζίμυ επισημαίνει, *«ξέρω τι πρέπει να κάνουμε, ας κουνήσουμε το κεφάλι και τα χέρια τώρα μαζί, στον ρυθμό της μουσικής».*** Η λιλιπούτεια παρέα με την βοήθεια της μουσικής, ξεπερνά επιτυχώς τους φόβους και τις ανασφάλειες της, συνεχίζοντας την αναζήτηση για την ανεύρεση του μικρού τάρανδου.
- Ο ήλιος πέφτει ολοένα και περισσότερο στο Βόρειο Σέλας με αποτέλεσμα, ο φόβος των ηρώων να γίνεται ολοένα και μεγαλύτερος. Το μουσικό εφέ από τα ίχνη του μικρού τάρανδου οδηγούν σε ένα τρομακτικό δάσος. Παρόλα αυτά, παρά τον φόβο του, ο Τζίμυ, με αίσθημα ευθύνης προς την αποστολή και μεγάλη αποφασιστικότητα, δίνει πρώτος το έναυσμα προς την ομάδα για την είσοδο στο δάσος. Στο 11:52, ο μικρός μουσικός, βγάζει το φλάουτο του και παίζει την μελωδία του Κόρσακοφ, με άμεσο απότοκο την αναπτέρωση του ηθικού των μικρών εξερευνητών. Κατόπιν, οι μικροί Αινστάιν ακούνε ένα ηχητικό εφέ κλαρινέτου από μια ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. Παράλληλα, εντοπίζουν και άγνωστα ίχνη στο χιόνι, που λίγο αργότερα αντιλαμβάνονται ότι ανήκουν σε μία κουκουβάγια του χιονιού. **Η Άννα πλησιάζει προς το όμορφο ζωάκι και ρωτά, «κουκουβάγια μπορείς να κάνεις έναν ήχο που δεν θα είναι τρομακτικός;». Τότε, ακολούθως η Λυδία απευθυνόμενη προς το κοινό προτρέπει λέγοντας, *«έλα ας μάθουμε στην κουκουβάγια πως να είναι αστεία, μπορείτε να κουνήσετε τα φτερά σας σαν την κουκουβάγια;».* Η ηρωίδα τραγουδώντας με τα γνωστά επιφωνήματα ('ντάμπα-ντάμπα') πάνω στο**

μοτίβο Κόρσακοφ μετατρέπει το άκουσμα της κουκουβάγιας σε ένα ευχάριστο τραγούδισμα και η ομάδα, χωρίς περαιτέρω φόβους και ενδοιασμούς συνεχίζει την πορεία της. Λίγο αργότερα, τα ίχνη που βρίσκονται στο χιόνι οδηγούν την ομάδα σε μία αρκτική αλεπού. Τότε, η Άννα ομοίως με την κουκουβάγια έχει την πρόθεση να μάθει στην αλεπού, πως να γίνει πιο αστεία. **Έτσι, η μικρή τραγουδίστρια γυρνά την πλάτη της προς το κοινό και προτρέπει το κοινό λέγοντας, *«μπορείτε να κουνήσετε την ουρά σας σαν μια αρκτική αλεπού; Κουνήστε την ουρά σας και τραγουδήστε»***. Το ζωάκι με ηχητικό βιολιού κουνά την ουρά του στο ρυθμό, με αποτέλεσμα οι ήρωες να νιώσουν ακόμα πιο άνετα στο σκοτεινό περιβάλλον του δάσους.

- Η νύχτα απλώνει για τα καλά το πέπλο της πάνω από το Βόρειο Σέλας, παρόλα αυτά, ο Τζίμυ μαζί με τους μικρούς Αινστάιν δεν παραιτούνται εύκολα από την αποστολή τους για την ανεύρεση του μικρού τάρανδου. Παράλληλα, ένα ακόμη πρόβλημα προστίθεται για τους ήρωες, όταν τα ίχνη από το ταρανδάκι καλύπτονται από το χιόνι. Όμως, αίφνης, ακούγεται το χαρακτηριστικό ηχητικό εφέ από το κουδουνάκι του μικρού ζώου, από μία ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. **Τότε, ο Κίμων προτείνει στην ομάδα να βοηθήσουν το ταρανδάκι να παίξει πιο δυνατά το ηχητικό του εφέ. Έπειτα, στο 16:56, ο Τζίμυ παίρνει τον λόγο και ζητά με την σειρά του την συμμετοχή του κοινού, σημειώνοντας, *«ας ζητήσουμε από το μικρούλι ταρανδάκι να παίξει με το κουδουνάκι του πολύ δυνατά, 'fortissimo'. Μπορείτε να πείτε 'fortissimo';»*.**
- Το χαρακτηριστικό εφέ ξυλόφωνου ακούγεται δυνατότερα και οι ήρωες ακολουθούν την μουσική για να βρουν το ταρανδάκι. Παράλληλα, η μελωδία Κόρσακοφ κυριαρχεί για ακόμη μια φορά στο επεισόδιο υπό τους ήχους βιολιού. Παρόλα αυτά, κατά την διάρκεια της διαδρομής, ο Τζίμυ πανικοβάλλεται από το σκοτάδι και κυριαρχείται από τους φόβους του**. Έτσι, στο 18:02, ο Κίμων απευθυνόμενος προς το κοινό τονίζει, *«όταν στρέψω την μπαγκέτα μου προς το μέρος σας έτσι, κουνηθείτε στο ρυθμό της μουσικής. Κουνήστε το κεφάλι και τα χέρια και τα πόδια σας, όλα μαζί»*. Οι μικροί Αινστάιν αστειεύονται με τον ρυθμό της μουσικής κουνώντας μαζί με το κοινό όλους τους το σώμα υπό την μελωδία Κόρσακοφ.** Οι ενέργειες των ηρώων μας έχουν άμεσο αποτέλεσμα αφού, ο Τζίμυ γελά ενώ λίγο αργότερα, βάζει στίχους στην μελωδία και τραγουδά κι εκείνος στο μοτίβο του πετάγματος της μέλισσας.
- Στο 19:25, ένα μοναδικό φαινόμενο λαμβάνει χώρα αφού στον ουρανό δημιουργούνται διάφορα πολύχρωμα σχήματα. Οι μικροί Αινστάιν αποδίδουν τις φωτεινές παρουσίες στην χαρά που νιώθει και ο ουρανός με το τραγούδι του Τζίμυ όμως, η Λυδία λίγο μετά, κοιτάζοντας ψηλά με θαυμασμό σημειώνει λέγοντας το εξής προς το κοινό. «**Αυτό είναι το Βόρειο Σέλας**, **Ορόρα Μπορεάλι**ς». Κατόπιν, η μικρή χορεύτρια ζητά και από το κοινό να επαναλάβει το όνομα του παράξενου φαινομένου και στην συνέχεια οι ήρωες συνειδητοποιούν ότι με αυτό το φως μπορούν να βρουν ευκολότερα αυτό που ψάχνουν. Έτσι, στο 19:57, ο Τζίμυ ρωτά το κοινό, «βλέπετε το μικρούλι ταρανδάκι;». Το πλάνο μετατοπίζεται και πίσω από την πλάτη του μικρού μουσικού βλέπουμε το ταρανδάκι, όπου την εικόνα συνοδεύουν τα χαρακτηριστικά εφέ ξυλόφωνου. Ακολούθως, οι μικροί Αινστάιν φωνάζουν την μητέρα του μικρού τάρανδου και τα ζωάκια ευχαριστούν τους ήρωες για την βοήθεια τους. Έτσι, στο 20:57, ο Κίμων αναφωνεί χαρούμενος, 'αποστολή εξετελέσθη'. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Κλόντ Μονέ και Νικολάι Κόρσακοφ.
- Τέλος, με το που κλείνει η κουρτίνα, ο Τζίμυ βγάζει το κεφάλι του και τραγουδά με επιφωνήματα την μελωδία του επεισοδίου.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 36: ΤΑ ΑΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΖΟΙ

Τέχνη: Αυστραλιανή τέχνη των Αβορίγινων. Μουσική: Σουίτα νούμερα ένα από τον Ζορζ Μπιζέ.

- Στο 1:19, η αυλαία ανοίγει υπό τους ήχους της μελωδίας της σουίτας νούμερο ένα του Ζ. Μπιζέ. Οι ήρωές μας βρίσκονται μέσα στο διαστημόπλοιό τους και δια στόματος Τζίμυ μας ενημερώνουν ότι ταξιδεύουν για την Αυστραλία και τον διάσημο διαγωνισμό ταλέντων των ζώων της όπερας του Σίδνεϋ. Ο Ρόκετ ακολούθως μας δείχνει αυτόματα μια εικόνα της εν λόγω όπερας που συνοδεύεται από ένα μικρό ηχητικό εφέ. Έτσι, ο Τζίμυ δράττει της ευκαιρίας και απευθυνόμενος προς το κοινό ρωτά, «θέλετε να δείτε τα ζώα να κάνουν τα πιο περίεργα κόλπα;». Καθώς ο διαγωνισμός είναι έτοιμος να ξεκινήσει, οι ήρωες μας συναντούν ένα σμήνος πελεκάνων. Παράλληλα, στην οθόνη του Ρόκετ ένα ζωντανό πλάνο με πελεκάνους, υπό την υπόκρουση ενός διαρκή μουσικού μοτίβου βιολιών, αποδίδουν μια ξεχωριστή ψευδαίσθηση της πραγματικότητας μέσα στο animation. Το ιδιαίτερο ταλέντο των πελεκάνων είναι το πέταγμα τους και οι ήρωες μας ενθουσιασμένοι κοιτούν με θαυμασμό τους φτερωτούς διαγωνιζόμενους. Έπειτα, οι μικροί Αινστάιν συναντούν (σε ένα ζωντανό πλάνο της ερήμου) εμού, τα οποία πηγαίνουν κι αυτά προς τον διαγωνισμό με σκοπό να αναδείξουν το ιδιαίτερο ταλέντο τους, το τρέξιμό. Ο παραλληλισμός ζωντανών πλάνων και animation σταματά, όταν οι ήρωες μας συναντούν ένα από τα κατεξοχήν ζωάκια της Αυστραλίας, ένα μικρό καγκουρό. Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές βλέποντας το ζωάκι, αποβιβάζονται από τον Ρόκετ και αναρωτιούνται γιατί δεν βρίσκεται κι εκείνο καθ' οδόν για τον μεγάλο διαγωνισμό. Ακολούθως, ο Τζίμυ διαπιστώνει πως πρόκειται για ένα **Τζόι** (μικρό καγκουρό) και το ρωτά αν έχει κι εκείνο κάποιο ιδιαίτερο ταλέντο. Το μικρό μαρσιποφόρο επικοινωνεί με τους μικρούς Αινστάιν με ηχητικά τρομπέτας κι έχοντας μία προφανή διάθεση για παιχνίδια περιμένει από τους ήρωες μας να δώσουν την απάντηση. Συνεπώς, στο 3:36, ο Τζίμυ βρίσκει αφορμή και ρωτά το κοινό, «σε τι τα καταφέρνουν καλά τα καγκουρό; Στα άλματα». Ακολούθως, τα άλματα του καγκουρό επί της οθόνης, συνοδεύει το ηχητικό μοτίβο του Ζ. Μπιζέ που ακούσαμε στην αρχή του επεισοδίου. Παρόλα αυτά ο χρόνος κυλά αμείλικτος και το καγκουρό είχε ξεχάσει την τέλεση του διαγωνισμού την συγκεκριμένη ημέρα. Το ηχητικό εφέ της όπερας του Σύδνεϋ που είναι έτοιμη να ξεκινήσει ακούγεται από μακριά και οι ήρωες μας συνειδητοποιούν ότι ο Τζόι πρέπει να κάνει πολύ μεγάλα άλματα και μάλιστα σε πολύ σύντομο χρόνο αν θέλει να προλάβει εγκαίρως να διαγωνιστεί. Κατόπιν τούτου, ο Τζίμυ αποφασίζει να βοηθήσει τον Τζόι και στο 4:53 λέει προς το κοινό, «θα τον βοηθήσετε κι εσείς να φτάσει στον διαγωνισμό των ζώων εγκαίρως;». Έτσι, ο Κίμων, στο 5:20, σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής και ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης των μικρών Αινστάιν.
- Αρχικά, **η Άννα προσπαθεί να βοηθήσει το μικρό καγκουρό να κάνει συνεχόμενα άλματα τραγουδώντας με στίχους την μελωδία του Ζ. Μπιζέ**. Άμεσα βλέπουμε ένα ζωντανό πλάνο με ένα καγκουρό να πηδά δημιουργώντας για ακόμα μια φορά ψευδαισθήσεις αλήθειας μέσα στο περιβάλλον του animation. **Έπειτα και η Λυδία με την σειρά της συνεισφέρει στην εν λόγω προσπάθεια χτυπώντας παλαμάκια, παροτρύνοντας δε και το κοινό να χτυπήσει μαζί της, πάνω στον ρυθμό της μελωδίας**. Ακόμη και ο Ρόκετ, προσπαθώντας να μιμηθεί τα άλματα του Τζόι, χρησιμοποιεί τον ιδιαίτερο μηχανισμό του πηδώντας κι εκείνος πάνω στον ρυθμό της μουσικής.
- Αίφνης, στο 7:27, την πορεία του Τζόι σταματά ένα ηχητικό εφέ κόντρα μπάσου, όπου η πηγή του ήχου δεν φαίνεται επί της οθόνης. Λίγο αργότερα, ο Κίμων

σημειώνει ότι ο παράξενος αυτός ήχος θα μπορούσε να ανήκει σε ένα άλλο ζώο και καλεί την Λυδία να κοιτάξει με τα κιάλια της, ψηλά στην κορυφή ενός δέντρου. Στα κιάλια της μικρής χορεύτριας λοιπόν, βλέπουμε ένα ζωντανό πλάνο ενός άλλου χαρακτηριστικού ζώου που συνήθως συναντά κανείς στην Αυστραλία, ενός κοάλα. Ακολούθως, ο μαέστρος της παρέας ρωτά το κοινό, «ποιο ζώο είναι αυτό;». Το μικρό κοάλα κοιμάται πάνω στο δέντρο και ο Τζόι θέτει ως στόχο να το ξυπνήσει για να προλάβει κι εκείνο τον μεγάλο διαγωνισμό. **Όμως το ύψος του δέντρου απαιτεί ένα τεράστιο άλμα που πρέπει να κάνει το καγκουρό και για να το βοηθήσει στην προσπάθεια του, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Κίμων. Ο αρχηγός της ομάδας έχει σκοπό να καθοδηγήσει την μουσική με την μπαγκέτα του σε ένα crescendo, ώστε η δύναμη του άλματος να γίνει μεγαλύτερη και εντονότερη**. Στο 8:37, ο ήρωας ζητά την απαραίτητη βοήθεια και από το κοινό και λίγο μετά εξηγεί λέγοντας, ***«φέρτε τα χέρια μπροστά σαν εμένα, σηκώστε τα απαλά, και πείτε, crescendo»***. Το κοάλα με το δυνατό άλμα του Τζόι και την σουίτα νούμερο ένα του Ζ. Μπιζέ να κυριαρχεί μέσα σε ένα δυνατό crescendo, ξυπνά και αρχίζει να σκαρφαλώνει πιο ψηλά στο δέντρο ώστε να προλάβει κι εκείνο τον διαγωνισμό για να αναδείξει το ξεχωριστό ταλέντο του (αναρρίχηση). Οι μικροί Αινστάιν χαρούμενοι, δίνουν συγχαρητήρια στον Τζόι για το άλμα του, και βιαστικοί επιβιβάζονται εκ νέου στον Ρόκετ.

- Η Άννα με στόχο την βοήθεια του καγκουρό τραγουδά για ακόμη μια φορά το μοτίβο Μπιζέ που ακούσαμε στην αρχή του επεισοδίου. Όμως κατά την διάρκεια της διαδρομής συμβαίνει ένα ευτράπελο γεγονός, αφού ο Τζόι θέλοντας να κόψει δρόμο για να φθάσει ταχύτερα στον διαγωνισμό, μπαίνει σε μια σπηλιά και απομακρύνεται από τους μικρούς Αινστάιν. **Επί της ουσίας, οι ήρωες εισέρχονται στο έργο τέχνης των πρώτων κατοίκων της Αυστραλίας (Αβορίγινων) που είδαμε στην αρχή του επεισοδίου.** Οι μικροί Αινστάιν μπαίνοντας σε αυτό το ιδιάζων μονοπάτι ακούνε ξαφνικά το ηχητικό εφέ ενός βιολιού και αναγνωρίζουν χωρίς να φαίνεται επί της οθόνης, ότι αυτός ο ήχος ανήκει σε ένα φίδι. Παράλληλα, ακούγεται και η χαρακτηριστική μελωδία των αλμάτων του Τζόι (Μπιζέ) και οι ήρωες μας φοβούμενοι από την παρουσία του ερπετού σπεύδουν ταχέως να βρουν το μικρό καγκουρό. Αρχικά, στον δρόμο των ηρώων βρίσκονται δύο μουσικά τούνελ όπου για να κατευθυνθούν προς τον Τζόι, οι μικροί εξερευνητές πρέπει να ακούσουν την μελωδία των αλμάτων του. **Έτσι, στο 11:00, η Άννα σημειώνει απευθυνόμενη προς το κοινό, *«ας ακούσουμε την μουσική από το πρώτο τούνελ».*** Μετά το άκουσμα της μουσικής του τούνελ η μικρή τραγουδίστρια ρωτά, ***«ακούστηκε σαν το τραγούδι του άλματος του Τζόι;».*** Λίγο αργότερα, και μετά την επανάληψη της ίδιας ερώτησης προς το κοινό για την μουσική του δεύτερου τούνελ, οι ήρωες μας κατευθύνονται σε μία διαδρομή όπου συναντούν τρία μουσικά τούνελ αυτή την φορά. Ακολούθως, στο 12:04, η Άννα προσκαλεί εκ νέου το κοινό να ακούσει την μουσική για να βρει τον μικρό τάρανδο. Μετά από αλλεπάλληλα μουσικά μοτίβα (12:04-πρώτο τούνελ, 12:25 δεύτερο τούνελ,12:42 τρίτο τούνελ) και αντίστοιχες ερωτήσεις από την μικρή τραγουδίστρια, οι ήρωες παίρνουν τον δρόμο του τρίτου τούνελ που τους οδηγεί μπροστά σε ένα παράξενο θέαμα. Ο Τζόι ακούοντας τον χαρακτηριστικό ηχητικό εφέ βιολιού του φιδιού, έσπευσε να το ενημερώσει για τον διαγωνισμό, ώστε και εκείνο να λάβει μέρος δείχνοντας το σπάνιο ταλέντο του στο γλίστρημα. Οι μικροί Αινστάιν δίνουν συγχαρητήρια στο μικρό καγκουρό για την συμπεριφορά του, όμως ξαφνικά ακούγεται το μουσικό εφέ της όπερας του Σύδνεϋ που είναι έτοιμη να ξεκινήσει από σε στιγμή σε στιγμή. Τότε, η ομάδα επιβιβάζεται εκ νέου στον Ρόκετ και η περιήγηση συνεχίζεται ακάθεκτα.

- Στην συνέχεια, η Άννα τραγουδά ξανά την μελωδία των αλμάτων όμως για πολλοστή φορά ένα ακόμη εμπόδιο ξεπροβάλει στην πορεία του Τζόι. Η Λυδία στο 14:54 μας ενημερώνει ότι πρόκειται για τον μεγαλύτερο βράχο του κόσμου, τον επονομαζόμενο, **Ουλουρού**. **Το μικρό καγκουρό θα πρέπει να πραγματοποιήσει ένα τεράστιο άλμα για να καταφέρει να περάσει πάνω από αυτό το θαύμα της φύσης και να συνεχίσει το ταξίδι του. Έτσι, δράση αναλαμβάνει εκ νέου ο Κίμων, ο οποίος στοχεύει να καθοδηγήσει σε ένα μεγάλο 'crescendo' την μελωδία του άλματος του Τζόι**. Στο 15:31, ο μικρός μαέστρος λέει απευθυνόμενος προς το κοινό, ***«τώρα ας κάνουμε το crescendo, σιγά-σιγά σηκώστε τα χέρια ψηλά, πιο ψηλά και πείτε crescendo, ακόμα πιο δυνατά».*** Με αυτή την τεράστια ώθηση, το μικρό καγκουρό, υπό την συνοδεία της σουίτας νούμερο ένα του Μπιζέ, κάνει ένα τεράστιο άλμα και περνά επιτυχώς πάνω από το βουνό, σκορπίζοντας χαρά και ενθουσιασμό στους μικρούς εξερευνητές.
- Οι μικροί Αινστάιν επιβραβεύουν τον Τζόι άλλη μια φορά για το άλμα του, ώσπου λίγο αργότερα ένα ηχητικό εφέ φλάουτου ακούγεται από μία άγνωστη ηχητική πηγή. Η Λυδία χρησιμοποιώντας τα κιάλια της αντιλαμβάνεται πως αυτή η μικρή μελωδία ανήκει στους παπαγάλους της Αυστραλίας. Οι λορίκολλοι γυρίζοντας πάνω στα κλαδιά των δέντρων προσπαθούν να προπονηθούν εντατικά για τον μεγάλο διαγωνισμό, όμως τώρα πρέπει να βιαστούν. **Για να ενισχύσει την προσπάθεια τους ο Τζόι σκέφτεται το χειροκρότημα πάνω στον ρυθμό της μουσικής**. Παρόλα αυτά, το ηχητικό μοτίβο του διαγωνισμού επιτάσσει πλέον την ελάττωση κάθε είδους αργοπορίας.
- Στην τελική ευθεία, ένα τελευταίο εμπόδιο ξεπροβάλλει για το μικρό καγκουρό, αφού το κτίριο της όπερας καλύπτει μια δύσβατη διαδρομή από μεγάλους βράχους και μεγάλα κλαδιά. **Έτσι, στο 17:51, ο Τζίμυ παίρνει τα κύμβαλα του και ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«μπορείτε να χτυπήσετε τα χέρια σας σαν κύμβαλα, ώστε με κάθε χτύπημα να ξέρει πότε να πηδήξει ο Τζόι;».*** Ο πολυτάλαντος μουσικός χτυπά τα κύμβαλά του πάνω στη μελωδία της σουίτας νούμερο ένα του Ζ. Μπιζέ με αποτέλεσμα το μικρό καγκουρό να φτάσει εγκαίρως στον μεγάλο διαγωνισμό των ζώων.
- Ο Τζόι ανεβαίνοντας στην σκηνή, ζητά μία τελευταία βοήθεια από τους νέους του φίλους. Το μικρό καγκουρό θέλει να κάνει το μεγαλύτερο άλμα που έκανε ποτέ και για τέτοιο μεγαλεπήβολο στόχο, οι ήρωες ζητούν με την σειρά τους την ενίσχυση του κοινού. **Ως εκ τούτου, στο 19:46, ο Τζίμυ τονίζει, *«θα βοηθήσετε τον Τζόι να κάνει το μεγαλύτερο άλμα που έκανε ποτέ; Σηκωθείτε όρθιοι και με το τρία πηδήξτε όσο πιο ψηλά μπορείτε».*** Το μέτρημα του μικρού μουσικού ακολουθεί μια τεράστια εκτόξευση του Τζόι όπου, το μικρό καγκουρό αναπηδά πολύ πάνω και από το ίδιο το κτίριο της όπερας του Σίδνεϋ, κερδίζοντας το χειροκρότημα και το θαυμασμό όλων των υπόλοιπων ζώων. Υπό την κυριαρχία της μελωδίας Μπιζέ, ο Κίμων αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Αβορίγινων και του Ζορζ Μπιζέ.
- Τέλος, στο 22:23 με το κλείσιμο της κουρτίνας βλέπουμε τον Τζόι χαρούμενο να χοροπηδά στον ρυθμό της μουσικής.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 37: ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΥΧΗ

Τέχνη: Η έναστρη νύχτα του Βίνσεντ Βαν Γκονγκ. Μουσική: Για τη Λίζα από τον Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.

- Στο 1:19, η αυλαία ανοίγει υπό τους ήχους της μελωδίας του Λ.Β. Μπετόβεν. Οι ήρωες μας κάθονται όλοι μαζί δίπλα στο Χριστουγεννιάτικο δέντρο και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει ότι είναι παραμονή Χριστουγέννων και πως πρόκειται λόγω της ημέρας να διαβάσει στους φίλους του, την αγαπημένη του χριστουγεννιάτικη ιστορία. Ακολούθως, ο μαέστρος της παρέας ρωτά το κοινό, «εσείς θέλετε να την ακούσετε;». Ο λιλιπούτειος αφηγητής, υπό την συνεχή μουσική υπόκρουση της μελωδίας Μπετόβεν, ανοίγει το βιβλίο του και διηγείται την ιστορία ενός αγοριού, που ζήτησε ως δώρο από τον Άγιο Βασίλη, μία χελώνα. Ο Άγιος, θέλοντας να επιβραβεύσει το αγόρι για την καλή του συμπεριφορά καθ' όλη την διάρκεια της χρονιάς, πετά με τους ταράνδους και το έλκηθρο του, μέχρι το σπίτι του αγοριού και ρίχνει από την καμινάδα, ένα δώρο μέσα σε ένα πράσινο κουτί. Η εξέλιξη της ιστορίας, υπό την υπόκρουση πολλών ηχητικών εφέ, όμως, περιλάμβανε μία τεράστια έκπληξη, αφού, το αγόρι ανοίγοντας το κουτί δεν βρήκε κανένα δώρο μέσα. Παρά την πρόσκαιρη απογοήτευση, στην συνέχεια, η μητέρα επεσήμανε στο αγόρι, πως πρόκειται για ένα κουτί ευχών. Έτσι, λίγο μετά, το αγόρι της ιστορίας, τραγουδώντας την μαγική μελωδία (Μπετόβεν), είδε μέσα από το παράξενο κουτί να ξεπροβάλλει το αγαπημένο του ζωάκι, μία χελώνα. Μετά το ευτυχές τέλος της ιστορίας ο Κίμων αφορμής δοθείσης ρωτά το κοινό, «αν είχατε ένα κουτί ευχών, εσείς τι θα ευχόσασταν;». Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα την σιωπή «σπάει», ένα γνώριμο ηχητικό εφέ από μία πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. Ακολούθως, τότε και η Άννα λέει προς τους μικρούς τηλεθεατές, «ποιος λέτε να κάνει αυτό τον θόρυβο;». Οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν πως αυτό το παράξενο ηχητικό ανήκε στον Άγιο Βασίλη, ο οποίος υπό την μελωδική κυριαρχία ενός μουσικού εφέ πιάνου, παράλληλα με την μελωδική εξύφανση της μουσικής Μπετόβεν, άφησε τέσσερα μαγικά κουτιά ευχών κάτω από το Χριστουγεννιάτικο δέντρο των ηρώων. Κάθε ένας από την παρέα των μουσικών εξερευνητών έχει το δικό του αντίστοιχο κουτί, παρόλα αυτά, οι ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με μία πολύ δυσάρεστη έκπληξη. Το κουτί ευχών της Άννας χάθηκε και όλοι δυσαρεστούνται πολύ με αυτή την εξέλιξη. Έτσι, ο Κίμων, με στόχο να βρεθεί το χαμένο κουτί ευχών της αδερφής του, ζητά την βοήθεια του κοινού και σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Έτσι, οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο μαγικό τους διαστημόπλοιο και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.
- Η περιπέτεια των μικρών Αινστάιν αρχίζει υπό τους ήχους της μελωδίας του "Fur Elise". Παρόλα αυτά, οι ήρωες μας ταξιδεύουν χωρίς να ξέρουν την ακριβή τοποθεσία που βρίσκεται το κουτί ευχών της Άννας. **Έτσι, σε μία ένδειξη αλληλεγγύης και έκφρασης αληθινής φιλίας, δράση αναλαμβάνει ο Ρόκετ, ο οποίος με τα παράξενα εργαλεία του, προσπαθεί να ανοίξει το μαγικό κουτί του. Η Άννα με την σειρά της, ζητά την βοήθεια του κοινού και λίγο αργότερα, το μαγικό διαστημόπλοιο με την χαρακτηριστική του 'ομιλία' (ηχητικά εφέ ξυλόφωνου), 'τραγουδά' την χριστουγεννιάτικη μελωδία**. Το αποτέλεσμα της ευχής του είναι ένα νέο εργαλείο, ένας ανιχνευτής ευχών.
- Η τραγουδίστρια της παρέας ευχαριστεί τον φτερωτό της φίλο και ο Κίμων τοποθετεί τον ανιχνευτή, στον πύργο ελέγχου. Έπειτα, ο ίδιος ήρωας υπενθυμίζει απευθυνόμενος προς το κοινό, το ηχητικό εφέ που συνοδεύει το κουτί των ευχών (ηχητικό εφέ πιάνου**). Έτσι, στο 7:54, φαίνεται στον ανιχνευτή ένα ζωντανό πλάνο του κέντρου Λίνκολν της Νέας Υόρκης. Παράλληλα, μία μελωδία με πιάνο, δίνει**

στον μικρό μαέστρο την αφορμή να ρωτήσει, *«ακούγεται αυτή η μουσική σαν το κουτί ευχών;».* Μετά την πρώτη ανεπιτυχή προσπάθεια, η αναζήτηση οδηγεί τους ήρωες, στα Ιλίσια πεδία του Παρισιού της Γαλλίας (με το αντίστοιχο ζωντανό πλάνο). Ο Κίμων ξαναρωτά την ίδια ερώτηση προς το κοινό, όμως και πάλι το εν λόγω μουσικό εφέ με πιάνο δεν είναι το ζητούμενο. Στην συνέχεια, η μουσική ιχνηλασία μέσω του ανιχνευτή οδηγεί στο Νεπάλ των Ιμαλαίων. Ο Κίμων απευθύνει για τρίτη φορά την ερώτηση προς το κοινό, με επιτυχές-αυτή την φορά-αποτέλεσμα για την έρευνα.

- Οι ήρωες συνεχίζουν το ταξίδι τους με την Άννα να τραγουδά με στίχους πάνω στην μελωδία του Λ.Β. Μπετόβεν. Παράλληλα, ο Ρόκετ περνά μέσα από πύργους-animation στο Νεπάλ, κι από εκεί το μικρό διαστημόπλοιο κατευθύνεται σε ένα τεράστιο χιονισμένο βουνό, το Έβερεστ. Στο 9:56, η Λυδία προειδοποιεί την υπόλοιπη παρέα, πως πρόκειται για το ψηλότερο βουνό του κόσμου και η ανάβαση έως την κορυφή θεωρείται σχεδόν αδύνατη. Παρόλα αυτά, ο Κίμων, προτείνει στην ομάδα με θάρρος, να συνεχίσει την προσπάθεια της μέχρι το τέλος. Κατόπιν, ο Ρόκετ περνά πάνω ζωντανά πλάνα χιονιού δημιουργώντας έντονες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας μέσα στο περιβάλλον του animation. Υπό την συνεχή μουσική υπόκρουση της μουσικής Μπετόβεν, ο Ρόκετ επιστρατεύει τις μεγάλες κίτρινες ρόδες του και αρχίζει την προσπάθεια ανάβασης του Έβερεστ. Ξαφνικά, στο 10:44, οι ήρωες μας συναντούν μικρά στρατιωτάκια που τους κλείνουν το δρόμο προς την κορυφή με χτυπώντας τα τύμπανα τους**. Ο Τζίμυ, λίγο αργότερο ακούγοντας το συγκεκριμένο ηχητικό εφέ τυμπάνου, αποφασίζει να αναλάβει άμεσα δράση. Ο μουσικός της ομάδας ζητά τη βοήθεια του κοινού, για να ανοίξει το κουτί ευχών του σημειώνοντας, «τραγουδήστε μαζί μου το τραγούδι της ευχής». Εν συνεχεία, το δώρο ξετυλίγεται μαγικά υπό την ανάκρουση του αντίστοιχου ηχητικού εφέ. Μέσα από το κουτί εμφανίζεται ένα στρατιωτικό τύμπανο.** Ο ήρωας, απευθυνόμενος προς το κοινό σημειώνει πως τα στρατιωτάκια έχουν ένα **ειδικό ρυθμό τυμπάνου** που μόνο αν μιμηθούν τον ίδιο και οι μικροί Αινστάιν θα μπορέσουν να συνεχίσουν το ταξίδι τους**. Έτσι, ο Τζίμυ ρωτά μετά από λίγο το κοινό, *«θα χτυπήσετε μαζί μου; Πάει κάπως έτσι, μπορείτε να χτυπήσετε αυτό το ρυθμό;».*** Ύστερα από την επιτυχή μίμηση του ***ειδικού*** ρυθμού στο τύμπανο, η Άννα ενθουσιασμένη ευχαριστεί τον φίλο της και οι ήρωες μας συνεχίζουν ακάθεκτα την ανάβαση τους τους στο χιονισμένο τοπίο του Έβερεστ.
- Ο ανιχνευτής ευχών καθώς και το ηχητικό εφέ του δώρου της Άννας που ακούγεται ολοένα και πιο δυνατά, αποδεικνύουν, πως οι μικροί Αινστάιν, έρχονται όλο και πιο κοντά στην εύρεση του πολυπόθητου αντικειμένου. Η μελωδία του Λ.Β. Μπετόβεν κυριαρχεί άλλοτε ως μουσικό εφέ κι άλλοτε ως τραγούδι με στίχους καθ' όλη την διάρκεια του επεισοδίου, όμως ξαφνικά την πορεία του Ρόκετ σταμάτα ένα ακόμη εμπόδιο. **Στην χιονισμένη επιφάνεια του Έβερεστ ξεπηδούν ζαχαροκάλαμα, τα οποία φράζουν την διέλευση των λιλιπούτειων εξερευνητών. Βλέποντας αυτές τις ιδιόμορφες συνθήκες, η Λυδία αναλαμβάνει δράση και αποφασίζει να πραγματοποιήσει την ευχή της. Αρχικά, καλεί το κοινό να τραγουδήσει με εκείνη, την μελωδία του κουτιού ευχών και λίγο αργότερα, η μικρή χορεύτρια κρατά στα χέρια της, ένα ολοκαίνουριο ζευγάρι παπουτσιών μπαλέτου. Ακολούθως, η ίδια βγαίνει έξω από τον Ρόκετ και με τις χορευτικές της κινήσεις θάβει όλα τα ζαχαροκάλαμα βαθιά μέσα στο χιόνι, υπό την υπόκρουση του μουσικού εφέ του Fur Elise. Παρόλα αυτά, το πρόβλημα δεν σταματά εδώ αφού ακόμα περισσότερα ζαχαροκάλαμα ξεπηδούν μονομιάς μέσα από το χιόνι. Έτσι, στο 14:57 η Λυδία, ζητά βοήθεια από το κοινό λέγοντας, *«θα χρειαστώ τη βοήθειά σας για να χορέψω, θα χτυπήσετε τα δάχτυλα των ποδιών σας στο ρυθμό;. Χτυπήστε μαζί μου».***

- Οι ήρωες περνούν επιτυχώς και από τα ζαχαροκάλαμα του Έβερεστ και η Άννα, εν συνεχεία υποδέχεται την φίλη της με μία μεγάλη αγκαλιά ευχαριστώντας την για την αποφασιστικότητα και τον αλτρουισμό της. Πλέον, οι μικροί Αινστάιν βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής από το κουτί ευχών της Άννας και το αντίστοιχο ηχητικό εφέ του κουτιού ακούγεται δυνατότερα από ποτέ. Όμως, ένα ακόμη-αυτή την φορά φυσικό-εμπόδιο βρίσκεται στον δρόμο των μικρών Αινστάιν, καθώς ο ήλιος δύει ρίχνοντας το σκοτεινό πέπλο της νύχτας πάνω από το Έβερεστ. Ο προσανατολισμός και η ανάβαση δυσκολεύουν πολύ, όμως ένας από τους ήρωες δεν έχει κάνει ακόμα την ευχή του. **Έτσι, ο Κίμων αποφασίζει να ζητήσει την βοήθεια του κοινού και με το τραγούδισμα της μελωδίας, λαμβάνει ως δώρο ένα εκτυφλωτικό καινούριο φως για την μπαγκέτα του. Έπειτα, ο μαέστρος της παρέας, οδηγείται έξω από τον Ρόκετ και σημειώνει με την σειρά του προς την πλευρά του κοινού, *«πρέπει να διευθύνω με την μπαγκέτα μου, κάντε με τα χέρια σας ένα τρίγωνο σύμφωνα με τη μουσική. Όπως εγώ»*.** Έτσι, στο 17:14, υπό την μουσική υπόκρουση Μπετόβεν **ο μικρός μαέστρος-μετρώντας επί της ουσίας τον ρυθμό της μελωδίας-παράγει ένα άυλο τρίγωνο που δημιουργεί με την σειρά του μία έναστρη νύχτα, όπως το έργο τέχνης που είδαμε στην αρχή του επεισοδίου από τον Β.Β. Γκόγκ.** Ο ουρανός φωτίζεται και δρόμος για το δώρο της Άννας είναι πια ορθάνοιχτος.
- Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, οι μικροί Αινστάιν βρίσκουν το κουτί ευχών της Άννας στην κορυφή του Έβερεστ σε απόσταση μιας ανάσας από τους ίδιους. Το κουτί όμως ταλανίζεται από τους ανέμους και είναι έτοιμο να πέσει. Τότε, χωρίς δεύτερης σκέψη, άμεσα η Άννα αναλαμβάνει πρωτοβουλία και τρέχει, προκειμένου να ανέβει έγκαιρα στην κορυφή. Η επιφάνεια είναι γλιστερή όμως η ηρωίδα δεν τα παρατά και παρά τις πρώτες αποτυχημένες της προσπάθειες τελικώς καταφέρνει και αρπάζει το δώρο της από την κακοτράχαλη κορυφή.
- Εν κατακλείδι, στο 19:37 η ηρωίδα με την βοήθεια του κοινού τραγουδά το μουσικό εφέ του δώρου με την βοήθεια του κοινού και εύχεται να είναι με όλους τους φίλους της μαζί την ημέρα των Χριστουγέννων. Και ενόσω, όλοι βρίσκονται ευτυχισμένοι μαζί, μετά την ευχή της Άννας, αίφνης ακούγεται ένα ηχητικό εφέ από κουδουνάκια από μία άγνωστη ηχητική πηγή. Λίγο μετά, ο Άγιος Βασίλης κάνει την εμφάνισή του στον έναστρο ουρανό του Έβερεστ και ο Κίμων χαρούμενος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Βίνσεντ Βαν Γκόγκ και του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.
- Τέλος, στο 22:25, εμφανίζεται φευγαλέα ένα μαγικό κουτί ευχών.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 38: Ο ΚΑΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Τέχνη: Σκακιέρα τριγυρισμένη από λουλούδια του Τζιοβάνι Μπατίστα Σάσι και ταπετσαρίες Μπαγιού. Μουσική: Σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ.

- Στο 1:29, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει πως τόσο ο ίδιος όσο και οι φίλοι του παίζουν τους ιππότες. Οι ήρωες κρατούν διάφορες πανοπλίες στα χέρια τους, με μουσικούς συμβολισμούς. **Για παράδειγμα, ο Κίμων κρατά μία, που απεικονίζει το κλειδί του Φα και παύσεις σε βυσσινί και λευκό φόντο. Η Λυδία μία γαλάζια και λευκή με ζωγραφισμένες παύσεις τετάρτου και η Άννα μία κιτρινόμαυρη με σχεδιασμό την αξία των δέκατα έκτων.**

Αίφνης, από μία άγνωστη ηχητική πηγή ακούγεται ένα σύντομο ηχητικό μοτίβο τρομπέτας εμβατηριακού χαρακτήρα. Έτσι, οι ήρωες ανακαλύπτουν μέσα σε ένα κουτί μία τρομπέτα. Ακολούθως, ο Κίμων ρωτά το κοινό, «βλέπετε την τρομπέτα;». Ο Τζίμυ, τονίζει προς την υπόλοιπη παρέα, πως πρόκειται για μία ιπποτική τρομπέτα. Παρόλα αυτά, ο ίδιος ήρωας, φυσώντας το συγκεκριμένο πνευστό όργανο και επαναλαμβάνοντας το ηχητικό μοτίβο που ακούστηκε πριν λίγα δευτερόλεπτα έρχεται αντιμέτωπος με μία ακόμη έκπληξη, έναν χάρτη με εικόνες που απεικονίζουν τις ταπετσαρίες Μπαγιού που είδαμε στην αρχή του επεισοδίου. Άμεσα, οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται πως ο χάρτης απεικονίζει μία παλιά ιστορία και ο Κίμων απευθυνόμενος εκ νέου προς το κοινό ρωτά, «θέλετε να ακούσετε την ιστορία;». Έπειτα, ο μικρός μαέστρος εξιστορεί την περιπέτεια ενός καλού ιππότη, ο οποίος βοηθούσε τους πάντες στον δρόμο του. Παρόλα αυτά, μία ημέρα που ο ιππότης έσωζε μία γάτα από ένα ψηλό δέντρο, ένας κακός ιππότης, εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία, τον παγίδευσε και τον φυλάκισε μέσα σε ένα κάστρο. Έπειτα, ο κακός ιππότης σφράγισε την είσοδο του κάστρου με ένα μουσικό κλειδί, το οποίο συνοδεύει η μουσική του Ε. Κρίγκ. Με το τέλος της ιστορίας, οι μικροί Αινστάιν απογοητεύονται με την μοίρα του καλού ιππότη και αισθάνονται την ανάγκη, να αναλάβουν δράση για να τον απελευθερώσουν. Έτσι, στο 4:11, ο Κίμων ζητώντας την βοήθεια του κοινού κουνά την μπαγκέτα του και ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες με το νεύμα του μαέστρου, επιβιβάζονται ταχέως στο μαγικό τους διαστημόπλοιο, ώστε να αρχίσει το ταξίδι, ακολουθώντας το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Το μουσικό μοτίβο της σουίτας νούμερο ένα συνοδεύει την αρχή της νέας περιπέτειας των μικρών εξερευνητών, οι οποίοι σχεδόν αμέσως, ακούγοντας τα ηχητικά εφέ τρομπέτας, βρίσκουν το κάστρο που βρίσκεται κλειδωμένος ο καλός ιππότης. Παρόλα αυτά, το ζητούμενο για την απελευθέρωση του, είναι η εύρεση του μαγικού μουσικού κλειδιού που πέταξε προς άγνωστη κατεύθυνση ο κακός ιππότης. **Γι' αυτό, εκ νέου με ηχητικά εφέ τρομπέτας, ο ιππότης καλεί τους ήρωες να ακούσουν την μελωδία, για να οδηγηθούν στο χαμένο κλειδί. Έτσι, στο 6:24, ο Ρόκετ βγάζει το τηλεσκόπιό του και ο Τζίμυ υπενθυμίζει προς το κοινό, το μοτίβο του μαγικού κλειδιού. Ακολούθως, ο μικρός μουσικός παροτρύνει το κοινό λέγοντας, *«ας προσπαθήσουμε να ακούσουμε»***. Αυτομάτως, το τηλεσκόπιο του Ρόκετ εντοπίζει ένα καταπράσινο τοπίο, από όπου ακούγεται η μελωδία με κόρνο του Έ. Κρίγκ. Λίγο αργότερα, ο Τζίμυ κοιτώντας προς την πλευρά του κοινού διερωτάται, ***«αυτό ακούγεται σαν την μουσική του κλειδιού του πύργου;».*** Οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν πως η μουσική που ψάχνουν είναι η ίδια και ακούγεται από την βασιλική αυλή.
- Εν συνεχεία, την απογείωση και το σύντομο ταξίδι του Ρόκετ προς τον προορισμό του, «ντύνουν» ζωντανά πλάνα τοπίων, όπου σε συνάρτηση με το περιβάλλον του animation, δημιουργούν ψευδαισθήσεις πραγματικότητας στο τηλεοπτικό κοινό. Η ομάδα φτάνοντας στην περιοχή ψάχνει για το μουσικό κλειδί και η Λυδία ρωτά, ***«μπορείτε να βρείτε το κλειδί του πύργου;».*** Η θέαση της οθόνης μετατοπίζεται και οι μικροί Αινστάιν βλέπουν το πολυπόθητο αντικείμενο κρεμασμένο σε ένα ξύλο. Όμως, αίφνης ακούγεται το ηχητικό εφέ του κακού ιππότη, ο οποίος, προκαλεί σε μία άτυπη μεσαιωνική μάχη επιδεξιότητας με λόγχες την ομάδα. Έτσι, με την σειρά του και ο Ρόκετ χρησιμοποιεί την ειδική του λόγχη και ένας έντονος αγώνας ταχύτητας ξεκινά υπό την υπόκρουση της μουσικής του Έ. Κρίγκ. **Η εξέλιξη αυτής της ιδιάζουσας κόντρας παρόλα αυτά δεν είναι η επιθυμητή και η Λυδία-με σκοπό να βοηθήσει τον Ρόκετ να κινηθεί πιο γρήγορα-ο Ρόκετ, απευθύνεται προς την πλευρά του κοινού. Συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια προτρέπει τους μικρούς τηλεθεατές να χτυπήσουν με τα χέρια τους τα πόδια στον ρυθμό της μουσικής**. Η

μουσική κατά την διάρκεια της μάχης γίνεται γρηγορότερη και εντονότερη εκφράζοντας τις προσπάθειες των δύο αντιπαραβαλλόμενων πλευρών, ώσπου λίγα δεύτερα μετά, ο Ρόκετ κόβει πρώτος το νήμα και αποσπά με την λόγχη του, το μουσικό κλειδί. Ο κακός ιππότης, με την σειρά του, όντας αδύναμος να σταματήσει τον γρήγορο ρυθμό τρεξίματος του αλόγου του, πέφτει σε άχυρα, παρόλα αυτά, σε μία απέλπιδα προσπάθεια ανάκτησης του κλειδιού, επανέρχεται άμεσα και κατευθύνεται προς το διαστημόπλοιο της ομάδας. Έτσι, ο Κίμων που λίγα δευτερόλεπτα πριν κρατούσε στα χέρια του το μουσικό κλειδί, συγκεντρώνει εκ νέου στις θέσεις τους την υπόλοιπη παρέα και με την βοήθεια του κοινού ξεφεύγουν από την βασιλική αυλή, μέσω της μεθόδου εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Έπειτα, για μια ακόμη φορά στο ταξίδι των ηρώων εναλλάσσονται ζωντανά πλάνα ταυτόχρονα με το περιβάλλον του animation και οι ήρωες σε σύντομο χρονικό διάστημα επιστρέφουν στον πύργο. Εκεί, βλέπουν ξανά τον καλό ιππότη και χαρούμενοι του ανακοινώνουν την επιτυχία εύρεσης του μαγικού κλειδιού. Εκείνος, με την σειρά του επικοινωνεί χαρούμενος με ηχητικά εφέ κόρνου, όμως κάπου, εδώ, οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν, πως για να φθάσουν στον ιππότη, πρέπει να περάσουν από την τάφρο που βρίσκεται περιμετρικά του κάστρου. Το βρώμικο νερό της τάφρου δεν αφήνει πολλές επιλογές προσέγγισης της εισόδου, εκτός από την κεντρική γέφυρα του κάστρου, η οποία ανοιγοκλείνει συνεχώς. Στο σημείο αυτό, ο ιππότης τραγουδά το μοτίβο του μαγικού κλειδιού, παροτρύνοντας ουσιαστικά την ομάδα να τραγουδήσει κι εκείνη την μελωδία για να κατέβει η γέφυρα του κάστρου. **Με την σειρά τους, ο Τζίμυ, η Λυδία και ο Κίμων προτείνουν στην τραγουδίστρια της ομάδας την Άννα να αναλάβει δράση. Έτσι, η ηρωίδα χωρίς δισταγμό βάζει στίχους στο μοτίβο και ζητά βοήθεια από το κοινό. Συγκεκριμένα, στο 11:43, η μικρή τραγουδίστρια επισημαίνει, *«όταν πω άνοιξε θα πρέπει να τεντώσετε τα δάχτυλά σας πολύ ανοιχτά, να έτσι»*.** Η γέφυρα ανταποκρίνεται στο τραγούδι της Άννας, όμως τα προβλήματα δεν σταματούν εδώ για τους λιλιπούτειους εξερευνητές, καθώς ακούγεται το χαρακτηριστικό μουσικό μοτίβο που συνοδεύει την παρουσία του κακού ιππότη. Λίγο αργότερα, ο Κίμων παίρνει τον λόγο και ρωτά προς το κοινό, ***«σαν ποιον σας ακούγεται;»*. Ο κακός ιππότης εμφανίζεται και οι ήρωες μπαίνουν τρέχοντας μέσα στο εσωτερικό του κάστρου, όπου εκεί πλέον η Άννα απευθυνόμενη προς το κοινό σημειώνει λέγοντας, *«γρήγορα ας φτιάξουμε ένα τραγούδι για να κλείσει η γέφυρα και να μην μπορεί ο κακός ιππότης να μας ακολουθήσει. Όταν πω κλείσε, κλείστε τα χέρια σας σφιχτά, έτσι, έτοιμοι;»*.** Ως εκ τούτου, στο 12:59, η τραγουδίστρια της ομάδας εφευρίσκει νέους στίχους και ερμηνεύοντας την σουίτα νούμερο ένα κλείνει την γέφυρα λίγο πριν καταφέρει να μπει ο κακός ιππότης στο κάστρο. Επιπρόσθετα, ο ιππότης πέφτει και στα βρώμικα νερά της τάφρου.
- **Οι μικροί Αινστάιν όντας πλέον στον εσωτερικό χώρο του κάστρου φτάνουν σε ένα περίεργο δωμάτιο που στο πάτωμα έχει σχηματισμένη μια την σκακιέρα του Τ.Μ. Σάσι.** Την περί ου ο λόγος ιδιάζουσα σκακιέρα αποτελούν κίτρινα και μπλε πλακάκια που μετακινούνται, όντας επί της ουσία μία κινητή παγίδα στον χώρο. Ο Κίμων, παρατηρώντας τα κινητά πλακάκια προειδοποιεί την υπόλοιπη ομάδα, ώστε να είναι όλοι τους προσεκτικοί. Λίγο αργότερα, ο καλός ιππότης εμφανίζεται στο παράθυρο του παίζοντας μία δική του μελωδία με βιολί, δείχνοντας στην ομάδα τον τρόπο που θα υπερκεράσει και αυτό το νέο εμπόδιο. Οι ήρωες θα πρέπει να πατήσουν στα τετράγωνα που ακούγονται σαν βιολιά. **Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος, ξεκινά λέγοντας προς το κοινό, *«ας ακούσουμε αυτό το τετράγωνο»*. Στο 14:50, μετά το άκουσμα της της μελωδίας από το πρώτο τετράγωνο, ο μουσικός της παρέας αντιλαμβάνεται σε συνάρτηση με την άυλη**

έγκριση του κοινού, πως πρόκειται για μοτίβο παιγμένο από βιολί, άρα για ένα ασφαλές τετράγωνο και κατά συνέπεια, πατά πάνω του. Στο 15:08, ακούγεται η μελωδία για δεύτερη φορά από το επόμενο τετράγωνο και ο μουσικός της παρέας απευθύνει μετά το άκουσμα της, την ίδια ερώτηση προς το κοινό. Αυτή την φορά, πάνω από το δεύτερο τετράγωνο, εμφανίζεται η εικόνα ενός φλάουτου και ο ήρωας αποφεύγει την παγίδα. Κατόπιν, στο 15:24, η ίδια διαδικασία με το άκουσμα της μουσικής και την ερώτηση του μικρού μουσικού προς το κοινό συνεχίζεται και για το τρίτο τετράγωνο, το οποίο αποτελεί ασφαλές σκαλοπάτι. Το τέταρτο τετράγωνο (15:46) αποτελεί παγίδα με την μουσική να παίζεται από ένα τρομπόνι, ενώ ακολούθως, το πέμπτο (16:17), κατά σειρά τετράγωνο αποτελείτο από την μελωδική συνοδεία ενός τσέλου. Καταληκτικά, ο Τζίμυ βρίσκει δίοδο στο έκτο κατά σειρά τετράγωνο της μουσικής σκακιέρας, από το οποίο, αναπαράγεται εκ νέου η μελωδία παιγμένη από βιολί. Αυτομάτως, ο ήρωας περιχαρής καλεί και τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας να τον ακολουθήσουν πατώντας στα ασφαλή τετράγωνα. Οι ήρωες ευχαριστούν το κοινό για την βοήθεια του, ώσπου λίγα δευτερόλεπτα μετά, ακούνε για μία ακόμη φορά το ηχητικό μοτίβο που προοικονομεί την εμφάνιση του κακού ιππότη. Παρά την επανεμφάνιση του, ο κακός ιππότης αδυνατώντας να ακούσει την μουσική των τετραγώνων, πατά σε λάθος μονοπάτι, με αποτέλεσμα τον εκτοπισμό του, στην βρώμικη τάφρο του κάστρου.

- Οι μικροί Αινστάιν πλέον κατευθύνονται στο υψηλότερο σημείο του κάστρου, τον πύργο που είναι φυλακισμένος ο καλός ιππότης. Παρόλα αυτά, ένα τελευταίο εμπόδιο παρουσιάζεται στην επίτευξη του στόχου για την παρέα**. Ο Κίμων προσπαθώντας να βάλει το μουσικό κλειδί στην κλειδαριά αντιλαμβάνεται πως αυτό έχει μικρύνει εξαιτίας του κακού ιππότη, ο οποίος καθοδηγεί την μουσική σε μία απαλή εξύφανση. Ο ήρωας το επισημαίνει προς την υπόλοιπη ομάδα λέγοντας πως πρόκειται για *'diminuendo'*. Οι μικροί ερευνητές όμως έχουν φτάσει πια τόσο κοντά στον απεγκλωβισμό του καλού ιππότη με συνέπεια ο μαέστρος της παρέας να αναλάβει δράση. Έτσι, στο 19:01, ο Κίμων ζητά τη βοήθεια του κοινού για να καθοδηγήσει την μουσική σε ένα *'crescendo'*, που θα έχει ως αποτέλεσμα το κλειδί να μεγαλώσει ξανά. Πιο συγκεκριμένα, ο ήρωας τονίζει, *«θα καθοδηγήσετε τη μουσική σε ένα crescendo μαζί μου;. Φέρτε τα χέρια σας μπροστά και σηκώστε τα απαλά» Τώρα πείτε, crescendo»***. Παρά την επιμονή του κακού ιππότη, οι ήρωες καταφέρνουν και ελευθερώνουν τον καλό ιππότη γεμίζοντας χαρά και ενθουσιασμό. Κι ενώ ο Κίμων ευχαριστεί το κοινό για την βοήθειά του κάτι μαγικό συντελείται όταν ξαφνικά ο κακός ιππότης αλλάζει χρώμα. Η ομάδα έλυσε τα μάγια δημιουργώντας έναν ακόμη καλό ιππότη. Βλέποντας αυτή την εξέλιξη, ο Κίμων χαρούμενος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό παρουσιάζοντας για τελευταία φορά, τα έργα των Μπαγιού, Τ.Μ. Σάσι και την μουσική του Ε. Κρίγκ.
- Τέλος, στο 22:25, επανεμφανίζεται ο καλός ιππότης χορεύοντας για τελευταία φορά.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 39: ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τέχνη: Αρχαία Ελληνικά και Ρωμαϊκά Μωσαϊκά. Μουσική: Νυχτερινή μουσική από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Στο 1:20, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Τζίμυ, που μας ενημερώνει, πως οι φίλοι του κι εκείνος κάνουν κάμπινγκ. Έπειτα, ο ίδιος ήρωας επισημαίνει πως όλη η παρέα σε μία τέτοια βραδιά κοιτά το φεγγάρι με το τηλεσκόπιο της Λυδίας.

Ακολούθως, το εύρος της οθόνης διευρύνεται και ο μικρός μουσικός ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «μα που είναι το φεγγάρι;». Στην συνέχεια, το φεγγάρι μέσα από το τηλεσκόπιο αναβοσβήνει σε ρυθμούς Μότσαρτ χαιρετώντας τους μικρούς εξερευνητές, έτσι και ο Τζίμυ σκεπτόμενος να ανταποδώσει βγάζει το βιολί του και παίζει την αντίστοιχη μελωδία του παιχνιδιάρικου σεληνόφωτος. Εν συνεχεία, το φεγγάρι φωτίζει τον κάθε ήρωα ξεχωριστά μαζί με το τηλεοπτικό κοινό. Οι όμορφες σκηνές αυτού του μουσικού πινγκ-πονγκ διακόπτονται ξαφνικά στο 3:17, όταν την εμφάνιση του κάνει ένα μικρό ποντίκι υπό το άκουσμα ηχητικών κλαρινέτου. Το ποντίκι έχει ένα δώρο για το φεγγάρι, όμως αδυνατεί να του δώσει καθώς εκείνο μετακινείται και ευρισκόμενο πλέον πίσω από το βουνό Μάτερχορν της Ελβετίας. Έτσι, ο Τζίμυ βλέποντας τον μικρό του φίλο λυπημένο αναλαμβάνει δράση ζητώντας την βοήθεια του κοινού. Στόχος είναι να φτάσει η ομάδα μαζί με το ποντίκι στο βουνό που βρίσκεται το φεγγάρι, ώστε να δώσει το μικρό ζωάκι το δώρο του. Στο 5:12, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο μαγικό τους διαστημόπλοιο και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Η αρχή του ταξιδιού ξεκινά με την Άννα να τραγουδά το μοτίβο Μότσαρτ, υπό τη συνοδεία του Τζίμυ. Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν συναντούν στον δρόμο τους ένα μουσικό τρενάκι, το οποίο για ράγες έχει το πεντάγραμμο και επάνω του βρίσκονται σχεδιασμένες νότες και διάφορα ρυθμικά σχήματα. Έτσι, οι ήρωες, προσπαθώντας να κόψουν δρόμο προς τον προορισμό τους ακολουθούν το μουσικό αυτό μονοπάτι υπό την διαρκή συνήχηση της μελωδίας Μότσαρτ, όπου η μουσική γιορτάζει. Στο 7:25, ο Ρόκετ, αίφνης σταματά την πορεία του, όταν συναντά μία πινακίδα που αναγράφει ***'staccato'***. **Σε κάποια σημεία του μοτίβου, η μελωδική εξύφανση αναπαράγεται κοφτά, γι' αυτό και οι μικροί εξερευνητές λίγο αργότερα συναντούν μικρά λοφάκια στο μουσικό τρενάκι. Οι ήρωες παρατηρούν αυτά τα μικρά εμπόδια και ο Κίμων επισημαίνει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«πρέπει να προσέχουμε όταν η μουσική είναι σε staccato ρυθμό, μπορείτε να πείτε staccato;»*. Έτσι, ο ίδιος ήρωας ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«αν δείτε λοφάκια στην μουσική τροχιά, πείτε staccato»*.** Σε πρώτο βαθμό, η ομάδα τραγουδά και περνά με επιτυχία πάνω από τους λόφους (8:19), ενώ μετά την έκκληση της Άννας προς το κοινό, να τραγουδήσει και εκείνο με στίχους το μοτίβο Μότσαρτ, την ίδια θετική κατάληξη έχουμε και λίγο μετά την άυλη προειδοποίηση του κοινού, περί των ιδιόμορφων αγκυλώσεων του μουσικού μονοπατιού.
- Παρόλα αυτά, κάτι αναπάντεχο συμβαίνει μετά το επιτυχές πέρασμα και του τελευταίου λόφου, καθώς, οι αναταράξεις στον Ρόκετ, έχουν ως αποτέλεσμα το δώρο του μικρού ποντικού, να βγει εκτός του διαστημόπλοιου. Οι ήρωες αντιλαμβάνονται αμέσως το ατυχές γεγονός και ένα ουράνιο κυνηγητό λαμβάνει χώρα, με τον Ρόκετ να βγάζει τα ειδικά χέρια του ώστε να πιάσει στον αέρα το δώρο πριν αυτό πέσει στο έδαφος. Η μικρή νυχτερινή μουσική εξελίσσεται σε όλο της το μεγαλείο για να αποτυπώσει αυτό το περίεργο κυνηγητό, ενώ στο 9:26, η Λυδία ζητά τη βοήθεια του κοινού. **Η μικρή χορεύτρια σημειώνει τα εξής, *«βοηθήστε κι εσείς τον Ρόκετ να πιάσει το δώρο, ανοίξτε τα χέρια σας σαν τη δαγκάνα και τεντώστε τα δάχτυλα. Τώρα κλείστε τα και ανοίξτε – κλείστε, ανοίξτε – κλείστε»***. Έτσι, ο Ρόκετ καταφέρνει λίγο αργότερα να πιάσει το δώρο του ποντικού λίγο πριν αυτό πέσει στη γη. Ο Τζίμυ παραδίδει στον ανακουφισμένο μικρό φίλο του το δώρο και η περιπέτεια συνεχίζεται.
- Με την προσεδάφιση του Ρόκετ στο έδαφος, η ομάδα βρίσκεται λίγο έξω από ένα σκοτεινό δάσος και ο Κίμων αντιλαμβανόμενος τον φόβο των υπολοίπων συμβουλεύει τους πάντες να μείνουν ενωμένοι και να μην πάει κανένας πουθενά

μόνος του. Παρόλα αυτά, το ποντικάκι μαζί με το δώρο του ξεφεύγει από τους μικρούς Αινστάιν και περνά μέσα στο εσωτερικό του δάσους. Με το που αντιλαμβάνονται οι μικροί εξερευνητές τι συμβαίνει παρακάμπτουν τους φόβους τους και εισέρχονται και εκείνοι στο δάσος για να βρουν τον λιλιπούτειο φίλο τους. **Η ομάδα κατευθύνεται σε ένα χώρο που ομοιάζει με τα αρχαία ελληνικά και ρωμαϊκά ψηφιδωτά που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου.** Η εύρεση όμως του ποντικού κάθε άλλο παρά εύκολη υπόθεση είναι με τόσα πολλά ζώα μέσα στο δάσος. **Οι ήρωες πρέπει να ακούσουν την μελωδία του Μότσαρτ από το αντίστοιχο μουσικό όργανο του ποντικού για να προσανατολιστούν κατάλληλα. Αρχικά, στο 11:36, ακούγεται η μελωδία του Μότσαρτ από φλάουτο και κατά συνέπεια, ο Τζίμυ, ρωτά το κοινό, *«ακούτε το ποντικάκι;».*** Η μελωδία ακούγεται εκ νέου παιγμένη από βιολί, και η ομάδα ανακαλύπτει πως πίσω από το μεγάλο γρασίδι βρίσκονται τριζόνια. **Έπειτα, το μοτίβο ακούγεται ξανά παιγμένο από φλάουτο, έτσι οι ήρωες απογοητεύονται καθώς ούτε οι θάμνοι δεν είναι το μέρος που βρίσκεται ο φίλος τους, τουναντίον τραγουδά ένα πουλάκι. Το μικρό τρωκτικό εμφανίζεται ξανά στο 13ο λεπτό, όταν στην τρίτη προσπάθεια της ομάδας η μελωδία αναπαράγεται από κλαρινέτο.** Οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν ότι ο φίλος τους κρύβεται από ένα συγκεκριμένο ζώο του δάσους και η Άννα ρωτά το κοινό, ***«ποιο είναι αυτό το ζώο από το οποίο κρύβεται το ποντικάκι;»***. Η παρουσία μίας κουκουβάγιας είναι αυτή που τρομάζει το μικρό ποντικάκι και προκειμένου να βοηθήσει τον φίλο της δράση αναλαμβάνει η Λυδία. **Η μικρή χορεύτρια προτείνει στα υπόλοιπα μέλη της παρέας να περάσουν το μονοπάτι, όταν θα κοιμάται η κουκουβάγια. Γι' αυτό τον λόγο, η μικρή χορεύτρια ζητά παράλληλα και την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«ας χειροκροτήσουμε απαλά στο ρυθμό κλαπ, κλαπ, κλαπ. Όταν η κουκουβάγια ανοίξει τα μάτια της πρέπει να σταματήσουμε το χειροκρότημα και να μείνουμε ακίνητοι».* Οι ήρωες χτυπούν στον ρυθμό ώσπου στο 14:08, η μελωδία του Μότσαρτ σταματά απότομα και η κουκουβάγια ανοίγει τα μάτια της. Η ομάδα παραμένει ακίνητη και η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται και λίγο αργότερα (14:25),όταν πλέον ο δρόμος τους οδηγεί έξω από το σκοτεινό δάσος και το ποντικάκι χαρούμενο βλέπει καθαρά τον στόχο του να πλησιάζει.**

- Οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν με την βοήθεια του κοινού ανάμεσα από τρία βουνά το Μάτερχορν της Ελβετίας και ακούγοντας το μουσικό μοτίβο του φεγγαριού ξεκινούν το ταξίδι τους για να φθάσουν στην κορυφή. Για ευκολότερη ανάβαση ο Ρόκετ χρησιμοποιεί σανίδες του σκι, και υπό την μελωδία της μικρής νυχτερινής μουσικής, οι ήρωες περνούν τραγουδώντας πάνω από το χιονισμένο τοπίο του Μάτερχορν. Αξίζει να σημειωθεί, πως αληθινά πλάνα χιονισμένου βουνού παρεμβάλλονται μέσα στο περιβάλλον του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας στον θεατή. **Η ομάδα τραγουδά και αναπροσαρμόζει τους στίχους ανάλογα με την κατάστασή,** όταν στο 16:16, η μουσική και το τραγούδι διακόπτονται από τους χιονισμένους λόφους του βουνού. **Έτσι, ο Κίμων επισημαίνει προς τους υπόλοιπους πως πρέπει να είναι προσεκτικοί ενώ ταυτόχρονα ζητά την βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«αν δείτε λόφους στο χιόνι, πείτε staccato».*** Στο 16:43, οι ήρωες περνούν με επιτυχία τους πρώτους λόφους μετά την προειδοποίηση του κοινού, ενώ το ίδιο θα συμβεί και λίγα δευτερόλεπτα μετά όταν ο Κίμων θα ρωτήσει γεμάτος έκπληξη τους μικρούς τηλεθεατές, ***«staccato;. Είναι μικροί ή μεγάλοι οι λόφοι; Μεγάλοι;».*** Η Άννα καλεί το κοινό να τραγουδήσει κι εκείνο μαζί την υπόλοιπη ομάδα και με αυτό τον τρόπο οι ήρωες φτάνουν επιτυχώς λίγο πριν την κορυφή του Μάτερχορν.

- Για να φθάσουν στην κορυφή του βουνού, ο Ρόκετ, αναλαμβάνει δράση και μεταμορφώνεται σε ένα ιπτάμενο τελεφερίκ. **Όμως, η ανάβαση είναι δύσκολη έτσι ο Κίμων για να δώσει την απαραίτητη ενέργεια στον φίλο του προτείνει στο κοινό το εξής, *«χτυπήστε μαζί μας στον ρυθμό πατ, πατ, πατ».*** Όλοι χτυπούν τα χέρια στα πόδια στους πάνω στον ρυθμό της μελωδίας Μότσαρτ και σε σύντομο χρόνο καταφέρνουν και προσεδαφίζονται στην κορυφή. Ακολούθως, ο Τζίμυ συνοδεύει το ποντικάκι στο υψηλότερο σημείο του βουνού και προσπαθούν να φωνάξουν το φεγγάρι. **Παρόλα αυτά, εκείνο δεν μπορεί να ακούσει την λιγοστή φωνή του μικρού τρωκτικού και έτσι ο Τζίμυ συμβάλλει βγάζοντας έξω το βιολί του. Ο μικρός μουσικός ζητά τη βοήθεια του κοινού για να παίξει την μελωδία του φεγγαριού '*forte*' και χαρακτηριστικά τονίζει, *«θα παίξετε το βιολί σας μαζί μου;. Τώρα ακόμα δυνατότερα, fortissimo.*** **Καταληκτικά, το φεγγάρι ακούει την μουσική και στρέφει το σεληνόφως του στο ποντικάκι που κι εκείνο με την σειρά του αποκαλύπτει το δώρο του που δεν είναι άλλο από λαμπερά αστέρια που φωτίζουν ακόμα περισσότερο την έναστρη νύχτα.** Τα νυχτερινά ζώα του δάσους μπαίνουν κι εκείνα στον χορό της μουσικής, επιδοκιμάζοντας το ποντικάκι για το δώρο του, ενώ με την σειρά του και το φεγγάρι δείχνει πολύ χαρούμενο. Σε αυτή την χαρούμενη ατμόσφαιρα, στο 21:0, ο Κίμων ενθουσιασμένος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των αρχαίων ελληνικών και ρωμαϊκών μωσαϊκών καθώς και την μουσική του Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.
- Τέλος, στο 22:23 βλέπουμε το ποντικάκι να ανοίγει εκ νέου το δώρο του, στολίζοντας με πολλά τα αστέρια την σκηνή.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 40: ΟΙ ΑΠΟΚΡΙΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΑΙΝΣΤΑΙΝ

Τέχνη: Οι Πολύ Πλούσιες Ώρες του Δούκα ντε Μπερρύ, πίνακας των αδερφών Λίμβουρκ. Μουσική: Περ Γκύντ, ομότιμη μουσική σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ.

- Στο 1:25, η αυλαία ανοίγει με τους ήρωες μας να βρίσκονται στον ειδικά διαμορφωμένο εσωτερικό χώρο του Ρόκετ. Ο Κίμων παίρνει τον λόγο και εξηγεί προς τους μικρούς τηλεθεατές πως πρόκειται για μία ξεχωριστή ημέρα αυτή των αποκριών. Οι ήρωες διοργανώνουν ένα πάρτι μεταμφιεσμένων και δια στόματος του μικρού μαέστρου ρωτούν το κοινό, «θέλετε να έρθετε στο πάρτι μεταμφιεσμένων μας;». Απαραίτητο για την συμμετοχή στο πάρτι κρίνεται η μεταμφίεση όλων καθώς και ότι όλοι πρέπει να γεμίσουν την κολοκύθα τους με γλυκά και κεράσματα (κατά τα αμερικάνικα πρότυπα της γιορτής Halloween). Πιο συγκεκριμένα, προκειμένου να γεμίσει η κολοκύθα με πολλά γλυκά και κεράσματα, ο Ρόκετ θα ταξιδέψει σε ένα μεσαιωνικό κάστρο, έπειτα θα περάσει από το παλάτι του Μπάκινχαμ, στην συνέχεια, θα κάνει μία στάση στο κάστρο Νοϊσβανστάιν και τέλος θα καταλήξει στο παλάτι των Βερσαλλιών.
- Ο Ρόκετ, φτάνει άμεσα στον πρώτο του προορισμό και η ομάδα αποβιβάζεται στον εξωτερικό χώρο του μεσαιωνικού κάστρου. Το μέρος που βρίσκονται οι μικροί εξερευνητές ομοιάζει με τον πίνακα των αδερφών Λίμβουρκ που είδαμε στην αρχή του επεισοδίου. Ο Τζίμυ παίρνει την πρωτοβουλία και χτυπά την πόρτα του κάστρου υπό την συνοδεία της μυστηριακής μελωδία του Ε. Κρίγκ. **Η πόρτα ανοίγει, παρόλα αυτά κανένας δεν εμφανίζεται ούτε γενικότερα αντιδρά στην έκκληση των**

ηρώων για κέρασμα. Έτσι, οι ήρωες σκεπτόμενοι τι θα μπορούσε να προκαλέσει όλη αυτή την σιωπή, παρακαλούν την Άννα να βοηθήσει φτιάχνοντας ένα τραγούδι έκκλησης για φάρσα ή κέρασμα. Έπειτα, η μικρή τραγουδίστρια, τραγουδά με στίχους την μελωδία της σουίτας νούμερο ένα και προς έκπληξη όλων, γλυκά πετάνε μέσα από την πόρτα του κάστρου και προσγειώνονται στην κολοκύθα τους, γεμίζοντας την μέχρι το ένα τέταρτο. Παρόλα αυτά, το αληθινό μυστήριο τώρα αρχίζει για την παρέα, όταν από μία άγνωστη ηχητική πηγή ακούγεται η μελωδία Κρίγκ, παιγμένη από τσέλο. Ο Κίμων ρωτά το κοινό, «από που έρχεται η μουσική;» και λίγο αργότερα η οθόνη διευρύνεται και ένα animation μικρό φάντασμα εμφανίζεται στην οθόνη. Οι μικροί Αινστάιν τρομοκρατούνται και άμεσα ο Κίμων ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Ο στόχος της παρέας είναι να γεμίσει την κολοκύθα με γλυκά για το πάρτι και να μην επιτρέψει στο φάντασμα να αποσπάσει τα κεράσματα. Έτσι, οι μικροί Αινστάιν επιβιβάζονται στο μαγικό τους διαστημόπλοιο και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Οι ήρωες τραγουδούν όλοι μαζί το μοτίβο του κεράσματος. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, η ομάδα περνά μέσα από ζωντανά πλάνα της διάσημης γέφυρας του Λονδίνου, κατόπιν από το ξακουστό ρολόι του Μπιγκ Μπεν και καταλήγει στον δεύτερο κατά σειρά προορισμό της, το παλάτι του Μπάκινχαμ. **Όμως, φτάνοντας στην είσοδο του παλατιού, η ομάδα συναντά έναν φύλακα που την σταματά κατ' εξακολούθηση απαγορεύοντας την πρόσβαση εντός του χώρου. Έτσι, δράση αναλαμβάνει η Λυδία, η οποία ζητά την βοήθεια του κοινού για να περάσει το διαστημόπλοιο, την στιγμή που ο φύλακας θα γυρίσει την πλάτη του και δεν θα τους βλέπει**. Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια επισημαίνει λέγοντας, ***«ας βοηθήσουμε τον Ρόκετ να κινηθεί ήσυχα στο ρυθμό, κλαπ, κλαπ, κλαπ. Χτυπήστε τα χέρια ήσυχα στο ρυθμό μαζί μου και όταν ο φύλακας στρίψει ξανά θα σταματήσουμε και θα μείνουμε ακίνητοι».*** Η ομάδα χτυπά στο ρυθμό ενός μουσικού μοτίβου με βιολί και σταματά ξαφνικά, με το που γυρνά κοιτώντας προς το μέρος τους ο φύλακας. Η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται και στο 8:20, με τους μικρούς Αινστάιν να περνούν με αυτό τον 'πονηρό' τρόπο μέσα στον χώρο του παλατιού. Εν συνεχεία, ο Τζίμυ παίρνει ξανά την πρωτοβουλία και χτυπά την πόρτα ρυθμικά υπό την συνοδεία της μελωδίας του Έ. Κρίγκ. Μετά, η Άννα τραγουδά το αντίστοιχο ηχητικό μοτίβο, με αποτέλεσμα την επιβράβευση των λιλιπούτειων μουσικών με γλυκά και κεράσματα. Η χωρητικότητα της κολοκύθας γεμίζει μέχρι την μέση, όταν την χαρούμενη ατμόσφαιρα τελικά διακόπτει η αναπαραγωγή της μελωδίας από τσέλο. Ξαφνιασμένος, τότε ο Κίμων καθώς το πλάνο της οθόνης διευρύνεται ρωτά το κοινό, «από που έρχεται αυτή η μουσική;». Τότε, η ομάδα αντιλαμβάνεται πως τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται, διότι, εκτός από το πρώτο φάντασμα, την εμφάνιση του κάνει και ένα δεύτερο, υπό την συνοδεία της ίδιας μελωδίας Κρίγκ παιγμένη αυτή την φορά από κλαρινέτο. Μετά από όλα αυτά κι ενώ τα γεγονότα διαδραματίζονται με απρόβλεπτο τρόπο, οι ήρωες επιβιβάζονται στον Ρόκετ και φεύγουν άμεσα για τον τρίτο κατά σειρά προορισμό τους.
- Στην συνέχεια, εκ νέου ζωντανά πλάνα αυτή την φορά ενός καταπράσινου τοπίου παρεμβάλλονται μέσα στο animation δημιουργώντας ψευδαισθήσεις πραγματικότητας καθώς οι ήρωες φτάνουν στην Γερμανία και στο κάστρο Νοϊσβανστάιν. Ακολούθως, η Άννα προκαλεί το κοινό να λύσει τον γλωσσοδέτη λέγοντας το όνομα του κάστρου και μέσα σε αυτό το χαρούμενο κλίμα βλέπουμε τον Ρόκετ να πετά πάνω από μία ζωντανή εικόνα του κάστρου που βρίσκεται ψηλά στο βουνό. Φτάνοντας στην εξώπορτα, ο Τζίμυ χτυπά ξανά υπό την συνοδεία του μοτίβου Κρίγκ, παρόλα αυτά κανένας δεν ανοίγει. Στην αρχή, οι ήρωες παραξενεύονται όμως λίγο μετά,

παρατηρούν ότι δίπλα στην πόρτα υπάρχει ένα βιολί. **Έτσι, ο Τζίμυ που μπορεί να παίξει όλα τα όργανα αποφασίζει να βγάλει το δοξάρι του και να παίξει την μελωδία του κεράσματος. Ο μικρός μουσικός παρόλα αυτά σύντομα συνειδητοποιεί πως το συγκεκριμένο βιολί δεν αναπαράγει κάποιον ήχο με αυτό τον τρόπο, κι έτσι αποφασίζει να δοκιμάσει χωρίς δοξάρι, μπροστά στα έκπληκτα μάτια των φίλων του. Στο 11:40, ο Τζίμυ παίζει το έγχορδο όργανο και ο Κίμων σημειώνει απευθυνόμενος προς το κοινό, πως ο φίλος του παίζει το βιολί πιτσικάτο-pizzicato δηλαδή τσιμπώντας τις χορδές με τα δάχτυλα.** Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο μαέστρος της παρέας τονίζει, ***«μπορείτε να πείτε πιτσικάτο;»*** Οι ήρωες, αφού συνδυάζουν τραγούδι και μουσική με το βιολί ανταμείβονται, όταν η πόρτα του κάστρου τελικώς ανοίγει, προσφέροντας τους πολλές λιχουδιές και κεράσματα. Κάπου εδώ όμως, η μελωδία του Έ. Κρίγκ ακούγεται ξανά παιγμένη από τσέλο, κλαρινέτο και φαγκότο, από μία άγνωστη ηχητική πηγή, η οποία προς δυσάρεστη έκπληξη των ηρώων αποτελεί την εμφάνιση τριών φαντασμάτων. Στο 12:57, ο Κίμων, ζητά από το κοινό να μετρήσει μαζί του τον αριθμό των φαντασμάτων και υπό τα ηχητικά καμπάνας ανακαλύπτει πως εκείνος και η παρέα του είναι στιγμή να επιβιβαστούν στον Ρόκετ, προτού τα φαντάσματα κλέψουν την σχεδόν γεμισμένη με γλυκά κολοκύθα τους. Έτσι, η ομάδα επιβιβάζεται για πολλοστή φορά στον Ρόκετ και ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου διαφεύγει εγκαίρως από το σημείο.

- Παρά την γρήγορη διαφυγή, η μουσική των φαντασμάτων γίνεται ολοένα και πιο δυνατή και γρήγορη. Οι ήρωες τρομοκρατούνται για λίγο, όμως, καθώς περνούν με τον Ρόκετ, μέσα από ζωντανό πλάνο των Βερσαλλιών ηρεμούν και απολαμβάνουν την διαδρομή του τελευταίου προορισμού στο σημερινό επεισόδιο. Η ομάδα καταφθάνει στον τεράστιο κήπο του παλατιού, όπου μπροστά της ανοίγονται τρία διαφορετικά μονοπάτια. **Έτσι, για να μην τύχει να συναντήσουν κάποιο από τα φαντάσματα, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές καλούνται να ακούσουν ποια μελωδία αποτελεί την ασφαλέστερη και πιο άμεση διέλευση προς την εξώπορτα του κάστρου. Στο πρώτο μονοπάτι με τα αγάλματα, μετά την αναπαραγωγή της μελωδίας, οι ήρωες δια στόματος Κίμων, ρωτούν προς το μέρος του κοινού, *«αυτή η μελωδία ακούγεται σαν τα φαντάσματα;»*. Η ομάδα συνειδητοποιεί πως πρόκειται για την ίδια μουσική (μοτίβο Κρίγκ με τσέλο) και στρέφεται προς το δεύτερο μονοπάτι με τα λουλούδια. Στο 15:26 μετά την αναπαραγωγή της ίδιας μελωδίας από κλαρινέτο, ο μαέστρος της ομάδας κάνει την ίδια ερώτηση προς το κοινό και αποφασίζει να ακούσει το μουσικό μοτίβο του τρίτου μονοπατιού με τους θάμνους. Οι μικροί Αινστάιν εντοπίζουν σε αυτή την διαδρομή τον ασφαλέστερο δρόμο προς το παλάτι και ακολουθώντας την μελωδία φτάνουν στην πόρτα του κάστρου.**
- Όμως, λίγο πριν προλάβουν να χτυπήσουν την πόρτα για να ζητήσουν τα κεράσματά τους, αίφνης βλέπουν μπροστά τους τα τρία φαντάσματα. Μία μικρή παρατήρηση που διαπιστώνει φευγαλέα κάτω από τα σεντόνια των φαντασμάτων ο Κίμων, είναι αρκετή για να διαπιστώσουν οι ήρωες μια πολύ αστεία πραγματικότητα. Πίσω από αυτές τις ενδυμασίες δεν κρύβονται φαντάσματα, αντίθετα πρόκειται για μεταμφιεσμένα μουσικά όργανα που στόχο έχουν να συμμετάσχουν κι εκείνα στο πάρτι των μικρών Αινστάιν. Αρχικά, στο 16:53 αποκαλύπτεται το τσέλο παίζοντας το μοτίβο του Έ. Κρίγκ, έπειτα, ξεσκεπάζεται το φαγκότο και τέλος εμφανίζεται και το κλαρινέτο. Οι ήρωες γελούν και ανακουφίζονται με αυτή την έκβαση των πραγμάτων, ενώ παράλληλα με τις ίδιες ενδυμασίες εμφανίζονται τρία ακόμη φαντάσματα-όργανα. Ένα βιολί, τύμπανα, και κύμβαλα.

- Ο Τζίμυ χτυπά την πόρτα υπό την συνοδεία του μοτίβου κεράσματος και η πόρτα ανοίγει διστακτικά. **Επιπρόσθετα, μετά από μία ιδέα της Άννας, ο Κίμων συμφωνεί και βγάζει την μπαγκέτα του, ώστε να διευθύνει όλα μαζί τα μουσικά όργανα στο τραγούδι της αποκριάς. Μετά την πρώτη αναπαραγωγή του μοτίβου Κρίγκ, ο μαέστρος λέει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«τώρα η σειρά σας παιδιά, τραγουδήστε τρόμαγμα – κέρασμα».*** Τα όργανα γιορτάζουν και ο Κίμων ενημερώνει ότι το πάρτι θα λάβει χώρα στην αίθουσα των κατόπτρων στις Βερσαλλίες. Οι πόρτες ανοίγουν διάπλατα υπό την συνοδεία της σουίτας νούμερο εικοσιτρία και οι μικροί Αινστάιν μαζί με τα μουσικά όργανα εισέρχονται στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο του πάρτι. Τα γλυκά που συγκέντρωσαν από το ταξίδι τους, βρίσκονται όλα πάνω στο τραπέζι και οι ίδιο φορούν ενδυμασίες κατάλληλες με την περίσταση. Ο Κίμων ντύνεται αράχνη, η Λυδία μάγισσα, ο Τζίμυ νυχτερίδα και η Άννα κολοκύθα. Όλα τα όργανα αναπαράγουν το μουσικό μοτίβο του Έ. Κρίγκ και με αυτό τον τρόπο, ο μαέστρος της παρέας, χαρούμενος, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση της ομάδας, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό παρουσιάζοντας για τελευταία φορά, τα έργα των αδερφών Λίμβουρκ και την μουσική του Ε. Κρίγκ.
- Καταληκτικά, στο 22:19, βλέπουμε το τσέλο να εμφανίζεται για τελευταία φορά για να παίξει την μελωδία της αποκριάς.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 41: ΠΑΜΕ ΔΥΣΗ ΤΡΕΝΑΚΙ

Τέχνη: Καλάθια των Ναβάχο. Μουσική: Το κορίτσι από την Αρλ, σουίτα νούμερο δύο από τον Ζορζ Μπιζέ.

- Στο 1:18, η αυλαία ανοίγει με τον Ρόκετ υπό την συνοδεία της μουσικής Μπιζέ να κάνει ροντέο. Το περιβάλλον γύρω του θυμίζει σκηνικό Άγριας Δύσης, καθώς το μικρό διαστημόπλοιο περιβάλλεται από κάκτους σε ένα ξερό τοπίο. Λίγο αργότερα, η Άννα παίρνει τον λόγο παρουσιάζοντας στο κοινό το καινούριο της καπέλο. Η μικρή τραγουδίστρια και οι φίλοι της ψάχνουν έναν καλό της φίλο, το κόκκινο τρενάκι. Αίφνης, λίγο αργότερα ακούγεται ένα μουσικό μοτίβο από μία άγνωστη ηχητική πηγή. Έτσι, η γωνία θέασης διευρύνεται και η Άννα απευθυνόμενη προς το κοινό ρωτά, «βλέπετε τον φίλο μου, το κόκκινο τρενάκι;». Οι μικροί Αινστάιν καταφέρνουν να εντοπίσουν το τρενάκι και προσγειώνονται ώστε να επικοινωνήσουν μαζί του. Εκείνο, με την σειρά του σταματά και συζητά με τους ήρωες με ηχητικά εφέ φλάουτου, ενώ κατόπιν οι μικροί εξερευνητές συνειδητοποιούν πως ο φίλος τους, κουβαλά μαζί του έναν τεράστιο σάκο, που μέσα σε αυτόν βρίσκονται πολλά παιχνίδια, φαγητά και βιολιά, για την ετήσια γιορτή των τρένων. Ξαφνικά, στο 3:33, ακούγεται ένα εκκωφαντικό ηχητικό εφέ που διακόπτει την συζήτηση και την επικρατούσα ατμόσφαιρα. Χωρίς να φαίνεται επί της οθόνης, το συγκεκριμένο εφέ προοικονομεί την είσοδο λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, του μεγάλου μπλε τζετ. Ταυτόχρονα με την προειδοποίηση των ηρώων μας προς το τρενάκι, ώστε να είναι προσεκτικό στο ταξίδι του, διότι στην Άγρια Δύση υπάρχουν αρκετοί ληστές, παρουσιάζεται επί της οθόνης το μπλε τζετ και με τις δαγκάνες του κλέβει τον πολύτιμο σάκο. Βλέποντας την εν λόγω σκηνή, η Άννα αναλαμβάνει άμεσα δράση ζητώντας την βοήθεια του κοινού, ώστε οι ήρωες να πάρουν πίσω τον σάκο και το τρενάκι να προλάβει να φτάσει εγκαίρως στην γιορτή. Στην συνέχεια, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται γρήγορα στο μαγικό τους διαστημόπλοιο και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Οι μικροί Αινστάιν αρχίζουν την νέα τους περιπέτεια βάζοντας στίχους και τραγουδώντας την μελωδία Μπιζέ. **Παρόλα αυτά, λίγα δευτερόλεπτα μετά συνειδητοποιούν ότι το τρενάκι με το χαρακτηριστικό μουσικό μοτίβο που ακολουθεί την πορεία του, έχει μείνει πίσω και ο Τζίμυ ερμηνεύει το πρόβλημα λέγοντας, *«το πρόβλημα είναι ότι το τρένο ταξιδεύει σε ρυθμό Adagio, έτσι είναι αδύνατον να προλάβει το μεγάλο τζετ».*** Τότε το τρενάκι εμφανίζει μία σφυρίχτρα που γράφει **Allegro** και αυτόματα αυξάνει τους ρυθμούς της ταχύτητα του ταξιδεύοντας πλέον γοργά. Το μουσικό μοτίβο που το ακολουθούσε κάπου εδώ σταματά και κυριαρχεί η μελωδία του Ζ. Μπιζέ. Μετά από αυτήν την μικρή χρονοτριβή, οι μικροί Αινστάιν έχουν χάσει τα ίχνη του μπλε τζετ, γι' αυτό και ο Ρόκετ βγάζει το τηλεσκόπιό του για να εντοπίσει την πορεία του. Οι μικροί εξερευνητές βρίσκουν το τζετ από τον ήχο των βιολιών που βρίσκονται στο σάκο και με αυτή την εξέλιξη αρχίζουν να εκτυλίσσονται μοναδικές στιγμές καταδίωξης, υπό την μουσική επένδυση του μοτίβου Μπιζέ. Η μουσική γιορτάζει με την γρήγορη δράση και εξυφαίνεται με τρόπο μαγικό. Παράλληλα για δευτερόλεπτα συνυπάρχουν από κοινού ζωντανά πλάνα ξερών τοπίων μέσα στο περιβάλλον του animation προσθέτοντας ακόμα περισσότερη αίγλη σε αυτό το ιδιόμορφο κυνηγητό. Το μπλε τζετ αλλάζει συνεχώς κρυψώνες πίσω από διάφορους λόφους,. Η γωνία λήψης στην οθόνη διευρύνεται και με την σειρά του ο Κίμων ρωτά το κοινό, «βλέπετε το μεγάλο τζετ;».
- Η καταδίωξη οδηγεί τους ήρωες και το κόκκινο τρενάκι στα Βραχώδη όρη. Πιο συγκεκριμένα, το μπλε τζετ κατευθύνθηκε μέσα σε ένα μεγάλο τούνελ. Παρόλα αυτά, τίποτα δεν μοιάζει ικανό να σταματήσει το τρενάκι από το να πάρει πίσω τον σάκο του και δίχως δισταγμό εφορμά στο κατόπι του ιπτάμενου ληστή. Με την σειρά τους, οι μικροί Αινστάιν εισέρχονται στο σκοτεινό περιβάλλον του τούνελ και τον αντανακλαστικό φόβο του συνοδεύει ένα ανάλογο μουσικό εφέ. Έτσι, για μεγαλύτερη ασφάλεια ο Ρόκετ ανοίγει τα φώτα του και σιγά-σιγά η ομάδα εξοικειώνεται περισσότερο με την ατμόσφαιρα. **Εν συνεχεία, τα προβλήματα δεν σταματούν εδώ, καθώς η παρέα βρίσκει μπροστά της δύο διαφορετικά μονοπάτια, με αποτέλεσμα να μην γνωρίζουν προς τα που κατευθύνθηκαν το τρενάκι και το μπλε τζετ. Όπως σημειώνει η Άννα, ο μόνος τρόπος για να επιλέξουν την σωστή διαδρομή είναι ακούγοντας το παίξιμο των βιολιών που κρύβονται στον σάκο του μεγάλου τζετ. Έτσι, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει πρωτοβουλία ζητώντας την βοήθεια του κοινού. Ακολούθως, στο 9:23, ο μικρός μουσικός παίζει με το βιολί του την αντίστοιχη μελωδία των εγχόρδων του σάκου (Μπιζέ), υπενθυμίζοντας στο κοινό το συγκεκριμένο ηχόχρωμα. Έπειτα, οι ήρωες ακούνε την μελωδία από το πρώτο τούνελ και ο Τζίμυ ρωτά στρεφόμενος προς το κοινό, *«αυτό ακούγεται σαν τα βιολιά;. Όχι, αυτά είναι τρομπόνια».* Τα πνευστά εμφανίζονται επί της οθόνης και η ομάδα στρέφει την προσοχή της προς το δεύτερο μονοπάτι. Μετά την επανάληψη του μουσικού μοτίβου, ο Τζίμυ ξαναρωτά με επιτυχή εξέλιξη, αυτή την φορά για την ομάδα**. Ο Κίμων ενθουσιασμένος αναφωνεί '**Allegro**' και λίγο αργότερα, η ομάδα βρίσκεται σε ένα ακόμη πιο περίεργο τούνελ. **Επί της ουσίας, εισέρχεται στο καλάθι των Ναβάχο, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.** Οι μικροί Αινστάιν καλούνται να ακούσουν ξανά το ηχόχρωμα των βιολιών, ώστε να βρουν τον δρόμο της εξόδου από το τούνελ και **ο Τζίμυ συνεχίζει από εκεί που σταμάτησε στην προηγούμενη σκηνή. Στο 10:44 ακούμε το μοτίβο Μπιζέ από το πρώτο μονοπάτι και ο Τζίμυ επαναλαμβάνει την ερώτηση προς το κοινό, *«ακούγεται αυτό σαν τα βιολιά;».* Ο ήχος της μελωδίας ανήκει στα κλαρινέτα που μετά την διαπίστωση του μικρού μουσικού εμφανίζονται επί της οθόνης. Μετά, στο δεύτερο μονοπάτι ακούγεται το ιδιαίτερο**

ηχόχρωμα από τις τρομπέτες και εν συνεχεία, στο τρίτο μονοπάτι αντιλαμβάνεται η παρέα (μετά από την άυλη απάντηση του κοινού) ότι τα βιολιά και η έξοδος από το τούνελ βρίσκονται προς την συγκεκριμένη κατεύθυνση.

- Οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν τραγουδώντας προς την έξοδο του σκοτεινού τούνελ αναφωνώντας όλοι μαζί 'αλέγκρο'. Η καταδίωξη συνεχίζεται με αμείωτους ρυθμούς υπό την συνοδεία του μοτίβου του κοριτσιού απ την Αρλ. Παρόλα αυτά, οι ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με ένα σοβαρό πρόβλημα, καθώς το μεγάλο τζετ αλλάζει την πορεία των σιδηροδρομικών γραμμών και το κόκκινο τρενάκι κατευθύνεται σε λάθος διαδρομή**. Έτσι μετά την τροπή που παίρνουν τα γεγονότα, η Άννα σημειώνει πως το τρενάκι χρειάζεται να κινηθεί με πιο αργό ρυθμό. Στην οθόνη του Ρόκετ εμφανίζεται η λέξη, adagio. Ακολούθως, ο Κίμων παίρνει τον λόγο και απευθυνόμενος προς το κοινό λέει, *«βοηθήστε το τρενάκι να πάει adagio, χτυπήστε τα χέρια στα πόδια σας αργά στο ρυθμό, έτσι, πατ, πατ, πατ».* Ταυτόχρονα και ενώ το τρενάκι πηγαίνει με μεγάλη ταχύτητα πάνω από μια σχεδόν ετοιμόρροπη γέφυρα το μουσικό μοτίβο Μπιζέ αλλάζει και αντικαθίσταται από την μία πιο αργή μελωδία.** Με αυτή την απότομη μετάπτωση της ταχύτητας το τρενάκι καταφέρνει και συνεχίζει με ασφάλεια το κυνήγι του μπλε τζετ, όμως οι πονηριές από το τελευταίο δεν σταματούν εδώ. Το τζετ κλείνει τις μπάρες του δρόμου και αναγκάζει το τρενάκι αναγκάζεται να σταματήσει την πορεία του, ενώ παράλληλα εκείνο βρίσκει τον χρόνο να ξεφύγει από τους ήρωες. Με το άνοιγμα των πυλών, οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν ότι η απόσταση που τους χωρίζει από το τζετ έχει μεγαλώσει αισθητά, έτσι στην οθόνη του Ρόκετ εμφανίζεται εκ νέου η ένδειξη, **allegro**. **Ο μαέστρος της παρέας συνεχίζει τότε υποστηρίζοντας ότι, *«πρέπει να βοηθήσουμε το κόκκινο τρενάκι να πάει πιο γρήγορα, allegro, πρέπει να χτυπήσουμε γρήγορα στο ρυθμό έτσι πατ, πατ».*** Όλοι από κοινού επιταχύνουν την ταχύτητα τους και η μελωδία του Ζ. Μπιζέ επανέρχεται στο ηχητικό προσκήνιο όμως λίγα δευτερόλεπτα μετά, το σκηνικό αλλάζει για πολλοστή φορά. Το τέλος της συγκεκριμένης διαδρομής οδηγεί σε δύο σιδηροδρομικές γραμμές. Η μία εξ αυτών προς το απόκρημνο φαράγγι – γκρεμό του Γκραν Κάνυον. Έτσι, με ύπουλο τρόπο για ακόμη μία φορά εμφανίζεται το μεγάλο τζετ και αλλάζει τις τροχιές, με συνέπεια το τρενάκι να οδηγηθεί σε μία τεράστια επικίνδυνη κατηφόρα προς το φαράγγι. Οι ήρωες εκστασιάζονται από το μέγεθος φαραγγιού, όμως σχεδόν άμεσα αντιλαμβάνονται πως ο τετράτροχος φίλος τους βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο και σπεύδουν ταχέως να βοηθήσουν. Ταυτόχρονα ζωντανά πλάνα παρεμβάλλονται εκ νέου μέσα στο περιβάλλον του animation**. Σε αυτή την δύσκολη κατάσταση ο Κίμων, στρέφει το βλέμμα του προς το κοινό και ζητά την βοήθεια του. Το τρενάκι πηγαίνει με ταχύτητα allegro, ενώ εδώ πρέπει να προσαρμοστεί σε μια βραδεία ταχύτητα. Ο μικρός μαέστρος χαρακτηριστικά σημειώνει, *«βοηθήστε το τρενάκι να πάει adagio, πάρτε αργά το ρυθμό, έτσι, πατ, πατ, πατ».* Άμεσα το μουσικό μοτίβο Μπιζέ, όπως και προηγουμένως, αντικαθίσταται από μία πιο βραδεία μελωδία. Ο ίδιος ήρωας συνεχίζει λέγοντας, «*το τρενάκι δεν μπορεί να σας ακούσει, χτυπήστε δυνατά και αργά».*** Η ομάδα χαρούμενη καταφέρνει να επαναφέρει το τρενάκι στην αρμόζουσα ταχύτητα, όμως, ακολουθεί και μία απότομη ανηφόρα ώστε να βγει ο φίλος τους από το φαράγγι. Παράλληλα, στην άλλη όχθη εντελώς εφησυχασμένο βρίσκεται το μεγάλο μπλέ τζετ το οποίο νομίζει πως ξέφυγε από τους διώκτες του. Οι μικροί Αινστάιν σκέφτονται πως αποτελεί μεγάλη ευκαιρία για αυτούς και τον φίλο τους, να τρομάξουν το μπλε τζετ και να πάρουν πίσω τον κλεμμένο σάκο. Για να το κατορθώσουν, ο μαέστρος της παρέας, σημειώνει ότι λόγω της ανηφόρας η ταχύτητα πρέπει να αλλάξει ξανά σε **allegro**. Κατόπιν τούτου, ο Κίμων φωνάζει στο τρενάκι να βγάλει την σφυρίχτρα του και να κινηθεί **allegro**, όμως η Λυδία σταματά τους πάντες

επισημαίνοντας πως για να μην αντιληφθεί τον θόρυβο το μπλε τζετ, πρέπει το τρενάκι να κινηθεί γρήγορα και να σφυρίξει απαλά. **Η μελωδία Μπιζέ κυριαρχεί όμως το τρενάκι ζορίζεται από την εξαντλητική ανηφόρα. Έτσι, δράση αναλαμβάνει αυτή την φορά η Λυδία, η οποία απευθυνόμενη προς το κοινό τονίζει, *«θα βοηθήσετε;. Ας χτυπήσουμε απαλά και γρήγορα για να βοηθήσουμε το κόκκινο τρενάκι να ανέβει ξανά στο φαράγγι, έτσι, πατ, πατ, πατ. Χτυπήστε απαλά και γοργά»***. Εν τέλει, το τρενάκι τα καταφέρνει και η Άννα ευχαριστεί το κοινό εκ μέρους του φίλου της.

- Κατόπιν, στο 18:18, ο Κίμων σκεπτόμενος πως δεν πρέπει να χαθεί η ευκαιρία, προτείνει στο κοινό όλοι μαζί να εκπλήξουν το μεγάλο τζετ και στρέφοντας την μπαγκέτα του προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές λέει, ***«όταν δείξω σε εσάς την μπαγκέτα μου πείτε, μπουουου».*** Η ομάδα με αυτό τον τρόπο τρομάζει επιτυχώς το τζετ με αποτέλεσμα, ο σάκος να πέσει από τις δαγκάνες του. **Άμεσα η Άννα αντιλαμβανόμενη τον διεκδικούμενο σάκο τονίζει προς το κοινό, *«ας βοηθήσουμε το τρενάκι να πάρει το σάκο πριν το μεγάλο τζετ. Εσείς τι λέτε να πάει Allegro ή Adagio;»*. Ταυτόχρονα ακούγονται τα δύο μουσικά μοτίβα που χαρακτηρίζουν τους συγκεκριμένους ρυθμούς και στην συνέχεια, υπό την συνοδεία της μελωδίας Μπιζέ, το τρενάκι παίρνει φόρα και παίρνει ξανά στην κατοχή του το σάκο του.** Αντίθετα, στο μπλε τζετ κολλά μια σφυρίχτρα σαν κώνος στην μύτη του, με συνέπεια την παραίτηση και την απόσυρση από τις όποιες βλέψεις του για το μεγάλο σάκο.
- Καταληκτικά, οι ήρωες πανευτυχείς που το τρενάκι πήρε πίσω όσα του ανήκαν ευχαριστούν θερμά το κοινό για την βοήθεια του και παροτρύνουν τον φίλο τους να βιαστεί για να προλάβει στην διασταύρωση την γιορτή των μεγάλων τρένων. Το κόκκινο τρενάκι μαζί με την ομάδα φτάνουν στο σημείο, παράλληλα, ανοίγει ο σάκος με τα παιχνίδια και τα βιολιά και ο Κίμων με την σειρά του δίνει το έναυσμα για γιορτές και πανηγυρισμούς. Ο Τζίμυ παίζει με το βιολί του, η Λυδία χορεύει και η μουσική γιορτάζει στολίζοντας ξεχωριστά με την ύπαρξη της, το μεγάλο πανηγύρι. Στο 21:10, ο μικρός μαέστρος ενθουσιασμένος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Ναβάχο και την μουσική του Ζορζ Μπιζέ.
- Τέλος, στο 22:27, το κόκκινο τρενάκι περνά σφυρίζοντας μπροστά από την σκηνή.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 42: Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΚΑΡΜΑΙΝ

Τέχνη: Τα αμπέλια του Πολ Ράμσον. Μουσική: Ρόντο από το Σαν Ζοζέφ Μουρέ.

- Στο 25ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει με τον Τζίμυ να παίζει την τρομπέτα του. Ο μικρός μουσικός παίρνει τον λόγο και μας ενημερώνει πως εκείνος και οι φίλοι του βρίσκονται στο Μονακό για έναν αγώνα ταχύτητας δρόμου, το επονομαζόμενο, Γκραν Πρι. Ταυτόχρονα, ακούγονται ηχητικά εφέ μηχανών και λίγο μετά, ο ήρωας, ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «βλέπετε τα αγωνιστικά αυτοκίνητα;». Ο λιλιπούτειος εξερευνητής μαζί με την υπόλοιπη ομάδα υποστηρίζουν σε αυτόν τον αγώνα τον φίλο τους, Καρμάιν. Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για ένα μουσικό αυτοκίνητο, το οποίο παρουσιάζεται λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, υπό την συνοδεία της μελωδίας του Σ.Ζ. Μουρέ. **Ο Καρμάιν αποτελείται από μία τρομπέτα που βρίσκεται στην θέση της μηχανής, έπειτα από τύμπανα στους τέσσερις τροχούς αντί για ρόδες και ένα τρομπόνι στην δεξιά του πλευρά. Επιπροσθέτως, έχει χρώμα μωβ που πάνω σε αυτό είναι σχεδιασμένο σαν αεροτομή το μουσικό πεντάγραμμο με νότες και**

ρυθμικές αξίες. Το ειδικό αυτό αυτοκίνητο επικοινωνεί με τους ήρωες με ηχητικά εφέ τρομπέτας και γενικότερα είναι πολύ διαφορετικό σε σχέση με όλα τα υπόλοιπα αγωνιστικά αμάξια. Παρόλα αυτά, στο 2:23, υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ, τα υπόλοιπα αγωνιστικά πλησιάζουν και εκφοβίζουν τον Καρμάιν λόγω της διαφορετικότητάς του. Οι μικροί Αινστάιν βλέποντας αυτή την συμπεριφορά, αποδοκιμάζουν έντονα τα άλλα αυτοκίνητα και στεναχωριούνται για τον φίλο τους. Κατόπιν τούτου, δίνουν θάρρος στον Καρμάιν παρουσιάζοντας μετά από λίγο το συστατικό που έχει ο φίλος τους και που τον κάνει τόσο ξεχωριστό που δεν είναι άλλο από τα πολλά μουσικά του όργανα. Με την σειρά του ο Τζίμυ, αναγνωρίζοντας τις ποικίλες ιδιαιτερότητες του φίλου του, αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας ταυτόχρονα την βοήθεια του κοινού. Η υπόλοιπη ομάδα επιδοκιμάζει τον μικρό μουσικό για αυτή του την ενέργεια αναγνωρίζοντας πως ο ίδιος είναι ο καταλληλότερος για να καθοδηγήσει τον Καρμάιν στην νίκη και στην κατάκτηση του κυπέλλου. Εν συνεχεία, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται γρήγορα στο μαγικό τους διαστημόπλοιο και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Η μελωδική εξύφανση της μουσικής Μουρέ συντροφεύει τους μικρούς Αινστάιν στην έναρξη του αγώνα ταχύτητας. Η Άννα με την σειρά της βάζει στίχους και τραγουδά με το μικρόφωνό της πάνω στην μελωδία, ενώ παράλληλα ζωντανά πλάνα πίστας-αγωνιστικού δρόμου παρεμβάλλονται στο περιβάλλον του animation δημιουργώντας ψευδαισθήσεις πραγματικότητας προς το τηλεοπτικό κοινό. Ο ανταγωνισμός στην αρχή του αγώνα μαίνεται σκληρός. **Έτσι, ο Τζίμυ διαπιστώνοντας πως ο φίλος του δεν μπορεί να προσπεράσει ακόμη κάποιο άλλο αμάξι εκφράζει την άποψη, πως το μουσικό αυτοκινητάκι θα τρέξει πιο γρήγορα, αν παίξει την μηχανή του τρομπέτα. Κατόπιν τούτου, ο μικρός μουσικός στρεφόμενος προς το κοινό τονίζει, *«κρατήστε την τρομπέτα στο στόμα σας όπως εγώ και κουνήστε τα δάχτυλα για να πιέσετε τις βαλβίδες. Παίξτε μαζί μου».*** Η βοήθεια του μικρού μουσικού δίνει άμεση ώθηση στον Καρμάιν, ο οποίος με την χρησιμοποίηση της τρομπέτας-μηχανής του προβαίνει σε διαδοχικές προσπεράσεις που γεμίζουν χαμόγελα τους ήρωες. Παράλληλα και σε αυτές τις σκηνές κυριαρχεί το ρόντο, υπό την συνεχή παρεμβολή ζωντανών εικόνων μέσα στο animation. Ταυτόχρονα, ο Τζίμυ επιβραβεύει το κοινό για το παίξιμο του και παρακολουθεί τις προσπάθειες του φίλου του γεμάτος αγωνία.
- Όλα βαίνουν καλώς για τον Καρμάιν, ο οποίος φτάνει σε απόσταση αναπνοής από τα αυτοκίνητα της πρώτης τριάδας. Παρόλα, αυτά, τα αντίπαλα αγωνιστικά χρησιμοποιούν δόλιους τρόπους για να διατηρήσουν το προβάδισμά τους. Πιο συγκεκριμένα, στο 7:22, τα πονηρά αυτοκίνητα ανοίγουν την πόρτα ενός φράχτη, με συνέπεια να εφορμήσουν όλες οι αγελάδες προς τον δρόμο. **Βλέποντας αυτή την εξέλιξη ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση. Ο μικρός μουσικός καθησυχάζει τον φίλο του λέγοντας του ότι πρέπει να παίξει με το τρομπόνι του για να αποφύγει τις αγελάδες και στην συνέχεια ο ήρωας σημειώνει τα εξής κοιτώντας προς το κοινό, *«ακούστε οι φωνές των αγελάδων ακούγονται δυνατά, ας βοηθήσουμε λοιπόν τον Καρμάιν να παίξει μια ψηλή νότα στο τρομπόνι του, αυτό θα πει στις αγελάδες να φύγουν από την μέση. Κρατήστε το τρομπόνι με το ένα χέρι και κινήστε το σωλήνα με το άλλο σας χέρι, λίγο μόνο, όχι πολύ μακριά απ' το σώμα σας παιδιά».*** Ο Καρμάιν με την βοήθεια όλων παίζει μια ψηλή νότα υπό την συνοδεία του ανάλογου ηχητικού εφέ τρομπονιού και συνεχίζει επιτυχώς προς το κυνήγι των πρωτοπόρων. Παρόλα αυτά τα αγωνιστικά ανοίγουν ακόμα μία πόρτα του φράχτη οδηγώντας κι άλλες αγελάδες έξω προς την πλευρά του δρόμου**. Την ίδια στιγμή η Άννα ακούγοντας το ηχητικό των αγελάδων (ηχητικό από νότα**

τρομπονιού) σημειώνει πως αυτή τη φορά οι αγελάδες ακούγονται πιο χαμηλά. Έτσι, με την σειρά του ο Τζίμυ τονίζει πως για να φύγουν οι τετράποδοι επισκέπτες από τον δρόμο, ο Καρμάιν θα πρέπει να παίξει μία χαμηλότερη νότα στο τρομπόνι. Ως εκ τούτου, για άλλη μια φορά απευθυνόμενος προς το κοινό, ο μικρός μουσικός σημειώνει τα εξής, *«κρατήστε το τρομπόνι σας και κινήστε αυτόν τον σωλήνα, λίγο πιο μακριά απ' το σώμα σας όμως».* Το κόκκινο αγωνιστικό παίζει για άλλη μια φορά με το τρομπόνι του, όμως λίγα μέτρα πιο κάτω σταματά ξανά, όταν για πολλοστή φορά αγελάδες στον δρόμο του. **Βλέποντας και ακούγοντας τες, η Λυδία υποστηρίζει πως οι συγκεκριμένες αγελάδες είναι πελώριες και πως οι φωνές τους είναι πολύ χαμηλές. Όμως, με τον Τζίμυ να έχει αναλάβει πλέον εξ ολοκλήρου την καθοδήγηση επί της μουσικής πράξης, το μικρό αγωνιστικό δεν μπορεί να εκτοπιστεί με τέτοιου είδους εμπόδια. Πιο συγκεκριμένα, στο 10:22, ο λιλιπούτειος μουσικός αναφέρει εκ νέου προς το μέρος του κοινού, *«πρέπει να παίξουμε το τρομπόνι μας πολύ-πολύ χαμηλά, κινήστε το σωλήνα όσο περισσότερο μπορείτε».*** Ακολούθως, ο Καρμάιν παίζει την νότα με το ανάλογο ηχητικό εφέ που υπέδειξε ο μικρός μουσικός και συνεχίζει την πορεία του, ενώ, με την σειρά του ο Τζίμυ, ευχαριστεί το κοινό για την βοήθειά του και ταυτόχρονα το επιβραβεύει για τις προσπάθειες του.

- Οι μικροί Αινστάιν συνεχίζουν την περιπέτειά τους ενθαρρύνοντας τον φίλο τους με τραγούδι. Η Άννα, με το μικρόφωνο της βάζει στίχους και τραγουδά την μελωδία Μουρέ, όταν λίγα δευτερόλεπτα αργότερα συμβαίνει κάτι αναπάντεχο. Η πινακίδα προς την γραμμή τερματισμού, αλλάζει θέση από την μεγάλη ταχύτητα των κακών αγωνιστικών και ο Καρμάιν οδηγείται σε λάθος κατεύθυνση. Το μουσικό αγωνιστικό επί της ουσίας εισέρχεται στο έργο τέχνης που είδαμε στην αρχή του επεισοδίου από τον Πολ Ράμσον. Αυτή την φορά για να συνεχίσει τις προσπάθειες του ο Καρμάιν πρέπει να διασχίσει τους τεράστιους αλλεπάλληλους λόφους που βρίσκονται στην πορεία του. Παρόλα αυτά, ο Τζίμυ σημειώνει πως για να ανέβει ο φίλος τους τα συγκεκριμένα εμπόδια πρέπει να χρησιμοποιήσει τις ειδικές του ρόδες. **Έπειτα, ο μικρός μουσικός ζητά βοήθεια εκ νέου απ' το κοινό λέγοντας, *«ελάτε κρατήστε το σφυράκι μπροστά σας και τώρα χτυπήστε το τύμπανο μπουμ, μπουμ, μπουμ. Παίξτε το τύμπανο σας και πείτε μπουμ, μπουμ».*** Στο μεταξύ, υπό την συνοδεία της μελωδίας Μουρέ, ο Καρμάιν προελαύνει χτυπώντας κατ' εξακολούθηση τις ειδικές ρόδες του και περνά εύκολα από τον πρώτο λόφο. Μετά, ακολουθεί ένας μεγαλύτερος λόφος, που οδηγεί τον Τζίμυ να τονίσει προς το κοινό, ***«παίξτε το τύμπανο πιο δυνατά και πείτε μπουμ, μπουμ, μπουμ».*** Ο Καρμάιν περνά με επιτυχία τον τρίτο και μεγαλύτερο λόφο από όλους κάνοντας ευτυχισμένους τους μικρούς Αινστάιν. Ο Τζίμυ χαρούμενος επιβραβεύει το κοινό για το παίξιμο των τυμπάνων και ακολούθως αποβιβάζεται από τον Ρόκετ συγχαίροντας το μουσικό αγωνιστικό για τις προσπάθειες του. Εκείνο, απαντά με το ηχητικό εφέ της τρομπέτας-μηχανής του, και πατά γκάζι με ταυτόχρονη συνήχηση όλων των οργάνων του, ώστε να προλάβει τα κακά αγωνιστικά που βρίσκονται στις πρώτες θέσεις.
- Εν συνεχεία, ζωντανά πλάνα πίστας εισέρχονται μέσα στον κόσμο του animation καθώς ο Καρμάιν προχωρά ακάθεκτος, δημιουργώντας έντονες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Όμως, τα κακά αγωνιστικά αμάξια δεν σταματούν να βάζουν ολοένα και περισσότερα εμπόδια στο μουσικό αυτοκίνητο, με αποκορύφωμα αυτή την φορά, το ανέβασμα της κινητής γέφυρας μέσω ενός μοχλού, κάνοντας επί της ουσίας απροσπέλαστη την διαδρομή προς την τελική ευθεία για τον τερματισμό. Έτσι, στο 14:45, ο Καρμάιν με ηχητικά εφέ τρομπέτας από την μηχανή του, καλεί τους μικρούς Αινστάιν σε βοήθεια. Οι ήρωες όντας αρκετά πίσω ακούνε την μουσική έκκληση βοήθειας του αγωνιστικού και επιβιβάζονται στον Ρόκετ με σκοπό να φτάσουν

σούπερ γρήγορα προς τον φίλο τους. ***Έτσι ο Κίμων καλεί το κοινό να βοηθήσει το διαστημόπλοιο τους να πετάξει 'σούπερ γρήγορα'. Αρχικά, ακούγοντας το μοτίβο Μουρέ σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(15:32), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(15:39), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(15:53) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(16:02).*** Με την συγκεκριμένη μέθοδο 'σούπερ γρήγορα' που είχαμε αρκετά επεισόδια να συναντήσουμε, ο Ρόκετ αρχικά φτάνει προς το σημείο που βρίσκεται ο Καρμάιν και χρησιμοποιώντας τη δαγκάνα-χέρια κινεί τον μοχλό και κατεβάζει την κινητή γέφυρα.

- Η κούρσα συνεχίζεται πυρετωδώς με την Άννα να προσπαθεί με το τραγούδι της να εμψυχώσει τον Καρμάιν. Παρόλα αυτά, οι ήρωες συνειδητοποιούν πως ο φίλος τους δεν μπορεί να προσπεράσει τα τρία προπορευόμενα κακά αυτοκίνητα και ο Τζίμυ, μέσω του Ρόκετ σταματά την πορεία του αμαξιού για να του δώσει τις τελευταίες συμβουλές. **Ο μικρός μουσικός συστήνει στον Καρμάιν να παίξει όλα τα μουσικά όργανα που βρίσκονται πάνω του ταυτόχρονα. Μετά, ο ήρωας ζητά για τελευταία φορά και την βοήθεια του κοινού ώστε να ενισχυθούν οι προσπάθειες του αγωνιστικού. Μετά την 'άυλη' συγκατάβαση του κοινού, ο Τζίμυ ξεκινά λέγοντας, *«βάλτε την τρομπέτα στο στόμα σας και κινήστε τα δάχτυλά σας, να έτσι».* Το μουσικό μοτίβο Μουρέ κυριαρχεί και το αποτέλεσμα αυτής της ενέργειας είναι άμεσο, καθώς ο Καρμάιν καταφέρνει επιτυχώς την προσπέραση του τρίτου κατά σειρά κίτρινου αγωνιστικού. Μετά, ο λιλιπούτειος μουσικός προτείνει, *«βάλτε το τρομπόνι στο στόμα σας και κινήστε το σωλήνα».*** Το μουσικό αγωνιστικό καταφέρνει ακόμα μία προσπέραση αυτή την φορά εναντίον του πράσινου κακού αγωνιστικού. **Εν συνεχεία, ο Τζίμυ συνεχίζει λέγοντας, *«βοηθήστε τον Καρμάιν να παίξει τα λάστιχα-τύμπανα του, χτυπήστε κι εσείς το τύμπανο σας με το σφυράκι και πείτε μπουμ, μπουμ, μπουμ».*** Ο Καρμάιν πια με βρίσκεται στα μία ανάσα από την γραμμή τερματισμού και είναι στην ίδια ευθεία με το μπλε κακό αγωνιστικό**. Έτσι και ο Τζίμυ αποφασίζει να του δώσει την νικηφόρα ώθηση ζητώντας από το κοινό, υπό την συνοδεία Μουρέ, να παίξει όλα τα όργανα μαζί. Ο μικρός μουσικός αναφωνεί, *«τρομπέτα, τρομπόνι, τύμπανα- τρομπέτα, τρομπόνι, τύμπανα».*** Καταληκτικά, το μουσικό αγωνιστικό παίζοντας όλα του τα όργανα ταυτόχρονα καταφέρνει και κόβει πρώτο το νήμα στον Γκραν Πρι. Ο Καρμάιν γιορτάζει με ηχητικά τρομπέτας, ο Τζίμυ ευχαριστεί το κοινό για τη βοήθεια του και παράλληλα το επευφημεί για το παίξιμο των μουσικών οργάνων, ενώ και τα άλλα αγωνιστικά, συμπεριλαμβανομένων και των κακών μαζεύονται και συγχαίρουν το μουσικό αγωνιστικό για την ανωτερότητα του. Στο 20:01, ο Κίμων ενθουσιασμένος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Πολ Ράμσον και την μουσική του Σαν Ζοζέφ Μουρέ.
- Τέλος, στο 21:21, στον Ρόκετ πέφτουν επί σκηνής πολλά μακαρόνια.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 43: ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

Τέχνη: Πολύχρωμα σχέδια των Ινδιάνων Κούνα. Μουσική: Κονσέρτο νούμερο είκοσι-ένα, από Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Στο 29ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει με την τον Άννα να μας χαιρετά τραγουδιστά. Η λιλιπούτεια ηρωίδα μας ενημερώνει, πως η ίδια και οι φίλοι της βρίσκονται στην παραλία και παίζουν μαζί. Έτσι, αφορμής δοθείσης, η μικρή τραγουδίστρια ρωτά το κοινό, «σας αρέσει να παίζετε με τους φίλους σας;». Στην συνέχεια, ο Κίμων μας

πληροφορεί πως εκτός από την ομαδα των μικρών Αινστάιν στην παρέα τους είναι και δύο φίλοι καβούρια ερημίτες. Άμεσα, η γωνία λήψης της κάμερας ανοίγει και στο πλάνο φαίνονται ένα γαλάζιο κι ένα κόκκινο καβούρι, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ φλάουτου και βιολιού αντίστοιχα. Έπειτα, η Άννα ρωτά ξανά προς την πλευρα του κοινού, «βλέπετε τα κελήφη που έχουν οι ερημίτες μέσα τους;». Η ίδια ακόμη προτείνει, «ας τους χαιρετήσουμε μαζί, ανοιγοκλείστε τα χέρια σας σαν μικρές δαγκάνες». Τα μικρά καβούρια έχουν το δικό τους ξεχωριστό τραγούδι της φιλίας, το οποίο ακούγεται στην συνέχεια με σκοπό να εκφράσουν την θέληση να γινουν φίλοι με τους μικρούς Αινστάιν. Έτσι, υπό την μελωδική συνοδεία Μότσαρτ, οι ήρωες με μεγάλη χαρά δέχονται την φιλία των ερημιτών και ανταποδίδουν με τον ίδιο τρόπο, καθώς παρακαλούν την Άννα να τραγουδήσει με στίχους την ίδια μελωδία, ως έκφραση αμοιβαίων συναισθημάτων. Το τραγούδι της Άννας παρακινεί και τα υπόλοιπα ζώα στην γύρω περιοχή να εκφράσουν τα συναισθήματα φιλίας τους. Πιο συγκεκριμένα ζωντανά πλάνα δελφινιών και μαιμούδων παρεισφρύουν στο περιβάλλον του animation μέσα από τα κυάλια του Κίμων, δημιοργώντας ψευδαισθήσεις πραγματικότητας στους μικρούς τηλεθεατές. Παρόλα αυτά, το τραγούδι της Άννας και το θετικό κλίμα ευρύτερα έρχεται να διακόψει ένα ατυχές συμβάν. Ένα κύμα της θάλασσας, υπό το αντίστοιχο ηχητικό εφέ, παρασύρει μέσα στα νερά τον κόκκινο ερημίτη με αποτέλεσμα, ο φίλος του να στεναχωρηθεί πάρα πολύ. Το γαλάζιο καβούρι επικοινωνεί με την Άννα με ηχητικά εφέ φλάουτου και η ηρωίδα αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας παράλληλα την βοήθεια του κοινού. Στόχος της ομάδας δεν είναι άλλος από το να βρεθεί ο κόκκινος ερημίτης, ώστε οι δύο φίλοι να επανενωθούν ξανά. Έτσι, ο Κίμων σηματοδοτεί με την μπαγκέτα του, την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται γρήγορα στο μαγικό τους διαστημόπλοιο και αρχίζουν το ταξίδι τους, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ

- Το μουσικό μοτίβο Μότσαρτ κυριαρχεί στην έναρξη της νέας περιπέτειας, με τον γαλάζιο ερημίτη, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ φλάουτου και την Άννα με το μικρόφωνό της, να τραγουδούν προκειμένου να βρούν το κόκκινο καβούρι. **Στην συνέχεια, οι ήρωες προσπαθώντας να εντοπίσουν την μουσική της φιλίας του κόκκινου ερημίτη, χρησιμοποιούν το ραντάρ του Ρόκετ. Ακολούθως στην οθόνη του μικρού διαστημόπλοιου παίζονται διάφορα μουσικά μοτίβα. Αρχικά, στο 5:33, ένα μουσικό μοτίβο με πιάνο δημιουργεί απορία στην Άννα, η οποία ρωτά, *«ακούγεται αυτή η μουσική σαν τον κόκκινο ερημίτη;»*. Λίγο αργότερα, ένα ζωντανό πλάνο με ένα αλογάκι της θάλασσας παρεμβάλεται στον κόσμο του animation. Έπειτα, ένα άλλο μουσικό μοτίβο με βιολί οδηγεί αυτή την φορά τους ήρωες στα θαλάσσια ίχνη ενός μεγάλου καρχαρία, ενώ τέλος στο 6:11, ακούγεται το κονσέρτο νούμερο είκοσι-ένα που οδηγεί τους ήρωες στον εντοπισμό του άτυχου καβουριού**. Ο κόκκινος ερημίτης μέσα από ένα δυνατό θαλάσσιο ρεύμα, οδηγήθηκε μέσα σε ένα τούνελ και από εκεί, σε μία υποθαλάσσια παγίδα ψαράδων.
- Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ο Ρόκετ χωρίς ίχνος δεύτερης σκέψης μετατρέπεται σε υποβρύχιο και βυθίζεται στα ζωντανά πλάνα των νερών της θάλασσας, υπό την μουσική εξύφανση της μουσικής Μότσαρτ. Οι μικροί Αινστάιν έχουν ως στόχο να φτάσουν στον κοραλιογενή ύφαλο, όμως το ήσυχο μέχρι ώρας ταξίδι τους διακόπτεται από τα ηχητικά εφέ βιολιού του μεγάλου καρχαρία. Η ομάδα τρομάζει στην σκέψη του βασιλιά των θαλασσών, όμως ο γαλάζιος ερημίτης με τα ηχητικά του εφέ φλάουτου, ενημερώνει την ομάδα, πως υπάρχει κάποιος που μπορεί να τους βοηθήσει. Αίφνης, με το άνοιγμα της γωνίας λήψης της κάμερας, την εμφάνιση του κάνει ένα κίτρινο αγγελόψαρο. Η ιδέα είναι να καμουφλαριστεί και ο Ρόκετ όπως το αγγελόψαρο, έτσι ώστε να μην τους δει ο καρχαρίας. Ως εκ τούτου, η Άννα

απευθυνόμενη προς το κοινό ρωτά, ***«τι χρώμα είναι ο Ρόκετ;»***. Μετά την άυλη απάντηση του κοινού, η μικρή τραγουδίστρια συνεχίζει ρωτώντας, ***«μπορείτε να βρείτε κάτι κόκκινο στον ωκαιανό;».*** Η γωνία λήψης ανοίγει με αποτέλεσμα η ομάδα να κρυφτεί σε ένα κόκκινο κοράλι και εν τέλει να γλιτώσει προσωρινά από την παρουσία του καρχαρία.

- Έπειτα, το αγγελόψαρο με ηχητικά εφέ φλάουτου, καλεί τον Ρόκετ να κολυμπήσει πάνω από τους ύφαλους της θάλασσας, όπως κι εκείνο. **Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία, η οποία για να βοηθήσει το μικρό υποβρύχιο προθυμοποιείται να του μάθει τον χορό του κοραλλιογενή υφάλου. Εν συνεχεία, η μικρή χορεύτρια ζητά και την απαραίτητη συμμετοχή του κοινού στο εγχείρημα της λέγοντας, *«τεντώστε τα χέρια σας μπροστά σας έτσι, και μετά κουνήστε τα πάνω και κάτω, πάνω απ'τον ύφαλο».* Οι κινήσεις του χορού μοιάζουν με ρυθμικό σολφέζ του μουσικού μοτίβου.** Εντούτοις, η νηνεμία δεν θα κατήσει για πολύ, όταν λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ακούγεται εκ νέου το χαρακτηριστικό ηχητικό εφέ του καρχαρία. Οι ήρωες, όπως και προηγουμένως, ρωτώντας το κοινό, αποφεύγουν τον καρχαρία κρυπτόμενοι σε μία κόκκινη ανεμώνη στον ωκεανό και ταυτόχρονα φεύγουν και από τον ύφαλο. Μετά, η Λυδία ευχαριστεί το κοινό για την συμμετοχή και την βοήθεια του και ο γαλάζιος ερημίτης ευγνομωνεί το κίτρινο αγγελόψαρο τραγουδώντας του μαζί την Άννα το τραγούδι της φιλίας.
- **Έν συνεχεία, οι μικροί Αινστάιν φτάνουν στο τούνελ από το οποίο πέρασε ο κόκκινος ερημίτης, το οποίο μοιάζει με τα πολύχρωμα σχέδια των Ινδιάνων Κούνα που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου**. Οι μικροί Αινστάιν εισερχόμενοι στο εσωτερικό του τούνελ αντικρύζουν ένα λαβυρινθικό χώρο, καθώς υπάρχουν πάρα πολλά διαφορετικά μονοπάτια. Όμως ξαφνικά υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ πιάνου που η πηγή τους δεν φαίνεται επί της οθόνης υποδηλώνεται η παρουσία κάποιου άλλου όντος. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο Τζίμυ αντιλαμβάνεται πως πρόκειται για τον φίλο του, το γελαστό ψάρι. Ως απομηχανής θεός, το ψαράκι ζητά από τους ήρωες να το ακολουθήσουν, ώστε να βγούν από το τούνελ. **Παρόλα αυτά, ο Ρόκετ ακολουθεί το γελαστό ψάρι όμως, αυτό κολυμπά πολύ γρήγορα και χάνονται τα ίχνη του. Έτσι, ο Τζίμυ, στο 12:34, πατά ένα κουμπί και βγάζοντας το πιάνο του αποφασίζει να αναλαμβάνει δράση. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μουσικός ζητά την βοήθεια του κοινού για να παίξει μία τρίλια στο πιάνο και με τα αντίστοιχα ηχητικά εφέ να καλέσει τον φίλο του. Για να τα καταφέρει, ο λιλιπούτειος εξερευνητής απευθυνόμενος προς το κοινό τονίζει, *«τεντώστε το ενα χέρι μπροστά και κουνήστε δύο δάχτυλα για να παίξετε μια τρίλια στο πιάνο».*** Αίφνης, το γελαστό ψάρι ανταποκρινόμενο στο μουσικό κάλεσμα του Τζίμυ εμφανίζεται και οδηγί τους ήρωες έξω από το πολύπλοκο τούνελ. Εν συνεχεία, ο Τζίμυ ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια του και ο γαλάζιος ερημίτης ευγνωμόντας το ψάρι του τραγουδά μαζί με την Άννα, το τραγούδι της φιίας υπό την συνοδεία του κονσέρτου Μότσαρτ..
- Ακολούθως, ο Κίμων ελέγχει την κατάσταση του κόκκινου ερημίτη με το ραντάρ μουσικής του Ρόκετ, όταν λίγο αργότερα το θετικό κλίμα στις τάξεις των ηρώων θα διακόψει εκ νέου το ηχητικό μοτίβο του καρχαρία. Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται πως αν θέλουν και αυτή την φορά να ξεφύγουν πρέπει να πετάξουν με τον Ρόκετ σε ταχύτατους ρυθμούς, ‘σούπερ γρήγορα’. ***Έτσι, ο μαέστρος της παρέας καλεί το κοινό σε βοήθεια και ακούγοντας αρχικά, το μοτίβο Μότσαρτ σε ρυθμό adagio καλεί τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό, των χεριών στα πόδια-(15:06), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(15:13), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(15:26) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:38).*** Με την συγκεκριμένη

μέθοδο, ο Ρόκετ, διασχίζει ταχέως τον ωκεανό και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα βρίσκεται στο σημείο που είναι παγιδευμένος ο κόκκινος ερημίτης. Ωστόσο, οι ήρωες αντιλαμβάνονται άμεσα πως έφτασαν την κατάλληλη στιγμή, καθώς οι αλιείς την ίδια στιγμή να τραβούν την παγίδα έξω από το νερό. **Τότε, δράση αναλαμβάνει χωρίς χάσιμο χρόνου, ο γαλάζιος ερημίτης, ο οποίος με αυτοθύσια βγαίνει εξώ στο νερό, όπου προσεγγίζοντας την παγίδα αρχίζει να κόβει με τις δαγκάνες του τα δίχτυα της. Φυσικά, βλέποντας το κοράγιο και την θέληση του γαλάζιου καβουριού, οι ήρωες δεν μπορούν να μείνουν αμέτοχοι και δια στόματος Κίμων, ζητείται η απαραίτητη βοήθεια του κοινού. Ο μικρός μαέστρος επισημαίνει προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές τα εξής, *«κάντε τα χέρια σας σαν δαγκάνες, χρησιμοποιήστε μια δαγκάνα για την παγίδα, και τώρα την άλλη δαγκάνα έτσι, κόψε-κόψε-κόψε. Τώρα κόψτε ακόμα πιο γρήγορα με τις δαγκάνες σας».*** Υπό την μουσική έξαρση του μοτίβου Μότσαρτ, ο ερημίτης τελικώς σώζει τον παγιδευμένο φίλο του σκορπώντας έντονο ενθουσιασμό στους μικρούς Αινστάιν.

- Οι δύο φίλοι ενώνουν τις δαγκάνες τους και με χαρά αγκαλιάζονται παρέα, όταν σε ένα απόλυτο κοντράστ συναισθημάτων και πλοκής, ακούγεται ξαφνικά, το ηχητικό εφέ του καρχαρία. Η απόλυτη χαρά δίνει την θέση της στον απέραντο φόβο, καθώς οι δύο ερημίτες αγκαλιάζονται περιμένοντας τα χειράτερα, όταν μία ιδέα της Άννας φέρνει για μία ακόμη φορά, ανατροπή των δεδομένων. **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή τραγουδίστρια προτείνει με το τραγούδι της φιλίας να αλλάξει την φύση του καρχαρία, δημιουργώντας ένα πιο φιλικό χαρακτήρα στον βασιλιά της θάλασσας. 'Ετσι, η ηρωίδα ζητά τη βοήθεια του κοινού και τονίζει, *«πάρτε τα μικρόφωνά σας και τραγουδήστε το τραγούδι της αγάπης με όλη σας τη δύναμη».*** Ο καρχαρίας ακούγοντας την μελωδία σταδιακά αρχίζεινα χαμογελά, ώσπου στο τέλος γίνεται φίλος με τους ερημίτες και τους παίρνει στην πλάτη του για να τους πάει μια βόλτα μέσα στην θάλασσα σε ένα κλίμα γαλήνης και απόλυτης αρμονίας. Στο 19:58, ο Κίμων ενθουσιασμένος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα πολύχρωμα σχέδια των Ινδιάνων Κούνα και την μουσική του Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.
- Τέλος, στο 21:22, ο Ρόκετ, τραβάει έναν κρίκο με αποτέλεσμα η σκηνή να γεμίσει ποπ-κορν.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 44: ΤΟ ΜΠΑΛΕΤΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ ΜΕ ΤΑ ΜΠΛΕ ΠΟΔΙΑ

Τέχνη: Πέτρες Ίκα. Μουσική: Η λίμνη των κύκνων από τον Πιότρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι.

- Στο 27ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει και το λόγο παίρνει η Λυδία, η οποία μας ενημερώνει πως μαθαίνει σε πουλιά με μπλε πόδια να χορεύουν. Κατόπιν, η ηρωίδα ρωτά το κοινό, «θέλετε να δείτε τα πουλιά να χορεύουν;». **Έτσι, η δασκάλα χορού δίνει το σύνθημα προς τους φτερωτούς μαθητές της λέγοντας, *«πρώτα θα εξασκηθούμε στο Αραμπέσκ. Μπορείτε να πείτε Αραμπέσκ;»*** **Μετά την δεύτερη ερώτηση προς το κοινό, η ηρωίδα υπό την συνοδεία της λίμνης των κύκνων, εξηγεί τονίζοντας ότι, *«για να κάνετε μια αραμπέσκ τεντώνετε όλο σας το σώμα στο πλάι, σαν να ξυπνάτε μόλις τώρα».*** Έπειτα, στο στήθος του πρώτου πουλιού βλέπουμε ένα ροζ αυτοκόλλητο, το οποίο πιστοποιεί πως το συγκεκριμένο πουλί ειδικεύεται στις κινήσεις αραμπέσκ. **Κατόπιν, η Λυδία δίνει το πρόσταγμα για μία κίνηση Μπουρέ και ως εκ τούτου ρωτά ξανά προς το κοινό, *«μπορείτε να πείτε***

μπουρέ;». **Η λιλιπούτεια χορεύτρια δίνει εντολή στα πουλάκια να σταθούν με τις μύτες στα δύο πόδια.** Το δεύτερο πουλί έχει κι εκείνο ένα γαλάζιο αυτοκόλλητο, το οποίο, δείχνει πως είναι καλό σε αυτού του είδους την χορευτική κίνηση. **Στην συνέχεια, ακολουθεί από την Λυδία η παρουσίαση μίας ακόμα κίνησης, αυτής του Πορτ ντε μπρα, η οποία είναι μία κίνηση που αντιπροσωπεύει την κίνηση-μεταφορά των χεριών.** Ομοίως με τα προηγούμενα πουλιά, έτσι και το τρίτο με την ένδειξη ενός μωβ αυτοκόλλητου ειδικεύεται στην παραπάνω κίνηση. Παρόλα αυτά, στην χορευτική παρουσίαση μας συστήνεται κι ένα ακόμη πουλάκι, το οποίο είναι το πιο μικρό σε μέγεθος σε σχέση με τα άλλα τρία και αντίθετα με εκείνα, δεν έχει ακόμα κάποιο αυτοκόλλητο χορού. Η Λυδία χωρίς ίχνος δεύτερης σκέψης ή έκφραση στεναχώριας δείχνει την εμπιστοσύνη της προς το μωρό πουλάκι, υποστηρίζοντας πως αν κι εκείνο συνεχίσει να εξασκείται θα πάρει σύντομα και το δικό του αυτοκόλλητο. Η σημερινή ημέρα έχει εξέχουσα σημασία για την λιλιπούτεια εξερευνήτρια και τους φτερωτούς μαθητές της, καθότι, πρόκειται να διεξαχθεί ο μεγάλος διαγωνισμός χορού. Αίφνης, στο 2:34, ένα ηχητικό εφέ με καμπανάκι από άγνωστη πηγή ακούγεται επί της οθόνης, και διευρύνοντας την γωνία λήψης αντιλαμβανόμαστε πως το ηχητικό ανήκει στο καράβι που θα μεταφέρει τα πουλάκια μέχρι τα νησιά Γκαλαπάγκος όπου και θα διεξαχθεί ο διαγωνισμός. Τα πουλιά μπαίνουν στο καράβι και όλα κυλούν ομάδα, ώσπου το μικρότερο πουλάκι-χορευτής πέφτει κατά λάθος στην θάλασσα και χωρίζεται από τα υπόλοιπα. Η μελωδική εξύφανση της μουσικής Τσαϊκόφσκι αποδίδει πλήρως την τραγική στιγμή της άτυχης αποβίβασης για το πουλάκι, καθώς και τα δευτερόλεπτα που βρίσκεται μόνο του στο νερό. Ο μικρός κύκνος καταφέρνει και γυρνά στην παραλία, όμως πλέον κυριαρχεί η απογοήτευση. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, σύσσωμη η ομάδα των μικρών Αινστάιν κάνει την εμφάνιση της στην παραλία και όλοι μαθαίνουν δια στόματος Λυδίας για την τραγική ιστορία του λιλιπούτειου χορευτή. Όμως, παρά την αρχική απογοήτευση, η δασκάλα Λυδία, δεν τα παρατά και αποφασίζει να αναλάβει δράση, ζητώντας πρώτα από όλα την βοήθεια του κοινού. Στόχος για την ομάδα είναι να παρευρεθεί και το μικρό πουλάκι εγκαίρως στον διαγωνισμό. Έτσι, μετά την άυλη συγκαταβατική απάντηση του κοινού, ο Κίμων προτάσσοντας την μπαγκέτα του, ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Η νέα περιπέτεια των ηρώων ξεκινά υπό την συνοδεία της μελωδίας του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι. **Η Άννα για να ενισχύσει το ηθικό της ομάδας βάζει στίχους στο μουσικό εφέ και τραγουδά με το μικρόφωνό της.** Παρόλα αυτά, οι ήρωες δεν ξέρουν προς τα που να κατευθυνθούν για τα νησιά Γκαλαπάγκος και καταφεύγουν προς την λύση που τους προτείνει το μωρό πουλάκι που δεν είναι άλλη από το να ακολουθήσουν την πορεία που καταδεικνύουν οι χαρακτηριστικές κόκκινες μεγάλες πινακίδες. Έτσι, στο 6ο λεπτό, ο Κίμων ρωτά το κοινό, «βλέπετε κάποια πινακίδα για την παράσταση;». Η γωνία λήψης της οθόνης διευρύνεται και η ομάδα προσγειώνεται με τον Ρόκετ σε ένα νησί. Εκεί, οι μικροί εξερευνητές βρίσκουν μία από τις πινακίδες που οδηγούν στην παράσταση του μπαλέτου. **Ο δρόμος προς τον χορευτικό διαγωνισμό περνά μέσα από ένα τούνελ που είναι φτιαγμένο από πέτρες Ίκα, όπως αυτές που παρουσιάστηκαν στην αρχή του επεισοδίου.** Όμως, οι μικροί Αινστάιν δεν αργούν να αντιληφθούν πως ένα τεράστιο φυσικό εμπόδιο κλείνει την είσοδο προς το τούνελ. Μια μεγάλη χελώνα, με ένα τεράστιο καβούκι υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ βαρύτονου μένει αμετακίνητη στο συγκεκριμένο σημείο και φράζει με αυτό τον τρόπο κάθε επιδίωξη εισόδου προς το τούνελ. **Τότε, δράση αναλαμβάνει το πουλάκι με τα μπλε πόδια, που με τα αντίστοιχα ηχητικά του εφέ όμποε, επικοινωνεί με την Λυδία, ενθυμούμενο τον χορό, 'ξύπνα και τεντώσου'.**

Όπως εξηγεί λίγο αργότερα προς την υπόλοιπη παρέα και στο κοινό η Λυδία, πρόκειται για έναν χορό με κινήσεις αραμπέσκ. Έτσι, η μικρή χορεύτρια ζητά την βοήθεια του κοινού ώστε να καταφέρει να μετακινήσει την τεράστια χελώνα με αυτό τον ιδιόμορφο χορό. Πιο συγκεκριμένα, η ηρωίδα αναφέρει, *«τεντώστε το σώμα σας από δω μαζί μας αραμπέσκ, ωραία, τώρα τεντωθείτε και από την άλλη πλευρά, αραμπέσκ. Μπορείτε να τεντωθείτε κι άλλο εσείς;»*. Η χελώνα με τις κινήσεις αραμπέσκ της Λυδίας καταφέρνει και τεντώνει τα μεγάλα πόδια της και τελικά μετακινεί όλο της το σώμα από την είσοδο του τούνελ. Ακολούθως, η μικρή χορεύτρια ευχαριστεί το κοινό για την πολύτιμη βοήθειά του και επιβραβεύει το μωρό πουλάκι για τις άρτιες κινήσεις αραμπέσκ του, με το αντίστοιχο ροζ αυτοκόλλητο.

- Η μελωδία Τσαϊκόφσκι συνεχίζει να κυριαρχεί κατά την διάρκεια της περιπέτειας, ενώ και η πορεία μέσα στο τούνελ συνοδεύεται από το αντίστοιχο τραγούδι της Άννας. Οι ήρωες κατά την έξοδό τους από το τούνελ βλέπουν μία ακόμη κόκκινη πινακίδα κατεύθυνσης, ενώ παράλληλα ακούνε από μακριά την μελωδία του διαγωνισμού μπαλέτου που είναι έτοιμος να ξεκινήσει. Για να καταφέρει να φτάσει ως εκεί, η ομάδα πρέπει να κατευθυνθεί μέσα από μία παραλία με καυτή άμμο. **Το μωρό πουλάκι, αρχικά, δοκιμάζει ανεπιτυχώς να περάσει από την άμμο, έτσι προτείνει έναν νέο χορό στην ομάδα για να υπερκεραστεί και αυτό το εμπόδιο. Πιο συγκεκριμένα, το κυκνάκι επικοινωνώντας με τα αντίστοιχα ηχητικά του εφέ όμποε, υποδεικνύει τον *ειδικό* χορό, με κινήσεις μπουρέ. Έπειτα, η Λυδία βρίσκει πολύ καλή σκέψη τον συγκεκριμένο χορό και ζητά, εκ νέου βοήθεια από το κοινό λέγοντας, *«θα χρειαστούμε βοήθεια για να χορέψουμε πάνω στην άμμο. Ελάτε, βάλτε τα πόδια σας μπροστά σας, και σηκωθείτε στα δάχτυλά σας, ακριβώς όπως εγώ. Σηκωθείτε στα δάχτυλά σας, μπουρέ».* Καθώς η άμμος καίει ολοένα και περισσότερο, η μικρή χορεύτρια καλεί το κοινό να χορέψει στις μύτες του όλο και πιο γρήγορα.** Συμπερασματικά, ο ***ειδικός*** χορός **μπουρέ** βοηθά στα μέγιστα την ομάδα να φτάσει στην άλλη πλευρά της παραλίας σκορπώντας πολλά χαμόγελα μεταξύ των ηρώων. Κατά συνέπεια, η Λυδία ευχαριστεί και πάλι το κοινό για την βοήθεια και επιβραβεύει ξανά το κυκνάκι για τις επιδέξιες κινήσεις μπουρέ, με το αντίστοιχο γαλάζιο αυτοκόλλητο χορού. Στην συνέχεια, ο Κίμων ρωτά το κοινό, «πόσα αυτοκόλλητα έχει τώρα το πουλάκι;».
- Το θετικό κλίμα που κυριαρχεί στις τάξεις των ηρώων έρχεται να διακόψει στο 11:41, το μουσικό μοτίβο Τσαϊκόφσκι καθώς, όπως συνειδητοποιούν όλοι η παράσταση είναι έτοιμη να ξεκινήσει. Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν δεν βλέπουν άλλη αντίστοιχη πινακίδα γύρω τους ώστε να κατευθυνθούν αναλόγως, όμως την λύση θα δώσει ως απομηχανής Θεός, ένα θαλάσσιο χρυσό σαλάχι. Υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ όμποε, το σαλάχι είναι φίλος με το πουλί με τα μπλε πόδια, κι έτσι ζητά από την ομάδα να το ακολουθήσει κάτω από το νερό. Έτσι, ο Κίμων δίνει το σύνθημα επιβίβασης στον Ρόκετ και άμεσα βλέπουμε την ομάδα να συνεχίζει το ταξίδι της κάτω από το νερό. Έπειτα, ο Ρόκετ για να μπορέσει να ακολουθήσει τον ρυθμό κολύμβησης του σαλαχιού χρησιμοποιεί τα πτερύγια του, όμως μέσα από ένα μουσικό μοτίβο βιολιού προοικονομείται η είσοδος ενός ακόμη θαλάσσιου πλάσματος. Αίφνης, οι μικροί εξερευνητές βρίσκονται υπό την καταδίωξη ενός γιγάντιου καρχαρία και η μουσική Τσαϊκόφσκι εκτυλίσσεται στην πιο αγωνιώδη της μορφή ακολουθώντας την εξέλιξη της περιπέτειας. **Παρά τον τεράστιο κίνδυνο όμως, το μωρό πουλάκι με ψυχραιμία, δίνει για ακόμα μία φορά την λύση. Πιο συγκεκριμένα, επικοινωνώντας με ηχητικά εφέ όμποε προτείνει στην δασκάλα του Λυδία να χορέψουν έναν χορό με κινήσεις Πορτ ντε μπρα. Σκοπός του χορού, είναι να δοθεί ακόμη μεγαλύτερή ώθηση στο κολύμπι του σαλαχιού και του Ρόκετ ώστε να ξεφύγουν από τον πολύ επικίνδυνο καρχαρία. Ως εκ τούτου, η**

χορεύτρια της παρέας ζητά την καθιερωμένη βοήθεια από το κοινό λέγοντας, *«χορέψτε μαζί μας, αρχίστε με τα χέρια σας κάτω στην πρώτη θέση, τώρα, σηκώστε τα στα πλάγια, στη δεύτερη θέση, Πορτ ντε μπρα».* Ο Ρόκετ και το σαλάχι κολυμπούν με τα πτερύγια τους γρηγορότερα, όμως δεν είναι αρκετό για να ξεφύγουν πλήρως. **Έτσι, με τον καρχαρία να πλησιάζει τα παραγγέλματα και ο ίδιος ο χορός διαφοροποιούνται με την Λυδία να αναφωνεί, *«βάλτε τα χέρια χαμηλά στην πρώτη θέση, τώρα σηκώστε τα ψηλά στην πέμπτη θέση, τα χέρια κάτω χαμηλά και τώρα ψηλά, χαμηλά-ψηλά, χαμηλά-ψηλά».* Ο *ειδικός* χορός έχει αποτέλεσμα, και τελικώς ο καρχαρίας βλέποντας τα επίδοξα θηράματα του να ξεφεύγουν σταματά την καταδίωξη.** Οι ήρωες χαρούμενοι και ανακουφισμένοι συνεχίζουν την πορεία τους πίσω από το σαλάχι και το πουλάκι κερδίζει ακόμα ένα αυτοκόλλητο χορού και το υπέροχο Πορτ ντε μπρα του. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο Τζίμυ ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «πόσα αυτοκόλλητα έχει τώρα το πουλάκι με τα μπλε πόδια;». Ταυτόχρονα, το σαλάχι οδηγεί τους ήρωες έξω προς την επιφάνεια του νερού και το μωρό πουλάκι ευχαριστεί με τα ηχητικά του τον θαλάσσιο φίλο του για την βοήθεια.

- Στο 16:24, ο Κίμων, υπό το άκουσμα ηχητικών εφέ καμπάνας, βλέπει μέσα από τον Ρόκετ την τελευταία σημαδούρα που οδηγεί προς τον διαγωνισμό χορού. Παράλληλα, λίγο μετά εντοπίζει και το καράβι που μετέφερε τους άλλους μαθητές της Λυδίας αραγμένο μπροστά από τον βράχο Κίκερ. Εκεί, εστιάζοντας ακόμα πιο κοντά με τον φακό, ο μικρός μαέστρος συναντά όλα τα πουλιά με μπλε πόδια των νησιών Γκαλαπάγκος. Παρόλα αυτά, η αυλαία του διαγωνισμού ανοίγει, και ο χρόνος για την ομάδα κυλά πλέον πλήρως ασφυκτικά. Το μωρό πουλάκι απογοητεύεται εκφράζοντας την λύπη του με τα γνωστά ηχητικά του εφέ όμποε, όμως οι μικροί Αινστάιν δεν τα παρατούν τόσο εύκολα. Αντίθετα, δράση αναλαμβάνει ο μαέστρος της παρέας, ο οποίος μέσω του Ρόκετ εκφράζει την πεποίθηση πως ακόμη προλαβαίνει το πουλάκι να βρεθεί στο μέρος του διαγωνισμού***. Έτσι, ο ήρωας επιστρατεύει, το κλασσικό μοτίβο 'σούπερ γρήγορα'. Ο Κίμων ζητώντας την παράλληλη συμμετοχή του κοινού, πετά με τον Ρόκετ, υπό την συνοδεία Τσαϊκόφσκι, αρχικά σε ρυθμό adagio-όπου ο μικρός μαέστρος παρακινεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια-(17:35), ύστερα σε moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι-(17:41), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους-(17:52) και τέλος σε presto-χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:04).***
- Το μωρό πουλάκι φτάνει επιτυχώς πριν την έναρξη του διαγωνισμού και αντικρύζοντας το οι υπόλοιποι φίλοι και συμμαθητές του, ενθουσιάζονται μέσα σε πλήθος ηχητικών εφέ όμποε. Εν συνεχεία, η δασκάλα των πουλιών Λυδία, επιβεβαιώνει ενώπιων όλων την πρόοδο που σημείωσε ο λιλιπούτειος μαθητής της και τα άλλα μεγαλύτερα πουλιά προτείνουν ως ένδειξη σεβασμού, θαυμασμού κι αλτρουισμού στο μωρό πουλάκι να πάρει την θέση του πρώτου χορευτή στον χορό τους μέσα στο διαγωνισμό. Η Λυδία, με την σειρά της ενθαρρύνει κι εκείνη αυτή την απόφαση και ο λιλιπούτειος φτερωτός μαθητής της, την αγκαλιάζει θερμά. Καταληκτικά, τα πουλιά με τα μπλε πόδια, χορεύουν επί σκηνής, με την πλήρη βοήθεια της δασκάλας τους, που τους υπενθυμίζει τους ειδικούς χορούς τους (αραμπέσκ, μπουρέ και Πορτ ντε μπρα) και αποσπούν την πρώτη θέση στον διαγωνισμό κάτω από πολλές επευφημίες από τα υπόλοιπα πουλιά. Έτσι, σε ένδειξη σεβασμού, αναγνώρισης και αγάπης, το πουλάκι εκ μέρους όλων τιμά την δασκάλα τους με ένα μπουκέτο λουλούδια και μια μεγάλη αγκαλιά. Στο 20:10, ο Κίμων ενθουσιασμένος αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για

τελευταία φορά, τα έργα τέχνης με τις πέτρες Ίκα και την μουσική του Πιότρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι.

- Τέλος, στο 21:25, μέσα από ένα μαγικό κουτί πετάγεται τουρσί.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 45: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΑΧΥΤΗΤΑΣ

Τέχνη: Άγρια θάλασσα που σπάει τους βράχους (Δίνη και κύματα στο Ναρούτο της επαρχίας Άβα) από τον Ουταγκάβα Χιροσίγκε. Μουσική: Γουλιέλμος Τέλος, εισαγωγή από τον Τζοακίνο Ροσσίνι.

- Στο 29ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει και το λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει, πως οι φίλοι του κι εκείνος πετούν με το αγαπημένο τους διαστημόπλοιο, τον Ρόκετ. Υπό την συνοδεία της μελωδίας Ροσσίνι, ο μικρός μαέστρος μας παρουσιάζει τις διάφορες μορφές που μπορεί να πάρει ο ιπτάμενος φίλος του, με το απλό πάτημα τεσσάρων κουμπιών. Έτσι, λίγο αργότερα, ο μικρός μαέστρος ρωτά το κοινό, «μήπως θέλετε κι εσείς να δείτε;». Ο Ρόκετ με το πάτημα του πρώτου κατά σειρά κίτρινου κουμπιού, έχει την δυνατότητα να μεταμορφωθεί σε υποβρύχιο. Μετά, με το γαλάζιο κουμπί, εξάγει μία σούστα, όντας ικανός να πηδά μεγάλα εμπόδια και λόφους, ύστερα με το τρίτο πορτοκαλί κουμπί, μπορεί να μετατραπεί σε τρένο και τέλος, με το πράσινο κουμπί πτήσης, είναι ικανός να πετάξει πολύ γρήγορα στην συνηθισμένη του μορφή. Στην συνέχεια, ο Κίμων μας πληροφορεί πως, η σημερινή ημέρα είναι πολύ σημαντική για τον Ρόκετ, καθώς, το μικρό διαστημόπλοιο, θα κληθεί να υπερασπιστεί την θέση του πρωταθλητή που είχε κερδίσει πέρυσι στον μεγάλο αγώνα ταχύτητας. Πιο συγκεκριμένα, οι ιπτάμενοι διαγωνιζόμενοι θα πρέπει να διασχίσουν τον Ειρηνικό, στην συνέχεια, θα περάσουν από την οροσειρά Αλτάι, έπειτα θα διαβούν την έρημο και στο τέλος θα οδηγηθούν προς τον τερματισμό. Ο μεγάλος νικητής θα λάβει το αστραφτερό τρόπαιο με τα επιβλητικά φτερά. Παρόλα αυτά, μετά από λίγα δευτερόλεπτα, οι ήρωες αντιλαμβάνονται πως η επικράτηση για τον Ρόκετ δεν θα είναι τόσο εύκολη, αφού, με τα χαρακτηριστικά του ηχητικά εφέ, εμφανίζεται πάνω τους, το μεγάλο μπλε τζετ. Ενόσω, ο αγώνας είναι έτοιμος ξεκινήσει, το τζετ, παρεισφρήει στον πύργο ελέγχου του Ρόκετ, και δίχως να το αντιληφθούν άμεσα οι μικροί Αινστάιν, ο πονηρός αντίπαλος σπάει με ένα σφυρί, το κουμπί πτήσης του κόκκινου διαστημόπλοιου. Ακολούθως, ο Κίμων προσπαθώντας να εντοπίσει την ζημιά, ρωτά απευθυνόμενος προς το κοινό, «ποιο κουμπί έσπασε το μεγάλο τζετ;». Η ομάδα των μικρών εξερευνητών περίλυποι εκφράζουν την απογοήτευση τους για την δυσάρεστη εξέλιξη, ενώ παράλληλα ο Τζίμυ δηλώνει πως θα χρειαστεί χρόνος για να επιδιορθώσει το κουμπί που είναι σπασμένο σε μικρά κομμάτια. Παρόλα αυτά, με το άκουσμα της μελωδίας Ροσσίνι, που δηλώνει την άμεση έναρξη του αγώνα, ο Ρόκετ δεν παρατά την προσπάθεια και οδηγείται στην γραμμή εκκίνησης, θέλοντας να διασχίσει την διαδρομή του διαγωνισμού με όλες του τις δυνάμεις. Ως εκ τούτου, ο στόχος τίθεται και ο Κίμων με την σειρά του στρέφεται προς το κοινό και ζητά την βοήθεια του λέγοντας, ***«ο Ρόκετ για να κερδίσει θέλει τη βοήθειά σας, θα βοηθήσετε να κερδίσει τον αγώνα ο Ρόκετ;»***. Έτσι, ο μικρός μαέστρος σηκώνει την μπαγκέτα του και με το ανάλογο ηχητικό εφέ ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής.
- Ο αγώνας αρχίζει υπό την συνοδεία της μουσικής εισαγωγής του Γουλιέλμου Τέλο, όμως ο Ρόκετ δεν μπορεί να πετάξει όπως οι υπόλοιποι ιπτάμενοι ανταγωνιστές του. Η πρώτη πρόκληση για την ομάδα είναι το πέρασμα της θάλασσας του Ειρηνικού, έτσι ο Κίμων μετά από λίγα δευτερόλεπτα στρέφεται προς το κοινό και ρωτά, «σε τι μπορεί να μεταμορφωθεί ο Ρόκετ;». Ακολούθως, ο μικρός μαέστρος πατά το πρώτο

κουμπί και το μικρό διαστημόπλοιο μετατρέπεται άμεσα σε υποβρύχιο**. Ακολούθως, ο Ρόκετ πέφτει στο νερό, όπου προκειμένου να του δοθεί η κατάλληλη ώθηση, οι μικροί Αινστάιν αλλάζουν λίγο τα λόγια του κλασσικό τους μοτίβου. Πιο συγκεκριμένα, ο Κίμων, δίνει εντολή προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας να δέσουν τις ζώνες τους και καλεί το κοινό να χτυπήσει στον ρυθμό της μουσικής, αναφωνώντας, *«βάλτε τα χέρια σας στα πόδια και πείτε πλατς, πλατς, πλατς, πιο γρήγορα, τώρα σηκώστε τα χέρια σας ψηλά και πείτε, εκτόξευση»*.** Η μελωδία Ροσσίνι κυριαρχεί στην έναρξη της νέας αποστολής των ηρώων, αφού, και η Άννα λίγο μετά την εκτόξευση του Ρόκετ τραγουδά με στίχους το εν λόγω μοτίβο, θέλοντας να εμψυχώσει το μικρό διαστημόπλοιο. Ταυτόχρονα, λαμβάνουν χώρα και οι πρώτες προσπεράσεις με τον Ρόκετ να αφήνει πίσω δύο ιπτάμενους διαγωνιζόμενους. Όμως, στο 7:22, το μεγάλο τζετ, σχηματίζει μια δίνη στα νερά του Ειρηνικού με σκοπό την παρεμπόδιση της πορείας του κόκκινου υποβρυχίου. **Οι μικροί Αινστάιν επί της ουσίας εισέρχονται στο έργο του Ο. Χιροσίγκε που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.** Υπό την μελωδική εξύφανση της μουσικής Ροσσίνι, παρουσιάζεται ανάγλυφα η δύσκολη κατάσταση για τους ήρωες. **Έτσι, ο Κίμων, αποφασίζει να αναλάβει δράση, με στόχο την σταδιακή εκτόνωση της μουσικής της δίνης. Στην συνέχεια, ο μικρός μαέστρος βγάζει την μπαγκέτα του και ζητά την βοήθεια του κοινού τονίζοντας τα ακόλουθα, *«ετοιμάστε τη μπαγκέτα σας, τώρα σηκώστε τα χέρια σας ψηλά και κατεβάστε τα χαμηλά, για να πείτε στη μουσική να παίξει πιο απαλά, diminuendo»*. Το μουσικό μοτίβο της δίνης γίνεται πιο απαλό, όμως ο Ρόκετ ακόμα συνεχίζει να έχει πρόβλημα. Ως εκ τούτου, ο ήρωας συνεχίζει λέγοντας στο κοινό, *«ελάτε, πρέπει να διευθύνουμε την δίνη για να γίνει ακόμα πιο ήσυχη, σηκώστε τα χέρια σας όσο πιο ψηλά μπορείτε και πείτε στην μουσική να ακούγεται πιο σιγά, ακόμα πιο σιγά, diminuendo»*. Η τακτική του Κίμων έχει άμεσο αποτέλεσμα και ο μικρός μουσικός ρωτά, *«ακούγεται η δίνη πιο χαμηλά τώρα;»*. Η ένταση της μουσική της δίνης, γίνεται pianissimo, κι έτσι ο Ρόκετ συνεχίζει την υπολειπόμενη πορεία του στον Ειρηνικό ομαλά**.

- Ο ιπτάμενος φίλος των μικρών Αινστάιν με την υποβρύχια μορφή του διασχίζει επιτυχώς τον Ειρηνικό ωκεανό και φτάνει στην οροσειρά Αλτάι. Ο Κίμων ρωτά τον Τζίμυ για την πορεία της επιδιόρθωσης του κουμπιού πτήσης, όμως ο μικρός μουσικός του απαντά, πως θα χρειαστεί κι περισσότερος χρόνος για να φτιαχτεί πλήρως. Ως εκ τούτου, μη έχοντας άλλη επιλογή ο Κίμων ρωτά εκ νέου το κοινό, «τι πρέπει να γίνει ο Ρόκετ τώρα για να περάσει πάνω απ' τα βουνά;» Αυτόματα η γωνία λήψης της οθόνης επικεντρώνεται στα εναπομείναντα κουμπιά, με αποτέλεσμα το μικρό διαστημόπλοιο τελικά, να μεταμορφωθεί σε μία κινητή σούστα με σκοπό να περάσει πάνω από τους ψηλούς λόφους. Το μουσικό μοτίβο Ροσσίνι, συνεχίζει να κυριαρχεί καθ' όλη την διάρκεια και αυτής της προσπάθειας του μικρού διαστημόπλοιου που με το ξέφρενο του στυλ καταφέρνει ακόμα δύο προσπεράσεις διαγωνιζομένων. Παρόλα αυτά, το ηχητικό του μεγάλου μπλε τζετ προοικονομεί ακόμη ένα εμπόδιο που έρχεται για τους ήρωες. Η επαλήθευση του συγκεκριμένου φόβου, έρχεται όταν λίγα δευτερόλεπτα μετά την εμφάνιση του τζετ, οι μικροί Αινστάιν συνειδητοποιούν πως το ιπτάμενο μαχητικό χρησιμοποιεί τη μηχανή των εποχών του, δημιουργώντας τεράστιες στοίβες από χιόνι πάνω από κάθε λόφο. **Όμως, η ομάδα δεν το βάζει κάτω καθώς αποφασίζει να αναλάβει δράση, η Άννα. Η μικρή τραγουδίστρια ισχυρίζεται πως μπορεί με το *ειδικό* τραγούδι της να βοηθήσει τον Ρόκετ να περάσει πάνω από τα βουνά με το χιόνι.** Με αυτό τον τρόπο, η λιλιπούτεια εξερευνήτρια τραγουδώντας την μελωδία Ροσσίνι δίνει τεράστια ψυχολογική ώθηση στον Ρόκετ, ο οποίος περνά τους πρώτους λόφους χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα. Ωστόσο, το πανούργο μπλε τζετ εκτοξεύει το χιόνι του και στους

υψηλότερους λόφους της οροσειράς, με αποτέλεσμα να χρειάζονται ακόμη μεγαλύτερα άλματα από το μικρό διαστημόπλοιο. **Ύστερα από αυτή την δυσάρεστη εξέλιξη, η ζητά την βοήθεια του κοινού σημειώνοντας ότι,** ***«αν τραγουδήσουμε πιο δυνατά, ο Ρόκετ θα πηδάει πιο ψηλά. Σταθείτε ωραία, κρατήστε το μικρόφωνο σας, και τραγουδήστε μαζί μου».*** Η Άννα τα καταφέρνει αναπτερώνοντας το ηθικό του ιπτάμενου φίλου της, ενώ παράλληλα δεν τρομάζει στην θέα των τελευταίων και υψηλότερων λόφων της οροσειράς Αλτάι, τουναντίον, αναφωνώντας προς το κοινό, «τραγουδήστε ακόμα πιο δυνατά», οδηγεί τον Ρόκετ επιτυχώς, πάνω από τα χιονισμένα βουνά, στο κυνήγι των πρώτων θέσεων του διαγωνισμού ταχύτητας.

- Στην συνέχεια, το μικρό διαστημόπλοιο κατευθύνεται προς την έρημο, όπου στόχος είναι η διάσχιση της Σαχάρα με την καυτή άμμο. Ο Ρόκετ δεν μπορεί με την μορφή σούστας να ακολουθήσει μία γρήγορη πορεία, όμως, στο 13:53 η ομάδα συναντά μπροστά της, σιδηροδρομικές γραμμές. Έτσι, η θέαση των γραμμών, δίνει αφορμή στον Κίμων να ρωτήσει το κοινό, «σε τι πρέπει να μεταμορφωθεί τώρα ο Ρόκετ;». Ακολούθως, την μεταμόρφωση του μικρού διαστημόπλοιου σε τρένο διαδέχεται το άκουσμα των αντίστοιχων ηχητικών εφέ του μεγάλου τζετ, το οποίο, χρησιμοποιώντας την δαγκάνα του, παρεκκλίνει την κατεύθυνση των γραμμών, δημιουργώντας μικρά ζικ ζακ. **Υπό αυτές τις συνθήκες ο Ρόκετ δεν μπορεί να προχωρήσει, έτσι δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία. Η μικρή χορεύτρια έχει την πρόθεση να του μάθει το χορό τσάκα – τσάκα-τσούφ για να καταφέρει ο φίλος της να κινηθεί στις ράγες, όμως απαραίτητη προϋπόθεση κρίνεται και η ταυτόχρονη βοήθεια από το κοινό. Έτσι, η λιλιπούτεια εξερευνήτρια τονίζει τα εξής απευθυνόμενη στο κοινό,** ***«πείτε απλά τσάκα, τσάκα-τσα-τσα-τσα και κουνήστε τα χέρια σας κάπως έτσι, τσούγκα τσα-τσούγκα τσα. Αυτό είναι, χορέψτε μαζί μου».*** Υπό την συνοδεία της μελωδίας Ροσσίνι, **η Λυδία** ***τραγουδά*** **και** ***χορεύει ταυτοχρόνως,*** με αποτέλεσμα, το μικρό διαστημόπλοιο να περάσει με ευκολία τα πρώτα εμπόδια. Παρόλα αυτά, το τζετ λίγα δευτερόλεπτα μετά, εμμένει στην ίδια τακτική δημιουργώντας περισσότερες στρεβλώσεις στις γραμμές**. Έτσι και η Λυδία αποκρινόμενη εκ νέου προς το κοινό τονίζει,** ***«τώρα κουνήστε τα χέρια σας, αλλά με πιο μικρές κινήσεις».*** **Η ομάδα περνά ξανά από τα μικρά ζικ ζακ με επιτυχία, όμως, το τζετ επιχειρεί για τελευταία φορά την ίδια ενέργεια, δημιουργώντας τεράστιες αποκλίσεις στις σιδηροδρομικές γραμμές, που μοιάζουν με κεφαλαία άλφα. Παρόλα αυτά, η Λυδία δεν αποθαρρύνεται και αναφωνεί την εξής παραίνεση προς τους μικρούς τηλεθεατές,** ***«κουνήστε τα χέρια σας όσο περισσότερο μπορείτε στον ρυθμό».*** Έπειτα, η μικρή χορεύτρια επιβραβεύει το κοινό για τον χορό του και το ευχαριστεί για την βοήθεια του.
- Στην συνέχεια μία πολύ θετική εξέλιξη έρχεται για τους μικρούς Αινστάιν, όταν ο Τζίμυ παραδίδει πλήρως επιδιορθωμένο το κουμπί πτήσης του Ρόκετ. Τότε, άμεσα χωρίς δεύτερη σκέψη, ο Κίμων πατά το κουμπί φέρνοντας τον Ρόκετ στην κανονική του μορφή. Η μουσική γιορτάζει, καθώς μία μοναδική ιπτάμενη καταδίωξη εξελίσσεται με το μικρό διαστημόπλοιο να περνά από διάφορα μέρη του κόσμου, όπως το Στόουνχετζ και το άγαλμα της ελευθερίας στην πορεία του προς τον τερματισμό. Φτάνοντας πλέον στην τελική ευθεία του διαγωνισμού, το μπλε τζετ, επιστρατεύει τους τρεις μεγάλους προωθητήρες του, ώστε να αποκτήσει καθοριστικό προβάδισμα πρωτιάς. **Έτσι, εκτιμώντας την κατάσταση, ο Κίμων αποφασίζει να χρησιμοποιήσει το μυστικό πέμπτο κουμπί του Ρόκετ, με το οποίο ο κόκκινος πύραυλος θα μπει σε συνθήκες πτήσης, 'σούπερ γρήγορα'**. Για να τα καταφέρει, όμως, ο μικρός μαέστρος ζητά την ταυτόχρονη βοήθεια του κοινού. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο Ρόκετ πετά ολοένα και γρηγορότερα σε τέσσερις σταδιακές φάσεις. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία Ροσσίνι σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το***

κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (18:21), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (18:28), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (18:40) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:51). Εν κατακλείδι, ο Ρόκετ καταφέρνει και τερματίζει πρώτος παρά τις όποιες δυσκολίες, κάνοντας παράλληλα πολύ χαρούμενους τους ήρωες. Στο 20ο λεπτό, το μικρό διαστημόπλοιο, με ηχητικά εφέ ξυλόφωνου, ευχαριστεί το κοινό έχοντας δίπλα του το μεγάλο κύπελλο και ο Κίμων, με την σειρά του αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα του Ουταγκάβα Χιροσίγκε και την μουσική του Τζοακίνο Ροσσίνι.

- Τέλος, στο 21:22, από την τούμπα του Τζίμυ εκτοξεύονται πιτζάμες.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 46: ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΓΡΙΑΣ ΠΑΠΙΑΣ

Τέχνη: Κύκλοι μέσα σε ένα κύκλο από τον Βασίλι Καντίνσκι. Μουσική: Συμφωνία αριθμός σαράντα από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Στο 29ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Κίμων, ο οποίος μας ενημερώνει, πως τόσο ο ίδιος, όσο και οι φίλοι του βρίσκονται μέσα στο αγαπημένο τους διαστημόπλοιο τον Ρόκετ. Ο Ρόκετ έχει την ικανότητα να μπορεί να πηγαίνει σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου και να πετά σαν πουλί, γι' αυτό λίγο αργότερα, ο Τζίμυ απευθυνόμενος προς το κοινό παροτρύνει λέγοντας, «πείτε κι εσείς, πέτα ψηλά Ρόκετ». Στην συνέχεια, το μικρό διαστημόπλοιο ανεβαίνει ψηλά στην κορυφή ενός χιονισμένου βουνού, όπου ένα ξεχωριστό θέαμα περιμένει τους ήρωες, όταν κοιτώντας προς τον ουρανό συναντούν ένα σμήνος πουλιών να πετούν όλα μαζί υπό την συνοδεία του μουσικού μοτίβου Μότσαρτ. Τα συγκεκριμένα πουλιά αποτελούν χήνες με κόκκινο στήθος, που όπως λίγα δευτερόλεπτα αργότερα επισημαίνει η Άννα, βρίσκονται στην διαδικασία της αποδήμησης προς τον Νότο, ενόψει του επερχόμενου χειμώνα. Έπειτα, η μικρή τραγουδίστρια μας συστήνει όλο το γενεαλογικό δέντρο (μπαμπά, μαμά, γιαγιά, ξαδέρφια), στο οποίο, προεξέχοντα ρόλο έχουν ο παππούς και η γιαγιά, οι οποίοι, βρίσκονται σαν πρεσβύτεροι πιο μπροστά από όλους, με σκοπό την καθοδήγηση όλων, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ κοντραμπάσου. Τελευταίο κατά σειρά στην οικογένεια βρίσκεται ένα μωρό χηνάκι υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ κλαρινέτου, το οποίο λόγω ηλικίας και έλλειψης εμπειρίας ακολουθεί τους μεγάλους. Ο Τζίμυ, γνωρίζοντας τους κινδύνους ενός τόσο μεγάλου ταξιδιού αργότερα επισημαίνει, πως είναι απαραίτητο για τις χήνες να προσέχουν και τις πονηρές αρκτικές αλεπούδες. Κατ' αυτόν τρόπο, οι μικροί Αινστάιν χαιρετούν από μακριά όλο το σμήνος, όταν αίφνης, συμβαίνει κάτι πολύ δυσάρεστο. Μπαίνοντας προς ένα μεγάλο σύννεφο, το μωρό χηνάκι μπερδεύεται στον προσανατολισμό του και ακολουθεί τον Ρόκετ. Έτσι, υπό το άκουσμα της μελωδίας Μότσαρτ με κλαρινέτο, οι ήρωες συνειδητοποιούν ότι κάποιος τους ακολουθεί και εντοπίζουν έκπληκτοι, τον φτερωτό τους φίλο. Η ομάδα προσγειώνεται άμεσα και διαμέσου του Ρόκετ, με ηχητικά εφέ ξυλόφωνου εξηγείται προς το χηνάκι ότι έχασε την πορεία του. Εκείνο, ακολούθως στεναχωρημένο, παρακολουθεί τον Κίμων να επισημαίνει, πως η οικογένεια του βρίσκεται πλέον πολύ μακριά στην λίμνη Ντουράκουλα της Βουλγαρίας. Ως εκ τούτου, διατεθειμένος να βοηθήσει ο μικρός μαέστρος, ρωτά το κοινό, «ποιον ξέρουμε που μπορεί να πετάξει;». Η παρέα στρέφεται μετά την άυλη υπόδειξη του κοινού, προς τον Ρόκετ και μετά την παράκληση βοήθειας εκ νέου προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές, ο Κίμων προτάσσοντας την μπαγκέτα του,

ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Το ταξίδι ξεκινά υπό τους ήχους της μελωδίας Μότσαρτ και με το αντίστοιχο τραγούδισμα της Άννας πάνω στο μοτίβο, όμως λίγο αργότερα, οι ήρωες αντιλαμβάνονται πως το μωρό χηνάκι με τις μικρές φτερούγες του δεν μπορεί να ανταποκριθεί στην ανεξάντλητη σταθερή πορεία του Ρόκετ**. Έτσι, η Άννα για το βοηθήσει σκέφτεται να του τραγουδήσει ένα τραγούδι. Η τραγουδίστρια της παρέας, ζητά τη βοήθεια του κοινού λέγοντας, *«κουνήστε τα χέρια σας μαζί μου όσο τραγουδάω».*** Το τραγούδι της Άννας έχει άμεσα θετικό αντίκτυπο στην προσπάθεια για το χηνάκι, το οποίο άμεσα πετά με δύναμη δίπλα στο κόκκινο διαστημόπλοιο. Παρόλα αυτά, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ένα ακόμη εμπόδιο κάνει την εμφάνισή του στον δρόμο των ηρώων, καθώς, υπό το άκουσμα ηχητικών εφέ έντονων ανέμων, οι ήρωες μαζί με τον φτερωτό τους φίλο εισέρχονται σε κύκλους**. Επί της ουσίας πρόκειται για το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου από τον Β. Καντίνσκι.** Οι έντονοι άνεμοι που επικρατούν έχουν ως συνέπεια τον εγκλωβισμό των μικρών Αινστάιν και έτσι δράση αποφασίζει να αναλάβει εκ νέου ο μαέστρος της παρέας. **Ο Κίμων καθ' υπόδειξη του Ρόκετ με τα αντίστοιχα ηχητικά εφέ ξυλοφώνου τονίζει ότι για να καταφέρουν να οι ήρωες να βγουν από την αέρινη παγίδα θα πρέπει να πετάξουν με το διαστημόπλοιό τους και το χηνάκι κυκλικά. Ακολούθως, ο λιλιπούτειος εξερευνητής για αυτό τον σκοπό ζητά τη βοήθεια του κοινού και προτείνει λέγοντας τα εξής, *«χτυπήστε με τα χέρια σας με το ρυθμό κυκλικά, χτυπήστε τα χέρια σας μαζί μου, κλαπ, κλαπ, κλαπ».* Υπό την συνεχή συνοδεία της μελωδίας Μότσαρτ που εξυφαίνεται καθόλη την διάρκεια της προσπάθειας της ομάδας, οι ήρωες χτυπούν πάνω στον ρυθμό της μουσικής και απεγκλωβίζουν τους φτερωτούς πρωταγωνιστές από τον πρώτο κύκλο.** Παράλληλα, με την ίδια τακτική περνούν και από τον δεύτερο μικρό κύκλο, όπου **ο Κίμων τονίζει, *«χτυπήστε τα χέρια σας σε μικρότερο κύκλο έτσι, κλαπ, κλαπ, κλαπ»***, ενώ τέλος και ο μεγαλύτερος κύκλος όλων, δεν μπορεί να αποτελέσει ικανό εμπόδιο για να σταματήσει την πορεία τους. Συμπερασματικά, με την συνεχή καθοδήγηση του μικρού μαέστρου και την άυλη ενεργό συμμετοχή του κοινού, οι μικροί Αινστάιν καταφέρνουν να κάνουν επιτυχώς τις απαιτούμενες μανούβρες και να ξεφύγουν από τα αέρινα ρεύματα. Ο Κίμων ευχαριστεί το κοινό για την βοήθεια του και λίγο μετά η ομάδα συνειδητοποιεί πως μέσω αυτής της εμπειρίας, το μωρό χηνάκι αποκτά το πρώτο του κόκκινο φτερό στο στήθος.
- Στην συνέχεια, η ομάδα συνεχίζει το ταξίδι της με την Άννα να τραγουδά για ακόμα μια φορά την συμφωνία νούμερο σαράντα. Ωστόσο, το χηνάκι κατά την διάρκεια της διαδρομής δείχνει ξανά έντονα σημάδια κόπωσης και οι ήρωες προσγειώνονται άμεσα για να το βοηθήσουν. Ύστερα, τον λόγο παίρνει ο Τζίμυ, ο οποίος, εξηγεί πως καλό θα ήταν για τον φτερωτό πρωταγωνιστή, να τραφεί και να γεμίσει ενέργεια ώστε να καταφέρει να συνεχίσει το ταξίδι προς την οικογένειά του. Μετά, ο μικρός μουσικός συμπληρώνει, πως βασική τροφή για τις χήνες είναι το σιτάρι και το κριθάρι, όμως, το αγαπημένη τους φαγητό αναμφίβολα, είναι το μουσικό γρασίδι. Έτσι, με τους ήρωες να βρίσκονται στην κορυφή των Ουραλίων αρχίζει το ψάξιμο του συγκεκριμένου φαγητού. Έπειτα, η Άννα επισημαίνει πως υπάρχουν τριών ειδών γρασίδια στην περιοχή με το καθένα να έχει το δικό του ξεχωριστό ηχητικό άκουσμα. **Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος ζητώντας την βοήθεια του κοινού προτίθεται να βοηθήσει στην κατάλληλη επιλογή γρασιδιού. Αρχικά, ο μικρός μουσικός επισημαίνει πως το χηνάκι προτιμάει το είδος που ακούγεται σαν κλαρινέτο και βγάζοντας το αντίστοιχο όργανο επαναλαμβάνει το ηχόχρωμα,**

παίζοντας την μελωδία Μότσαρτ. Ακολούθως, ο Τζίμυ τονίζει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«ακούστε το μουσικό γρασίδι, πρέπει να βρούμε αυτό που ακούγεται σαν κλαρινέτο, έτσι».* Η πρώτη μελωδία παίζεται με βιολί, η δεύτερη με κλαρινέτο και η τρίτη από μία τούμπα. Ως εκ τούτου, μετά την από την άυλη σωστή απάντηση του κοινού, ο Ρόκετ χρησιμοποιώντας την δαγκάνα του μαζεύει λίγο μουσικό γρασίδι και το χηνάκι τρώγοντας το, επανακτά πλήρως τις δυνάμεις του για το μεγάλο ταξίδι που ακολουθεί. Ταυτόχρονα, ο μικρός φτερωτός ταξιδιώτης αποκτά και το δεύτερο κόκκινο φτερό στο στήθος του. Μετά από αυτή την σύντομη παρεμβολή, οι ήρωες επιβιβάζονται εκ νέου στο διαστημόπλοιό τους και απογειώνονται για να εκπληρώσουν τον στόχο τους.

- Οι ήρωες συνεχίζουν τον ταξίδι τους με την προσπάθεια της Άννας, η οποία θέλοντας να δώσει δύναμη στο χηνάκι, καλεί ξανά το κοινό να τραγουδήσει την μελωδία Μότσαρτ μαζί της. Παρόλα αυτά, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ένα μεγάλο σύννεφο έχει ως αποτέλεσμα, η παρέα να χάσει τον προσανατολισμό της μαζί και την επαφή με το χηνάκι. Οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται πως βρίσκονται στο κάστρο Μπραν, της Τρανσυλβανίας. Η παρέα εισερχόμενη στο εσωτερικό του κάστρου συναντά το χηνάκι, το οποίο με ηχητικά φλάουτου κάνει αισθητή την παρουσία του στον χώρο. Παρόλα αυτά, η κατάσταση περιπλέκεται όταν οι ήρωες εγκλωβίζονται στο κάστρο, καθώς η πόρτα εισόδου κλείνει με μαγικό τρόπο. Μετά, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές εντοπίζουν μαζί με το χηνάκι μία έξοδο, όμως πριν από την πόρτα υπάρχουν τρεις επικίνδυνες παγίδες, **Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία, η οποία ισχυρίζεται πως ξέρει έναν *ειδικό* χορό, που θα προειδοποιεί τον Ρόκετ και το χηνάκι ώστε να σταματούν πριν τις παγίδες. Η μικρή χορεύτρια ζητά την απαραίτητη συμμετοχή του κοινού και ξεκινά λέγοντας, *«πρώτα χτυπήστε τα χέρια στα πόδια σας πατ, πατ, πατ, μετά χτυπήστε τα χέρια σας κλαπ, κλαπ, κλαπ».* Η Λυδία χτυπώντας τον εξωτερικό ρυθμό του μουσικού μοτίβου με βιολί που κυριαρχεί βοηθά την ομάδα και το χηνάκι, να περάσουν από έναν μεγάλο ιστό αράχνης. Ο χορός των παγίδων συνεχίζεται με αμείωτη ένταση και η Λυδία τραγουδά και χτυπά συγχρόνως. Η ομάδα ξεφεύγει επίσης από το χτύπημα μίας πανοπλίας με σφυρί και με τον ίδιο τρόπο αποφεύγεται και στην συνέχεια μία παγίδα χαμηλά στο πάτωμα.** Η χορεύτρια της παρέας ευχαριστεί το κοινό που χόρεψε μαζί της ενώ βλέπουμε την ομάδα να φεύγει επιτυχώς από το κάστρο. Καθώς ξεπερνιέται με επιτυχία και αυτό το εμπόδιο, οι μικροί Αινστάιν βλέπουν το χηνάκι να βγάζει ακόμα ένα κόκκινο φτερό.
- Εν συνεχεία, η προσωρινή προσγείωση της ομάδας συνεχίζεται με μπελάδες, καθώς, στο 17:18 ακούγεται ένα ηχητικό εφέ τρομπονιού από άγνωστη ηχητική πηγή. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο Τζίμυ ρωτώντας το κοινό επισημαίνει ότι αυτό ο ήχος ανήκει στην επικίνδυνη αρκτική αλεπού, άρα για να την αποφύγουν το χηνάκι και ο Ρόκετ, ο Κίμων ζητά τη βοήθεια του κοινού ώστε όλοι τους να πετάξουν, **'σούπερ γρήγορα'**. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία του Β.Α. Μότσαρτ σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (17:50), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (17:57), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (18:09) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(18:21).*** Κατά την διάρκεια του ταξιδιού , το μωρό χηνάκι εξελίσσεται σε μία δυνατή και ώριμη χήνα με το ανάλογο παρουσιαστικό. Ο Ρόκετ βλέποντας πόσο έχει μεγαλώσει το χηνάκι, εκφράζει τον ενθουσιασμό του, με τα χαρακτηριστικά ηχητικά εφέ ξυλοφώνου και ο φτερωτός πρωταγωνιστής ως ανταπόδοση για την βοήθεια των ηρώων, τους χαρίζει μία μεγάλη εναέρια αγκαλιά. Λίγο αργότερα, υπό την συνοδεία του μοτίβου Μότσαρτ, ο Κίμων με την βοήθεια του κοινού εντοπίζει την οικογένεια της μικρής χήνας και η τελική

επανένωση γεμίζει ενθουσιασμό όλους τους ήρωες. Πλέον το χηνάκι όντας έμπειρο και δυνατό ηγείται της αποδήμησης και ο Κίμων λίγα δεύτερα μετά, ενθουσιασμένος, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Βασίλι Καντίνσκι και την μουσική του Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ.

- Τέλος, στο 21:21, στην σκηνή εκτοξεύονται πλήθος καραμελών.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 47: ΤΟ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ ΦΑΓΚΟΤΟ

Τέχνη: Πολυποίκιλο μαύρο από τον Βασίλι Καντίνσκι. Μουσική: Γαμήλιο εμβατήριο από τον Φέλιξ Μέντελσον.

- Στο 25ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει και το λόγο παίρνει ο Τζίμυ, ο οποίος μας ενημερώνει πως εκείνος και οι φίλοι του διαβάζουν παραμύθια. Αφορμής δοθείσης, ο μικρός μουσικός απευθυνόμενος προς το κοινό ρωτά, σας αρέσουν τα παραμύθια;». Μετά από την άυλη θετική απόκριση των μικρών τηλεθεατών, ο ήρωας, αρχίζει να εξιστορεί το αγαπημένο του παραμύθι, την πριγκίπισσα φαγκότο. Το συγκεκριμένο παραμύθι μιλά για μία πριγκίπισσα φαγκότο, η οποία καθημερινά έβγαινε στον πύργο της και παίζοντας με το αντίστοιχο ηχόχρωμα, το τραγούδι της, υπό την συνοδεία πολλών άλλων μουσικών οργάνων. Η τρομπέτα, τα κύμβαλα, η τούμπα, το τύμπανο και το βιολί, άκουγαν καθημερινά το φαγκότο να αναπαράγει το αγαπημένο του εμβατήριο γάμου, παρόλα αυτά, μία ημέρα, ένας κακός μάγος, υπό την συνοδεία ενός σύντομου μουσικού εφέ, εμφανίστηκε κάνοντας μάγια στην πριγκίπισσα, με συνέπεια εκείνη να πέσει σε λήθαργο και τα μουσικά όργανα σε τεράστια θλίψη. Στην συνέχεια, παρά την προσπάθεια του κλαρινέτου και του βιολιού να ξυπνήσουν την άτυχη πριγκίπισσα τίποτα δεν ήταν ικανό να αναστρέψει την κατάσταση καθώς κανένα όργανο δεν μπορούσε να αναπαράξει το μουσικό μοτίβο που θα έλυνε τα μάγια (Φ. Μέντελσον). Η διήγηση και οι εικόνες του από το παραμύθι του Τζίμυ, σταματούν εδώ, με αποτέλεσμα, οι μικροί Αινστάιν να στεναχωρηθούν πολύ με την εξέλιξη της ιστορίας. Ως εκ τούτου, η Άννα παίρνοντας τον λόγο επισημαίνει στην παρέα πως τα παραμύθια πρέπει να έχουν χαρούμενο τέλος. Βάση του συγκεκριμένου αξιώματος, ο Κίμων συνιστά στον μικρό μουσικό να βοηθήσει εκείνος την πριγκίπισσα φαγκότο, όντας ιδιαίτερα καλός στην χρήση των οργάνων. Λαμβάνοντας υπόψιν τα λόγια του μαέστρου της ομάδας, έπειτα ο Τζίμυ βγάζει την τρομπέτα του και ρωτά το κοινό, «εσείς μπορείτε να παίξετε το χαρούμενο τραγούδι;». Ο μικρός μουσικός, παίζοντας με το όργανο του την μελωδία Μέντελσον, αντιλαμβάνεται πως μπορεί να λύσει τα μάγια, όμως ο χρόνος πιέζει την ομάδα, καθώς τα μωβ βότσαλα στην κλεψύδρα της πριγκίπισσας τελειώνουν, με αποτέλεσμα, αν δεν φτάσουν εγκαίρως στο Έλσινορ της Δανίας, τα μάγια να παραμείνουν μόνιμα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο Τζίμυ ζητά την βοήθεια του κοινού για να τα καταφέρει και ο Κίμων προτάσσοντας την μπαγκέτα του, ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.
- Το ταξίδι ξεκινά με την Άννα να τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο Μέντελσον και ταυτόχρονα ο Τζίμυ να την συνοδεύει με την τρομπέτα του. Η ομάδα φτάνει πολύ σύντομα στην Δανία, όπου κατά την άφιξη της χρησιμοποιούνται ζωντανά πλάνα της ακτής του Έλσινορ περιπλεκόμενα με το περιβάλλον του animation. Οι μικροί Αινστάιν προσγειώνονται έξω από ένα παράξενο δάσος εντοπίζοντας μία πινακίδα που οδηγεί στο κάστρο της πριγκίπισσας φαγκότο. Στην συνέχεια, οι ήρωες

ταράσσονται από διάφορα ηχητικά εφέ μουσικών οργάνων που ακούγονται μέσα από το δάσος χωρίς η ηχητική πηγή τους να φαίνεται επί της οθόνης. Παρόλα αυτά, ο Τζίμυ, χωρίς δεύτερη σκέψη εισέρχεται πρώτος στο μαγεμένο δάσος, δίνοντας κουράγιο στους υπόλοιπους. Στο 6:42, ένα ηχητικό εφέ θροΐσματος φύλλων σε συνάρτηση με ένα ηχητικό από τσέλο, ανησυχούν περισσότερο τους ήρωες και πιο πολύ την Άννα, η οποία νομίζει πως το συγκεκριμένο ηχόχρωμα αποτελεί το μούγκρισμα ενός δέντρου. Ύστερα, λίγα δευτερόλεπτα μετά, ένα ηχητικό εφέ τρομπονιού καταδεικνύει το γρύλισμα των λουλουδιών. Παρόλα αυτά, ο αληθινός κίνδυνος εμφανίζεται στο 7:11, όταν στους ήδη τρομοκρατημένους ήρωες κάνει την εμφάνισή του ο μάγος, ο οποίος για να εμποδίσει την ομάδα, με ένα ράβδισμά του δημιουργεί ένα μανιτάρι που ξεπηδάει ακαριαία μέσα από το έδαφος. **Τότε, δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία, η οποία, με μια χορευτική κίνηση θάβει ξανά το μανιτάρι στο έδαφος. Βλέποντας αυτή την εξέλιξη, ο μάγος δημιουργεί ακόμα περισσότερα μανιτάρια σταματώντας κάθε πρόσβαση στο εσωτερικό του δάσους. Έτσι, ο Τζίμυ προτείνει στην μικρή χορεύτρια να την βοηθήσει, παίζοντας ο ίδιος, το ρυθμό των βρυχώμενων μανιταριών με τα πιατίνια του. Παράλληλα, ο μικρός μουσικός ζητά και την βοήθεια του κοινού στο εγχείρημά του και μετά την άυλη θετική ανταπόκριση του κοινού, επισημαίνει, *«κρατήστε τα πιατίνια σας και χτυπήστε τα με αυτόν τον τρόπο κλαπ, κλαπ, κλαπ».*** Ο λιλιπούτειος εξερευνητής, χτυπώντας τον εξωτερικό ρυθμό στην μελωδία του Φ. Μέντελσον, μαζί και με τις χορευτικές κινήσεις της Λυδίας, καταφέρνουν και βάζουν όλα τα μανιτάρια βαθιά στο χώμα. Ωστόσο, ο μάγος, αντικρίζοντας την επιμονή των μικρών Αινστάιν, χρησιμοποιεί ακόμα μία φορά την ίδια τακτική, δημιουργώντας αυτή την φορά πελώρια μανιτάρια. **Ως εκ τούτου, με τις υπάρχουσες συνθήκες, ο Τζίμυ στρέφεται εκ νέου προς το κοινό και συμπληρώνει λέγοντας, *«παίξτε τα πιατίνια σας ακόμα πιο δυνατά, forte»***. Με αυτό τον τρόπο, η Λυδία καταφέρνει τεράστια άλματα, ενώ ταυτόχρονα τα ανεξέλεγκτα πλέον τα μανιτάρια, φυτρώνουν-βρυχώνται σε τυχαία σημεία, εκτοξεύοντας τον μάγο βαθιά μέσα στο δάσος.

- Ακολούθως, ο Τζίμυ και η Λυδία ανταλλάσσουν ευχαριστίες για την καλή και αρμονική συνεργασία και οι ήρωες συνεχίζουν το ταξίδι τους με τον μικρό μουσικό να παίζει και την Άννα να τραγουδάει το μοτίβο Μέντελσον. Η ομάδα βγαίνοντας από το δάσος αντιλαμβάνεται πως βρίσκεται στις όχθες ενός λόφου από λευκή κιμωλία. Εντούτοις, ο δρόμος για το κάστρο συνεχίζεται στην απέναντι πλευρά της όχθης, με τους ήρωες να καλούνται να περάσουν πρώτα από την θάλασσα που υπάρχει ενδιάμεσα. Έτσι, ο Ρόκετ μεταμορφώνεται για τις ανάγκες της αποστολής σε πλοίο των Βίκινγκς. Οι μικροί Αινστάιν επευφημούν τον ιπτάμενο φίλο τους για την προθυμία του, όμως το ήρεμο κλίμα διακόπτει η παρουσία του κακού μάγου υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών. Ο κατσούφης μάγος αυτή την φορά επιστρατεύει τα μουσικά του μάγια, εγκλωβίζοντας τον Ρόκετ στην ακτή, υπό την κυριαρχία ενός σύντομου μουσικού μοτίβου. Αντ' αυτού, οι ήρωες, βλέποντας τις συνθήκες να δυσκολεύουν για τον φίλο τους, αποφασίζουν να απαντήσουν στην συγκεκριμένη μαγεία με τον ίδιο τρόπο. **Πιο συγκεκριμένα, ο Τζίμυ σκέφτεται να παίξει ένα τραγούδι με την τρομπέτα του, που θα βοηθήσει τον Ρόκετ, να επανέλθει στην σωστή πορεία. Όμως, ο μικρός μουσικός δεν μένει μόνος του ούτε τώρα, καθώς ακούγοντάς τον και η Άννα αποφασίζει να συμβάλλει στην προσπάθεια του, με το τραγούδι της. Κατόπιν, η μικρή τραγουδίστρια ζητά την βοήθεια του κοινού και ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, παροτρύνει λέγοντας, *«καθίστε ίσια, πάρτε το μικρόφωνό σας και τραγουδήστε μαζί μου»*.** Στην συνέχεια, ο μάγος εντείνει τις προσπάθειές του κάνοντας πιο δυνατό το μουσικό του μοτίβο, όμως η Άννα σε συνεργασία με τον Τζίμυ αναπαράγουν ένα ξεχωριστό μουσικό μοτίβο σύντομης

διάρκειας αποτελούμενο από τρομπέτα, τύμπανα και τραγούδι. **Η λιλιπούτεια εξερευνήτρια αντιλαμβανόμενη την δύναμη της μουσικής του μάγου να μεγαλώνει όλο και περισσότερο, αναφωνεί προς το κοινό, *«τραγουδήστε πιο δυνατά, λίγο πιο δυνατά».*** Τελικώς, με την καλή τους συνεργασία το πνεύμα ομοψυχίας που τους διακατέχει, οι μικροί Αινστάιν περνά στον απέναντι λόφο και η Άννα ευχαριστεί με τη σειρά της το κοινό για την βοήθεια του. Στην αντίπερα όχθη, ο μάγος για δεύτερη κατά σειρά φορά πέφτει στην ίδια του την παγίδα, αφού η δύναμη των κυμάτων από την μουσική γίνεται τεράστια, με αποτέλεσμα ένα από αυτά να τον κάνει μούσκεμα.

- Οι μικροί Αινστάιν, όντας ολοένα και πιο κοντά στο κάστρο τραγουδούν και παίζουν το κυρίαρχο μουσικό μοτίβο του γαμήλιου εμβατηρίου. Παρόλα αυτά, ο κατσούφης μάγος αποδεικνύει πως δεν έχει πει την τελευταία του λέξη και αίφνης εμφανίζεται ξανά μπροστά τους. Αυτή την φορά με τα μάγια του αποσπά την τρομπέτα του Τζίμυ, ώστε ο μικρός μουσικός, να μην είναι σε θέση να ξυπνήσει με αυτήν την πριγκίπισσα φαγκότο. Η ομάδα σοκαρισμένη με αυτή την αιφνιδιαστική επίθεση του μάγου, χάνει το κουράγιο της, ώσπου, με τα χαρακτηριστικά του ηχητικά εφέ ξυλόφωνου, ο Ρόκετ υποδεικνύει στους ήρωες πως τίποτα δεν έχει χαθεί ακόμα. Αντιθέτως, λίγα δευτερόλεπτα μετά, ακούγονται ηχητικά εφέ τρομπέτας, από το σπίτι του μάγου βαθιά μέσα στο δάσος. Έτσι, η παρέα, ακολουθώντας τα παραπάνω ηχητικά εφέ, φτάνει στο περίφημο εργαστήριο του μάγου, πιστεύοντας πως η τρομπέτα του μικρού μουσικού βρίσκεται κρυμμένη εκεί. **Ο εσωτερικός χώρος της κρυψώνας αυτής μοιάζει με την ζωγραφιά του Β. Καντίνσκι που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου.** Έτσι, ο Κίμων αποφασίζει με την σειρά του να αναλάβει δράση προσπαθώντας να επανακτήσει την τρομπέτα του Τζίμυ ακούγοντας το αντίστοιχο ηχόχρωμά της. **Ο μικρός μαέστρος σε αυτή του την προσπάθεια, ζητά την βοήθεια του κοινού και λίγο αργότερα, στρέφοντας την μπαγκέτα του στο πρώτο σχέδιο-αντικείμενο του ιδιόμορφου εργαστηρίου διευθύνει την μουσική υπό την συνοδεία της μελωδίας Μέντελσον. Μετά το τέλος της πρώτης αναπαραγωγής της συγκεκριμένης μουσικής, ο Τζίμυ απευθυνόμενος προς την πλευρά του κοινού ρωτά, *«αυτό ακούγεται σαν την τρομπέτα μου;».*** ύστερα από την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, ο μικρός μαέστρος στρέφει την μπαγκέτα του και διευθύνει ένα άλλο σχέδιο-αντικείμενο. Ο μικρός μουσικός επαναλαμβάνει την ίδια ερώτηση προς το κοινό με θετική κατάληξη αυτή την φορά για την ομάδα. Κατόπιν τούτου, οι ήρωες απομακρύνονται γρήγορα από το εργαστήριο φοβούμενοι την επιστροφή του μάγου.
- Οι ήρωες βγαίνοντας από το εργαστήριο είναι πολύ χαρούμενοι που επανάκτησαν την τρομπέτα του Τζίμυ, όμως ένα ξαφνικό ηχητικό εφέ που ακούνε από μακριά τους αναστατώνει εκ νέου. Ο Κίμων με τα κιάλια του διαπιστώνει πως το ηχητικό εφέ ανήκει στα μουσικά όργανα που βρίσκονται έξω από το κάστρο της πριγκίπισσας και τα οποία με αυτόν τον τρόπο προειδοποιούν πως ο χρόνος που απομένει πριν τα μάγια γίνουν μόνιμα είναι λιγοστός. Έτσι, με την ελαχιστοποίηση των μωβ βότσαλων στην κλεψύδρα, η παρέα δεν έχει άλλη επιλογή από το να φτάσει στο κάστρο, πετώντας με τον Ρόκετ, **'σούπερ γρήγορα'**. Οι λιλιπούτειοι εξερευνητές επιβιβάζονται τάχιστα στο διαστημόπλοιό τους και ο Κίμων ζητά τη βοήθεια του κοινού. ***Η απογείωση αρχίζει ακούγοντας την μελωδία του Φ. Μέντελσον σε ρυθμό adagio-όπου, αρχικά, ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (16:59), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (17:06), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (17:15) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(17:25).***
- Η ομάδα προσγειώνεται στο δωμάτιο που κοιμάται η πριγκίπισσα την στιγμή που πέφτει στην κλεψύδρα το προτελευταίο μωβ βότσαλο. Κατόπιν, η Άννα ρωτά το

κοινό, «πόσα βότσαλα έχουν μείνει τώρα στην κλεψύδρα;». **Έτσι, ο Τζίμυ, να παίξει τάχιστα το χαρούμενο τραγούδι του και για να τα καταφέρει στρέφεται προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές και ζητά την αμέριστη συμμετοχή τους λέγοντας, *«κρατήστε την τρομπέτα σας έτσι, και κουνήστε τα δάχτυλά σας πάνω κάτω. Τώρα παίξτε την τρομπέτα σας».*** Καθόλη την διάρκεια αναπαραγωγής του μοτίβου Μέντελσον, από την τρομπέτα του Τζίμυ **βγαίνουν ρυθμικές αξίες τετάρτου και ογδόων.** Με την μουσική να γιορτάζει, η πριγκίπισσα φαγκότο ξυπνά και αρχίζει να παίζει και η ίδια την μελωδία την αγαπημένη της μελωδία κάνοντας χαρούμενους τους πάντες στο βασίλειο, ακόμα και τον κατσούφη μάγο. Εν τέλει, η πριγκίπισσα ευχαριστεί τον Τζίμυ και την υπόλοιπη παρέα για την βοήθειά τους και η Άννα εκφράζει την άποψη της, πως τα παραμύθια πρέπει να έχουν πάντα χαρούμενο τέλος. Καταληκτικά, ο Κίμων, με την σειρά του, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα του Βασίλι Καντίνσκι και την μουσική του Φέλιξ Μέντελσον.

- Τέλος, στο 21:25, αντικρύζουμε την Λυδία επί σκηνής να πιάνει τηγανίτες.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 48: ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΕΠΙΛΟΓΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

Τέχνη: Γρέιντι Γκάματζ Μεμόριαλ Οντιτόριουμ από τον Φράνκ Λόιντ Ράιτ. Μουσική: Το κουιντέτο Τράουτ από τον Φράντς Σούμπερτ.

- Στο 24ο δευτερόλεπτο η αυλαία ανοίγει και ο Κίμων παίρνει τον λόγο. Ο μικρός μουσικός μας ενημερώνει πως εκείνος και οι φίλοι του βρίσκονται στο Λούνα Παρκ. Έτσι, αφορμής δοθείσης, η Άννα ρωτά απευθυνόμενη προς το κοινό, «εσάς, σας αρέσουν τα Λούνα Παρκ;». Μετά από αυτή την σύντομη εισαγωγή, οι μικροί Αινστάιν περπατούν εντυπωσιασμένοι μέσα στον χώρο, αντικρύζοντας πολλούς πάγκους με παιχνίδια και πλήθος βραβείων, όπως αρκουδάκια, μπάλες του μπάσκετ και λούτρινα ζωάκια. Ωστόσο, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, την προσοχή του Κίμων αποσπά ένα πομπώδες έπαθλο. Πρόκειται για ένα τεράστιο λούτρινο πόνυ, το οποίο είναι εκτός των άλλων και το αγαπημένο ζώο της αδερφής του, Άννας. Η μικρή τραγουδίστρια βλέποντάς το, ενθουσιάζεται και ρωτά για δεύτερη φορά το κοινό, «ποιο ζώο είναι αυτό;». Στην συνέχεια, η ηρωίδα αντιλαμβάνεται πως για να κερδίσει το συγκεκριμένο βραβείο, πρέπει να παίξει το παιχνίδι επιλογών του μεγάλου Σούμπερτ. Όμως, οι μάρκες της δεν φτάνουν για να συμμετάσχει στο παιχνίδι. Τότε, η υπόλοιπη παρέα, αντιλαμβανόμενη πόσο πολύ θέλει η φίλη τους το άλογο, σε μία κίνηση ένδειξης αλτρουισμού και αληθινής φιλίας, της χαρίζουν έκαστοι, από μία μάρκα. Ακολούθως, η Άννα τοποθετεί τις πέντε μάρκες στις σχισμές, υπό το άυλο μέτρημα το κοινού και αίφνης, μέσα από το παιχνίδι εμφανίζεται μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, μία φιγούρα animation του Φ. Σούμπερτ. Εν συνεχεία, ο μεγάλος Σούμπερτ χαιρετά και καλωσορίζει τους ήρωες στο παιχνίδι του, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ βιολιού. Σκοπός του παιχνιδιού είναι να καταφέρουν οι ήρωες να μαντέψουν, ποιο από τα ακόλουθα είναι το αγαπημένο παιχνίδι του μεγάλου Σούμπερτ. Πιο συγκεκριμένα, οι επιλογές είναι τα συγκρουόμενα αυτοκίνητα, τα αλογάκια, μία γιγάντια τσουλήθρα και το τρενάκι του τρόμου. Επιπροσθέτως, στην ομάδα δίνονται και κάποιες βοήθειες για να μαντέψει ευκολότερα μετά το πέρας των δοκιμασιών, που είναι για την ακρίβεια, τρία μουσικά στοιχεία σε μέγεθος μικρού

χαρτονομίσματος. Το πρώτο μπλε μουσικό στοιχείο περιλαμβάνει το μουσικό μοτίβο Σούμπερτ, υπό το ηχόχρωμα βιολιού. Το δεύτερο μουσικό στοιχείο αποτελεί το ίδιο μοτίβο του κουιντέτου Τράουτ, υπό το ηχόχρωμα τσέλου και το τρίτο στοιχείο αποτελείται από το ηχόχρωμα του πιάνου. Παρόλα αυτά, μόλις η Άννα παίρνει στα χέρια της τα τρία στοιχεία, ένα ξαφνικό δυνατό αεράκι έχει ως αποτέλεσμα, τα μαγικά χαρτάκια να διασκορπιστούν σε διάφορες κατευθύνσεις μέσα στο Λούνα Παρκ. Η λιλιπούτεια τραγουδίστρια θλίβεται πάρα πολύ με αυτή την εξέλιξη, όμως οι φίλοι της και πάλι της εκφράζουν την αμέριστη συμπαράστασή τους και παράλληλα της μεταλαμπαδεύουν με την στάση τους, την πεποίθηση πως η συλλογική συνεργασία είναι αρκετή για να κατορθώσει τα πάντα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η Άννα, ζητά αποφασιστικά την βοήθεια του κοινού για καταφέρει να βρει τα μουσικά στοιχεία και να κερδίσει το αγαπημένο της έπαθλο, και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων προτάσσοντας την μπαγκέτα του, ανακοινώνει την έναρξη της νέας αποστολής. Ύστερα, οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Το μικρό διαστημόπλοιο απογειώνεται από την κορυφή στο τρενάκι του τρόμου και υπό την ταυτόχρονη ύπαρξη ζωντανού πλάνου θέασης των σιδηροδρομικών γραμμών και animation χαρακτήρων, εκτοξεύεται με δύναμη προς την νέα περιπέτεια. Η Άννα, για να ανυψώσει το ηθικό της ομάδας, στην συνέχεια τραγουδά με στίχους την μελωδία Σούμπερτ. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, οι μικροί Αινστάιν ακούνε το πρώτο μουσικό στοιχείο, που αναπαράγει την επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου με βιολί. Έπειτα, η μικρή τραγουδίστρια ρωτά το κοινό, «βλέπετε το πρώτο μουσικό στοιχείο**;». Καθώς η τηλεοπτική γωνία θέασης αλλάζει, οι ήρωες, συνειδητοποιούν πως έχουν οπτική επαφή με το μαγικό χαρτάκι, ενώ ταυτόχρονα εκείνο, ακυβέρνητο στις εναέριες ορέξεις του ανέμου κατευθύνεται προς το Γρέιντι Γκάματζ Μεμόριαλ Οντιτόριουμ. Η παρέα εισέρχεται στο εσωτερικό του έργου τέχνης που είδαμε στην του επεισοδίου και περνά πρώτα από ένα τραμπολίνο.** Ύστερα, μεγάλοι παράξενοι καθρέφτες τραβούν την προσοχή των ηρώων, όταν λίγο μετά, το μουσικό στοιχείο ακούγεται μέσα από ένα παράξενο δωμάτιο. **Στο 7:29, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές εισερχόμενοι στο περί ου ο λόγος δωμάτιο, συναντούν μπροστά τους πόρτες, που έχουν σχεδιασμένες πάνω τους μουσικά όργανα. Έτσι, δράση αποφασίζει να αναλάβει ο Τζίμυ, ο οποίος εξηγεί τους συμβολισμούς προς τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας και στο κοινό λέγοντας ότι, *«αυτό είναι το περίφημο κουιντέτο. Ένα κουιντέτο είναι ένα γκρουπ από πέντε όργανα, έτσι, πρέπει να βρούμε την πόρτα που έχει πάνω της πέντε όργανα».* Αρχικά, δείχνοντας προς την πρώτη γαλάζια πόρτα, ο μικρός μουσικός προσκαλεί το κοινό να μετρήσει μαζί του τα μουσικά όργανα (βιολί, βιολοντσέλο και πιάνο). Μετά το τέλος του μετρήματος, υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών εφέ για κάθε όργανο, ο λιλιπούτειος εξερευνητής επισημαίνει, *«είναι μόνο τρία όργανα, ένα τρίο».*** Η αποκωδικοποίηση από τον Τζίμυ, έχει ως αποτέλεσμα το άνοιγμα της μεγάλης πόρτας και την εμφάνιση ενός μεγάλου παπουτσιού. Στην συνέχεια, ο ίδιος ήρωας προχωρώντας στην δεύτερη κίτρινη πόρτα, υπενθυμίζει στο κοινό, πως το ζητούμενο σε ένα κουιντέτο είναι πέντε όργανα, έτσι προσκαλεί εκ νέου τους τηλεθεατές σε ένα ακόμη μέτρημα των οργάνων (βιολί, βιόλα, ένα βιολοντσέλο, δύο κοντραμπάσο και πιάνο). **Έτσι, λίγο αργότερα, ο Τζίμυ αντιλαμβανόμενος πως τα όργανα είναι συνολικά έξι, επισημαίνει ότι, πρόκειται για ένα σεξτέτο**. Ξαφνικά, το άνοιγμα της πόρτας ακολουθεί η εμφάνιση μίας τεράστιας οδοντόβουρτσας. **Κατόπιν τούτου, φτάνοντας στην τελευταία πόρτα του δωματίου, ο ήρωας σημειώνει, *«λέτε αυτό να είναι ένα κουιντέτο; Ας μετρήσουμε.***

Ναι πέντε όργανα είναι ένα κουιντέτο, βρήκαμε το πρώτο μουσικό στοιχείο;». Με την μουσική οικογένεια του βιολιού να παρουσιάζεται με αυτό τον ιδιάζοντα τρόπο, οι μικροί Αινστάιν επανακτούν το πρώτο μουσικό στοιχείο του μεγάλου Σούμπερτ. **Κατόπιν, με την επιστροφή της ομάδας στον Ρόκετ, η Άννα γυρίζει και κοιτά στο πίσω μέρος του στοιχείου. Εκεί, η μικρή τραγουδίστρια ανακαλύπτει μία μουσική αξία ενός τετάρτου, υπό το σχήμα νότας, να πηγαίνει πάνω και κάτω. Με αυτό τον τρόπο, το στοιχείο αυτό δίνει την δυνατότητα στους μικρούς εξερευνητές, να αντιληφθούν, πως το αγαπημένο παιχνίδι του μεγάλου Σούμπερτ, κινείται στην ίδια κατεύθυνση.** Ακολούθως, οι ήρωες με βάση το δοθέν στοιχείο, απορρίπτουν στην οθόνη του Ρόκετ, μία από τις τέσσερις επιλογές παιχνιδιών, που δεν είναι άλλη από τα συγκρουόμενα.

- Εν συνεχεία, η ομάδα συνεχίζει το ταξίδι με την Άννα να τραγουδά την μελωδία Σούμπερτ. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο Κίμων εντοπίζει το δεύτερο μουσικό στοιχείο στον ζωολογικό κήπο. Έτσι, οι μικροί Αινστάιν προσεδαφίζονται στο συγκεκριμένο μέρος και δράση αποφασίζει να αναλάβει η μικρή τραγουδίστρια της ομάδας**. Η Άννα βλέποντας μέσα στο φράχτη του κήπου τρία διαφορετικά ζώα, αναλαμβάνει άμεσα δράση, σκεπτόμενη να ρωτήσει σε πρώτο βαθμό την αγελάδα. Έτσι, η λιλιπούτεια εξερευνήτρια τονίζει απευθυνόμενη προς το κοινό,** ***«για να μπορέσει να έρθει η αγελάδα μέχρι εδώ, πρέπει να τραγουδήσετε μαζί μου. Καθίστε ίσια και κρατήστε το μικρόφωνό σας, τώρα κάντε 'μου'»***. **Η ηρωίδα τραγουδά το κουιντέτο Τράουτ, υπό το επιφώνημα 'μου' και ρωτά το χαριτωμένο τετράποδο αν έχει στην κατοχή του, το δεύτερο μουσικό στοιχείο.** Ύστερα από την αρνητική απάντηση της αγελάδας, η Άννα στρέφεται στην πάπια**. Έτσι, η Άννα, υπό το επιφώνημα 'κουάκ', τραγουδά το μουσικό μοτίβο Σούμπερτ αποσπώντας την προσοχή του φτερωτού δίποδου.** Ωστόσο, η πάπια με τα χαρακτηριστικά της ηχητικά εφέ εξηγεί στην Άννα, πως ούτε εκείνη έχει αυτό που ψάχνει. **Καταληκτικά, η μικρή τραγουδίστρια στρεφόμενη προς το κοινό ρωτά,** ***«τι ήχο κάνει ένα γουρούνι;»***. **Ακολούθως, η εξερευνήτρια, τραγουδά στο γουρούνι, με το επιφώνημα, 'κουίγκ-κουίγκ' και εκείνο, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ κλαρινέτου, δίνει με χαρά στην Άννα το δεύτερο μουσικό στοιχείο του μεγάλου Σούμπερτ.** Στην συνέχεια, μία ακόμη ανακάλυψη λαμβάνει χώρα στο εσωτερικό του Ρόκετ**, όταν οι μικροί Αινστάιν διαπιστώνουν (ξανά υπό το σχήμα νότας) ότι, το αγαπημένο παιχνίδι του συνθέτη κατευθύνεται πάνω-κάτω και γύρω – γύρω.** Ως εκ τούτου, σύμφωνα με τις τελευταίες ενδείξεις ανάμεσα στις εναπομείνασες επιλογές που υπάρχουν αποκλείεται αυτή της τσουλήθρας.
- Με μόνο δύο επιλογές να έχουν απομείνει πια, οι μικροί Αινστάιν έρχονται όλο και πιο κοντά στον στόχο τους και γενικότερα στην λύση του μουσικού μυστηρίου. Παρόλα αυτά, με ένα σύντομο μουσικό μοτίβο, οι ήρωες στρέφουν το βλέμμα τους προς τον μεγάλο Σούμπερτ, ο οποίος τους προειδοποιεί με ηχητικά εφέ βιολιού, πως είναι έτοιμος να κλείσει το παιχνίδι του. Ωστόσο, ο Κίμων παρηγορεί την απογοητευμένη Άννα, πως η ομάδα θα επιταχύνει τις προσπάθειες της ώστε να βρει και το τελευταίο μουσικό στοιχείο και να κερδίσει έπαθλο. Εν συνεχεία, ο μικρός μαέστρος δίνει το σύνθημα για μία πτήση, 'σούπερ γρήγορα', πάνω από το λούνα παρκ. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία του Φραντς Σούμπερτ σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (14:41), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (14:48), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (15:00) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:12).***
- Στο 15:32, η Άννα ακούει από μακριά το τρίτο και τελευταίο μουσικό στοιχείο και η ομάδα, ακολουθώντας την μουσική προσγειώνεται στο λούνα παρκ, κοντά σε μία

μηχανή με ποπ κορν. Εκεί, οι ήρωες εντοπίζουν το μαγικό χαρτάκι μέσα στην μηχανή, όμως μετά την πρώτη του προσπάθεια, ο Ρόκετ δεν μπορεί με την δαγκάνα του να το αποσπάσει. **Τότε, δράση αποφασίζει να αναλάβει η Λυδία, η οποία ισχυρίζεται πως με τον 'ειδικό' χορό της, 'ποπ κορν', μπορεί να εξάγει επιτυχώς το στοιχείο από την μηχανή. Κατόπιν, γι' αυτό τον σκοπό, η μικρή χορεύτρια ζητά την βοήθεια του κοινό λέγοντας, *«θα με βοηθήσετε με τον χορό, 'ποπ κορν';. Ωραία να τι θα κάνουμε, πρώτα κουλουριάστε όλο σας το σώμα σαν ένα μικρό σπυρί ποπ κορν, γίνεται πολύ μικροί και τώρα τεντωθείτε όσο περισσότερο μπορείτε, σαν ποπ κορν που σκάει».*** Η Λυδία επιταχύνει με το ρυθμό της μουσικής κι έτσι το τελευταίο κομμάτι απεγκλωβίζεται από την μηχανή, φτάνοντας επιτυχώς στα χέρια της Άννας.

- Μετά τον εκπληκτικό χορό των λιλιπούτειων τηλεθεατών, η Λυδία εκφράζει την ευγνωμοσύνη της προς το κοινό, όμως το χαρούμενο κλίμα διακόπτουν εκ νέου τα ηχητικά εφέ βιολιού του μεγάλου Σούμπερτ. Δίχως άλλες χρονοτριβές και ευτράπελα, οι μικροί Αινστάιν κατευθύνονται προς το παιχνίδι και η Άννα ετοιμάζεται να ανακαλύψει τι βρίσκεται στο πίσω μέρος του στοιχείου. **Έτσι, ενώπιον του animation συνθέτη, η Άννα βλέπει πίσω από το στοιχείο, η μουσική νότα να μεταμορφώνεται σε άλογο, υπό τα ηχητικά εφέ βιολιών που μιμούνται το χλιμίντρισμα του αντίστοιχου ζώου. Έτσι, η Άννα απευθυνόμενη προς το κοινό ρωτά *«ποιο ζώο λέει, 'νέ-ε-ι-ι';».* Έπειτα, παραθέτοντας και τα τρία στοιχεία προς την οθόνη, η μικρή τραγουδίστρια ρωτά εκ νέου, *«ποιό παιχνίδι πηγαίνει πάνω-κάτω, γύρω-γύρω και έχει επάνω του άλογα;».*** Η Άννα μετά την άυλη υποφαινόμενη απάντηση του κοινού, επισημαίνει πως το αγαπημένο παιχνίδι του μεγάλου Σούμπερτ είναι τα αλογάκια και μέσα σε ένα πανηγυρικό κλίμα κερδίζει το έπαθλο που επιθυμούσε. Η μικρή τραγουδίστρια ευχαριστεί τον συνθέτη, καθώς και το κοινό για τις πολύτιμες βοήθειες τους και με ένα τρόπο μαγικό, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, μέσα από το έπαθλό της πετάγονται δεκάδες πολύχρωμα μπαλόνια. Καταληκτικά, οι ήρωες πάνε στα αλογάκια πριν αποχωρήσουν από το λούνα παρκ, μαζί με τον μεγάλο Σούμπερτ. Έτσι, ο Κίμων ενθουσιασμένος από την γιορτινό κλίμα και την θετική έκβαση της περιπέτειας, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί, η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα του Φρανκ Λόιντ Ράιτ και την μουσική του Φραντς Σούμπερτ.
- Τέλος στο 21:25, η Λυδία επανεμφανίζεται επί σκηνής και πιάνει σπαγγέτι.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 49: Ο ΤΖΙΜΥ ΚΑΙ ΟΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Τέχνη: Βεζούβιος από τον Άντι Γουόρχολ. Μουσική: Μολδάβας από τον Μπέντριχ Σμέτανα.

- Στο 32ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει και τον λόγο παίρνει ο Τζίμυ, οποίος μας ενημερώνει πως εκείνος και οι φίλοι του ψάχνουν να βρουν δεινόσαυρους μουσικά όργανα στη ζούγκλα. Έτσι, ο μικρός μουσικός ρωτά κοιτώντας προς το κοινό, «θα μας βοηθήσετε να βρούμε δεινόσαυρους μουσικά όργανα;». **Μετά την άυλη θετική απόκριση του κοινού, ο Κίμων επισημαίνει προς τους λιλιπούτειους τηλεθεατές και την υπόλοιπη ομάδα ότι, πρέπει να κάνουν ησυχία, 'piano' για μην τρομάξουν οι δεινόσαυροι**. Στην συνέχεια, ακούγεται από μία άγνωστη ηχητική πηγή το μουσικό μοτίβο Σμέτανα και οι ήρωες προσανατολίζονται μέσα στην ζούγκλα ακούγοντας τον συγκεκριμένο ήχο. Λίγο αργότερα, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές εντοπίζουν έκπληκτοι, την κρυψώνα των μουσικών δεινόσαυρων. Αρχικά, στο 1:47, οι ήρωες βλέπουν έναν

δεινόσαυρο άρπα, υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ, ύστερα έναν τεράστιο δεινόσαυρο όμποε και τέλος έναν παράξενο φτερωτό δεινόσαυρο, που έχει αντίστοιχο ηχόχρωμα με το πίκολο– φλάουτό του Τζίμυ. Η ομάδα, παρατηρώντας τον συγκεκριμένο δεινόσαυρο, αντιλαμβάνεται πως το ιπτάμενο ζωάκι περιμένει κάτι πολύ σπουδαίο, την γέννηση του μωρό του, ενός μικρού πικολοδάκτυλου. Παρόλα αυτά, η στιγμή της εκκόλαψης και το σκάσιμο του αυγού έρχεται μπροστά στα μάτια των ηρώων μας, οι οποίοι, ενθουσιασμένοι πλησιάζουν το μωρό πικολοδάχτυλο. Έτσι, ο Τζίμυ βγάζει το πίκολο-φλάουτό του και αναπαράγει εκ νέου την μελωδία του Μολδάβα. Ακολούθως, το μωρό απαντά υπό την συνοδεία αντίστοιχων ηχητικών εφέ φλάουτου και λίγο μετά, στρεφόμενο προς την μητέρα του, ζητά τροφή. Εκείνη, φεύγοντας αφήνει το μικρό της με τους μικρούς Αινστάιν, όταν αίφνης ένας πολύ δυνατός ήχος από μία άγνωστη ηχητική πηγή, διακόπτει το χαρούμενο κλίμα. Τότε, την εμφάνιση του κάνει στην πεδιάδα των δεινοσαύρων, ένας τεράστιος επιβλητικός μπασόσαυρος ρεξ. **Ο Κίμων, ακούγοντας τα εκκωφαντικά ηχητικά και χαμηλές συχνότητες του μπασόσαυρου, επισημαίνει, πως η μουσική ακούγεται και πάρα πολύ δυνατά, 'fortissimo'**. Ωστόσο, το μωρό πικολοδάκτυλος από τον φόβο του ανοίγει και πετά μακριά από την φωλιά του και τον μπασόσαυρο, υπό την συνοδεία της μελωδίας Σμέτανα. Η μητέρα του λίγο αργότερα φτάνοντας εκ νέου στην φωλιά της, απογοητεύεται από την εξαφάνιση του μικρού ιπτάμενου νεογνού. Έτσι, με σκοπό να εντοπίσει και να επιστρέψει τον μικρό πικολοδάκτυλο πίσω στην μητέρα του, ο Τζίμυ ζητά την βοήθεια του κοινού για να τα καταφέρει και ο Κίμων άμεσα προτάσσει την μπαγκέτα του, ανακοινώνοντας την έναρξη της νέας αποστολής. Οι ήρωες επιβιβάζονται ταχέως στο διαστημόπλοιο τους και αρχίζουν το ταξίδι, ακολουθώντας το καθιερωμένο μοτίβο εκτόξευσης του Ρόκετ.

- Οι μικροί Αινστάιν ξεκινούν το ταξίδι τους με την Άννα να τραγουδά με στίχους την μελωδία Σμέτανα. Οι ήρωες μας ταξιδεύουν μέσα σε ζωντανά πλάνα καταπράσινων λόφων, που παρεμβάλλονται μέσα στο animation δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικής περιπέτειας στην ζούγκλα. Ωστόσο, η ομάδα δεν έχει σαφή κατεύθυνση και προορισμό, έτσι ο Κίμων προτείνει στην παρέα να εντοπίσου κι άλλους δεινόσαυρους μουσικά όργανα, ώστε να ρωτήσουν μήπως εκείνοι είδαν το μωρό πικολοδάκτυλο. Ξαφνικά, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ένα ηχητικό τριγώνου ακούγεται μέσα από την ζούγκλα από άγνωστη πηγή. Τότε, ο Τζίμυ εξηγεί πως το άκουσμα αυτό πρόκειται για έναν δεινόσαυρο, ο οποίος έχει ακριβώς το ίδιο ηχόχρωμα σαν το τρίγωνό του. **Κατόπιν, οι λιλιπούτειοι εξερευνητές προσγειώνονται σε ένα σημείο της ζούγκλας και με την ταυτόχρονη αλλαγή γωνία θέασης της κάμερας, ο μικρός μουσικός ρωτά το κοινό, *«βλέπετε έναν δεινόσαυρο σαν το τρίγωνό μου;»***. Οι μικροί Αινστάιν συναντούν τον δεινόσαυρο τρίγωνό, ο οποίος με τα αντίστοιχα ηχητικά του, τους δείχνει την κατεύθυνση που πήρε ο πικολοδάκτυλος και η παρέα τον ευχαριστεί για την πολύτιμη βοήθεια του. Παρόλα αυτά, λίγο μετά, η γη σείεται εκ νέου και το έδαφος της ζούγκλας τρέμει, προοικονομώντας, ακόμη μία εμφάνιση του τεράστιου μπασόσαυρου ρεξ. **Έτσι, ο Κίμων τονίζει απευθυνόμενος προς το κοινό, *«ακούω έναν δεινόσαυρο που ακούγεται πολύ δυνατά fortissimo»*** Έτσι, για να ξεφύγουν άμεσα από τα εκκωφαντικά ηχητικά του εφέ και για να προλάβουν να εντοπίσουν νωρίτερα το μωρό εκείνοι, ο μικρός μαέστρος δίνει εντολή στον Ρόκετ να προχωρήσει τάχιστα από το μονοπάτι που τους υπέδειξε, ο μουσικός δεινόσαυρος τρίγωνο. Έπειτα, οι ήρωες καθώς διασχίζουν την ζούγκλα, αντιλαμβάνονται πως η ατμόσφαιρα δεν είναι φιλήσυχη καθώς, με μία αστραπιαία κίνηση, ένα τεράστιο κίτρινο λουλούδι επιχειρεί να τους παγιδεύσει. **Έτσι, η Λυδία εξηγεί προς την υπόλοιπη ομάδα, πως πρόκειται για ένα λουλούδι παγίδα. Στην συνέχεια, η μικρή χορεύτρια σπεύδει να**

ζητήσει την βοήθεια του κοινού αναλαμβάνοντας αμέσως δράση. Πιο συγκεκριμένη, η ίδια τονίζει, *«όταν τα μικρά λουλούδια χειροκροτούν, θα πει ότι είναι ασφαλές να περάσουμε. Ας βοηθήσουμε τον Ρόκετ να κινηθεί στο ρυθμό των λουλουδιών που χειροκροτούν, 'κλαπ, κλαπ, κλαπ', ελάτε μαζί μου. Όμως μην ξεχνάτε, όταν σταματήσουν τα λουλούδια να παίζουν μουσική, κι εμείς θα σταματήσουμε να χειροκροτάμε και ακίνητοι».* Με αυτό τον τρόπο και ακριβέστερα με αυτό το χτύπημα πάνω στον ρυθμό της μελωδικής εξύφανσης Σμέτανα, οι ήρωες περνούν από τα λουλούδια παγίδες. Εν συνεχεία, τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας επευφημούν την μικρή χορεύτρια για τις ενέργειες της, και εκείνη με την σειρά της, ευχαριστεί δίνοντας τα εύσημα στο κοινό και για την δική του συμμετοχή.

- Αίφνης, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ενώ οι ήρωες προσπαθούν να προσανατολιστούν και να εντοπίσουν το μωρό πικολοδάκτυλο, ακούγονται ηχητικά εφέ τούμπας από άγνωστη ηχητική πηγή. Έτσι, ο Τζίμυ επισημαίνει προς την υπόλοιπη ομάδα πως αυτό το ηχόχρωμα ακούγεται σαν την τούμπα του, γι' αυτό και ο μικρός μουσικός, εμφανίζει το συγκεκριμένο όργανο επί της οθόνης. Με την αλλαγή γωνίας λήψης, οι μικροί Αινστάιν αντιλαμβάνονται πως αυτά τα εφέ ανήκουν σε έναν άλλον μουσικό δεινόσαυρο, τον τουμπανόσαυρο. Έπειτα, το πνευστό τετράποδο υπό την συνοδεία των αντίστοιχων ηχητικών του, υποδεικνύει στην ομάδα ένα τούνελ, από το οποίο πέρασε το μωρό πικολοδάκτυλος. Παρόλα αυτά, την εμφάνιση του κάνει για ακόμα μία φορά, ο μπασόσαυρος ρεξ, φέρνοντας ταραχή στους ήρωες και στο περιβάλλον γενικότερα με τις **fortissimo** αλυσιδωτές αντιδράσεις και συχνότητες που τον συνοδεύουν. Ωστόσο, η ομάδα καταφέρνει και ξεφεύγει άμεσα από το οπτικό του πεδίο, εισερχόμενη στο εσωτερικό τούνελ των δεινοσαύρων. Όμως, ένα ακόμη εμπόδιο περιμένει τους μικρούς εξερευνητές, καθώς το τούνελ χωρίζεται σε τρία διαφορετικά μονοπάτια. **Έτσι, ο Τζίμυ αποφασίζει να αναλάβει δράση, θυμίζοντας στο κοινό, πως η σωστή κατεύθυνση προς τον πικολοδάκτυλο, ακούγεται σαν το πίκολο του. Κατά συνέπεια, ο μικρός μουσικός βγάζει το φλάουτό του και παίζει εκ νέου, το μοτίβο του Μπέντριχ Σμέτανα. Ακολούθως, ο Τζίμυ προσκαλεί το κοινό λέγοντας, *«ας ακούσουμε το πρώτο τούνελ. Ακούγεται σαν το πίκολο;»*. Στο πρώτο μονοπάτι, η επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου αναπαράγεται από έναν άλλο μουσικό δεινόσαυρο, τον αρποντοδεινόσαυρο, ο οποίος, υπό το ηχόχρωμα άρπας εμφανίζεται μετά το τέλος της μουσικής μπροστά στην ομάδα. Μετά την πρώτη ανεπιτυχή προσπάθεια, ο Τζίμυ στρέφεται προς το δεύτερο μονοπάτι και καλεί εκ νέου το κοινό να εξακριβώσει τον ήχο της μελωδίας. Όμως, μετά την άυλη αρνητική απόκριση του κοινού, ο μικρός μουσικός αντιλαμβάνεται, πως το μοτίβο αναπαράχθηκε από τον ομποράπτορ, υπό την συνοδεία ηχητικών εφέ όμποε.** Ως εκ τούτου, οι ήρωες βρίσκουν την σωστή κατεύθυνση, στο τρίτο μονοπάτι του τούνελ των δεινοσαύρων φτάνοντας ολοένα και πιο κοντά στο μωρό πικολοδάκτυλο.
- Οι μικροί Αινστάιν, βγαίνοντας προς την έξοδο του τούνελ υπό του ήχους της μελωδίας του Μολδάβα αδημονούν να εντοπίσουν τα ίχνη του φτερωτού τους φίλου, έτσι ο Κίμων σκέφτεται να χρησιμοποιήσει τα **'ειδικά'** του κιάλια. Ο μικρός μαέστρος κοιτώντας μέσα από τα κιάλια ρωτά το κοινό, «που είναι το μωρό πικολοδάκτυλος;». **Το μωρό υπό καθεστώς τρόμου, βρίσκεται πάνω στο ηφαίστειο του Βεζούβιου που μοιάζει έτοιμο να εκραγεί. Αξίζει να σημειωθεί κάπου εδώ, ότι η εικόνα που βλέπει το κοινό μέσα από τα κιάλια του Κίμων, αποτυπώνουν μέσα στον κόσμο του animation, το έργο τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου από τον Άντι Γουόρχολ.** Η ομάδα αντιλαμβανόμενη πως το μωρό βρίσκεται σε κίνδυνο επιβιβάζεται άμεσα στον Ρόκετ, ώστε να με το μικρό κόκκινο διαστημόπλοιο να φτάσει στο συγκεκριμένο μέρος, 'σούπερ – γρήγορα'. Για να τα

καταφέρει, όμως, ο μικρός μαέστρος ζητά την ταυτόχρονη βοήθεια του κοινού. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο Ρόκετ πετά ολοένα και γρηγορότερα σε τέσσερις σταδιακές φάσεις. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία Σμέτανα σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (15:07), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (15:14), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (15:26) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:37).***

- Οι ήρωες αποβιβάζονται άμεσα στον Βεζούβιο και ψάχνουν για τον μικρό πικολοδάχτυλο. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, εντοπίζουν τον φτερωτό τους φίλο κουλουριασμένο μέσα σε ένα κούτσουρο εξαιτίας της ενεργούς κατάστασης που βρίσκεται το ηφαίστειο, όντας ικανό να εκραγεί από στιγμή σε στιγμή. **Παράλληλα, η Λυδία ακούγοντας το μουσικό μοτίβο του ηφαιστείου επισημαίνει στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας και στο κοινό, ότι με βάση την ένταση της μελωδίας του, ο Βεζούβιος βρίσκεται σε προχωρημένη φάση ενεργητικότητας, 'forte'**. Παρόλα αυτά, στο 16:43, οι ήρωες ακούνε την μελωδία του Μ. Σμέτανα και από κάποιον άλλο κοντά στο ηφαίστειο. Έτσι λίγα δεύτερα μετά, οι ήρωες παρατηρούν ότι, το συγκεκριμένο ηχόχρωμα ανήκει στον μπασόσαυρο ρεξ, ο οποίος, καθ' όλη την διάρκεια του επεισοδίου έψαχνε και εκείνος τον μικρό πικολοδάκτυλο για να τον γυρίσει στην μητέρα του. **Ωστόσο, ο γιγάντιος μουσικός δεινόσαυρος βλέποντας την έκρυθμη κατάσταση αποφασίζει να αναλάβει προσωπικά δράση, παίζοντας στο μπάσο του την μουσική του μωρού, ήσυχα – piano αντί για δυνατά – forte.** Οι πρώτες προσπάθειες του μπασόσαυρου να ηρεμήσει με αυτό τον τρόπο τον Βεζούβιο όμως δεν βρίσκουν αντίκρισμα, **έτσι ο Τζίμυ ζητά τη βοήθεια του κοινού για να συμβάλλει κι εκείνος στην προσπάθεια διάσωσης. Πιο συγκεκριμένα, ο μικρός μουσικός λέει απευθυνόμενος προς το κοινό*, «βγάλτε το μπάσο σας, κρατήστε το μπάσο με το ένα χέρι και με το άλλο ακουμπήστε το δοξάρι πάνω στις χορδές του απλά, απ' την μια πλευρά στην άλλη».* Έτσι, **υπό την συνοδεία της κυρίαρχης μελωδίας του επεισοδίου, ο λιλιπούτειος εξερευνητής σημειώνει ότι, *«έτσι παίζουμε τη μουσική εμείς απαλά – piano».*** Η συνεργασία των δύο μπάσων είναι αποτελεσματική, όμως ο Τζίμυ συνεχίζει λέγοντας προς τους μικρούς τηλεθεατές, ***«πρέπει να βοηθήσουμε τον μπασόσαυρο ρεξ να παίξει ακόμα πιο απαλά. Κρατήστε το μπάσο σας και ακουμπήστε πολύ απαλά πάνω στις χορδές, όσο πιο απαλά γίνεται, pianissimo»***. Καταληκτικά, με αυτό τον τρόπο το ηφαίστειο απενεργοποιείται και το μωρό πικολοδάκτυλος σώζεται από τον κίνδυνο, με συνέπεια, να γίνει φίλος με το μπασόσαυρο και λίγα δευτερόλεπτα μετά, να καταλήξει στην αγκαλιά της μητέρας του. Έτσι, σε ένα περιβάλλον γαλήνης και νηνεμίας, ο Κίμων με την σειρά του, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, το έργο του Άντι Γουόρχολ και την μουσική του Μπέντριχ Σμέτανα.
- Τέλος, στο 21:24, απλώνονται πούπουλα επί σκηνής πάνω στον Ρόκετ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 50: Ο ΚΟΥΡΔΙΣΤΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

Τέχνη: Η μικρή χορεύτρια δεκατεσσάρων ετών από τον Έντγκαρ Ντεγκά. Μουσική: Ο καρυοθραύστης από τον Πιότρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι.

- Στο 28ο δευτερόλεπτο, η αυλαία ανοίγει με την Λυδία να παίρνει τον λόγο και να μας ενημερώνει, πως αυτή και οι φίλοι της βρίσκονται στην Ισλανδία. Η ηρωίδα, πάνω σε μία θεατρική σκηνή, ανακοινώνει στους ήρωες πως θα τους διηγηθεί την αγαπημένη

της **'ειδική'** ιστορία χορού, ένα μπαλέτο. Αφορμής δοθείσης, λίγο αργότερα, η ίδια ρωτά απευθυνόμενη προς το κοινό, «εσείς θέλετε να ακούσετε την ιστορία μου για τον κουρδιστό πρίγκιπα;». Μετά την άυλη θετική απάντηση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, η μικρή χορεύτρια διηγείται την ιστορία ενός πρίγκιπα-παιχνιδιού, που εξουσίαζε όλα τα παιχνίδια στην χώρα και με τον χορό και τη μουσική του, έκανε όλους τους υπηκόους στο βασίλειο χαρούμενους. Χαρακτηριστικό στοιχείο του μικρού πρίγκιπα αποτελούσε το κούρδισμα, αφού, αυτό από μόνο του, ήταν αρκετό για χορεύει το μουσικό παιχνίδι, υπό την συνοδεία της μελωδίας, του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι. Πιο συγκεκριμένα, κάποτε για να δώσει χαρά σε ένα μελαγχολικό αρκουδάκι, ο κουρδιστός πρίγκιπας, έκανε αυτό που ήξερε καλύτερα. **Με διάφορες φιγούρες μπαλέτου, όπως plie (λύγισμα των γονάτων που εκτελείται με τα πέλματα), esaute (άλμα που γίνεται από δύο πόδια σε δύο πόδια), potemon και ξανά plie (η κίνηση μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην αρχή αλλά και κατά την ολοκλήρωση του χορού), ο εύσπλαχνος ανώτατος άρχοντας έφτιαξε άμεσα την διάθεση του μικρού λούτρινου παιχνιδιού**. Ωστόσο, παρά το κλίμα ευφορίας που επικρατούσε στο βασίλειο, μία ημέρα, αναπάντεχα έκανε την είσοδο του ένας κακός ποντικός, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης του μοτίβου Τσαϊκόφσκι, με έναν μεγάλο στρατό. Το πονηρό ζωάκι απέσπασε αιφνιδιαστικά το κουρδιστήρι από τον βασιλιά των παιχνιδιών με συνέπεια, ο μουσικός πρίγκιπας να ξεκουρδιστεί και ο χορός του, να γίνεται ολοένα και πιο αργός, **'ritardando'**. Ως εκ τούτου, αυτή η ενέργεια είχε ως αποτέλεσμα την πλήρη ακινητοποίηση και εν τέλει την φυλάκιση του άτυχου πρίγκιπα, στο κάστρο του κακού ποντικού. Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, ακούγοντας την εξέλιξη της ιστορίας από την Λυδία, απογοητεύονται με το θλιβερό τέλος του πρίγκιπα και σύσσωμοι εκφράζουν την ευχή να μπορούσαν με κάποιο τρόπο να βοηθήσουν το μουσικό παιχνίδι. Αίφνης, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ακούγεται το μουσικό μοτίβο Τσαϊκόφσκι, από μία άγνωστη ηχητική πηγή που δεν φαίνεται επί της οθόνης. Τότε, ο Τζίμυ παίρνει τον λόγο και επισημαίνει προς την παρέα, ότι η μουσική μοιάζει σαν το κουρδιστήρι του πρίγκιπα. Λίγο αργότερα, η γωνία λήψης της κάμερας ανοίγει και η μικρή χορεύτρια ρωτά το κοινό, «μπορείτε να βρείτε το κουρδιστήρι;» Οι μικροί Αινστάιν με έναν απρόσμενο τρόπο εντοπίζουν το μαγικό αντικείμενο του μουσικού παιχνιδιού, κάτω από μια στοίβα χιονιού. Ύστερα από αυτή την αναπάντεχη ανακάλυψη, η διάσωση του πρίγκιπα αποτελεί μονόδρομο για τους ήρωες, οι οποίοι δεν χάνουν χρόνο και δια στόματος Λυδίας ζητούν την βοήθεια του κοινού. Μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών, ο Κίμων χωρίς να χάσει χρόνο, σημαίνει με την μπαγκέτα του την έναρξη της νέας αποστολής. Έπειτα, η ομάδα επιβιβάζεται στον Ρόκετ, όπου ακολουθείται το κλασσικό μοτίβο εκτόξευσης του μικρού διαστημόπλοιου.

- Η νέα περιπέτεια ξεκινά με ζωντανά πλάνα χιονισμένων δέντρων και τοπίων, να παρεισφρύουν μέσα στον φανταστικό κόσμο του animation, δημιουργώντας όμορφες ψευδαισθήσεις πραγματικότητας. Στην συνέχεια, η Άννα επισημαίνει στους φίλους της, ότι έφτιαξε ένα τραγούδι, που θα βοηθήσει τον πρίγκιπα να κουρδιστεί εκ νέου, έτσι με την σειρά της προσκαλεί το κοινό λέγοντας, «ελάτε παιδιά κουνήστε τα χέρια σας, έτσι». Η ηρωίδα τραγουδά με στίχους το μουσικό μοτίβο Τσαϊκόφσκι, προκαλώντας τον ενθουσιασμό των υπόλοιπων μελών της ομάδας. Παρόλα αυτά, οι μικροί Αινστάιν δεν γνωρίζουν την σαφή τοποθεσία του κάστρου που βρίσκεται φυλακισμένος ο πρίγκιπας. Λίγο αργότερα, υπό την συνοδεία ενός μουσικού μοτίβου βιολιών, την εμφάνιση της κάνει ένας από της υπηκόους του βασιλείου, μία γαλάζια μπάλα. Ως εκ τούτου, ο Κίμων στρέφεται προς το χρωματιστό παιχνίδι και εκείνο, προθυμοποιείται να οδηγήσει τους μικρούς εξερευνητές, προς την σωστή κατεύθυνση για το κάστρο του ποντικού. Κατόπιν, οι μικροί Αινστάιν διασχίζοντας μία απόσταση

με την γαλάζια μπάλα φτάνουν στην περιοχή με τους θερμοπίδακες. Ωστόσο, μία δυσάρεστη έκπληξη περιμένει στο συγκεκριμένο σημείο την ομάδα, καθώς, την εμφάνισή του κάνει ο βασιλιάς ποντικός μαζί με τον στρατό του, κρατώντας στα χέρια τους μουσικά όργανα. Αναλυτικότερα, ο Τζίμυ τονίζει στους φίλους του, ότι αυτά τα όργανα είναι φλάουτα πίκολο και η Λυδία συμπληρώνει, πως στόχος των πονηρών τρωκτικών είναι να ξυπνήσουν τους θερμοπίδακες με την μουσική τους, ώστε να εμποδίσουν κατ' αυτό τον τρόπο, την διέλευση των ίδιων προς το κάστρο. **Δεδομένων των συνθηκών, δράση αποφασίζει να αναλάβει η μικρή χορεύτρια, η οποία προτείνει τον χορό, ώστε να ξεπεραστεί αυτό το ιδιαίτερο εμπόδιο. Η ηρωίδα χτυπά τα χέρια στα γόνατα της πάνω στον ρυθμό της μουσικής και τονίζει απευθυνόμενη προς το κοινό,** ***«μπορούμε να χορέψουμε για να πούμε στον Ρόκετ και στη μπάλα πότε να χοροπηδήσουν, έτσι πατ, πατ, πατ, κάντε το μαζί μου. Όταν ακούμε τα ποντίκια να παίζουν τα πίκολο, θα σταματάμε και θα μένουμε ακίνητοι»***. Με αυτή την ευφυή ιδέα της Λυδίας, ο Ρόκετ και η γαλάζια μπάλα καταφέρνουν και περνούν επιτυχώς από τους θερμοπίδακες, αφού, κανένα σταμάτημα της μουσικής απ αυτά (8:11, 8:31, 8:42) που επιχείρησαν ο ποντικός και ο στρατός του, δεν στάθηκαν ικανά να σταματήσουν την πορεία των μικρών Αινστάιν. Εντούτοις, λίγο μετά, το πονηρό τρωκτικό πέφτει στην παγίδα που το ίδιο δημιούργησε, καθώς το ίδιο και ο στρατός του εγκλωβίζονται σε έναν θερμοπίδακα. Εν συνεχεία, η Λυδία ευχαριστεί την γαλάζια μπάλα και το κοινό για την βοήθεια τους και οι ήρωες συνεχίζουν το ταξίδι τους.

- Οι λιλιπούτειοι διασώστες, στην συνέχεια, βλέπουν μέσα από την οθόνη του Ρόκετ τον κουρδιστό πρίγκιπα, ο οποίος ακόμα δεν μπορεί να χορέψει χωρίς το μαγικό κουρδιστήρι του. Έτσι, η Άννα για να ενισχύσει το ηθικό της ομάδας, επαναλαμβάνει το τραγούδι της, υπό την συνοδεία της μελωδίας του καρυοθραύστη. Λίγο αργότερα, η παρέα ακούει ένα ακόμη μουσικό μοτίβο από μία άγνωστη ηχητική πηγή. Οι μικροί Αινστάιν, αντιλαμβάνονται, πως η εν λόγω μελωδία ανήκει σε ένα αρκουδάκι, το οποίο επικοινωνεί με τους ήρωες, με ηχητικά κλαρινέτου. Εν συνεχεία, η ομάδα αποβιβάζεται από τον Ρόκετ και ζητά από το λούτρινο παιχνίδι, να την οδηγήσει προς το κάστρο του βασιλιά ποντικού. Το αρκουδάκι πρόθυμα κατευθύνει την παρέα μέσα από ένα 'ειδικό' παγωμένο τούνελ. Όμως, ξαφνικά, το θετικό κλίμα διακόπτεται από το χαρακτηριστικό μουσικό μοτίβο του βασιλιά ποντικού. Ο στρατός του κακού τρωκτικού εμφανίζεται εκ νέου στον δρόμο των μικρών εξερευνητών, πετώντας δεκάδες μεγάλες χιονόμπαλες. **Τότε, κατόπιν ιδέας του μικρού παιχνιδιού, η Λυδία προτείνει προς την υπόλοιπη ομάδα και το κοινό το εξής,** ***«μπορούμε να χορέψουμε έναν 'ειδικό' χορό για να αποφύγουμε τις χιονόμπαλες, esaute πόδια ανοιχτά, esaute πόδια κλειστά»*****. Ακολούθως, η μικρή χορεύτρια, ζητά και την βοήθεια του κοινού στο εγχείρημα της επισημαίνοντας,** ***«σταθείτε όρθιοι όπως εγώ και το αρκουδάκι, έτσι στα πόδια σας. Τώρα ετοιμαστείτε να πηδήξετε ανοιχτά και κλειστά, esaute ανοιχτά, esaute κλειστά.»***. Η ηρωίδα, υπό την συνοδεία της μελωδικής εξύφανσης της μουσικής Τσαϊκόφσκι, με τις χαρακτηριστικές της πιρουέτες μπαλέτου, καταφέρνει και ξεπερνά επιτυχώς το εμπόδιο με τις χιονόμπαλες, βοηθώντας για μία ακόμη φορά την ομάδα να συνεχίσει την αποστολή της. Έπειτα, η Λυδία ευχαριστεί το κοινό και το αρκουδάκι για την βοήθεια τους, ενώ παράλληλα λίγα δευτερόλεπτα μετά, η παρέα αντικρύζει μπροστά στα έκπληκτα μάτια της, το κάστρο του ποντικού. Ωστόσο, οι ήρωες, ακούγοντας για άλλη μία φορά το μουσικό μοτίβο του πονηρού τρωκτικού που τους ακολουθεί κατά πόδας, αντιλαμβάνονται πως δεν υπάρχουν περιθώρια για περαιτέρω χρονοτριβές.
- Ο μόνος τρόπος για να βρεθούν το συντομότερο δυνατό στο μεγάλο κάστρο οι ήρωες, είναι να πετάξουν με την ρουκέτα τους, σε ταχύτητα 'σούπερ γρήγορα'. Για να

επιτευχθεί αυτό, ο Κίμων ζητά την ταυτόχρονη συμμετοχή του κοινού. Οι μικροί Αινστάιν επιβιβάζονται στο μικρό τους διαστημόπλοιο και μετά την άυλη θετική απόκριση των λιλιπούτειων τηλεθεατών πετούν με τον Ρόκετ ολοένα και γρηγορότερα σε τέσσερις σταδιακές φάσεις. ***Αρχικά, ακούγοντας την μελωδία Τσαϊκόφσκι σε ρυθμό adagio-ο μικρός μαέστρος καλεί το κοινό σε χτύπημα πάνω στο ρυθμό των χεριών στα πόδια (14:54), ύστερα σε ρυθμό moderato-με χτύπημα χεριών στο στομάχι (15:03), έπειτα σε allegro-χτύπημα χεριών στους ώμους (15:11) και τέλος σε ρυθμό presto-με χέρια ψηλά και κούνημα όλου του σώματος-(15:22).*** Οι μικροί Αινστάιν φτάνουν επιτυχώς στο κάστρο, όμως τα εμπόδια στον δρόμο τους δεν σταματούν εδώ. Ο Τζίμυ προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα εισόδου, όμως αυτή μένει σφραγισμένη. Οι ήρωες ανακαλύπτουν την αιτία, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, όταν ξαφνικά αντιλαμβάνονται την παρουσία μίας μικρής μπαλαρίνας σε μορφή αγάλματος, να χορεύει μόνη της, υπό την συνοδεία της μουσικής εξύφανσης του καρυοθραύστη. **Επί της ουσίας, η συγκεκριμένη μπαλαρίνα αποτελεί την αναπαράσταση μέσα στον φανταστικό κόσμο του animation, του έργου τέχνης που παρουσιάστηκε στην αρχή του επεισοδίου, από τον Ε. Ντεγκά**. Έτσι, υπ' αυτές τις συνθήκες, η Λυδία αναλαμβάνει εκ νέου δράση λέγοντας απευθυνόμενη προς τους μικρούς τηλεθεατές, «ξέρω πως θα μπούμε μέσα στο κάστρο. Για να ανοίξει η πόρτα θα πρέπει να χορέψουμε τον χορό του μυστικού κώδικα της μπαλαρίνας». **Πιο συγκεκριμένα, η μικρή χορεύτρια ζητά την βοήθεια του κοινού και λίγα δευτερόλεπτα μετά επισημαίνει, *«σταθείτε όρθιοι σαν εμένα, σηκωθείτε στα πόδια σας, και τώρα σταθείτε σαν χορευτές. Τώρα κάντε ένα plie, λυγίστε τα γόνατά σας μαζί μου. Τώρα esaute, πηδήξτε. Τώρα potemon, σηκώστε το πόδι σας μπροστά σας έτσι. Ας χορέψουμε όλο τον χορό μαζί, plie-esaute-potemon»***. Με την Λυδία να μιμείται τις χορευτικές κινήσεις της μπαλαρίνας, η μαγική πόρτα ανοίγει και οι μικροί Αινστάιν σπεύδουν να εισέλθουν στον εσωτερικό χώρο του κάστρου, ακούγοντας ταυτόχρονα από μακριά τον βασιλιά ποντικό με τον στρατό του να πλησιάζουν.

- Λίγο αργότερα, οι ήρωες εντοπίζουν τον κουρδιστό πρίγκιπα και η Λυδία τοποθετεί το μαγικό κουρδιστήρι στην πλάτη του. Από το κουρδιστήρι του, αναπαράγεται εκ νέου το μουσικό μοτίβο Τσαϊκόφσκι, όμως, ο στρατός του ποντικού πλησιάζει ολοένα και πιο απειλητικά, ενώ το μουσικό παιχνίδι δεν έχει καταφέρει να ακόμα να ξυπνήσει. Ως εκ τούτου, δράση αναλαμβάνει για πολλοστή φορά, η ηρωίδα που μονοπωλεί το ενδιαφέρον σε όλο το επεισόδιο. **Η Λυδία ζητά την βοήθεια του κοινού, για να κουρδιστεί πιο γρήγορα ο πρίγκιπας και γι' αυτό τον σκοπό τονίζει, *«κουνήστε τα χέρια σας μαζί μου έτσι, όλο και πιο γρήγορα»***. Ταυτόχρονα, η Άννα συμμετάσχει κι εκείνη στο εγχείρημα με το τραγούδι της, με την επικρατούσα μελωδία του επεισοδίου να κυριαρχεί για μια ακόμη φορά. Τελικά, η σύμπραξη των κοριτσιών της παρέας φέρνει το επιθυμητό αποτέλεσμα, αφού ο πρίγκιπας συνέρχεται επιτυχώς στην πρότερη του κατάσταση και με τις γρήγορες χορευτικές του φιγούρες, εκτοξεύει τον βασιλιά ποντικό και τον στρατό του πάρα πολύ μακριά. Έτσι, όλα τα παιχνίδια του δάσους της Ισλανδίας κάνουν ξανά την εμφάνιση τους και χαρούμενα χορεύουν, υπό την συνοδεία της μελωδίας, του Π.Ι. Τσαϊκόφσκι.
- Καταληκτικά, μέσα σε μία ατμόσφαιρα γαλήνης και χορευτικού οίστρου, ο Κίμων με την σειρά του, αναφωνεί την ολοκλήρωση της αποστολής. Ακολουθεί η αποφώνηση των μικρών Αινστάιν, όπου οι ήρωες αποχαιρετούν το κοινό και παρουσιάζουν για τελευταία φορά, τα έργα των Πιότρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι και Έντγκαρ Ντεγκά.
- Τέλος, στο 21:22, μαζί με την Άννα στη σκηνή εμφανίζεται και μια αγελάδα.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΩΝ 1-50

	Τίτλος επεισοδίου	Μουσική	Εικαστικά
1	Πως γίναμε οι μικροί Αινστάιν: Η πραγματική ιστορία	Συμφωνία νούμερο εννέα σε μι ελάσσονα από τον Αντονίν Ντβόρζακ. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**.	Ακουαρέλες της Βενετίας από τον Τζον Σίνγκερ Σάρτζεντ
2	Εμπρός ομάδα	Το βαλς του γαλάζιου Δούναβη, από τον Γιόχαν Στράους.	Το σπίτι του φύλακα και άλλα έργα αρχιτεκτονικής και γλυπτικής από τον Αντόνιο Γκαουντί
3	Δείξε και πες	Κάρμεν σουίτα νούμερο ένα από τον Ζορζ Μπιζέ. **Κινήσεις: I, II, III, IV, V, VI**	Η πυραμίδα Ελ Καστίγιο, αρχιτεκτονικής των Μάγια
4	Η Άννα και η φασολιά	Συμφωνία αριθμός πέντε από τον Λούντβιχ Φαν Μπετόβεν. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**	Το δωμάτιο στην Αρλ και άλλοι πίνακες από τον Βίνσεντ Βαν Γκόγκ
5	Μελωδία το μουσικό ζωάκι	Ιδιότροπη μουσική σύνθεση, αριθμός επτά, από τον Αντονίν Ντβόρζακ.	Νούφαρα από τον Κλοντ Μονέ
6	Ο Τζίμυ και τα μαγικά όργανα	Η λίμνη των κύκνων από τον Πιοτρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι. **Θεματικοί κύκλοι: I, II, III, IV, V**	Το κύμα από τον Γκουστάβ Κουρμπέ
7	Η Άννα και το μικρό αεροπλανάκι	Συμφωνία αριθμός σαράντα από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**	Ζωγραφιά χωρίς τίτλο από τον Κιθ Χάρινγκ
8	Η μεγάλη παρέλαση του μικρού ελέφαντα	Ημέρα γάμου στο Τροντχάουγκεν από τον Έντβαρντ Κρίγκ.	Σχέδια Μέντι
9	Η πριγκίπισσα μαριονέτα	Πένθιμο εμβατήριο για μια μαριονέτα από τον Τσάρλς Φρανσουά Γκουνό.	Ζωγραφιές από τον Λεονάρντο Ντα Βίντσι
10	Άννα πάρε το μικρόφωνό σου	Μουσική νερού από τον Τζόρτζ Φρίντριχ Χέντελ. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X**..	Αλμπορέτουμ από Φλάσμπαλμντ και μια αναφορά απ' το Ρόκπορτ ζωγραφιές από τον Στιούαρτ Ντέιβις
11	Η χαζή κάλτσα σώζει το τσίρκο	Κουιντέτο Τράουτ από τον Φράντζ Σούμπερτ. **Κινήσεις: I, II, III, IV, V**.	Μόνα Λίζα ζωγραφιά από τον Λεονάρντο Ντα Βίντσι
12	Οι νεράιδες μουσικά όργανα	Κονσέρτο για βιολί από τον Φέλιξ Μέντελσον. **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Αρχαία ρωμαϊκά ψηφιδωτά
13	Σούπερ γρήγορα	Γουλιέλμο Τέλλος, πρελούδιο από τον Τζοακίνο Ροσσίνι. **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Κινέζικη τέχνη με χαρτί
14	Τα αδέλφια ομάδα διασώστες	Η πέμπτη συμφωνία από τον του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**	Γερμανική λαϊκή τέχνη
15	Τα μουσικά τέρατα	Πιάνο, κονσέρτο νούμερο είκοσι ένα, από τον Β.Α.Μότσαρτ. **Κινήσεις: I, II, III**	Ματιά σε ένα τοπίο, ζωγραφιά από τον Πωλ Κλε
16	Το μουσικό ρομπότ από το διάστημα	Ροντό από τον Σαν Ζοζέ Μουρέ.	Το τρένο, ζωγραφιά από τον Άντι Γουόρχολ
17	Το μυστικό μυστηριώδες βραβείο	Περ γκιν, σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ. **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Μπόρα κάτω από την κορυφή, ζωγραφιά από τον Κατσουσίκα Χοκουσάι
18	Το τραγούδι του μονόκερου	1812 Εισαγωγή από τον Πίτερ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι.	Η γυναίκα με τον μονόκερο και άλλες μεσαιωνικές ταπισερί
19	Ο θρύλος της χρυσής πυραμίδας	Ουγγρικός χορός αριθμός πέντε, από τον Γιόχαν Μπράμς.	Αρχαία αιγυπτιακά ιερογλυφικά
20	Μ' αρέσει να διευθύνω	Περ γκιν, σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ **Κινήσεις: I, II, III**	Το φιλήσυχο βασίλειο, από τον Έντουαρντ Χικς
21	Ουγγρικός λόξιγκας	Ουγγρικός χορός αριθμός πέντε, από τον Γιόχαν Μπράμς.	Τίγρης σε τροπική καταιγίδα από τον Ανρί Ρουσό
22	Ιστορίες φαλαινών	Κονσέρτο για κόρνα 417, αριθμός δύο από τον Βόλφανγκ Αμαντέους	Η ακτή του Μπάμπουτέ στο Χορνφλέρ από τον Ζώρζ Σερά

		Μότσαρτ (τρίτη κίνηση). **Κονσέρτο νούμερο τρία 447, δεύτερη κίνηση, κονσέρτο νούμερο τέσσερα 495, τρίτη κίνηση.**	
23	Η χαμένη πρόσκληση	Ωδή στην χαρά, συμφωνία νούμερο εννέα, από τον Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**	Νεαρή γυναίκα σε κήπο από τον Κλοντ Μονέ και πλεχτοί πίνακες των Ναβάχο.
24	Μια ολοκαίνουρια στολή	Ωδή στην χαρά, συμφωνία νούμερο εννέα, από τον Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν. **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**	Το σιτοχώραφο με τα κοράκια από τον Βίνσεντ Βαν Γκόγκ. Κάτω απ' το κύμα της Καναγκάουα του Κατσουσίκα Χοκουσάι
25	Η μηχανή των γενεθλίων	Κονσέρτο του Βραδεμβούργου αριθμός πέντε ακολουθία ένα, από τον Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ	Η λαυρεντιανή βιβλιοθήκη από τον Μιχαήλ Άγγελο Μπουοναρότι
26	Γεια σου Τσέλο	Η ημιτελής συμφωνία αριθμός οκτώ, από τον Φράντζ Σούμπερτ **Μέρη της συμφωνίας: I, II**	Η γέφυρα του Λανγκλουά στην Αρλ με τις γυναίκες που πλένουν, ζωγραφιά του Βίνσεντ Βαν Γκόνγκ
27	Χτύπα ξύλο	Ορχηστρική ακολουθία αριθμός δύο σε Σι ελάσσονα, μενουέτο και μπαντινερί του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ. **Κινήσεις: I, II, III, IV, V, VI, VII**	Η λίμνη στο δάσος του Τζορτζ Ίνες
28	Γύρω – γύρω από τον πλανήτη	Ένατη συμφωνία του νέου κόσμου, από τον Αντονίν Ντβόρζακ. **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Το θέατρο της ζωής του Γκούσταφ Γκλίμτ
29	Ο θησαυρός του πειρατή	Κάρμεν, η πρώτη ακολουθία, ο ταυρομάχος, από τον Ζορζ Μπιζέ **Κινήσεις: I, II, III, IV, V, VI**	Κάτω από το κύμα της Καναγκάουα από τον Κατσουσίκα Χοκουσάι. Τα βουνά της Αϊτής από τον Πολ Γκογκέν
30	Τα μπαλόνια των γενεθλίων	Μικρή νυχτερινή μουσική, του Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Η χαρούμενη γελωτοποιοί του Ανρί Ρουσό
31	Το παπάκι και η Λυδία	Κονσέρτο για κόρνα 417, αριθμός δύο από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ (τρίτη κίνηση). **Κονσέρτο νούμερο τρία 447, δεύτερη κίνηση, κονσέρτο νούμερο τέσσερα 495, τρίτη κίνηση**	Στον ποταμό Γκρέτα περιοχή των λιμνών-Αγγλία, από τον Τζον Άτκινσον Γκρίμσο
32	Η απίστευτη περιπέτεια της συρρίκνωσης	Οι τέσσερις εποχές, άνοιξη αλέγκρο του Αντόνιο Βιβάλντι **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Τα ηλιοτρόπια του Βίνσεντ Βαν Γκονγκ
33	Η ιστορία του ψηλού Τοτέμ	Ορχηστρική ακολουθία αριθμός δύο, σε Σι ελάσσονα, μενουέτο και μπαντινερί του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ. **Κινήσεις: I, II, III, IV, V, VI, VII**	Τοτέμ του Ειρηνικού
34	Ω ναι! Ήρθε η άνοιξη	Οι τέσσερις εποχές, άνοιξη αλέγκρο του Αντόνιο Βιβάλντι **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Βουνά και το ποτάμι του Κίσο, από τον Ουταγκάβα Χιροσίγκε
35	Το Βόρειο Σέλας	Το πέταγμα της μέλισσας, του Νικολάι Ρίμσκι Κόρσακοφ	Χιονισμένος δρόμος στο Σαιντ Σιμεόν, του Κλοντ Μονέ
36	Τα άλματα του Τζόι	Σουίτα νούμερα ένα από τον Ζορζ Μπιζέ **Κινήσεις: I, II, III, IV, V, VI**	Αυστραλιανή τέχνη των Αβορίγινων
37	Χριστουγεννιάτικη ευχή	Για τη Λίζα από τον Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν	Η έναστρη νύχτα του Βίνσεντ Βαν Γκονγκ. Μουσική
38	Ο καλός ιππότης και ο κακός ιππότης	Σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Σκακιέρα τριγυρισμένη από λουλούδια του Τζιοβάνι Μπατίστα Σάσι και ταπετσαρίες Μπαγιού
39	Το ποντίκι και το φεγγάρι	Νυχτερινή μουσική από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Αρχαία Ελληνικά και Ρωμαϊκά Μωσαϊκά
40	Οι Απόκριες των μικρών Αινστάιν	Περ Γκύντ, ομότιμη μουσική σουίτα νούμερο ένα από τον Έντβαρντ Κρίγκ **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Οι Πολύ Πλούσιες Ώρες του Δούκα ντε Μπερρύ, πίνακας των αδερφών Λίμβουρκ
41	Πάμε δύση τρενάκι	Το κορίτσι από την Αρλ, σουίτα νούμερο δύο από τον Ζορζ Μπιζέ	Καλάθια των Ναβάχο

42	Η μεγάλη κούρσα του Καρμάιν	Ρόντο από το Σαν Ζοζέφ Μουρέ	Τα αμπέλια του Πολ Ράμσον
43	Το τραγούδι αγάπης της Άννας	Κονσέρτο νούμερο είκοσι-ένα, από Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ **Κινήσεις: I, II, III**	Πολύχρωμα σχέδια των Ινδιάνων Κούνα
44	Το μπαλέτο των πουλιών με τα μπλε πόδια	Η λίμνη των κύκνων από τον Πιότρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι **Θεματικοί κύκλοι: I, II, III, IV, V**	Πέτρες Ίκα
45	Ο μεγάλος αγώνας ταχύτητας	Γουλιέλμος Τέλος, εισαγωγή από τον Τζοακίνο Ροσσίνι **Κινήσεις: I, II, III, IV**	Άγρια θάλασσα που σπάει τους βράχους (Δίνη και κύματα στο Ναρούτο της επαρχίας Άβα) από τον Ουταγκάβα Χιροσίγκε
46	Το κυνήγι της άγριας πάπιας	Συμφωνία αριθμός σαράντα από τον Βόλφανγκ Αμαντέους Μότσαρτ **Μέρη της συμφωνίας: I, II, III, IV**	Κύκλοι μέσα σε ένα κύκλο από τον Βασίλι Καντίνσκι
47	Το κοιμισμένο Φαγκότο	Γαμήλιο εμβατήριο από τον Φέλιξ Μέντελσον	Πολυποίκιλο μαύρο από τον Βασίλι Καντίνσκι
48	Τα παιχνίδια επιλογών του μεγάλου Σούμπερτ	Το κουιντέτο Τράουτ από τον Φράντς Σούμπερτ	Γρέιντι Γκάματζ Μεμόριαλ Οντιτόριουμ από τον Φράνκ Λόιντ Ράιτ.
49	Ο Τζίμυ και οι δεινόσαυροι μουσικά όργανα	Μολδάβας από τον Μπέντριχ Σμέτανα	Βεζούβιος από τον Άντι Γουόρχολ
50	Ο κουρδιστός πρίγκιπας	Ο καρυοθραύστης από τον Πιότρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι **Κινήσεις: I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX**	Η μικρή χορεύτρια δεκατεσσάρων ετών από τον Έντγκαρ Ντεγκά

ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Fiske John, Εισαγωγή στην επικοινωνία, εκδόσεις Αιγόκερως, 2010, σελ.51-57.

2. D. MacDonald *et.al*, Η κουλτούρα των μέσων: Μαζική κοινωνία και πολιτιστική βιομηχανία, μετάφραση Λυκιαρδοπούλου Α., Αναγνώστου Λ., Σκορίνης Χ., εκδ. Αλεξάνδρεια, 1994, σελ. 58.

3. Μακουέιλ Ντένις, Εισαγωγή στη θεωρία της μαζικής επικοινωνίας, εκδόσεις Καστανιώτη, 1997

4. Ψύλλα Μαριάννα, Η επικοινωνία σαν κοινωνική διεργασία, Επιστημονική επετηρίδα Χαροκοπείου Ανωτάτης σχολής οικιακής οικονομίας, Αθήνα, 1991,σελ.108-109.

5. Umberto Eco, Θεωρία σημειωτικής, εκδόσεις Γνώση, 1994, 59, 65-76.

6. Κούρτη Ευαγγελία, Διαπροσωπική επικοινωνία: Θεωρητικές προσεγγίσεις, εκδόσεις ΜΑΓΙΑ, Θεσσαλονίκη, 1995.

7. Κάβουρα Ανδρονίκη, Επικοινωνία και διαφήμιση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, εκδόσεις Διόνικος, Αθήνα, 2016, σελ.55.

8. John B. Thompson, Νεωτερικότητα και μέσα επικοινωνίας, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα, 1998, σελ.145-149.

9. Μακουέιλ Ντένις, Η θεωρία της μαζική επικοινωνία για τον 21ο αιώνα, εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα, 2003, σελ.89-91.

10. Παπαδάκη Ειρήνη, Καινοτομίες και προκλήσεις στα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, εκδόσεις University Studio Press, σελ.323.

11.Βασιλειάδης Γ., Το κινούμενο σχέδιο, εκδ. Καστανιώτης, 1985,σελ.15,17,33-35.

12. Βασιλειάδης Γ., Ιστορία και αισθητική του κινουμένου σχεδίου, εκδ.Αιγόκερως, 2008, σελ.14,18.

13. Κοκκώνης Μ., Πασχαλίδης Γ., Μπαντιμαρούδης Φ., Ψηφιακά μέσα. Ο πολιτισμός του ήχου και του θεάματος, κεφάλαιο Μπουμπάρης Ν., Πολιτισμικές τεχνολογίες του ήχου: Η περίπτωση του surround στον κινηματογράφο, εκδ. Κριτική, 2010, σελ.197.

14. Kron, F. Σοφός Α., Διδακτική των μέσων. Νέα μέσα στο πλαίσιο διδακτικών και μαθησιακών διαδικασιών, εκδ.Gutenberg, Αθήνα, 2007.

15. Σπύρου Σ., Σοφός Α. Εκπαιδευτικές ταινίες μικρού μήκους – παραγωγή κι αξιοποίηση, 9ο Διεθνές συνέδριο με θέμα την ανοικτή και εξ αποστάσεως εκπαίδευση, Αθήνα, 2017, σελ.243.

16. Σαραγά Α., Στάσεις και αντιλήψεις μαθητών Β' και Γ' Λυκείου Θεωρητικής Κατεύθυνσης για την αξιοποίηση των Τ.Π.Ε. στην εκπαίδευση, 3ο Πανελλήνιο Εκπαιδευτικό Συνέδριο Ημαθίας, 2014.

17. Βοσκοπούλου Ε., Κινούμενα σχέδια και εκπαίδευση-Μελέτη περίπτωσης, 2016.

18. Σιάκας Σ., Γκούσιος Χ, Το animation ως εργαλείο καινοτομίας στις εκπαιδευτικές δράσεις του προγράμματος Jean Monnet: Μελέτη περίπτωσης υλοποίησης βιωματικού εργαστηρίου για την καταπολέμηση της μισαλλοδοξίας και του θρησκευτικού φανατισμού στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 8ο Διεθνές συνέδριο με θέμα την ανοικτή και εξ αποστάσεως εκπαίδευση, Αθήνα, 2015, σελ.176.

19.Τσίτα Κ., Οπτικοακουστική έκφραση με animation στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, 11ο Πανελλήνιο Συνέδριο Καθηγητών Πληροφορικής, Χαλκίδα, 2017, σελ.6.

20. Ψηφιακά μέσα. Ο πολιτισμός του ήχου και του θεάματος, κεφάλαιο Νίκος Μπουμπάρης, Πολιτισμικές τεχνολογίες του ήχου: Η περίπτωση του surround στον κινηματογράφο, εκδ. Κριτική, 2010, σελ.197 .

21. Λιβιεράτος Κ., Φραγκούλης Τ., Η κουλτούρα των μέσων, εκδ. Αλεξάνδρεια, 1994,σελ.58,151,155.

22. Σαρίκας Ζ., Εισαγωγή του μεταφραστή στο Τέχνη και μαζική κουλτούρα, εκδ.Υψιλον, Αθήνα, 1984, σελ.18-19, 22-23.

23. Πασχαλίδης Γ. *et.al.,* Εισαγωγή στον Ελληνικό πολιτισμό (Τομ. Α) *Η έννοια του πολιτισμού,* ΕΑΠ, Πάτρα,1999,σελ.68.

24. Έκο Ο. Κήνσορες και Θεράποντες, εκδ. Γνώση, 1994,σελ.59, 65-76.

25. Σταύρου Γ., Μουσικοπαιδαγωγικά ζητήματα. Γιάννενα, 2008, σελ. 10.

26. Αργυρίου *et.al.,* Μουσική Α' και Β' Δημοτικού- Βιβλίο εκπαιδευτικού, Αθήνα, 2010, σελ.6.

27. Σέργη Λ., Θέματα μουσικής και μουσικής παιδαγωγικής, εκδ.Gutenberg, 1994, σελ. 20-21,39.

28. Κακουλίδη L.K. Μουσικοθεραπεία & Ειδική Μουσική Παιδαγωγική, 2009, σελ.24.

29. Δογάνη Κ. Μουσική στην προσχολική αγωγή, εκδ.Gutenberg, 2012, σελ.57-59, 107.

30. Σέργη Λ. Προσχολική μουσική αγωγή, *Η επίδραση της μουσικής μέσα από την διαθεματική μέθοδο διδασκαλίας στην ανάπτυξη της προσωπικότητας των παιδιών,* εκδ. Gutenberg, 1995, σελ.66.

31. Διονυσίου Ζ. Ζητήματα μουσικής παιδαγωγικής, εκδ. Ε.Ε.Μ.Ε., 2010, σελ.274-279.

32. Κανατσούλη Μένη, Ιδεολογικές διαστάσεις της παιδικής λογοτεχνίας, Αθήνα, Τυπωθήτω-Γ. Δαρδανός, 2000, σελ.36.

33. Λαστρένγκο Κριστίνα, Τέστα Φραντσέσκο, Από την τηλεόραση στο βιβλίο, εκδ. Διάγραμμα, 2000, σελ. 106-114.

34. Βρύζας Κωνσταντίνος, Μέσα επικοινωνίας και παιδική ηλικία, εκδ. Βάνιας, 2012, σελ. 56-59.

35. Βιντάλ Σβεν – Σίγνιτζερ Μπένο, (1999), Εφαρμοσμένη Επικοινωνία, Εισαγωγή-Επιμέλεια: Παπαθανασόπουλος Στέλιος, Μετάφραση: Μεταξά Κάτια, Αθήνα: Καστανιώτη, σελ.36.

36. Ζαβλανός Μ., Οργανωτική συμπεριφορά, Αθήνα , Σταμούλης, 2002, σελ. 300.

37. Wilcox Dennis, Ault Phillip, Agee Warren, Δημόσιες σχέσεις: Στρατηγικές και τεχνικές, Εκδ. Έλλην, Αθήνα, 2001, σελ.343.

38. Σέργη Λένια, Δημιουργική μουσική αγωγή για τα παιδιά μας, εκδ. Gutenberg-Γιώργος & Κώστας Δαρδανός, 2000, σελ. 14-15, 29-31.

39. Παλαιοδήμου Άννα, Συμπληρωματική εξ αποστάσεως σχολική εκπαίδευση. Η περίπτωση του e-twinning στο Νηπιαγωγείο, 2017, σελ.18.

40.Τριανταφυλλάκη Αγγελική, Διαπολιτισμική Εκπαίδευση: Προκλήσεις, παιδαγωγικές θεωρήσεις και εισηγήσεις, συλλογικό έργο-Επιστημονική επιμέλεια: Χριστίνα Χατζησωτηρίου, Κωνσταντίνος Ξενοφώντος, εκδ. Σαΐτα, 2014, σελ. 250.

41. Διονυσίου Ζωή & Αγγελίδου Σοφία, Σχολική μουσική εκπαίδευση: Ζητήματα σχεδιασμού, μεθοδολογίας και εφαρμογών, εκδ.Ε.Ε.Μ.Ε, 2008, σελ. 45.

42. Παπαδάκη Ειρήνη, Γ' Διεθνές Συνέδριο Μουσειολογίας και ετήσιο συνέδριο της επιτροπής AVICOM, 2006, σελ.4.

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

43. Littlejohn S.W.& Foss K.A., Theories of human communication, 10η έκδοση, σελ. 45.

44. Roger N., A Guide to Animated Films Techniques-Macdonald Orbis U.K., 1988, σελίδα 7.

45. Goldmark, Neil Strauss, Tunes for Toons: A Cartoon Music Primer, The cartoon music book – 2002, Chicago review press, σελ.23-24, Yuval Taylor, Introduction, σελ.15, Leonard Maltin, Foreword, σελ.10.

46. Crafton D., The Talkies American Cinemas Transition to Sound 1926-1931, σελίδα 391, 1997.

47. Chion Michel, Audio vision: Sound on screen, Columbia University Press, USA, 1994, σελ.25-31.

48. Field Syd, Screenplay: The Foundations of Screenwriting, 2005, σελ.60.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

49. Foulger Davis, Models of the communication process, http://davis.foulger.info/research/unifiedModelOfCommunication.htm

50. http://mindfest.org/optical-after-effect-2/

51. http://makolas.blogspot.com/2010/09/thaumatrope-magic-lantern-moire.html

52. https://www.filmsite.org/animatedfilms.html

53. http://www.vasulka.org/archive/Artists2/Harrison,Lee/Caesar.pdf

54. https://www.apotis4stis5.com/film-tv/filmtv/20842-mousiki-gia tainieskinoumenwn-sxediwn

55. https://en.Wikipedia.org/wiki/Sound_film

56. http://moomonkey.com/circuits/sound_effects.html

57. https://www.tovima.gr/2008/11/24/culture/mickeymousing/

58. https://openeclass.panteion.gr/modules/document/file.php/TMF226/Glosary.pdf

59. http://trofonio-odeio.blogspot.com/2012/08/blog-post_10.html

60. https://www.post-gazette.com/ae/2007/10/02/Critics-Corner-Little-Einsteins-in-tunewith-children/stories/200710020216

61.https://littleeinsteins.fandom.com/wiki/Little_Einsteins_theme_song/International_versions

62. https://www.youtube.com/channel/UCO58hZkglv98zPYm_NZM6iA

63. https://www.tinytap.com/activities/guhm/play/little-einsteins